

Em Đứng Trên Cầu Ngắm Phong Cảnh

Contents

Em Đứng Trên Cầu Ngắm Phong Cảnh	2
1. Chương 1: Thời Niên Thiếu	2
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ	10
3. Chương 3: Ai Ở Trong Hồi ức Của Ai	13
4. Chương 4: Có Phải Tôi Đã Từng Gặp Anh	18
5. Chương 5: Đường Chỉ Tay	21
6. Chương 6: Người Tốt Rồi Sẽ Được Báo Đáp	24
7. Chương 7: Nửa Tin Nhắn Viết Cho Chính Mình	28
8. Chương 8: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt	31
9. Chương 9: Lời Em Nói Không Tính	34
10. Chương 10: Cô Ấy Là Em Gái	38
11. Chương 11: Ý Trung Nhân	41
12. Chương 12: Hợp Tác Vui Vẻ	44
13. Chương 13: Rốt Cuộc Anh Muốn Thế Nào?	49
14. Chương 14: Anh Ấy Là Bạn Trai Cô Phải Không?	52
15. Chương 15: Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng	54
16. Chương 16: Em Dạy Anh Làm Thế Nào Để Không Bận Tâm	57
17. Chương 17: Anh Muốn Hôn Em	60
18. Chương 18: Anh Đã Yêu Ai	65
19. Chương 19: Anh Chỉ Ở Đây	69
20. Chương 20: Chết Hay Còn Sâu Nặng	71
21. Chương 21: Nhất Định Phải Là Cô Ấy	74
22. Chương 22: Em Chỉ Cần Đi Một Bước	78
23. Chương 23: Người Đàn Ông Đang Yêu	81
24. Chương 24: Chúng Ta Thử Xem Sao Nhé!	84
25. Chương 25: Đã Được Lợi Còn Ra Về	87
26. Chương 26: Anh Yêu Em Là Đủ Rồi	90
27. Chương 27: Quà Sinh Nhật Tốt Nhất	92
28. Chương 28: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò	95
29. Chương 29: Lời Hứa	101
30. Chương 30: Hai Người Có Tình Bên Nhau Vui Vẻ	104
31. Chương 31: Tình Yêu Và Niềm Tin	111
32. Chương 32: Trầm Luân	114
33. Chương 33: Chau Dối Tình Cầm (1)	116
34. Chương 34: Đêm Giáng Sinh Bình An	118
35. Chương 35: Hóa Ra Có Thể Trùng Hợp Như Vậy	123
36. Chương 36: Câu Chuyện Cổ Tích	129
37. Chương 37: Ai Là Bí Mật Của Ai	136
38. Chương 38: Đây Là Quê Hương Em	138
39. Chương 39: Ranh Giới	141
40. Chương 40: Ngờ Vực	144

41. Chương 41: Chỉ Cầu Không Oán Hận, Không Hối Tiếc	148
42. Chương 42: Hóa Ra Đây Chính Là Tàn Cuộc	151
43. Chương 43: Người Không Ngủ Mới Thấy Đêm Dài	154
44. Chương 44: Ai Là Nỗi Thương Của Ai	157
45. Chương 45: Sự Khó Chịu Là Của Riêng Mình	160
46. Chương 46: Ấn Ký Trên Đá Tam Sinh	164
47. Chương 47: Hôn Lễ	167
48. Chương 48: Mùa Mưa Đến	170
49. Chương 49: Chỉ Ít, Anh Ấy Yêu Em	173
50. Chương 50: Mở Đầu Của Kết Thúc	176
51. Chương 51: Ngoại Truyện 1: Hoa Bên Đường Đã Nở	180
52. Chương 52: Ngoại Truyện 2: Con	183

Em Đứng Trên Cầu Ngắm Phong Cảnh

Giới thiệu

Em, ôm mỗi tình cảm lặng suốt thời thanh xuân tươi đẹp nhất. Người ấy đi, em cũng biến thành đá.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dung-tren-cau-ngam-phong-can>

1. Chương 1: Thời Niên Thiếu

Mở đầu

Tình đến tự thuở nào, chết vẫn còn sâu nặng.

1.

Em rất xin lỗi vì không tìm lòng được mà viết thư cho anh. Em biết điều này có thể sẽ làm anh khó xử. Xin lỗi, chỉ là em... thấy nhớ anh. Nếu anh không muốn đọc thì cứ ném vào thùng rác cũng được, còn em, em vẫn sẽ coi như anh đã đọc rồi, bởi vì như vậy em sẽ thấy lòng dễ chịu hơn. Mấy hôm nay, dạ dày em cứ âm ỉ đau, em tưởng chỉ đau một chút thôi, nào ngờ đã hai ngày hai đêm rồi.

Đạo này em rất bận, giờ ăn trưa được nghỉ ngơi chốc lát nhưng vẫn thấy mệt mỗi đến mức không thở nổi. Lúc nghỉ giải lao, em đưa Edward ra ngoài tản bộ. Em đứng đợi ở đó rất lâu mới nhìn thấy anh, đây là giây phút vui vẻ nhất trong ngày của em.

Hôm nay anh bận không?

Em rất nhớ anh.

Thủy Quang, tháng Ba năm 2007

2.

Anh có đọc thư không? Chắc đọc rồi nhỉ? Em rất căng thẳng, hề nghĩ đến việc khi đọc thư có thể anh sẽ nhớ đến em, dù chỉ một chút thôi cũng đủ khiến em cảm thấy hạnh phúc rồi. Hôm nay, anh mặc áo len trắng rất đẹp.

Em không theo dõi anh đâu, chỉ là... tình cờ em đi qua đó. Sáng nay gặp được anh, cả ngày tâm trạng em rất tốt.

Em vẫn nhớ anh.

Thủy Quang, tháng Ba năm 2007

3.

Hôm nay, em thấy trong người khó chịu, thực ra thì mấy tháng nay đều cảm thấy không khỏe, tinh thần sa sút. Có lẽ em sẽ rời khỏi nơi này một thời gian.

Hôm nay, mọi việc của anh đều suôn sẻ chứ? Em nghĩ, chắc chắn là tốt.

Em rất nhớ anh.

Thủy Quang, tháng Mười năm 2007

4.

Em ngồi đối diện với anh trong thư viện. Thấy anh cầm sách lên rồi đi, em luống cuống ôm ba lô theo ra ngoài. Em bước đi rất nhẹ nhàng, sợ anh phát hiện ra em, rồi lại sợ anh... vĩnh viễn không trông thấy em.

Đã sang tháng Mười một rồi, gió đêm lạnh buốt thổi từng cơn trên con đường u tối. Nhưng có thể nhìn thấy bóng dáng anh là đủ rồi.

Anh đang nói chuyện điện thoại, giọng nói rất dịu dàng.

Vì sao, em lại buồn đến thế?

Thủy Quang, tháng Mười một năm 2007

5.

Vì tối qua bận rộn đến khuya, em quyết định để đến sáng nay ngồi viết thư cho anh dưới ánh bình minh.

Ngày mai em đi, anh sẽ nhớ em chứ? Chắc là không đâu nhỉ?

Em mất ngủ viết thư cho anh, anh thấy phiền lắm phải không? Thời gian tới, anh sẽ được yên bình vì không có sự quấy nhiễu của em nữa.

Thủy Quang, tháng Mười một năm 2007

6

.

Hôm nay, em đã đợi rất lâu mà không thấy anh. Edward đói rồi, em phải đưa nó về nhà. Anh đi đâu thế? Em đợi anh lâu đến nỗi chân tay lạnh cóng cả rồi.

Em rất nhớ anh. Lâu lắm rồi không được trông thấy anh. Rất nhớ...

Thủy Quang, tháng Một năm 2008

7.

Em vẫn luôn nghĩ, chỉ cần đứng ở đây nhìn anh, nhất định có một ngày anh sẽ chú ý tới em, nhưng có lẽ em sai rồi.

Em giẫm lên dấu chân của anh mà đi, lặp lại những lời anh nói trong lòng. Còn anh, lại không biết em đang nghĩ gì.

Thủy Quang, tháng Hai năm 2008

8.

Em muốn bỏ cuộc rồi, em cảm thấy tâm trạng của mình ngày càng tệ. Tình yêu đơn phương này mệt mỏi quá. Em luôn cảm thấy anh quá xa vời.

Chúc anh... gì nhỉ? Đột nhiên, em cảm thấy cuộc sống của anh rất tốt, ngoại trừ việc bị em đeo bám.

Vậy thì, chúc anh sau này sẽ không bị em đeo bám nữa!

Thủy Quang, tháng Tư năm 2008

Nhà Tiêu Thủy Quang nằm trong một đại viện điển hình của Tây An, trong viện có tất cả ba hộ gia đình, tuy không phải họ hàng thân thích nhưng tình cảm khá khăng khít, do thể hệ trước cùng hoạt động cách mạng. (Đại viện: khu nhà gồm nhiều phòng, sân rộng, sâu, nơi ở tập trung của nhiều hộ gia đình.)

Đến thể hệ Thủy Quang, tính cả cô thì trong đại viện có bốn đứa trẻ, hai trai hai gái, tuổi tác xêm xêm nhau.

Tiêu Thủy Quang nhỏ nhất, năm 1997, cô mười tuổi, Vu Cảnh Cầm mười một tuổi, hai cậu con trai La Trí và Vu Cảnh Lam đều mười ba tuổi. Trẻ con sống trong cùng một đại viện đương nhiên sẽ thân hơn so với bên ngoài. Tuy Thủy Quang kém Cảnh Cầm một tuổi nhưng từ nhỏ, hai người đã học chung lớp, đi học chung đường, tính cách hợp nhau nên lại càng thân thiết.

Hai cậu con trai tính tình trái ngược nhau, La Trí hài hước, sôi nổi, còn Vu Cảnh Lam chín chắn, điềm đạm. Vì thế, phần lớn thời gian Tiêu Thủy Quang đều chơi cùng La Trí. Vu Cảnh Lam thường đi với Cảnh Cầm, hai anh em họ rất hòa thuận. Thỉnh thoảng, trước mặt Thủy Quang, Cảnh Cầm lại khen anh trai mình tài giỏi ra sao, thông minh thế nào. Nhiều lần như vậy, Thủy Quang không chịu được phải lên tiếng: “Đúng đúng, anh Cảnh Lam của cậu là tuyệt vời nhất! Bao giờ cậu không cần anh ấy nữa thì nhượng lại ình, để mình cũng được kiêu hãnh một lần.” Những lúc như vậy, Vu Cảnh Cầm luôn bật cười thích chí.

Tiêu Thủy Quang, La Trí, Vu Cảnh Lam và Vu Cảnh Cầm là thanh mai trúc mã đích thực, từ lúc có nhận thức đã bắt đầu chơi với nhau và biết rõ gia đình của nhau. Sau khi lên cấp ba, Thủy Quang và Cảnh Cầm được xếp vào hai lớp khác nhau. La Trí cười, trêu là cặp song sinh cũng đến ngày phải tách rời rồi.

Năm lớp mười, kết quả học tập của Thủy Quang rất tốt, luôn đứng trong top năm của lớp, top mười của khối. Đương nhiên, để có thành tích này, cô đã phải nỗ lực hết sức mình. Một lần, sau khi thi xong, người bạn cùng bàn với Thủy Quang tấm tắc: “Tiêu Thủy Quang, cậu lại nằm trong top năm của lớp rồi, cậu may mắn thật đấy!”

Thủy Quang nghĩ thầm: “Bà cô của tôi, thi cử thế này mà cậu nói là may mắn, mình không vui đâu nhé! Mình phải cố gắng nhiều lắm đấy, trên lớp luôn chăm chú nghe giảng, về nhà lại chăm chỉ làm bài tập, chưa đến mười một giờ thì chưa đi ngủ. Đây hoàn toàn là kết quả của sự nỗ lực. Đương nhiên, một phần là do mình thông minh nữa!”

Hôm đó, hết giờ học, Thủy Quang tựa đầu bên cửa sổ nghĩ vẩn vơ. Cô phát hiện ra, so về thông minh, cô không thắng được Vu Cảnh Lam, so về may mắn, cô không bằng La Trí, còn về siêng năng, cô không bằng Cảnh Cầm. Cảnh Cầm đi vệ sinh cũng cầm Đường thi, Tống từ, ăn cơm cũng nghĩ đến thuyết tương đối... Cô nàng chưa bao giờ rời khỏi top năm của khối, hai anh em nhà họ quả thực đều rất lợi hại. Thủy Quang càng nghĩ càng bi quan, thở dài một tiếng. “Tại sao mình lại xui xẻo thế này chứ?”

Bạn cùng bàn lườm cô một cái, nói: “Được hời còn than lỗ!”

“Cô nương, tại sao cậu cứ thích châm chọc mình vậy? Sao không đi soi mói người xếp thứ nhất trong khối ấy?”

Cô bạn kia “xí” một tiếng, đáp: “Mấy người đó cao xa quá, mình không với tới, đành xuống tay với kẻ ở gần vậy!”

Cô gái thẳng tính nhưng phải cái ác khẩu này tên là Thang Mạt Lị. Cô nàng cực kỳ ghét cái họ “Thang” của mình vì cảm thấy nó rất tầm thường, vì thế, ngay từ lúc khai giảng, cô nàng đã tuyên bố với mọi người rằng, đừng bao giờ gọi cả họ của cô ấy, chỉ cần gọi Mạt Lị hay Lị Lị là được. Thế là, năm học vừa bắt đầu,

mọi người còn chưa nhớ hết mặt nhau nhưng cô nàng đã được mọi người thân thiết gọi là Lị Lị rồi. Đúng là lanh lợi hết phần của người khác.

Gần chục năm sau, Thang Mạt Lị khoác vai Thủy Quang mà than thở: “Tiêu Thủy Quang, nhìn thấy cậu cứ như nhìn thấy ánh bình minh rực rỡ vậy! Cậu là nhân chứng duy nhất cho thời thanh xuân tươi đẹp của mình.”

Thủy Quang muốn đáp lại một câu “mình cũng vậy”, nhưng cảm thấy ngượng miệng nên thôi.

Suốt những năm cấp ba, Thủy Quang hầu như sống trong mộng lung. Cô chỉ rõ ràng nhất hai việc: phải thi đỗ đại học và cô thích Vu Cảnh Lam.

Nếu hỏi Thủy Quang dành tình cảm cho người con trai ấy từ khi nào, có lẽ bản thân cô cũng không trả lời được. Cô thích sự trầm mặc của anh, thích ánh mắt tĩnh lặng của anh, thích mái tóc đen bóng và cả chất giọng từ tốn, mạch lạc khi anh nói chuyện.

Thủy Quang nhìn ra cửa sổ theo thói quen, tiết trời xuân ấm hoa nở này luôn khiến con người dễ xúc động.

Kết thúc tiết học cuối, tiếng thu dọn đồ đạc huyền ảo cả căn phòng, người thì về nhà, người thì đến căng tin ăn cơm.

Thủy Quang chậm rãi đặt những cuốn sách tối nay phải đọc vào cặp sách, Vu Cảnh Cầm đứng ngoài cửa lớp gọi cô.

“Thủy Quang, đi thôi!”

Thủy Quang ra khỏi phòng học. “Đói chết đi được! Tiểu Cầm, có bánh quy không?”

“Không, hồi sáng bị anh mình lấy mất rồi, anh ấy nói hôm nay có trận đấu bóng đá, có thể sẽ đói!”

Vu Cảnh Lam đúng là thiên tài! Lớp mười hai rồi còn có thời gian và hứng thú đá bóng.

Kể ra thì cũng lạ, với một nam sinh sạch sẽ, ngăn nắp như Cảnh Lam, mấy môn thể thao như cờ vây hoặc bơi lội có vẻ thích hợp hơn. Nhưng khi Thủy Quang xem một trận bóng của Vu Cảnh Lam, ánh mặt trời chiếu vào gò má anh làm toát lên vẻ thanh xuân tươi tràn sức sống, khiến người ta phải ngỡ ngàng rung động. Nhưng sự rung động của Thủy Quang không phải bởi một khoảnh khắc nhất thời này, mà đã được tích lũy sau rất nhiều năm. Cô thích Vu Cảnh Lam.

Thủy Quang và Cảnh Cầm vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Ra đến cổng trường, từ xa cô đã nhìn thấy bóng dáng dong dỏng cao của Vu Cảnh Lam trong ánh chiều tà, bên cạnh là La Trí. Hai cô đến gần thì nghe thấy La Trí nói: “Hôm nay sáng khoái quá! Tuần này chết ngộp trong đồng bài vở và thi cử, quả nhiên vận động toát mồ hôi là phương pháp xả stress hữu hiệu nhất!”

Vu Cảnh Lam gật đầu tán thành. Trông thấy Tiêu Thủy Quang và Cảnh Cầm, anh vẫy tay với hai cô.

Cảnh Cầm ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay lại tốt bụng đợi bọn em thế?”

“Đã bao giờ bọn anh không tốt bụng đâu?” La Trí đi đến kéo tay Thủy Quang: “Thủy Quang, làm gì mà cúi gằm mặt thế?”

Thủy Quang nói: “Em xấu hổ.”

La Trí tròn mắt. “Khiếp! Nổi hết cả da gà rồi.”

Thủy Quang vốn dịu dàng, nhưng vì từ nhỏ đã chơi với La Trí nên có dịu dàng đến mấy thì vẫn pha chút lém lỉnh. Điều này, La Trí đương nhiên biết rõ nhất.

Thủy Quang cười cười, ôm bụng nói: “Đói quá, về nhà thôi, em muốn ăn thịt.”

La Trí châm chọc: “Con gái con đứa, động tí là gào lên đòi ăn thịt, chả ra làm sao!”

“Nhưng rõ ràng là ăn thịt ngon mà! Haizz... Nghĩ đến lại càng đói!”

Cảnh Cầm cười sặc sụa. “Thủy Quang là người thật thà nhất.”

La Trí than thở: "May mà đáng em không đến nỗi nà, chứ không ăn thành heo rồi sau này không lấy chồng được đâu."

Nhiều năm sau, khi Thủy Quang đã chính thức thành "gái ế", cô cảm thấy cái miệng của La Trí đúng là miệng quạ đen. Có điều, cô vẫn chẳng béo lên là bao. Đương nhiên, đó đều là những chuyện sau này.

La Trí vừa dứt lời, Vu Cảnh Lam đã lấy gói bánh quy từ trong túi ra đưa cho Thủy Quang. "Thủy Quang, ăn tạm đi."

Thủy Quang vui vẻ nhận lấy, nói cảm ơn.

Vu Cảnh Cầm "ơ" một tiếng rồi hỏi: "Anh chưa ăn à?"

Vu Cảnh Lam nói: "Quên mất."

Năm đó, sau khi thi đại học, Vu Cảnh Lam và La Trí phải đến thành phố khác học tập.

Hai chàng trai trong đại viện đều vinh danh bằng vàng, ba gia đình liền mở tiệc rượu mời thân hữu láng giềng đến chúc mừng. La Trí đổ vào một trường khá có tiếng ở huyện bên cạnh, Vu Cảnh Lam thì phải lên tận miền Bắc xa xôi, đương nhiên, cũng là một trường có danh tiếng.

Ngày đó, dưới gốc cây đa lớn, một vài người đã uống say. Dường như Thủy Quang cũng vậy, cô bóp chặt lon bia rỗng, nhất thời xúc động làm một chuyện ngu ngốc. Thấy mọi người xung quanh đều đang chúc mừng Cảnh Lam, cô đứng lên, nói: "Cảnh Lam, em thích anh."

Xung quanh thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Thủy Quang khẽ lặp lại: "Em thích anh!"

Người con trai ấy quay đầu lại nhìn cô, mắt anh vẫn đen và trầm tĩnh hệt như khi anh kèm cô học. Anh từ tốn nói: "Thủy Quang, em say rồi."

Say ư?

Về sau, khi uống rượu với bạn đại học, Thủy Quang có thể lấy một địch ba. Đám bạn của cô cũng phải thốt lên: "Tiêu Thủy Quang, cậu đúng là nữ trung hào kiệt! Sao mình chưa thấy cậu say bao giờ vậy?"

Vu Cảnh Lam à, từ nhỏ em đã có thể uống rượu, biết uống rượu, thích uống rượu, vì sao anh lại không biết? Thủy Quang thầm nghĩ.

Bà Tiêu lúng túng nói: "Trẻ con nghịch ngợm ăn nói lung tung đấy mà, mặc kệ chúng nó!"

Các trưởng bối đều khoan dung nhìn cô.

Cảnh Cầm nhẹ nhàng kéo tay áo Thủy Quang. "Cậu sao vậy?"

La Trí cũng chau mày.

Không ai cảm thấy đây là chuyện tốt nên chẳng để ý đến, chẳng ai tin, họ chỉ coi đây là một trò nghịch ngợm mà thôi.

Thủy Quang vẫn nhìn Cảnh Lam. Ánh mắt như muốn nói, vì em nhỏ hơn anh, anh cảm thấy không đáng tin cậy phải không? Anh không tin, hay là anh không muốn đón nhận cho nên lựa chọn phớt lờ em?

Thực ra, anh chỉ cần tùy tiện cho em một lý do, gì cũng được, miễn là đừng phớt lờ như thế.

Thủy Quang nhào người lên bàn, giơ giơ lon bia, nói: "Mẹ ơi, con uống say rồi."

Bà Tiêu đỏ khốc đỏ cười, xoa xoa gò má con gái.

Đầu tháng Chín, Vu Cảnh Lam và La Trí lên đường. Thủy Quang đi tiễn La Trí, chẳng có lý do gì đặc biệt, chỉ vì cô vốn thân với La Trí hơn với Vu Cảnh Lam.

Nhân lúc mẹ mình không có mặt, La Trí nói với Thủy Quang: "Cảnh Lam cậu ấy... lo lắng chuyện học hành của em bị ảnh hưởng. Đợi em thi đại học xong rồi..."

Thủy Quang ngắt lời: “Cho dù em có yêu đương cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc học. La Trí, cảm ơn anh đã an ủi.”

La Trí thở dài. “Gọi cậu “anh trai” đi, phải vậy anh mới thấy mình được an ủi. Từ nhỏ đến lớn em chưa từng gọi anh là anh trai.”

Thủy Quang mỉm cười. “Anh trai, chúc anh thuận buồm xuôi gió, tiền đồ như gấm.”

Dù bạn cảm thấy mệt mỏi, u buồn hay hạnh phúc, thời gian vẫn cứ trôi mà không dừng lại vì tâm trạng của bất cứ ai.

Kỳ thi quan trọng đầu tiên của lớp mười một, Thủy Quang lại đạt thành tích cao, đứng thứ ba trong khối. Mạt Lị cô nương liếc xéo một cái. “Quý chứ không phải người!”

Thủy Quang nghĩ thầm, gọi mình là quý còn tốt hơn bảo mình ăn may.

Hôm ấy, Thủy Quang đi tìm Cảnh Cầm, cô nàng đang đứng ngoài hành lang gọi điện thoại. Trông thấy Thủy Quang, Cảnh Cầm liền kéo tay cô, vừa đi vừa nói: “Em xếp thứ năm đó, anh có nên khen ngợi một câu không nhỉ?”

Hai người ngồi cạnh bồn hoa, Thủy Quang ngẩng đầu nhìn những tia nắng lọt qua tán cây, chợt cảm thấy thiên nhiên thật kỳ diệu, sau đó cô nghe thấy Cảnh Cầm nói: “Lần này Thủy Quang xếp thứ ba toàn khối đấy! Giỏi không?”

Không biết đối phương đã nói gì, Thủy Quang lại bị những tia nắng này làm cho hoa mắt, cô đứng lên. “Mình về lớp đây, vắng đầu quá.”

Cảnh Cầm “ơ” một tiếng, khi sức tỉnh thì Thủy Quang đã vẫy tay nói “bye bye” với cô rồi.

Thủy Quang thấp thoáng nghe thấy Cảnh Cầm nói: “Thủy Quang vắng đầu, quay về lớp rồi.”

Thủy Quang không nói dối, đúng là vắng đầu thật. Cô quay về phòng học liền nhào người ra bàn. Bạn cùng bàn đẩy đẩy cô, hỏi: “Sao thế? Đã xếp thứ ba toàn khối rồi còn buồn bã gì nữa?”

Thủy Quang nghiêng đầu. “Mạt Lị cô nương, mình đang rất buồn phiền, cậu còn đẩy nữa mình sẽ cắn cậu.”

Thang Mạt Lị ‘hừ’ một tiếng. “Cắn chết cậu!”

Thủy Quang đành ngậm ngùi chịu thua.

Kỳ nghỉ hè lớp mười một đến thì nhanh mà đi thì vô cùng chậm.

Ngày đầu tiên, Thủy Quang ở nhà ngủ liền hai mươi tiếng đồng hồ. Lúc cô dậy ăn trưa thì đã thấy bố về nhà. Hiếm khi bố cô từ quân khu về nghỉ ngơi, ông lắc đầu nói với bà Tiêu: “Khuê nữ nhà ta không nhẽo thành quen rồi.”

Thủy Quang bất mãn, chẳng qua cô chỉ ngủ nướng một hôm thôi mà, đâu đến nỗi chứ! Nhưng là một quân nhân sống rất kỷ luật, một giây ông Tiêu cũng coi trọng, cho nên hành vi ngủ nướng của cô con gái rượu tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Dưới sự bức bách của bố, Thủy Quang ăn xong liền chạy ra ngoài sân, thấy cửa lớn nhà họ Vu đang mở, cô lấy làm lạ. Tối qua Cảnh Cầm nói sáng nay cùng bố mẹ đi leo núi, sao có thể về sớm như vậy? Cô bèn đi sang đó, chưa tới cửa đã gọi: “Về sớm thế Cảnh...” Chữ “Cầm” còn chưa kịp thốt ra thì đã bị đổi thành chữ “Lam”.

Vu Cảnh Lam trông thấy cô, cũng hơi bất ngờ. “Thủy Quang, lâu rồi không gặp.”

“Cũng phải nửa năm rồi nhỉ? Anh ăn cơm chưa?”

“Anh vừa mới về.”

“Có muốn sang nhà em ăn chút gì không, bố mẹ em đều có nhà.”

Vu Cảnh Lam dịu dàng nói: “Thôi không cần đâu, Cảnh Cầm chắc sắp về rồi, anh vừa gọi điện thoại cho nó.”

Nên nói gì tiếp đây? Hình như chẳng có gì để nói nữa.

“Ồ, vậy em về nhé, khi nào Cảnh Cầm về em lại sang.”

Vu Cảnh Lam nhìn cô một lát, khẽ nói: “Ừ.”

Tiêu Thủy Quang bây giờ rất sợ mùa hè, cô sợ mình lại không cẩn thận nói ra những câu ngu xuẩn, sợ đối phương đáp lại “em nói gì, anh nghe không rõ”.

Hai hôm sau, La Trí cũng về. Tối đó, mấy vị trưởng bối trong đại viện ngồi hóng gió, than thở: “Chớp mắt mà bốn đứa nó đều đã lớn rồi, nhanh thật!”

Đúng vậy, nhanh thật!

Nhưng sao kỳ nghỉ này lại trôi qua chậm đến thế ?

Thủy Quang quyết định đăng ký lớp học võ mùa hè. Từ hồi sáu tuổi, Thủy Quang đã được bố cho đi học võ phòng thân. Suốt thời gian đó, trong nhà phần lớn đều là giải thưởng võ thuật, giấy khen của trường học lại chẳng được mấy tờ. Thủy Quang vào cấp ba, bà Tiêu bực mình tuyên bố: “Anh thật sự coi con gái chúng ta là con trai đấy à? Không đánh đấm gì nữa, tập trung học hành, không thi đỗ đại học thì xem em xử lý hai bố con thế nào!”

Bà Tiêu hiềm khi thể hiện uy phong, nhưng hễ ra oai thì khí thế bức người, ông Tiêu không thể không nhường.

Thực ra ban đầu, Thủy Quang cũng cảm thấy khổ sở, con gái nhà người ta đều đi học ba lê, vĩ cầm, luyện chữ vẽ tranh, còn cô lại ngày ngày đứng tấn đá chân, luyện quyền luyện cước, vừa đau vừa mệt, không biết đã khóc bao nhiêu lần. Nhưng sau hai năm, cô đã quen dần, tuy thỉnh thoảng vẫn thấy mệt nhưng không còn khóc vì đau đớn nữa. Lúc đạt được thành tích cao, cô còn thấy rất vui và tự hào, mặc dù vóc dáng nhỏ con nhưng đánh nhau thì chẳng kém cạnh ai. Có lần Cảnh Cầm bị một nam sinh bắt nạt, Thủy Quang chỉ cần vung tay vài đòn đã có thể đốn ngã tên đó lăn ra đất. Không phải cô hơn người ta về thể lực, mà là kỹ thuật, đây mới chính là sức mạnh đặc biệt không thể thay thế.

Từ khi lên cấp ba, Thủy Quang không luyện võ nữa mà tập trung vào việc học. Cô sợ thi trượt đại học sẽ khiến mẹ buồn, hơn nữa, cô cũng có mục tiêu của riêng mình, mục tiêu đó rất cao, không cố gắng không được.

Ngày đầu tiên Thủy Quang đến lớp võ ghi danh thì tình cờ gặp Mạt Lị. Hai người nhìn nhau, Mạt Lị “hử” một tiếng, Thủy Quang “haizz” một tiếng.

Sau hôm ấy, cô nàng chua ngoa Mạt Lị không dám đẩy hay châm chọc Thủy Quang nữa. Không thể phủ nhận, bạo lực đôi khi có tác dụng hơn cả đạo lý.

Kỳ nghỉ hè trôi qua một cách chậm chạp, Thủy Quang thì bận rộn hết chuyện này đến chuyện khác, nào là luyện võ, nào là ôn thi, vì thế, suốt tháng hè, La Trí luôn than vãn với Vu Cảnh Lam: “Con nhóc Thủy Quang kia cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, làm gì mà bận tới mức tối mui như thế?”

Cảnh Lam chỉ trầm mặc không đáp, ánh mắt đắm chiêu.

Năm lớp mười hai hết như đánh trận. Thủy Quang từng bước tới gần mục tiêu của mình, tới gần anh. Cho dù anh không nhìn thấy, cho dù anh chẳng bận tâm.

Tháng Sáu năm 2006, sau những cố gắng đã bỏ ra, Thủy Quang đã hoàn thành tốt kỳ thi đại học của mình. Ra khỏi phòng thi, cô ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời nóng rực bên ngoài.

Cô cầm di động lên, lần đầu tiên gọi điện cho Vu Cảnh Lam.

Chuông vang hai hồi thì có người nghe máy. Giọng nói trầm tĩnh của anh truyền đến: “Thủy Quang!”

Khoảnh khắc đó, Thủy Quang cảm thấy hai mắt nhòa đi, sống mũi cay cay.

“Cảnh Lam, em thi xong rồi.”

“Ừm, anh biết.”

“Em... có thể đăng ký vào trường anh không?”

Người ở đầu máy bên kia im lặng giây lát rồi khẽ nói: “Anh đợi em.”

Vu Cảnh Lam qua đời vào mùa hè năm 2006, trên máy bay về Tây An. Sự cố hàng không vào tháng Sáu năm ấy được đưa tin trên cả báo chí và thời sự, cơ quan chức năng kết luận đó là sự cố ngoài ý muốn.

Sự cố ngoài ý muốn.

Thủy Quang nhìn năm chữ đó, năm chữ đã khiến cho người con trai mà cô thầm thương trộm nhớ không thể quay lại nữa.

Cô ngồi trên giường, cả đêm không ngủ.

Đêm đó, trong đại viện, không có ai ngủ cả.

Tháng Chín năm 2006, Thủy Quang đặt chân đến trường đại học ở miền Bắc xa lạ này. Cô ngẩng đầu nhìn khoảng trời mà anh đã từng ngắm, thì thầm: “Vu Cảnh Lam, anh nói sẽ đợi em, em đến rồi. Em đã giữ lời hứa, nhưng anh lại không...”

Thủy Quang là một sinh viên xuất sắc. Ở ngôi trường nhân tài nhan nhản này, cô vẫn không hề bị chìm ngấm, kết quả học tập tốt lại có nhiều sở trường, vừa hát hay vừa múa võ đẹp, vì thế, cô được rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô đều từ chối. Mấy người bạn cùng phòng nói, Thủy Quang đã có người thương rồi, cũng là sinh viên trong trường, thỉnh thoảng cô còn viết thư cho người ấy.

Năm 2007, Thủy Quang nuôi một chú chó chăn cừu, đặt tên là Edward. Cô thuyết phục được quản lý ký túc xá ỉnh nuôi nó ở gian phòng dưới tầng trệt. Đám bạn cùng phòng đều thích Edward, đồ ăn chuẩn bị cho nó còn phong phú hơn cả ỉnh. Thỉnh thoảng rảnh rỗi, Thủy Quang lại đưa Edward ra ngoài đi dạo, cuộc sống đại học vì thế cũng bớt phần tẻ nhạt.

Mùa xuân năm 2008, Thủy Quang cảm thấy tình trạng của mình càng lúc càng tệ. Cô tự nhủ với chính mình, đừng giẫm lên dấu chân của anh ấy mà đi nữa, đừng lặp lại câu “anh ấy đang đợi mình” nữa!

Tiêu Thủy Quang, không có ai đang đợi mày, không ai cả...

Cô nguyện rằng anh cứ mãi ở tít trên cao, chứ đừng xa cách cô như bây giờ. Cuối cùng, cô nói, em trả tự do lại cho anh...

Hôm đó, Thủy Quang nhận được điện thoại của Cảnh Cầm.

“Trong di vật của anh mình, có một bức thư viết cho cậu. Thực ra không hẳn là thư, anh mình kẹp nó trong sách, giống như bookmark.” (bookmark: thẻ đánh dấu sách)

Thủy Quang: Hoa bên đường đã nở, người cứ thông thả về.

Cảnh Lam

Hè năm 2005

Thủy Quang khóc nức không thành tiếng.

Khi ấy, Chương Tranh Lam đứng bên cửa sổ, nhìn thấy trong vườn hoa phía sau giảng đường đại học, có một cô gái đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài mà khóc đến tuyệt vọng.

*Nguyên văn của câu thơ trên: “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”. Câu này có xuất xứ từ một bức thư của Tiên Vũ Túc Vương viết cho phu nhân của ông. Ý nghĩa là: 1. Hoa trong ruộng trên bờ đã nở rồi, nàng có thể vừa thưởng hoa vừa chậm chậm quay về. 2. Hoa bên đường đã nở rồi, nàng có thể thông thả đợi ta quay về! 3. Trên lập trường của tác giả thì nó biểu hiện cho tình yêu sâu sắc và kín đáo của người chồng dành cho người vợ.

2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ

Chương Tranh Lam ngồi trên cửa sổ, lười nhác nhắm mắt lại, tay trái kẹp một điều thuốc gác trên thành ghế, thỉnh thoảng lại hít một hơi, trông có vẻ uể oải.

Nếu như cảnh tượng này diễn ra vào một ngày đông hay ở nhà vào kỳ nghỉ thì thực sự không tồi, nhưng lúc này, sau lưng anh là một đám người đang chiến đấu, vật lộn với công việc.

Mấy nhân viên phòng kỹ thuật nhìn người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ, bất mãn nghiêng răng nghiêng lợi. Sếp tổng của họ thật không có lòng thương người, công ty họ làm ăn tốt như vậy, đơn hàng của chính phủ và quốc doanh nhân không hết, vì sao phải đến trường đại học để hỗ trợ kỹ thuật chứ, chẳng lẽ sếp tổng có JQ với hiệu trưởng của trường đại học nổi tiếng này? Vừa tán gẫu qua YY để an ủi lẫn nhau vừa gian khổ chiến đấu, cuối cùng một người không chịu nổi nữa, hét lên: “Sếp, anh mau đến cứu cánh đi, hệ thống này bị lỗi rồi. Sao nó lại tự nổ chứ? Sao nó không tự chết đi chứ?”

(JQ: gian tình; YY: phần mềm chat voice thịnh hành ở Trung Quốc)

Cả đám người bật cười.

Chương Tranh Lam uể oải mở mắt, quay đầu lại nhìn, sau đó mới chậm chậm đứng lên. Anh kẹp điều thuốc vào miệng, đi về phía nhân viên vừa hét, cốc vào đầu người đó một cái: “Ngu như lợn!”

Trái tim Nguyễn Kỳ rỉ máu. “Sếp... làm tổn thương lòng tự tôn của người ta rồi.”

“Ghê nhỉ? Cậu cũng có tự tôn à?” Chương Tranh Lam khom người liếc nhìn màn hình, sau ba giây, anh nói: “Làm lại.”

“Hả?” Nguyễn Kỳ kinh ngạc.

Chương Tranh Lam khinh bỉ nói: “Sao lại nhìn tôi như thế? Đã tự nổ rồi còn cứu thế nào? Cậu thật sự cho rằng tôi là thánh à?”

Đám người còn lại dừng tay, trong lòng thầm oán: “Tôi coi anh là ma.”

Chương Tranh Lam dụi điều thuốc vào gạt tàn, ngênh ngang đi ra cửa.

Khương Đại Quốc ngồi ở bàn ngoài cùng, cười hì hì, hỏi: “Sếp tổng, anh về nhà à?”

Chương Tranh Lam dứt tay vào túi. “Đói rồi, đi mua đồ ăn.”

Một đám người sau lưng gào ầm lên.

Chương Tranh Lam ra khỏi phòng kỹ thuật, thông thả đi xuống lầu.

Con lừa nhỏ của anh đỗ ở dưới gốc cây cạnh cửa. Chương Tranh Lam là một người vô cùng lười biếng, anh chính là phiên bản hiện đại của Sở Lưu Hương trong tiểu thuyết Cổ Long, có thể ngồi thì sẽ không đứng, có thể nằm thì không ngồi. Cho nên anh thích xe điện, so với ô tô phải bảo dưỡng, phải tìm chỗ để xe, phải sang số thì xe con lừa trở thành lựa chọn hàng đầu của anh, vừa thuận tiện vừa tiết kiệm xăng. (con lừa nhỏ là tên một loại xe máy điện)

Nhưng có được ắt có mất, chiếc xe điện này cũng mang lại cho anh không ít rắc rối. Năm đó vừa tốt nghiệp đại học, Chương Tranh Lam làm ăn phát đạt, mua được một căn biệt thự ở khu đất đắt đỏ bậc nhất thành phố. Trong nửa tháng đầu mới dọn đến, anh đi làm về, thường xuyên bị bảo vệ của tiểu khu chặn lại vì tưởng anh là người giao hàng. Đương nhiên không phải ngoại hình của Chương Tranh Lam trông giống nhân viên giao hàng, anh có diện mạo đoan chính, ngũ quan cân đối, vóc dáng khỏe khoắn, đôi khi đẹp trai ngồi ngồi trong bộ âu phục và giày da bóng loáng hay khi nghiêm túc làm một việc gì đó. Phong thái đó được các anh em miêu tả bằng một câu: “Không phải người!”

Chương Tranh Lam cầm chìa khóa khởi động xe, thông dong đi qua con đường râm mát trong khuôn viên trường. Lúc này là ba giờ chiều, trong sân không có nhiều người qua lại.

Chương Tranh Lam là kiểu người khi lái xe cũng có thể đỡ dẫn nheo nheo mắt, cho nên khi nhìn thấy một người đang đi phía trước mà khiến anh sững sờ thì đúng là chuyện không thể lý giải nổi.

Anh nhìn chằm chằm bóng lưng đang mỗi lúc một gần kia, khi đã vượt qua người đó, anh lại nhìn qua gương chiếu hậu. Đến lúc sức tỉnh, anh phát hiện mình đang chau mày, môi mím chặt lại, đột nhiên muốn hút thuốc.

Chương Tranh Lam đến cửa hàng bách hóa của trường, vừa vào liền hỏi: “Bà chủ, có thuốc không?”

Người phụ nữ đứng trước quầy thu ngân quan sát anh hồi lâu, lẩm bẩm một câu: “Haizz... Sinh viên bây giờ thật là...”, rồi chỉ tay. “Ồ tử bên kia kìa.”

Chương Tranh Lam nói cảm ơn, tới lấy một bao thuốc quen thuộc. Lúc quay ra, chẳng hiểu sao lại nhớ đến chuyện lúc này, anh cảm thấy trong lòng buồn bực.

Trả tiền xong, Chương Tranh Lam ra cửa siêu thị, anh ngẩng lên nhìn trời rồi tựa bên cửa, lười nhác rút một điếu thuốc và châm lửa.

Bà chủ cửa hàng lắc đầu. “Cậu nhóc, hút ít thuốc thôi.”

Chương Tranh Lam quay đầu, đáp: “Chị ơi, bây giờ học hành rất áp lực, không hút không được ạ.”

Người phụ nữ kia được gọi là chị, cười hờn hờ nói: “Cũng đúng, sinh viên bây giờ gặp rất nhiều áp lực.”

Chương Tranh Lam nói chuyện với chị ta một lát thì Nguyễn Kỳ gọi điện đến, điện thoại vừa kết nối liền kêu: “Sếp, xảy ra chuyện rồi!”

Chương Tranh Lam vẫn ung dung: “Chuyện gì? Cấp A3 trở xuống thì tự xử lý, cái này cũng không giải quyết được thì đi chết đi.”

Nguyễn Kỳ rất âm ỉ. “Sếp, không phải em, là Đại Quốc. Cậu ta ngứa tay hack vào máy tính của hiệu trưởng, đúng lúc hiệu trưởng đến tìm anh... Kết quả là vừa nhìn cái hiểu ra ngay, cho nên... haizz... anh mau về đây đi.”

Chương Tranh Lam vắn điếu thuốc vút vào thùng rác bên cạnh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai nữ sinh đi về phía mình.

Tiêu Thủy Quang đeo tai nghe, miệng khẽ ngâm nga lời bài hát, Lâm Giai Giai đi bên cạnh ai oán lên tiếng: “Sắp đến cuối kỳ rồi, cậu còn không mau soạn đại cương ôn tập đi, mọi người đều chờ để phô tô của cậu đấy.”

Giai Giai cảm thấy cô bạn bảo bối Tiêu Thủy Quang của bọn họ gần đây rất không bình thường, thỉnh thoảng lại lơ đãng như người mất hồn, quan trọng nhất là đến giờ vẫn chưa chịu làm đề cương ôn tập.

Thủy Quang gỡ tai nghe xuống, nói: “Đang bất mãn với mình cái gì thế?”

“Này, này.” Lâm Giai Giai ôm ngực. “Tiêu Thủy Quang, mình đang bày tỏ lòng tín nhiệm sâu sắc với cậu đấy chứ!”

Thủy Quang làm bộ trầm ngâm. “Vậy sao? Nào, bày tỏ mình xem nào!”

Giai Giai ủ rũ. “Thủy Quang, cậu đúng là quỷ sứ.”

Thủy Quang cười: “Thế thì mình phải hút một linh hồn vào bụng mới được!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Thủy Quang vốn là người nhạy cảm, khoảnh khắc lướt qua Chương Tranh Lam, cô cảm nhận được ánh mắt của anh đang hướng về phía mình. Khi đã bỏ xa mấy mét, Thủy Quang mới quay đầu lại nhìn, Giai Giai hỏi: “Sao thế? Người quen à?”

“Không quen.” Thủy Quang cảm thấy kỳ lạ, người đó... vì sao trông thấy cô lại nhú mày?

Chương Tranh Lam quay lại phòng kỹ thuật, tươi cười đi về phía hiệu trưởng áo mũ chỉnh tề đang đứng trong còng. Lúc đi ngang qua bàn Khương Đại Quốc, anh vỗ đầu anh ta, nói nhỏ: “Chẳng được tích sự gì!”

Đồng chí Khương Đại Quốc bị đá kích, mặt xị ra. Nguyễn Kỳ thì bò lên bàn phím, cười không ra hơi. Chương Tranh Lam vút bao thuốc cho anh ta rồi điềm tĩnh nói: “Hôm nay phải làm xong hệ thống, không xong thì tăng ca!”

Nguyễn Kỳ “ôi” một tiếng, gục đầu xuống bàn, chiến hữu ngồi bên cạnh đổ dầu vào lửa: “Tiểu Kỳ à, kìm nén đau thương chấp nhận sự thật!”

“Kìm nén cái đầu nhà ông!”

Hiệu trưởng ngán ngẩm nhìn bọn họ, lắc đầu thở dài. “Các cậu cũng coi như đều tốt nghiệp từ trường có danh tiếng, sao lại ăn nói kiểu này...”

Chương Tranh Lam tươi cười đi đến cạnh ông ta. “Thầy hiệu trưởng, sao lại rảnh rỗi đến thăm bọn em vậy?”

Hiệu trưởng Tần xị mặt tỏ rõ sự thất vọng, giọng điệu sâu xa: “Tranh Lam à, thầy mời em và người của công ty em đến giúp đỡ là vì muốn làm nghiên cứu có tính thực tế, không phải mời bọn em đến để nghịch ngợm xằng bậy. Trường ta là trường có danh tiếng, không như những đơn vị mà công ty em thường xuyên tiếp xúc, em cần phải cư xử nghiêm túc. Vậy mà em xem, nhân viên của em đang ngồi xem phim cấp ba đây này. Thanh niên các em xem phim ấy cũng có thể thông cảm, nhưng mà đang lúc làm việc, lại ở trong môi trường đại học, hành vi kiểu này tuyệt đối phải chấm dứt.”

Chương Tranh Lam ngơ ngác quay sang nhìn Nguyễn Kỳ, thầm hỏi: “Thế là thế nào? Sao bảo là hack vào máy tính của hiệu trưởng rồi bị bắt quả tang? Sao giờ lại biến thành xem phim cấp ba?”

Nguyễn Kỳ cũng ngẩn tò te, nhìn Đại Quốc, Đại Quốc chỉ biết im lặng.

Chương Tranh Lam lại quay đầu cười xòa với hiệu trưởng Tần. “Thầy nói đúng lắm, hành vi này tuyệt đối không thể tha thứ! Thầy yên tâm, em nhất định sẽ xử phạt nghiêm khắc, quyết sẽ không có lần sau.” Để chứng tỏ độ tin cậy, anh bổ sung thêm một câu: “Em là học sinh của thầy mà, thầy còn không tin em sao?”

Hiệu trưởng Tần “hừ” một tiếng. “Chính vì em là Chương Tranh Lam, thầy mới không thể hoàn toàn tin.”

Chương Tranh Lam cảm thấy bị tổn thương vô cùng.

Trước khi đi, hiệu trưởng Tần còn nói thêm: “Tranh Lam, em là sinh viên thông minh nhất mà thầy từng tiếp xúc”, rồi lắc đầu với vẻ buồn bã.

Ý gì vậy? Chương Tranh Lam ngơ ngác.

Nguyễn Kỳ xán đến vẻ nịnh bợ. “Sếp tổng, hóa ra anh cũng từng học ở ngôi trường tiếng tăm này? Càng ngày em càng sùng bái anh rồi đấy!”

“Cút!” Chương Tranh Lam day trán, quay sang hỏi Đại Quốc: “Thế tóm lại là chuyện gì? Tại sao lại có phim cấp ba ở đây?”

Đại Quốc oan ức thanh minh: “Em hack vào máy tính của ông ấy thật mà, em... em kích mở thư mục trong máy tính, ai biết được là phim cấp ba chứ?”

“Khốn thật!” Câu nói này đồng thời được thốt ra từ miệng của hai hacker, hai lập trình viên thiên tài, một người là cao thủ virus, người còn lại là Chương Tranh Lam.

Hôm nay đúng là một ngày quá quý! Chương Tranh Lam quyết định về nhà sớm, đánh một giấc thật say.

Lúc đi ra cửa, ngang qua bàn của hacker Trương, anh dừng lại, hỏi: “Tiểu Trương, bạn gái à?”

Hacker Trương quay đầu, cười thẹn thùng. “Sao có thể chứ, sếp! Đây là diễn đàn của trường, mục này là đánh giá hoa khôi các khoa. Hi hi, cô gái này được giới thiệu là văn thao võ lược cái gì cũng tinh thông, em chỉ ngắm một chút thôi.”

Chương Tranh Lam vỗ vỗ vai anh ta. “Ngắm xong đừng quên việc chính.”

“Sếp yên tâm, nhất định em sẽ làm xong đúng giờ!”

Đám người này chơi thì chơi hết mình, nhưng làm việc đâu ra đấy, Chương Tranh Lam không có gì phải lo lắng cả.

Trước khi đi, anh liếc nhìn màn hình lần nữa, cùng với một danh sách dài liệt kê các giải thưởng, năng lực sở trường là bức ảnh có đề tên: “Tiêu Thủy Quang.”

3. Chương 3: Ai Ở Trong Hồi Ức Của Ai

Chương Tranh Lam không có nhiều ưu điểm nhưng khuyết điểm thì không đếm xuể, chẳng hạn như lạnh nhạt, vô tình. Anh có thể ngồi gác chân nghe nhạc trong khi cấp dưới đang vật vả suốt ba ngày ba đêm để kịp hoàn thành kế hoạch, ấy thế mà anh còn có thể vô tư buông một câu: “Các bà cô của tôi, tăng tốc lên nào!”

Cả đám người bị câu nói của ông sếp đáng kính làm cho buồn nôn cả ngày nhưng vẫn phải ngậm đắng nuốt cay tiếp tục công việc. Ai nấy đều phóng cho anh một ánh mắt mang hình viên đạn.

Dưới cái nhìn đầy hận thù của cấp dưới, Chương Tranh Lam hắng giọng, đứng dậy nói: “Các cậu làm đi, tôi ra ngoài tản bộ chút.” Thực ra là lên cơn thèm hút thuốc.

Đêm tháng Mười se lạnh, dưới ánh đèn đường màu trắng mờ lung vẫn có thể nhìn ra lớp sương mỏng manh bồng bềnh trong không khí. Chương Tranh Lam dứt tay vào túi quần, thông thả đi đến một cửa hàng tiện lợi nằm gần công ty.

Trong tiệm, ngoài hai nhân viên đang nói chuyện giết thời gian thì không có ai khác. Chương Tranh Lam đến quầy lấy một bao thuốc và mấy lon cà phê, lúc quay lại, anh trông thấy có người đẩy cửa bước vào. Chương Tranh Lam vô thức ngẩng đầu nhìn, cô gái mặc áo khoác, tóc buông xoã, vẻ mặt như buồn ngủ, rất thiếu sức sống. Cô đi lướt qua anh, lấy hai chai nước lọc và một gói bánh quy to.

Chương Tranh Lam đứng lại để cô đi lên trước rồi mới xếp hàng phía sau cô. Trong cửa hàng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng xẹt xẹt vang lên khi nhân viên quét mã vạch. Chương Tranh Lam bất giác ngửi thấy hương thơm mát dịu tỏa ra trên người cô, mùi hương của một loại trái cây, thanh thoát và dịu dàng. Cô tựa người vào quầy, đầu cúi xuống như thể ngủ gật, trả tiền xong, cô xách túi đồ ra về. Chương Tranh Lam nhìn cánh cửa đóng lại rồi mới quay đầu đợi nhân viên thanh toán ỉnh. Ra khỏi cửa, anh châm một điếu thuốc và hút. Khói thuốc làm mờ bóng người đang đi dưới ánh đèn phía xa.

Cũng phải hơn hai năm rồi kể từ lúc anh gặp cô ở trường đại học. Trong suốt thời gian ấy, hai người vẫn sống cùng một thành phố nhưng chưa từng gặp nhau.

Chương Tranh Lam hút xong điếu thuốc, chậm rãi đi về hướng ngược lại, cuối cùng mất hút trong màn đêm.

Tiêu Thủy Quang đã phải tăng ca liên tục hai ngày. Đúng lúc cô chuẩn bị lên giường đánh một giấc thật ngon thì La Trí xuất hiện. Nửa đêm canh ba, anh quàng đồng hành lý vào phòng khách nhà cô và nói: “Tiêu Thủy Quang, anh thất tình rồi.”

La Trí đi một vòng trong căn hộ của cô, lục lọi khắp nơi rồi hỏi: “Sao nhà em chẳng có cái gì ăn được thế, một giọt nước cũng không?”

Thủy Quang mới ở công ty về, vừa tắm rửa xong, lười vào bếp đun nấu nên mặc thêm áo khoác ra ngoài mua. Cửa hàng nhỏ dưới tầng trệt đã đóng cửa, cô đành đi xa thêm một đoạn, đến cửa hàng tiện lợi cách nhà hai con phố. Mua đồ về, cô lại phải nghe La Trí trút sào, cuối cùng gục đầu xuống sofa ngủ gật, khiến “anh trai” La Trí cảm thấy bị tổn thương vô cùng.

Thủy Quang làm việc ột công ty kỹ thuật, khi có dự án sẽ rất bận, ví dụ như hai hôm trước, nếu không thì rất rảnh, ví dụ như bây giờ.

Cô nhào người trên bàn làm việc, bỏ một viên kẹo vào miệng rồi gọi điện thoại cho La Trí. Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói pha lẫn tạp âm: “Cưng à, anh đang ngồi uống rượu với bạn, anh gọi lại cho em sau nhé!” Nói xong, anh liền dập máy.

Thủy Quang nghĩ, được lắm, mới đến đây được bốn lần mà đã có bạn rượu rồi cơ đấy. Cô cất điện thoại đi, không cần bận tâm đến chuyện La Trí liệu có bị buồn chán hay chết đói ở thành phố này hay không nữa. Tan ca, Thủy Quang lên xe buýt, định đến siêu thị mua thêm đồ ăn, cô đeo tai nghe, hồn phách để trên mây nên xuống sớm một điểm, đành ảo não đi bộ nốt quãng đường còn lại. Bỗng từ phía đối diện có người

va phải cô, túi hoa quả rơi xuống đất. Người nọ không ngừng nói xin lỗi, trông anh ta có vẻ vội vàng, do dự xem có nên nhặt giúp cô hay không, nhưng cuối cùng anh ta nhìn đồng hồ rồi quay đi.

Thủy Quang cũng không bận tâm, cô ngồi xuống nhặt táo và quýt bỏ vào túi. Chợt một bàn tay nào đó giúp cô nhặt quả táo cuối cùng lăn xa nhất. Cô ngẩng lên, người đàn ông đứng trước mặt cô có thân hình cao lớn, thần sắc lạnh lùng, miệng đang ngậm một điều thuốc. Thủy Quang nhận lấy quả táo, nói cảm ơn. Đối phương khẽ “ừm” một tiếng. Cô cảm thấy người này trông hơi quen nhưng chưa kịp nhớ ra là ai thì đã nghe thấy có ai đó gọi một tiếng “Tranh Lam”. Cô đứng dậy, xách đồ rời đi.

Nguyễn Kỳ cười híp mắt, bá vai Chương Tranh Lam trêu chọc: “Sếp nhặt được vàng không lấy à?”

Chương Tranh Lam nhếch môi, gỡ tay anh ta xuống. “Đừng động tay động chân.”

Người đàn ông trung niên đi bên cạnh Nguyễn Kỳ cười cười. “Tranh Lam, công chuyện tôi đã bàn với A Kỳ xong rồi, các anh làm việc là tôi yên tâm!” Ông ta nhìn đồng hồ, nói tiếp: “Đi thôi, cùng nhau ăn bữa cơm, gọi anh em trong công ty đi luôn, coi như là chúc mừng trước.”

Chương Tranh Lam cười, đáp: “Thôi ạ, cứ để công việc xong xuôi rồi chúng ta mở tiệc chúc mừng.”

Người đàn ông trung niên nghe vậy bèn vui vẻ đồng ý: “Vây cũng được.”

Buổi tối, Chương Tranh Lam bị đám nhân viên trong công ty lôi đi ăn cơm rồi đến quán bar uống rượu. Trong lúc mọi người đang cười nói đầy phấn khích thì anh lại có vẻ không hào hứng lắm. Đến khi bọn họ đều say mềm, anh phải vác từng người một ra ngoài, nhét vào taxi. Cuối cùng chỉ còn lại mình anh đứng bên vệ đường, anh dựa vào lan can phía sau, châm thuốc hút.

Anh còn nhớ hai năm trước, cô gái đó cùng bạn bè đến quán bar và uống say. Hôm ấy, anh vừa phụ trách xong dự án ở trường đại học liền đến đó thư giãn. Đang uống rượu và tán gẫu với mấy người trong quán thì anh trông thấy cô. Bạn bè của cô đang nhảy nhót trên sàn, một mình cô dựa vào quầy bar uống rượu, chẳng mấy chốc đã gục xuống. Một gã đàn ông ở đâu đi tới ôm ngang hông cô. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng. Chương Tranh Lam chắc mẩm cốc rượu của cô đã bị người ta bỏ thuốc. Một cô gái xinh đẹp đơn độc ngồi ở nơi hỗn tạp này, có người nảy sinh ý định hãm hại chẳng phải chuyện gì lạ.

Chương Tranh Lam lạnh lùng nhìn, nhân viên pha chế cười, hỏi: “Có phải tìm được đối tượng mới rồi không?”

Anh cười, không nói gì rồi đi đến chỗ cô, gỡ bàn tay của gã đàn ông cao gầy kia ra, hồ hững nói: “Nhường cô ấy cho tôi đi.”

Gã đàn ông trông thấy anh, lập tức lùi lại một bước: “Anh Lam?”, sau đó gã bỏ đi với nụ cười gian xảo.

Chương Tranh Lam đưa điều thuốc lên miệng, ôm lấy cô, dìu cô ra ngoài. Cô mơ mơ màng màng nói khó chịu, dựa vào lòng anh. Ra đến hành lang, Chương Tranh Lam đỡ cô đứng thẳng dậy, khẽ nói: “Đừng cử động bừa bãi.”

Cô gái ngược lên đỡ nhìn anh, trong đôi mắt ấy dường như ẩn chứa rất nhiều thứ, lại như chẳng có gì. Cô nói: “Vì sao không quên được?”

“Cô muốn quên điều gì?”

Cô không trả lời, cả người mềm nhũn ngã vào lòng anh. Chương Tranh Lam quyết định đưa cô đi bệnh viện, loại thuốc đó cũng rất nguy hại, nhưng khi anh vừa đỡ lấy cô, bàn tay cô liền ôm chặt lấy eo anh khiến toàn thân anh đông cứng.

“Cô muốn tôi làm quân tử thì đừng có khêu gợi tôi nữa.”

Cô run rẩy trong lòng anh, không nói gì. Bàn tay cô lạnh băng nhưng những nơi nó lướt qua lại nóng rực như lửa.

Chương Tranh Lam kéo tay cô ra, bây giờ cô đã không còn chút ý thức nào, còn anh thì không muốn thừa nước đục thả câu. Thế nhưng, khi cô quay người lại, ép đôi môi mềm mại của mình lên môi anh, anh đột nhiên phát hiện khả năng kiểm chế của mình hóa ra không tốt như anh nghĩ.

Miệng cô ngập tràn vị rượu, loại rượu mạnh hơn loại anh uống rất nhiều. Chương Tranh Lam dìu cô đến một góc khuất sau chậu cảnh lớn, thực sự đáp lại cô. Anh nhận ra mình rất thích mùi vị này, cay nồng xen lẫn ngọt ngào.

Móng tay cô bấm vào lưng anh khiến anh bất giác kêu lên một tiếng, rồi báo thù bằng cách cắn bờ môi cô. Cô mở mắt, mơ màng nhìn anh. Chương Tranh Lam có cảm giác thời khắc đó trong người mình như có trống thúc, anh cúi đầu phủ lên bờ môi cô, môi lưỡi quần quýt.

Trong quán bar ồn ào tiếng nhạc và men rượu cay nồng, chỗ nào cũng có thể bắt gặp cảnh tượng những đôi nam nữ ôm ấp trao nhau những nụ hôn đắm đuối, tất cả những điều này khiến Chương Tranh Lam thả lỏng ở mức độ nhất định, hơn thế, anh biết rõ bản thân đã thật sự rung động với cô.

Vào giây phút thiêu đốt cuối cùng, anh đẩy cô ra, trầm giọng nói: “Em không biết tôi là ai, em sẽ hối hận đấy.”

Một giọt lệ chảy ra từ khóe mắt, cô nói: “Lam, anh hãy ôm em đi, em khó chịu... thật sự rất khó chịu...”

Sau này, Chương Tranh Lam biết bản thân đã đã đắm chìm rất thâm hại.

Anh đưa cô đến góc khuất sâu hơn, không ai có thể nhìn thấy. Anh hôn cô, hỏi cô có dễ chịu không. Cô khẽ cười. Chương Tranh Lam không hề biết, khi đó, trong mắt mình cũng lấp lánh nụ cười. Anh dịu dàng nâng người cô lên, những ngón tay khéo léo hâm nóng cơ thể cô, cho đến khi giác quan của cả hai đều bị đốt cháy, anh chậm chậm xâm nhập vào. Cô kêu lên đầy đau đớn, Chương Tranh Lam ngỡ ngàng dừng lại. Trán anh ướt đầm mồ hôi, anh không ngờ đây là lần đầu tiên của cô. Anh cắn chặt răng định lùi ra, nhưng cô lại giữ lấy cánh tay anh: “Dừng...”

Thời khắc này, cho dù trong mắt cô nhìn thấy ai, Chương Tranh Lam đều không thể dừng lại được nữa. Hai cơ thể nóng bỏng quần lấy nhau, anh cảm nhận rõ sự căng thẳng và đau đớn của cô.

Anh thì thầm bên tai cô: “Nếu đau thì cắn tôi.”

Chương Tranh Lam choàng tỉnh, lồng ngực đập phồng theo những tiếng thở hổn hển. Anh ngồi dậy, phát hiện giữa đùi ẩm ướt, khẽ chửi thề một tiếng, vò tung mái tóc mềm mại của mình rồi lại đổ vật xuống giường. Anh nhìn lên trần nhà hồi lâu, thốt lên tiếng chửi thề một lần nữa, cuối cùng anh rời giường, vớ lấy di động gọi cho Nguyễn Kỳ.

Bị đánh thức lúc nửa đêm, Nguyễn Kỳ tức phát điên nhưng chẳng biết làm thế nào vì đối phương là sếp tổng. Anh ta kiềm chế cơn giận, nhỏ nhẹ hỏi: “Sếp... đêm hôm khuya khoắt... có chuyện cơ mật gì thế?”

“Gửi ít phim cho tôi!” Giọng nói trầm thấp không có bất cứ cảm xúc nào.

Nguyễn Kỳ chưa kịp nghĩ đã buộc miệng: “Phim? Phim gì cơ?”

“Phim cấp ba, phim tươi mát!” Đối phương trả lời.

Nguyễn Kỳ tròn mắt: “Sếp... nửa đêm nửa hôm, anh gọi điện cho em chỉ vì cái này?”

Chương Tranh Lam không có tâm trạng thừa lời với anh ta. “Mở máy tính chuyển qua đây, tôi muốn ngay bây giờ.”

Nguyễn Kỳ còn định nói thêm: “Anh đói khát đến mức ấy cơ à?”, nhưng đương nhiên không dám thốt ra.

Chương Tranh Lam ngồi trên ban công, ngắm đường chân trời phía xa từ từ đỏ lên, bên cạnh chân ghế đầy đầu mẩu thuốc lá.

Hai năm trước, đúng vậy, hai năm trước trong quán bar, lần đầu tiên anh mất kiểm soát, cho phép bản thân hưởng một lần hoan lạc nơi góc khuất cách cửa sau không đến chục mét.

Khi anh rời khỏi cơ thể cô, cô nửa mê nửa ngủ, gục vào lòng anh. Thân thể hai người ẩm ướt và nóng ran, nhưng anh lại chẳng hề thấy khó chịu chút nào, thậm chí sau này, rất nhiều đêm chỉ cần nhớ lại hơi ấm khi đó là anh đã có thể tự thỏa mãn ham muốn của mình trong chốc lát.

Anh cởi áo len của mình, lau sạch đui cô. Cô vẫn cứ dính lấy anh, miệng lẩm bẩm như đang nói mê. Anh đỡ cô cao lên một chút, không để cô ngã xuống, cô ôm lấy eo anh, bàn tay lướt qua lưng khiến trái tim anh lỡ nhịp.

“Tôi đưa em ra xe.” Anh dịu dàng nói.

Cô rất nghe lời, để mặc anh bế mình lên.

Hôm đó, Chương Tranh Lam đưa cô về nhà mình, với tình hình đó, cô không thể quay về trường học. Anh bế cô vào phòng ngủ chính ở tầng hai, lấy khăn bông ấm lau người giúp cô. Anh phát hiện mình làm tất cả những việc này vô cùng tự nhiên, thậm chí thời khắc đó trong đầu anh không hề xuất hiện bất kỳ ý nghĩ trần tục nào, mọi cử chỉ đều rất dịu dàng. Anh đi tắm sau khi đã lau người cho cô xong, rồi nằm lên giường, ôm lấy cô từ phía sau. Mùi hương trên người cô lại thoảng qua, vẫn là mùi của một loại hoa quả, thanh khiết và ngọt ngào.

Hôm sau, khi Chương Tranh Lam tỉnh dậy, người bên cạnh đã đi. Anh khoác áo ngủ chậm chậm xuống dưới nhà, căn phòng trống trải chỉ có một mình anh.

Sau này, anh đã đến trường học tìm cô mấy lần, nghe nói cô đã có bạn trai. Anh ngồi ngay cạnh bàn của cô và các bạn học, không hề động đũa vào bát mì mà anh gọi. Anh châm một điếu thuốc và hút.

Tình yêu học đường trong sáng ư? Còn anh thì là gì chứ? Đối tượng tình một đêm mà thôi!

Trước giờ, Chương Tranh Lam luôn là người đi làm muộn nhất, vì thế hôm nay chưa đến tám rưỡi, khi Đại Quốc bước vào cửa công ty, nhìn thấy sếp tổng đáng kính ngồi chễm chệ bên trong, anh ta còn tưởng rằng mình bị ảo giác.

“Sếp, đồng hồ của anh chạy nhanh à?”

Chương Tranh Lam đang ngồi ở bàn của Đại Quốc chơi game, lười nhác nói: “Tôi giúp cậu lên mấy cấp rồi nhé.”

Đại Quốc cúi đầu nhìn màn hình máy tính, vui mừng như phát cuồng. “Sếp, anh đúng là siêu nhân, anh đánh thâu đêm sao?! Cảm động quá đi mất!”

Chương Tranh Lam uể oải đứng dậy. “Hai tiếng thôi.”

Đại Quốc càng thêm bội phục.

Vào phòng làm việc của mình, Chương Tranh Lam ngồi xuống ghế da, hai chân gác lên trên mặt bàn, nhìn ngó xung quanh tìm thuốc lá. Trên bàn làm việc không có, anh sờ soạng trên người nhưng chỉ có một bao rỗng. Anh cụt hứng vô vô bao thuốc lại thành một cục, ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh biết hiện tại mình rất không bình thường. Vốn tưởng rằng đêm đó chỉ là thoáng qua, nhưng hóa ra anh lại khắc cốt ghi tâm. Anh nhớ rất nhiều chi tiết của hai năm trước, nhớ mùi hương trên người cô, nhớ rõ mỗi một câu mà cô nói, nhớ rõ nhịp tim thổn thức của cả hai. Anh vẫn cho rằng nỗi nhớ ấy không nghiêm trọng đến thế, nhưng cảm xúc hiện tại là gì chứ? Gặp lại và nhận ra mình chưa từng quên người con gái ấy? Chương Tranh Lam cười nhạo bản thân. Anh đâu nặng tình đến mức ấy.

Thủy Quang đang ngồi trong tiệm mì đợi La Trí. Trưa nay La Trí gọi điện thoại đến và nói: “Anh ngủ dậy rồi! Cùng mời anh ăn cơm nhé?”

Đêm qua khi cô đã ngủ được một giấc, La Trí mới quay về. Nhìn đồng hồ thấy mười hai giờ mười phút, cô không khỏi bội phục khả năng hòa nhập của La Trí, người đã sống bốn năm ở đây như cô cũng chưa đến mức ấy.

Thủy Quang gọi mì trước vì biết chắc La Trí đi từ nhà đến đây ít nhất phải mất hai mươi phút, thêm vào đó là chai dầu ngấm vuốt, trong vòng nửa tiếng không thể có mặt. Trong lúc đợi mì, cô cầm điện thoại đọc tin tức, bỗng có bóng người xuất hiện trước mặt. Vừa ngẩng đầu lên, cô bị người nọ hất ột cốc nước. Đối phương còn muốn vung tay lên tát nhưng Thủy Quang đã nhanh nhạy tóm được cổ tay cô ta.

“Cô Tôn, xin tự trọng.” Cô lạnh lùng nói.

Cô gái ăn vận sành điệu kia cười khẩy. “Đồ đệ tiện như mày khi cướp bạn trai người khác sao không nghĩ đến tự trọng?” Nói xong, cô ta hung dữ hất tay Thủy Quang ra.

Thủy Quang rút giấy ăn trên bàn, từ tốn lau mặt, bình tĩnh nói: “Tôi không cướp bạn trai cô, cô tin hay không thì tùy.”

“Mày coi tao là con cóc sao? Tao có chứng cứ!” Đối phương ném một tập ảnh xuống bàn.

Thủy Quang liếc qua. Tấm đầu tiên là cô và một người đàn ông sánh vai đi vào quán rượu, cô bắt giắc cau mày lại. Bây giờ hề nhìn thấy hẳn là cô lại thấy đau đầu. Lần đó đến nhà hàng bàn công việc, người đàn ông này có ý đồ bất chính với cô, cô bèn vận trát khớp tay hắn. Sau hôm đó, hắn tức tối ra ngoài rêu rao, huỷ hoại thanh danh của cô. Bạn gái hắn không chỉ một lần đến công ty cô gây chuyện, cũng may bảo vệ trong công ty làm tròn chức trách, đối phương chưa chửi được hai câu thì đã bị tiễn ra ngoài, không gây bất tiện quá lớn với cô. Nhưng Thủy Quang biết, trong công ty ít nhiều đã có người xì xào sau lưng mình.

Thủy Quang cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nói: “Tôi không làm gì cả, càng không có hứng thú với việc tranh giành đàn ông của người khác. Vậy nên mong cô một vừa hai phải.”

Khách trong quán đang chăm chú xem màn đánh ghen này. Thủy Quang thật sự không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, nhưng đối phương rõ ràng không có ý định dừng lại.

“Con điếm còn muốn lập bia trình tiết!” Tôn Chi Bình cười khẩy.

Biết không thể nói lý lẽ với loại người này, Thủy Quang quyết định bỏ đi. Nhưng cô vừa đứng dậy liền bị Tôn Chi Bình tóm lấy tay, cô khéo léo giằng thoát. Tôn Chi Bình giận dữ gọi người đàn ông đi cùng trợ giúp. Gã vừa tiến lên, Thủy Quang lập tức khóa chặt cánh tay, đè gã úp sấp xuống bàn. Tốc độ của cô rất nhanh, thậm chí nhiều người có mặt còn không kịp quan sát hết các động tác của cô.

Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ, hacker Trương ngồi cách đó mấy bàn đã trông thấy tất cả một cách rõ ràng.

Ngay từ đầu, hacker Trương đã cảm thấy cô gái này nhìn rất quen, bây giờ rốt cuộc cũng nhớ ra đây chính là cô hoa khôi mà mấy năm trước anh ta thấy trên diễn đàn của trường đại học. Một nữ sinh văn thông võ giỏi, giải thưởng nhiều không đếm xuể. Cô có vẻ ngoài xinh đẹp và phong thái hào hiệp khiến ngay cả một người đàn ông như anh ta cũng phải ngưỡng mộ. Hôm nay được thực mục sở thị thân thủ phi phàm của cô, anh ta càng thêm sùng bái.

Hacker Trương nhanh tay giơ điện thoại lên chụp lại, rồi bồng “á” một tiếng. Đúng rồi, quảng cáo của game mới!

Lúc định thần lại, trông thấy Thủy Quang đang đi ra phía cửa, hacker Trương vội vàng đuổi theo. Đến quầy thanh toán, anh ta vừa giơ tay lên định vỗ vào vai Thủy Quang thì cô đã cảm nhận được và quay đầu lại. Hacker Trương vô thức lùi một bước. Về mặt cô tuy rất bình thản nhưng thoáng hiện lên một luồng khí lạnh lẽo kỳ lạ.

“Chào cô, tôi...”, hacker Trương lấy danh thiếp ra. “Tôi không có ý gì, chỉ là cảm thấy võ nghệ của cô rất tuyệt nên muốn mời cô cùng hợp tác, liên quan đến game...”

Thủy Quang không nhận tấm danh thiếp, nói ngắn gọn: “Tôi không có hứng thú.”

Hacker Trương xưa nay không phải người dễ dàng bỏ cuộc, đương nhiên lần này cũng vậy. “Tôi thật sự có thành ý muốn nói chuyện với cô.” Anh ta cố nhét danh thiếp vào tay Thủy Quang. “Xin hãy liên lạc với tôi.” Sau đó, anh ta đặt tiền xuống quầy thanh toán trước một bước. “Bàn số mười, không cần trả lại.” Dứt lời, anh ta đẩy cửa rời đi.

Thủy Quang lắc đầu nhìn tấm danh thiếp, tiện tay đặt nó lên mặt quầy. Cô quay lại nhìn hai vị khách không mời mà đến kia. Họ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ra khỏi quán, cô trông thấy La Trí vừa từ taxi xuống. Hai người đến công viên gần đó ăn hamburger.

La Trí than thở. “Em gái yêu quý, anh nghìn dặm xa xôi đến đây, em lại mời anh ăn hamburger?”

Thủy Quang hút nước cam ép, nhìn đám trẻ con nô đùa trên bãi cỏ phía trước.

“La Trí, anh có từng mơ thấy anh ấy không?”

Thoạt đầu, La Trí ngỡ ngác không biết cô nói đến ai, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, anh ta cười, bình thản đáp: “Anh nói không, em có tin không?”

Thủy Quang mỉm cười. “Em cũng vậy. Em không hề mơ thấy anh ấy dù chỉ một lần. Chỗ này...” Cô đặt tay lên ngực trái. “Mỗi ngày đều đau thắt... mỗi ngày đều chỉ nghĩ đến một cái tên đó. Vì sao trong mơ em lại không thấy anh ấy? La Trí, anh nói đi... có phải anh ấy không muốn đến gặp em không?”

La Trí xoa đầu cô. “Ngốc, Cảnh Lam cậu ấy làm sao có thể không muốn gặp em chứ, người cậu ấy muốn gặp nhất chính là em.”

Thủy Quang sắp không kìm được nước mắt, cô che mắt lại, thì thào: “Anh, em cảm thấy em sống rất tệ, anh nhìn thấy bộ dạng em thế này... nhất định anh rất thất vọng... Nhưng mà, em cũng không biết phải làm thế nào... trước đây em đi phía sau hai anh, nhìn bóng lưng của anh ấy, có mục tiêu để theo đuổi, có mơ ước để nỗ lực. Bao nhiêu năm rồi em vẫn luôn mơ ước, thậm chí em còn nghĩ, cho dù không được sánh vai bên cạnh anh ấy, nhưng chỉ cần nhìn anh ấy thôi, em cũng thấy mãn nguyện... Nhưng rồi... em đã không còn mục tiêu nào nữa, em không biết mình nên làm thế nào...”

La Trí kéo cô vào lòng.

Thủy Quang thật sự cảm thấy đau đớn. Vì người ấy mà tuổi thanh xuân của cô trở nên tươi đẹp, vì người ấy mà cô đã nỗ lực hết mình. Nhưng giờ người ấy không còn nữa, cô biết phải làm sao?

“Anh trai... em phải làm sao đây?”

4. Chương 4: Có Phải Tôi Đã Từng Gặp Anh

Chương Tranh Lam thích tiết trời thoáng đãng, có chút nắng, có chút gió, thích ngồi trong phòng làm việc không bị ai làm phiền hoặc đánh một giấc ngoài ban công ở nhà, duỗi tay là có thể tìm thấy thuốc lá. Tất cả những điều đó khiến anh cảm thấy thư thái.

Thế nên sau khi bị tiếng chuông điện thoại bàn đánh thức, anh bực bội nhấc lên, thốt ra câu “a lô” không mấy vui vẻ.

Đầu dây bên kia, bà Chương hoàn toàn phớt lờ cảm xúc của con trai, lạnh nhạt nói: “Khi nào thì anh về nhà một chuyến? Nếu không coi đây là nhà nữa thì nói với tôi một tiếng, tôi đỡ phải phiền lòng vì có thằng con trai suốt ngày lêu lổng bên ngoài.”

Chương Tranh Lam ngồi thẳng dậy. “Mẹ à, mẹ lại làm sao thế? Ai lại chọc giận mẹ rồi?”

Bà Chương “hừ” lạnh một tiếng: “Ngoài cậu con trai phong lưu không màng đến gia đình thì còn ai vào đây nữa? Bố anh đã chọn được một đối tượng cho anh rồi. Tính tình, tài năng cái gì cũng hơn anh, thu xếp thời gian về nhà một chuyến để gặp người ta.” Chương Tranh Lam day trán. Minh đâu có phong lưu.

Đang định tìm cơ thoái thác thì bà Chương đã đánh đòn phủ đầu: “Nếu anh bận quá không về được thì để chúng tôi đến gặp anh. Cái thân già này chịu giày vò thêm một chút cũng chẳng sao, lỡ có ra đi sớm lại hợp ý anh.”

Chương Tranh Lam không còn gì để nói, đành đồng ý với mẹ sẽ về nhà. Anh rút điều thuốc ra, châm lửa hút mạnh một hơi. Lát sau, anh gọi thư ký vào, yêu cầu sắp xếp ra hai ngày trong lịch trình để anh về ngôi nhà ở đầu kia thành phố.

Thư ký vừa định đi ra thì Chương Tranh Lam gọi lại: “Tiểu Hà, em nói với mọi người, tối nay anh mời mọi người ra ngoài ăn cơm.”

Cô gái vốn dĩ đang nghiêm túc, lập tức cười: “Vâng thưa sếp.”

Ra ngoài, Hà Lan vui vẻ tuyên bố: “Tâm trạng sếp tệ siêu cấp, thế nên tối nay sẽ mời cơm chúng ta.”

Cả đám đàn ông ngẩn ra giây lát rồi hò hét ầm ĩ. Xét ở một góc độ nào đó mà nói, có một ông chủ làm việc tùy hứng, vui giận thất thường cũng là một chuyện tốt. Chương Tranh Lam rất hào phóng lại thích tụ tập bạn bè, anh thích bầu không khí náo nhiệt, đông người để làm giảm bớt phần nào cảm giác cô độc sâu thẳm trong lòng, đương nhiên lý do này thì không ai biết.

Bản thân Chương Tranh Lam đôi khi cũng tự hỏi rốt cuộc mình muốn gì? Cuộc đời anh quá thuận lợi, thành công quá dễ dàng, gió xuân đặc ý ngựa vội bước, gần ba chục năm dường như không hề có thất bại nào để lại vết sẹo trong lòng anh, nhưng vì sao anh vẫn cảm thấy không thỏa mãn.

*gió xuân đặc ý ngựa vội bước trong bài “Đăng khoa hậu” của Mạnh Giao, ý chỉ tâm trạng vui vẻ, thư thái.

Anh ngồi trong màn khói thuốc mờ ảo, nhớ đến sự ảm áp đêm đó, bàn tay bỗng trở nên tê buốt.

Buổi tối, nhân viên trong công ty kéo nhau đến nhà hàng. Chương Tranh Lam ngồi trong xe của Nguyễn Kỳ, tay phải gác lên cửa sổ, lòng nặng trĩu tâm sự. Nguyễn Kỳ định hỏi phim lần trước anh ta gửi cho sếp thế nào, nếu cần thì có thể gửi thêm vì anh ta còn cả kho dự trữ ở nhà. Nhưng ngại có Hà Lan ngồi phía sau nên đành thôi, kiếm chuyện khác để nói: Sếp đang nghĩ gì thế?”

Hồi lâu, Chương Tranh Lam mới quay sang liếc Nguyễn Kỳ một cái. “Dạo này hiệu suất làm việc của các cậu kém quá, đang nghĩ đến chuyện đổi người.”

Nguyễn Kỳ giật mình suýt trượt tay khỏi vô lăng, gương cười. “À... gần đây em bị bạn gái không nhéo ghê quá! Sau này... sau này nhất định em sẽ làm việc chăm chỉ.”

Chương Tranh Lam hờ hững không nói gì thêm. Ở hàng ghế sau, hacker Trương và Hà Lan đang bàn chuyện trò chơi mới. Bỗng dưng, anh ta nhìn lên trước, nói: “À sếp, vụ game mới ấy, mấy hôm trước em tình cờ gặp một mỹ nữ vô cùng phong độ, để cô ấy làm đại diện hình ảnh cho game này thì không còn gì bằng, anh thấy sao?”

Nguyễn Kỳ lắc đầu. “Lão Trương, thời buổi này game nào cũng mời ngôi sao làm người phát ngôn, cậu đừng vớ bừa người trên đường!”

Hà Lan vừa cầm di động của hacker Trương xem ảnh vừa cười, nói: “Anh đừng phán vội, em cũng cảm thấy cô gái này rất thích hợp. Hơn nữa nếu cứ tìm ngôi sao làm quảng cáo thì tầm thường quá, chưa kể những gương mặt quen thuộc đó nhìn đã chẳng thấy có gì liên quan đến game.” Nói xong, Hà Lan đưa di động đến chỗ ghế phụ. “Sếp xem đi.”

Chương Tranh Lam nghiêng đầu nhìn, anh chậm chạp cầm lấy chiếc điện thoại, ngắm kĩ hai bức ảnh, sau đó “ừm” một tiếng gần như không thể nghe thấy, rồi đưa trả điện thoại cho hacker Trương, “Để sau rồi tính.”

“Cũng được, haizz... dù sao thì cô hoa khôi đó cũng chẳng đếm xỉa đến em.”

Nguyễn Kỳ tò mò hỏi: “Thế là sao? Cậu quen người ta à?”

“Không, tôi biết người ta thôi.” Hacker Trương đáp. “Tôi rất phục cô gái này, võ thuật cấp một quốc gia, cực kỳ lợi hại! Xinh đẹp, giỏi giang, tốt nghiệp đại học danh tiếng, gia cảnh khá giả, bố là sĩ quan chính trực. Tóm lại, tôi cảm thấy ông trời đã quá thiên vị cô gái đó. Cậu nói xem, người như cô ấy chắc chẳng thiếu thứ gì đâu nhỉ? Không đếm xỉa đến tôi cũng là chuyện dễ hiểu.”

Nguyễn Kỳ bật cười. “Mê người ta rồi hả?”

Hacker Trương thành thật nói: “Vớ vẩn, chỉ đơn giản là ngưỡng mộ thôi.”

Chương Tranh Lam nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng: “Thôi đi, nói mấy thứ không liên quan này làm gì.”

Thấy sếp tổng mất hứng, mọi người liền chuyển chủ đề khác. Không một ai chú ý đến sự trầm mặc kỳ lạ của anh suốt quãng đường còn lại.

Thủy Quang biết chuyện trong nhà hàng lần đó sẽ không dễ dàng giải quyết. Quả nhiên hôm sau, Tôn Chi Bình lại đến công ty cô. Chứng kiến cảnh ầm ĩ này, chứng kiến đám người tò mò xúm lại xem kịch hay, trong lòng cô một nỗi mệt mỏi đến tê dại.

Công ty sẽ không vì một nhân viên mới mà bỏ hợp tác với khách hàng, thường thì trong những tình huống kiểu này, cấp trên sẽ khéo léo bảo nhân viên nghỉ việc. Thủy Quang đương nhiên hiểu, vì thế khi chủ nhiệm còn chưa nói gì,, cô đã chủ động nộp đơn xin thôi việc, cô không quen để người ta đuổi.

Sau khi chính thức thất nghiệp, Thủy Quang ở nhà ngủ hai ngày hai đêm. Đến bữa, La Trí giúp cô mua đồ ăn về, cô bỏ dậy ăn qua loa vài miếng, rồi lại mơ mơ màng màng quay về giường ngủ. La Trí dỗ khóc dỗ cười, đến bên giường vỗ vào mặt cô. “Em gái, em định ngủ đến chết đấy à?”

Thủy Quang lờ đi, cô chỉ muốn ngủ cho thật sảng khoái.

Ngày thứ ba, cuối cùng Thủy Quang cũng chịu rời khỏi giường. Cô tắm rửa và thay một bộ đồ thoải mái. La Trí về đến nhà, trông thấy cô đang ngồi ở phòng khách xem ti vi. Cô cười, nói: “Em mời anh ra ngoài ăn tối nhé?”

Hai người bắt taxi đi đến một nhà hàng trong thành phố. Đang là giờ cơm nên nơi này người chật như nêm. Nghe nhân viên nói phải xếp hàng lấy số, Thủy Quang đã mất hứng, bèn kéo tay La Trí đi. “Chúng ta đổi sang chỗ khác đi?”

La Trí đang định gạt đầu thì có người vỗ vai anh: “La Trí?”

La Trí quay lại, lập tức cười, nói: “Anh Quốc.”

Người này chính là Đại Quốc, mấy ngày trước anh ta vừa mới ăn cơm cùng La Trí, giờ lại gặp nhau ở đây, anh ta vui vẻ nói: “Trùng hợp quá, cũng đến đây ăn tối à?”

La Trí gạt đầu: “Vâng, nhưng mà không còn chỗ nữa.” Anh liếc sang những người đi cùng Đại Quốc. Đại Quốc chủ động giới thiệu: “Anh và đồng nghiệp đến ăn cơm.”

Lúc này, hacker Trương từ phía sau đi lên, nhìn về phía Thủy Quang, nói: “Hi, lại gặp nhau rồi!”

Thủy Quang chưa kịp nhớ ra người này, La Trí đã ngạc nhiên hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Hà Lan ở bên cạnh cũng tròn mắt, thầm nghĩ, trái đất thật nhỏ bé, đây chẳng phải là cô gái trong ảnh mà hacker Trường chụp được sao?

Nhân viên nhà hàng đi ra mời: “Anh Chương, xin mời mọi người vào phòng.”

Người đàn ông đứng cuối cùng bên trái lười nhác dứt tay vào túi quần, gạt đầu. Đại Quốc vô thức hỏi: “Sếp, để người bạn này của em cùng ăn với chúng ta nhé? Càng đông càng vui.”

Chương Tranh Lam hồ hững nói: “Tùy thôi.”

Đại Quốc tươi cười hỏi La Trí: “Tiểu La không ngại ngồi cùng bọn anh chứ?”

Có cơm ăn miễn phí, La Trí đương nhiên không ngại. Quen biết hay không cũng không thành vấn đề, đàn ông mà, rất dễ hòa nhập.

Thủy Quang đứng bên cạnh thở dài. Lúc mọi người kéo nhau vào gian phòng đã đặt sẵn, cô vào nhà vệ sinh một lát. Khi trở ra, hai bên La Trí đã có người ngồi, cô thăm mắng ông anh không nghĩa khí của mình rồi nhìn ngó tìm một vị trí khác.

Người đàn ông ban nãy chủ động chào hỏi Thủy Quang đang nhìn cô. Bây giờ, cô mới chợt nhớ ra đây chính là người đã dúm tấm danh thiếp vào tay cô hôm ở quán mì.

“Hi, bên này!” Cô gái duy nhất trong đoàn vẫy tay với Thủy Quang. Cô chần chừ giây lát rồi đi sang đó. Lúc ngồi xuống, cô bắt cần va vào cánh tay của người đàn ông ngồi bên cạnh, đối phương dịch ra một chút.

Thủy Quang khẽ nói: “Xin lỗi!”

“Không sao.”

Thủy Quang chợt cảm thấy giọng nói trầm ấm này rất quen thuộc, cô nghiêng đầu nhìn, gương mặt đối phương rất có chiều sâu, anh tuấn mà kiên nghị.

Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của cô, người đàn ông quay đầu lại, Thủy Quang lập tức nhìn sang hướng khác.

Cô gái vừa gọi Thủy Quang tươi cười giới thiệu: “Tôi tên là Hà Lan, cứ gọi tôi là Tiểu Hà.”

“Tôi tên Tiêu Thủy Quang.”

“Thủy Quang? Là “thủy quang” trong Thủy quang liễm liễm tình phương hảo phải không?

*Câu này trong bài Ẩm hồ thượng sơ tình hậu vũ (Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa) của Tô Thức đời Tống.

Dịch chữ: Thủy quang liễm liễm tình phương hảo. Sơn sắc không mờ mờ vũ diệp kỳ. Dục bả Tây Hồ bĩ Tây Tử. Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi.

Bản dịch thơ của Nam Trân (Trong Thơ Tống, NXB Văn học, 1991):

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi

Tây Hồ khá sánh cùng Tây Tử

Nhật phần nồng son thắm tuyệt vời.

Thủy Quang mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Anh ấy là bạn trai cô à? Rất có tài khuấy động không khí.” Hà Lan chỉ sang La Trí.

Thủy Quang nhìn theo, nói: “Anh ấy là người rất cởi mở và dễ hòa đồng.” Hà Lan gật đầu. “Hai người trông rất xứng đôi, cảm giác giống như là một lạnh một nóng.”

Thủy Quang nghĩ thầm, cô là người lạnh lùng sao?

Giữa chừng, người đàn ông bên cạnh Thủy Quang đứng lên. Ai đó cất tiếng hỏi: “Sếp, đi đâu thế?”

“Tôi ra ngoài hút thuốc, mọi người cứ ăn tự nhiên.”

Chương Tranh Lam đứng bên cửa sổ ngoài hành lang, lẳng lặng châm thuốc. Chằng mấy chốc, cửa phòng lại mở. Trông thấy người đi ra, anh hơi sững sờ. Thủy Quang do dự giây lát rồi đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi một câu: “Có phải tôi đã từng gặp anh không?”

5. Chương 5: Đường Chỉ Tay

Chương Tranh Lam nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đáp: “Cũng có thể.” Giọng điệu của anh có chút hồ hững, có chút xa cách.

Thủy Quang nghĩ mình có phần luống cuống, nhưng thật sự cô cảm thấy anh trông rất quen. Khi cô định rời đi, Chương Tranh Lam bỗng gọi cô lại.

“Cô biết xem chỉ tay không?” Câu hỏi đột ngột của anh khiến Thủy Quang hơi ngạc nhiên, nhưng cô vẫn gật đầu. Cô tin vào quỷ thần, cũng thích nghiên cứu về số mệnh.

Chương Tranh Lam chìa bàn tay ra. “Xem giúp tôi nhé!”

Cái cách anh nói chuyện vẫn giống như với một người xa lạ, chỉ có hành động là khiến Thủy Quang cảm thấy khó hiểu.

Nhìn bàn tay đang xò rộng trước mặt, cô có phần bối rối. Việc này hình như hơi đường đột, nhưng đối phương không có ý định thu tay về, cô đành cầm lấy đầu ngón tay của anh, cẩn thận quan sát. Các đường chỉ tay rất rõ ràng, chứng tỏ cuộc đời không có sóng gió lớn, khá bình yên và thuận lợi. Đường sinh mệnh,

đường tình yêu, đường sự nghiệp đều cực tốt. Thủy Quang bất giác nghĩ, đây hẳn là kiểu người được gọi là “quý nhân” nhỉ?

“Cuộc đời của anh rất tốt, giữa chừng chỉ có một chút không thuận lợi, nhưng cuối cùng đều sẽ hóa nguy thành an.” Nói xong, cô buông tay ra nhưng lại bị Chương Tranh Lam giữ lấy, lòng bàn tay anh hơi nóng, hơi dính mồ hôi. Thủy Quang giật thót mình, muốn rút tay ra nhưng đối phương nắm rất chắc.

“Tôi muốn biết, chỗ nào sẽ không thuận lợi?”

Mất hồi lâu, cô mới hiểu rõ ý của anh, nhưng hơi ấm và sức mạnh dồn trên tay khiến cô mất tự nhiên. “Anh... buông tay trước được không?”

Dường như Chương Tranh Lam không hề cảm thấy việc này có gì kỳ quặc, anh không chịu buông tay cô, thậm chí còn nghiêng người sát vào cô, khẽ hỏi: “Cô nói tôi giống ai... Lam phải không?”

Thủy Quang khựng người lại, không phải vì việc anh tiến đến gần, mà bởi câu nói của anh. Cô nhìn anh trân trân và chẳng biết phải làm gì.

Tóc của anh rất mềm, vàng ánh sáng bóng, bên dưới mắt trái có một nốt ruồi nho nhỏ càng làm tăng thêm nét đa tình. Cô bất giác nhớ lại dáng vẻ yên tĩnh của anh khi nằm ngủ bên cạnh cô, nắm đầu ngón tay anh đan vào tay cô, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô. Lúc ấy, cô đã hoảng loạn rút tay ra. Bước xuống giường, cô cảm thấy hai chân mình như mất hết sức lực. Cô cảm ghét bộ dạng đó của mình, không quay lại nhìn anh thêm một lần, bởi vì cô không muốn ghi nhớ anh.

“Anh... buông tay.” Thủy Quang biết sắc mặt mình bây giờ cực kỳ xấu.

Chương Tranh Lam cứ nhìn cô như vậy, cuối cùng từ từ thả tay ra, giống như anh đã nhìn rõ một vài điều, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo. Lúc quay lại phòng, anh bắt gặp La Trí từ trong đi ra. “Giám đốc Chương, anh hút thuốc xong rồi à?”

Chương Tranh Lam thờ ơ gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Thủy Quang vẫn đứng bất động ở góc hành lang, La Trí đi đến vỗ nhẹ vào đầu cô. “Con bé này, sao thế?”

Thủy Quang điều chỉnh lại tâm trạng, miễn cưỡng lắc lắc đầu.

La Trí tuy là người qua loa đại khái nhưng đôi khi cũng khá nhạy cảm. Nhận ra cô có vẻ khác thường, anh nghiêm túc hỏi: “Còn muốn vào trong không hay là chúng ta về trước?”

Lần đầu tiên Thủy Quang không muốn tỏ ra mạnh mẽ. “La Trí em muốn về.”

Người đàn ông đó đã trải qua một đêm mặn nồng với cô, thân mật đến mức khiến cô không cách nào để tỏ ra hồ hững.

La Trí vào phòng chào những người bên trong, nói là có chuyện phải đi trước, sau đó anh quay sang phía Chương Tranh Lam. “Cảm ơn Giám đốc Chương đã chiêu đãi!”

Chương Tranh Lam hồ hững đáp: “Không cần khách sáo.” Ánh mắt của anh không dừng lại dù chỉ một giây trên người bên cạnh La Trí.

Bọn họ vừa đi, hacker Trương liền thở dài tiếc nuối. “Sao về nhanh thế?”

Hà Lan cười. “Anh Trương, anh với cô ấy đúng là có duyên nhé. Vừa nói chuyện nhắc đến cô ấy lúc này mà đã được trông thấy người. Nhưng em cảm thấy anh cần phải tạo mối quan hệ với cô ấy thông qua bạn trai cô ấy mới được. Em cảm thấy... ừm... cô gái này có vẻ không dễ gần lắm.”

Hacker Trương hỏi Đại Quốc: “Sao cậu quen họ?”

Đại Quốc trả lời: Tôi chỉ quen La Trí thôi, không biết bạn gái cậu ta. La Trí là bạn đại học của em trai tôi, đến đây chơi mấy lần rồi. Em trai tôi vẫn đang học cao học, còn cậu ta thì đi làm rồi. Anh chàng này cũng được, gia đình khá giả, có tương lai. Mà bản lĩnh cũng cao đấy chứ nhỉ, chưa được cô gái xinh đẹp thế cơ mà.”

Hacker Trương ủ oải. “Haizz... Thế thì cơ hội mong manh quá rồi.”

Những người còn lại bật cười, vạch trần anh ta có mưu đồ bất chính. Anh ta cuống quýt thanh minh: “Đã bảo chỉ là ngưỡng thôi mà.”

Rời khỏi nhà hàng, Chương Tranh Lam chia tay cấp dưới, bắt taxi về nhà, nhưng giữa đường anh lại bảo tài xế đưa anh tới quán bar.

Đây là quán bar anh hay đến nhất, giờ này chưa đông khách lắm. Anh ngồi trước quầy bar, nhân viên pha chế đến chào hỏi: “Lâu rồi không thấy anh đến, gần đây bận lắm sao?”

“Cũng ổn.”

“Vẫn Crown Royal?”

Chương Tranh Lam ngẩng đầu, lấy thuốc từ trong túi áo ra, châm lửa hút. Trên sàn nhảy, từng nhóm người túm tụm vào nhảy nhót điên cuồng. Nhân viên pha chế đặt ly whisky trước mặt anh, “Tâm trạng anh không tốt à?”

Chương Tranh Lam quay đầu lại, cười cười. “Đâu có.”

Nhân viên pha chế kia cũng lấy ra một điếu thuốc, mượn đầu thuốc của anh để châm lửa. Hai người không nói gì nữa, cho đến khi có khách gọi rượu, trước khi đi, anh nhân viên kia nói nhỏ với anh: “Gần đây anh Hoa có hàng mới, sếp Chương có hứng thú thì ném thử xem.”

“Hàng mới” ở đây là một loại thuốc gây ra ảo giác giống như thuốc lắc. Chương Tranh Lam rất ít động đến những chất kích thích này, nhưng anh cũng không ngại thử.

Anh bắt giác nhếch khóe miệng. Người như anh chỉ thích hợp chơi bời trong hộp đêm, thích hợp tiêu xài phung phí chứ không hợp để sầu thương ủ rũ. Vì thế, khi có cô nàng ăn mặc mát mẻ đến tán tỉnh, anh không cự tuyệt. Trên hành lang tối om, mỹ nữ diêm dúa kia chủ động đưa đôi môi đỏ đến, Chương Tranh Lam vô thức nghiêng đầu, nhưng một giây tiếp theo anh nhẹ nhàng cắn lên cổ đối phương.

Cô gái xinh đẹp đó ngẩng đầu, mỉm cười xoa mặt anh: “Hôm nay em thật may mắn, đúng không? Có một anh chàng đẹp trai thế này ở bên... Anh có đôi mắt thật đẹp, như màn đêm.”

Trên lối đi tối tăm, trong góc khuất có bình phong che chắn, cô gái bám lấy cánh tay người đàn ông cao to. Khi bàn tay cô ta từ từ trượt xuống, lún vào lớp quần áo của anh, anh bắt chợt tóm lấy tay cô ta.

“Sao vậy...”

”Suýt, đừng nói gì.” Chương Tranh Lam dịu giọng cắt ngang lời cô ta, anh ôm người đó vào trong lòng, chỉ là một cái ôm thôi. Anh vui mắt vào trong tóc cô ta, rất yên tĩnh.

Cô nàng không biết vì sao đột nhiên anh dừng lại, nhưng cũng không muốn phá bình hành động này của anh. Người đàn ông quyền rũ này đã hấp hồn cô ta ngay từ lúc anh bước vào quán bar.

Qua một lúc lâu, cô ta nghe thấy Chương Tranh Lam thì thầm bên tai: “Mùi hương trên người cô rất đặc biệt, giống một loại hoa quả.”

Cô ta mỉm cười: “Giống loại quả gì?”

Anh không nói nữa, cuối cùng buông cánh tay ra, sự phóng túng trong mắt đã biến mất.

“Sorry.”

Cô ta nghiêng đầu. “Vì sao phải xin lỗi? Đột nhiên không hứng thú với em nữa sao?”

Chương Tranh Lam thấy hơi lúng túng, anh day day thái dương. “Nếu như cô không để bụng, tôi mời cô một ly rượu.”

Mỹ nữ bật cười. “Cũng được, nhưng mà, em không phải kiểu người chỉ một cốc rượu là có thể đuổi đi đâu nhé.”

Chương Tranh Lam mỉm cười. “Đương nhiên.”

Thứ sáu, Chương Tranh Lam lái xe về nhà bố mẹ. Anh có một chiếc xe việt dã gần như mới tinh, bình thường chẳng lái đi đâu, chỉ khi nào về nhà mới dùng đến. Ra khỏi tiểu khu, anh hạ cửa sổ xuống để gió lùa vào cho đầu óc tỉnh táo. Hôm qua, anh bị cảm cúm nhẹ, đến giờ đầu vẫn hơi đau, có lẽ do đêm ngủ bị lạnh.

Chương Tranh Lam nghĩ bụng, hiếm khi mình bị ốm, không biết mẹ có thể tha thứ lần không?

Một giờ sau, anh về đến thành Bắc. Ông bà Chương sống trong một khu chung cư được xây dựng từ thập niên tám mươi, căn hộ chỉ nhỉnh hơn trăm mét vuông chút xíu. Mấy năm trước có tu sửa một lần. Thực ra Chương Tranh Lam đã nhiều lần đề nghị bố mẹ mua căn nhà khác, nhưng bà Chương không đồng ý, nói rằng chỗ này đã thành căn cứ địa, không nỡ chuyển đi.

Bà Chương là cán bộ lão thành, tư tưởng cực kỳ bảo thủ. Lời bà nói có uy lực rất lớn trong gia đình, cho nên một khi bà đã muốn con trai đi xem mắt, Chương Tranh Lam cũng không thể làm ngơ.

Chương Tranh Lam vừa bước vào cửa đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mẹ: “Mười năm lần bảy lượt rồi cuộc đã chịu về rồi.”

Chương Tranh Lam tươi cười ôm mẹ: “Mới hơn một tháng không gặp, mẹ lại trẻ ra rồi.” Bà Chương muốn nghiêm mặt nữa cũng không nổi: “Chỉ được cái lẻo mép.”

“Con nói thật mà, mẹ của con là người phụ nữ xinh đẹp nhất.”

Bà Chương đẩy con trai ra: “Thôi thôi, ăn cơm chưa? Mau đi rửa tay rồi ra ăn cơm.”

Lúc này, ông Chương bưng bát canh từ trong bếp đi ra, trông thấy con trai, ông cười, nói: “Về rồi đấy à!”

Chương Tranh Lam chào bố rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Một nhà ba người ngồi ăn cơm, bà Chương nói câu nào cũng liên quan đến chuyện xem mắt. Chương Tranh Lam vừa gặm xương vừa âm ờ gật đầu. Ăn xong, anh vào phòng của mình, lần này anh về vốn dĩ cũng có chút chuyện riêng, Sau một hồi lục lọi khắp phòng, anh vẫn chưa thấy thứ cần tìm.

Bà Chương rửa bát đĩa xong, vừa lau tay vừa đi vào hỏi: “Tìm gì thế?”

Chương Tranh Lam cười, đáp: “Một chiếc áo cũ thôi, mẹ cứ làm việc của mẹ đi, con tự tìm được.”

“Kiểu dáng thế nào?”

Chương Tranh Lam nhìn một đồng quần áo cũ trên giường, trầm ngâm: “Màu gạo, áo len dệt kim.”

Bà Chương mở ngăn kéo dưới cùng của tủ quần áo, vừa tìm vừa nói: “Trước giờ chú trọng ăn mặc lắm mà sao giờ lại tìm áo cũ thế?”

Chương Tranh Lam gượng gạo: “Không tìm được thì thôi ạ.”

“Cái này à?”

Chương Tranh Lam nhận lấy: “Vâng.”

6. Chương 6: Người Tốt Rồi Sẽ Được Báo Đáp

Thủy Quang ngồi trên ban công nhìn bầu trời đêm mờ mịt. Đêm tối có thể khiến cô vô tư bộc lộ hết cảm xúc của mình.

Cô từng hận ông trời không công bằng, vì sao không phải là người khác mà lại là anh? Cô cũng hận chính mình, hận người rõ ràng đã nói là sẽ đợi cô nhưng lại không giữ lời hứa. Đôi lúc, Thủy Quang cảm thấy mình như kẻ tâm thần, cô bắt đầu ảo tưởng một số thứ, từ nhỏ đến lớn, có quá nhiều kỷ ức, cô muốn phác họa lên anh thì quá dễ dàng, nhưng khi tỉnh táo lại, những thứ đó schir khiến cô càng thêm trống rỗng và tuyệt vọng...

Ngày hôm sau, lúc Thủy Quang thức dậy nhìn đồng hồ đã là hơn chín giờ, sau khi nhớ ra mình đã không cần đi làm nữa, cô ngồi chờ đến một hồi lâu mới xuống giường, vào nhà tắm, vỗ nước lạnh lên đôi mắt sưng mọng của mình.

La Trí ngồi khoanh chân trên chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy cô từ trong phòng đi ra, nói: “Dậy rồi à!”

Thủy Quang ngồi xuống bên cạnh anh. “La Trí, anh về đi.”

La Trí sững sờ. “Làm gì mà phải đuổi anh đi vậy? Muốn về thì cùng về.”

“Em sẽ không về, ít nhất không phải bây giờ... La Trí em ở đây rất tốt, thật đó.”

La Trí xoa đầu cô. “Được rồi, em không muốn về thì anh cũng không về.” La Trí thấy cô vẫn còn cố chấp, liền nói thẳng: “Anh đi, được, nhưng nhất định cũng sẽ vác em đi cùng!”

Thủy Quang bất lực, biết rõ cái tính ngoan cố của anh có nói gì cũng vô dụng, đành hỏi: “Vậy công việc của anh thì thế nào?”

La Trí xua tay. “Cái cũ không đi cái mới không đến. Bây giờ, hai anh em chúng ta sẽ cùng tìm việc.”

Cuối tuần, Thủy Quang đến một tiệm bánh ngọt mua bánh cho La Trí, tình cờ gặp một người bạn cũ. Đối phương nhìn thấy cô, liền đến chào hỏi: “Tiêu Thủy Quang?”

Thủy Quang cười. “Lâu rồi không gặp, chị Nguyễn Tĩnh.”

Nguyễn Tĩnh tươi cười, nói: “Đúng vậy, phải hơn một năm rồi nhỉ. Em có bạn không? Nếu không vội thì tìm chỗ nào ngồi xuống uống cốc trà nhé!”

Hai người vào quán trà đối diện tiệm bánh ngọt.

Lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh và Thủy Quang gặp nhau là khi Thủy Quang học năm hai, còn Nguyễn Tĩnh là nghiên cứu sinh năm hai. Thủy Quang dắt Edward đi dạo, cô ngồi xuống chiếc ghế bên vệ đường, một nữ sinh đang ngồi đó tươi cười bắt chuyện: “Chó của em đẹp thật đó, nó tên là gì?”

“Edward.”

Nữ sinh kia hơi ngẩn người, sau đó cười lớn: “Thế giới rộng lớn chuyện kỳ lạ gì cũng có, chó của chị cũng tên là Edward, nhưng mà bay giờ nó ở quê, cách chị mười vạn tám nghìn dặm.”

Hai người tiếp tục trò chuyện. Có thể là do hợp tính, lại học chung một trường, về sau, hai người thường xuyên hẹn nhau ra ngoài uống trà tâm sự.

Nguyễn Tĩnh nói mình đến đây học vì muốn chạy trốn một người.

Tiêu Thủy Quang cười, nói, cô đến đây là để tìm một người.

Hai người đều trầm mặc, mãi sau Nguyễn Tĩnh mới lên tiếng: “Xem ra, mỗi người đều có “tâm bệnh” cả.”

Đúng vậy, mỗi người đều có tâm bệnh, song hành cùng những nỗi đau khác nhau. Nỗi đau của Nguyễn Tĩnh là nhìn thấy được và có thể chống trả, còn nỗi đau của Tiêu Thủy Quang là sự ngột thở âm thầm bên trong.

Sau khi tốt nghiệp, Nguyễn Tĩnh đến thành phố khác, cô nói muốn đi nhiều nơi để tích lũy thêm kiến thức.

Lần này gặp lại đã hơn một năm.

Trong phòng phảng phất hương trà, Thủy Quang nghe Nguyễn Tĩnh nói về những điều cô gặp trong hơn một năm qua, những nơi cô đi qua, những người cô đã gặp. Thủy Quang cười. “Sao chị lại có thể tạo cho người khác cảm giác bản thân rất thấu hiểu cuộc đời thế?”

Nguyễn Tĩnh cũng cười, đáp: “Khi con người ta trải qua một số chuyện, sẽ thấy đứng đưng với nhiều việc.”

Thủy Quang gật đầu.

Nguyễn Tĩnh nói lần này đến đây dự đám cưới của người bạn học, nhân tiện thăm lại chốn cũ, gặp được Thủy Quang là thu hoạch bất ngờ.

Sau đó, cô ấy hỏi thăm chú chó Edward của Thủy Quang.

“Bạn cùng phòng của em đang nuôi hộ, chỗ em không được nuôi động vật, nhà cô ấy ở ngoại thành, thỉnh thoảng em qua thăm.” Thủy Quang trả lời.

Quan hệ giữa Nguyễn Tĩnh và Thủy Quang vẫn luôn là kiểu bạn bè chân chính không cần phải gặp gỡ nhau nhiều. “Thủy Quang, chị vẫn luôn muốn hỏi em, em .. đã tìm được người em muốn tìm chưa?”

Thủy Quang cúi đầu, mấy lọn tóc ngắn trước trán rủ xuống chạm vào lông mi. “Nguyễn Tĩnh, chị có tin vào số mệnh không? Tin rằng có một vài thứ đã được ông trời sắp đặt, dù chị có nỗ lực thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng chẳng thu hoạch được gì, cho dù... cho dù chỉ là một giấc mơ.”

Nguyễn Tĩnh nhìn cô gái đối diện lặng lẽ xoay chiếc cốc gốm trong tay, đột nhiên thấy đau lòng. “Chị tin người tốt rồi sẽ được báo đáp.”

Thủy Quang khẽ cười, ánh mắt xa xăm. “Cảm ơn chị, Nguyễn Tĩnh.”

Nguyễn Tĩnh cười gượng. “Những lời lẽ vô vị bày có thể khiến em cười, cũng coi như chị đã làm được chút việc tốt.”

“Không vô vị chút nào, em cũng hy vọng được báo đáp.”

Di động của Thủy Quang đổ chuông, là La Trí gọi đến, cô nghe máy, anh hỏi cô đi đâu mà nửa ngày không thấy về.

Thủy Quang nói đang uống trà với bạn, lát nữa sẽ về. Cô cúp máy. Nguyễn Tĩnh liền hỏi có phải cô phải về rồi không.

“Không sao, là anh em, anh ấy tưởng em đi mất rồi.”

Nguyễn Tĩnh bất giác nhớ đến chị gái của mình, không tìm được cười, nói: “Trong nhà có anh chị em đúng là vui vẻ, nhưng lại bị quản nhiều, chị rất đồng cảm!”

Thủy Quang nói: “Anh ấy sợ em mang bánh ngọt của anh ấy đi mất.”

Nguyễn Tĩnh bật cười.

Di động đặt bên tay Thủy Quang lại đổ chuông, lần này là số máy lạ, cô khẽ gạt đầu xin lỗi Nguyễn Tĩnh, cầm máy lên nghe.

“Cô Tiêu phải không?”

“... Vâng.”

“Chào cô, tôi... tôi là Trương Vũ. Cô Tiêu, chúng ta đã gặp nhau hai lần, tôi mạo muội gọi điện cho cô, vẫn là hy vọng cô có thể cân nhắc về đề nghị lần trước, liên quan đến game mới của chúng tôi. Cô Tiêu, có thể cô không hiểu rõ lắm về game hoặc là tôi nói chuyện khiến cô hiểu nhầm, tôi đảm bảo công ty chúng tôi làm ăn rất chân chính!”

Thủy Quang nhớ ra người lần trước đưa danh thiếp cho cô, sau đó lại gặp trong quán ăn, nhưng cô nhớ mình không hề cho anh ta số điện thoại.

“Làm thế nào anh biết được số của tôi?”

“À... tôi đã tìm hiểu, cô Tiêu, công ty GIT chúng tôi thực sự hy vọng có thể hợp tác với cô, xin cô hãy cân nhắc lại một chút.”

Đối phương nói hết nước hết cái, Thủy Quang không có hứng thú, nhưng anh ta hoàn toàn không có ý bỏ cuộc. Thủy Quang đau đầu, chỉ hy vọng sớm kết thúc cuộc điện thoại nên đành nói sẽ cân nhắc. Đối phương mừng rỡ nói: “Vậy tôi đợi tin tức của cô” rồi cúp máy.

Từ câu trả lời của Thủy Quang, Nguyễn Tĩnh đoán ra được phần nào, liền hỏi: “Có công ty muốn mời em sao?”

“Không phải, họ tìm em chụp ảnh game gì đó.” Thủy Quang bắt đầu nói: “Có thể chỉ là đùa mà thôi.”

“Công ty gì vậy?”

“GIT.”

“GIT?” Nguyễn Tĩnh kinh ngạc.

“Có vấn đề gì sao?” Thủy Quang tiện miệng hỏi.

Nguyễn Tĩnh trầm ngâm nói: “Công ty này rất có tiếng trong ngành IT, nhưng chị biết đến chủ yếu là vì người sáng lập nó từng học trường chúng ta.” Nói đến đây, Nguyễn Tĩnh cười. “Người đó đúng là huyền thoại, anh ta là sư huynh trên bọn chị hai khóa trong viện nghiên cứu của trường, tuy không cùng khoa với bọn chị. Chọ cũng chỉ nghe danh anh ta, chưa từng gặp người thực nhưng thanh danh của anh ta thực sự rất lớn. Anh ta tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng số một trong nước, sau này được “mời” đến trường chúng ra học nghiên cứu sinh, tài hoa, danh tiếng có thể coi là hạng nhất, nhưng anh ta dường như không hề để ý đến những thứ phù phiếm đó, học được một năm liền nghỉ học ra ngoài khởi nghiệp, đã trở thành ví dụ thành công điển hình, khi đó giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh bọn chị và cả lãnh đạo khoa, lãnh đạo viện còn thường xuyên lấy Chương Tranh Lam ra làm gương để khuyến khích thế hệ sau, đâu biết là Chương Tranh Lam mới học ở trường này không đến một năm đã đi rồi, căn bản không thể coi là học trò do bọn họ bồi dưỡng được. Nói ra thì đây cũng coi như là điểm đáng cười lại đáng buồn của giáo dục Trung Quốc.”

Thủy Quang yên lặng nghe Nguyễn Tĩnh nói xong mới khẽ hỏi: “Tên của anh ta... là gì?”

Nguyễn Tĩnh rót ít nước lên nắp chiếc cốc gốm, dùng tay chấm nước viết lên mặt bàn ba chữ: “Chương Tranh Lam”.

Thủy Quang nhìn cô viết xong chữ “Lam”, trái tim chợt lỡ nhịp.

Trùng hợp đến vậy sao?

Nhưng, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Thủy Quang vẫn luôn thấy mơ hồ về cái đêm của hai năm trước. Cô chỉ nhớ cảm giác đau đớn hòa nguyện với sự dịu dàng. Sau khi tỉnh lại, cô cố ý gạt đi tất cả những chi tiết và cảm nhận của đêm đó, cô không muốn nhớ xem người ôm cô trên giường là ai. Bởi vì đó không phải anh ấy, nên đau cũng được mà dịu dàng cũng được, cô đều không muốn để ý đến, chỉ coi... chỉ coi là mơ một giấc mơ sai lầm.

Cô và Nguyễn Tĩnh lặng lẽ uống nốt cốc trà cuối cùng.

Nguyễn Tĩnh nói mình dự đám cưới xong có thể sẽ quay về nhà một chuyến, bố mẹ liên tục giục cô về, hơn nữa, gần đây sức khỏe của ông nội không tốt, phải nằm bệnh viện, tuy là bệnh cũ nhưng cô thực sự thấy lo lắng nên phải quay về thăm.

Tiêu Thủy Quang chúc cô đi đường bình an.

Trước cửa quán trà, Nguyễn Tĩnh và Thủy Quang trao cho nhau một cái ôm nhẹ, nói: “Tiêu Thủy Quang chúc em vạn sự như ý.”

Thủy Quang nhìn chiếc taxi đi xa rồi mới quay về nhà.

Buổi xem mắt vào thứ Bảy của Chương Tranh Lam bắt đầu sau khi đối phương đến muộn nửa tiếng.

Cô gái ấy khá dịu dàng, đến nơi liền liên tục nói xin lỗi.

“Không sao.” Chương Tranh Lam lịch sự giúp cô ta kéo ghế. Nhìn thấy anh, vẻ chán nản trước đó của cô gái đã biến mất, thay vào đó là vẻ ngượng ngùng đỏ mặt. “Cảm ơn.”

Chương Tranh Lam vội phục vụ đến, hỏi: “Cô muốn uống gì?”

“Sinh tố đi!”

Chương Tranh Lam gọi sinh tố và cà phê. Trong cuộc nói chuyện sau đó, cô gái vẫn luôn rất dễ gần, thỉnh thoảng hỏi anh vài câu.

“Bình thường anh thích làm gì? Có xem nhiều phim không? Tôi rất thích xem phim.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Vậy sao? Tôi cũng tạm tạm.”

Đối phương mỉm cười. “Lần sau nếu có dịp, chúng ta đi xem phim nhé?”

“Được thôi.”

Tính cách Chương Tranh Lam là vậy, đối với ai cũng ôn hòa, nhưng lần này anh thật sự không thể kiên nhẫn đợi thời gian trôi qua một cách nặng nề được nữa. Tuy vậy, anh vẫn cố gắng giữ phép lịch sự tối thiểu.

Anh mân mê cốc cà phê trong tay, nói chuyện với cô gái ngồi đối diện, cho đến khi hacker Trương gọi điện đến. Anh xin lỗi đối phương rồi nghe máy.

“Lão đại, hi hi, anh đang bận sao?”

Chương Tranh Lam “ừm” một tiếng. “Có chuyện gì?”

“Cũng chẳng có chuyện gì, hôm nay em đã gọi điện cho cô Tiêu kia, hỏi ý của cô ấy về chuyện chụp ảnh quảng cáo cho trò chơi. Xin lỗi sếp, tiền trăm hậu tấu rồi, nhưng em thật sự cảm thấy cô ấy rất thích hợp.”

Ngón tay đang đặt trên cốc bất giác dừng lại, một lát sau, anh hỏi: “Cô ấy nói gì?” Anh phát hiện ra bản thân mình có phần căng thẳng.

“Cô ấy không đồng ý ngay nhưng nói sẽ cân nhắc, lão đại, nếu như cô ấy đồng ý thì chọn cô ấy nhé?”

Chương Tranh Lam hồ hững nói: “Tùy cậu.”

Hacker Trương nghe vậy liền xun xoe nịnh bợ: “Ông chủ anh minh!”

Chương Tranh Lam tắt máy, vô thức cắn cắn môi. Cô gái ngồi đối diện thấy vẻ mặt anh đột nhiên trở nên trầm tĩnh, do dự hỏi: “Anh... bận việc gì phải không?”

“Hử?” Chương Tranh Lam định thần lại, ngay lập tức đứng lên, nói: “Xin lỗi, tôi có chút việc phải đi trước.” Anh gọi phục vụ đến thanh toán, đối phương nhất thời phản ứng không kịp nhưng anh đã khách sáo gật đầu với cô ta. “Rất vui vì được gặp cô, tạm biệt.”

Ra đến xe, anh dựa vào ghế, nhắm mắt lại một lúc lâu rồi mới quay sang nhìn chiếc túi đặt trên ghế phụ, bên trong là một chiếc áo len cũ. Hai tay anh nắm lấy vô lăng, chậm rãi ngả đầu vào đó, lẩm bẩm: “Mình thật sự điên rồi.”

7. Chương 7: Nửa Tin Nhắn Viết Cho Chính Mình

Chương Tranh Lam bị cúm nặng hơn, thứ Hai đến công ty làm việc, đến cả giọng nói cũng đã khản đặc. Đám nhân viên vô cùng kinh ngạc, “yêu nhân” nghìn năm như sếp mà cũng bị cảm cúm?

“Lão đại, tối qua anh khỏa thân chạy ra đường sao?” Nguyễn Kỳ hỏi.

Chương Tranh Lam xua tay đuổi anh ta đi chỗ khác, bây giờ cổ họng anh rất khó chịu nên chẳng muốn nói nhiều. Anh bảo thư ký pha một cốc trà nóng rồi đi vào phòng làm việc.

Đại Quốc nhìn thấy cánh cửa khép lại liền nói: “Lạ thật, sếp tổng gần đây rất lạ, các cậu có thấy thế không, đến mắng người cũng lười chẳng buồn mắng nữa?”

Mọi người bật cười: “Nghien bị mắng rồi sao?”

Tiểu Hà pha trà xong liền mang vào phòng làm việc của Chương Tranh Lam. Cô nhìn thấy ông chủ đứng bên cửa sổ hút thuốc liền đặt cốc trà lên bàn. “Chương Tổng, trà của anh.”

Chương Tranh Lam quay đầu, nói: “Ồ, cảm ơn.” Anh ngồi vào bàn làm việc xem giấy tờ, thấy thư ký chưa đi, liền hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Tiểu Hà cười híp mắt, nói: “Sếp, hôm thứ Bảy em nhìn thấy anh đi xem mắt, đối tượng cũng không tồi đâu, phải nói là mỹ nữ.” Quan hệ giữa Chương Tranh Lam và nhân viên luôn cởi mở, thích đùa thì đùa, thích nói thì nói, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc là được.

Chương Tranh Lam đập điều thuốc trên tay, lười nhác nói: “Ồ? Trùng hợp vậy.”

“Em cùng bạn trai ăn cơm ở đó, sau khi anh vội vàng rời đi, cô gái đó vô cùng thất vọng. Sếp, mỹ nữ như thế anh cũng không cần à? Phí của trời quá.” Tiểu Hà thấy rất đáng tiếc, lại không kìm được hỏi thêm: “Hôm đó, anh đi gặp như vậy, là đi đâu thế?”

Chương Tranh Lam nhấp một ngụm trà nóng, thông thả nói: “Nói thật cho em biết nhé, anh đột nhiên cảm thấy không xứng với người ta, tự thấy hổ thẹn nên đi về.”

Tiểu Hà cười. “Ha, không tin” rồi ôm khay đi ra ngoài, đến cửa cô quay lại, nói: “Sếp, thực ra anh có người trong lòng rồi phải không?”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Điều này cũng bị em nhìn ra rồi sao?”

Mặt trời ngả về tây, một chiếc xe việt dã dừng trên vệ đường ngoài tiểu khu.

Chương Tranh Lam tự nhủ mình chỉ tình cờ đi qua đây chứ không cố ý đến tìm kiếm điều gì. Tuy nhiên, đúng là anh đã dùng thủ đoạn không chính đáng để điều tra địa chỉ của cô, biết chỗ cô ở cũng trên tuyến đường anh về nhà, thậm chí còn rất gần công ty anh...

Khi rẽ vào con đường này, anh chỉ nghĩ là đến xem sao, chưa chắc có thể gặp được cô.

Lúc này đang là giờ tan tầm, người ra vào cửa tiểu khu ngày càng đông. Tiếng nhạc du dương phát ra từ radio trong xe lại càng khiến anh cảm thấy sốt ruột.

Anh cảm thấy việc làm của mình có phần nực cười, thậm chí là kỳ cục, định vặn khóa xe để rời khỏi đây thì chợt nhìn thấy bóng người từ phía đối diện đi đến, lại chậm chậm buông tay xuống.

Cô đi rất chậm, mái tóc dài chấm vai được buộc gọn phía sau, đôi mắt hơi sụp xuống. Anh nhớ như in thần thái của cô, lúc nào cũng có vẻ bình thản, khi nói chuyện thỉnh thoảng sẽ mỉm cười rất nhạt.

Chương Tranh Lam nhìn cô từ từ đến gần chiếc xe của mình, tâm trạng của anh trở nên phức tạp. Anh hy vọng cô nhìn thấy anh nhưng cũng sợ bị cô nhìn thấy.

Và khi cô đi qua xe anh vào trong tiểu khu, anh lại thấy vô cùng thất vọng. Khi bóng dáng đó biến mất khỏi tầm nhìn, ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại xuống xe rồi đuổi theo.

Chương Tranh Lam đi cách cô mấy mét, ánh tà dương kéo dài chiếc bóng của hai người.

Anh biết, nếu cứ đi thế này sẽ đến tận nhà cô mất.

Nếu anh gọi một tiếng “Tiêu Thủy Quang”, không biết cô sẽ phản ứng thế nào? Chương Tranh Lam nghĩ chắc chắn câu trả lời sẽ không phải là: “Rất vui được gặp anh.”

Mấy ngày nay, Tiêu Thủy Quang đều bận đi phỏng vấn. Mỗi ngày về đến nhà, cô đều phải nằm trên sofa một lát rồi mới đi nấu cơm. La Trí còn bận hơn cả cô, cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu.

Hôm nay, Thủy Quang không phải đi phỏng vấn. Từ sáng trời đã đổ mưa to, cô nhàn rỗi không có việc gì liền quét dọn nhà cửa, xẩm tối nhận được điện thoại của La Trí, cô mới vội vàng ra ngoài.

Thủy Quang một tay ôm tập tài liệu mà La Trí nhờ lấy hộ, tay kia cầm ô, đi ra khỏi tiểu khu. Chưa được bao lâu, cô nghe thấy tiếng còi xe vang lên sau lưng liền quay đầu lại. Chiếc xe đó tiến đến.

Người trong xe hạ cửa sổ xuống, nhìn cô, nói: “Lên xe đi.”

Thủy Quang vô thức lùi lại một bước, khẽ đáp: “Không cần đâu”, sau đó quay người đi tiếp.

Chiếc xe đuổi theo, Chương Tranh Lam chau mày. “Mưa gió thế này không gọi được xe đâu, em đi đâu?”

“... Không cần, cảm ơn.” Thủy Quang không hiểu người này muốn làm gì? Vì sao anh ta lại ở đây?

Nhưng đối phương đã xuống xe đuổi theo cô. Chương Tranh Lam vốn muốn nắm lấy tay cô nhưng gần chạm đến lại lập tức thu về. “Thời tiết thế này em đi xe buýt hay gọi taxi đều bất tiện. Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi, tôi...”

Chương Tranh Lam gượng cười, cuối cùng nói: “Em xem, tôi cũng ướt sũng rồi.”

Thủy Quang thấy anh không cầm ô đã chạy ra ngoài, tóc tai đều đã ướt. Anh xoa mặt, nói: “Xin em đó, cứ đứng đây tôi sẽ ướt như chuột lột mất!”

Thủy Quang thầm nghĩ: “Ai bảo anh xuống làm gì.” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Thủy Quang trước giờ không phải là người lạnh lùng, cô chìa chiếc ô của mình ra, nói: “Anh lên xe đi.”

Chương Tranh Lam vốn đã cảm động khi cô giong chiếc ô ra, nhưng nghe thấy cô nói thế, lại không kìm được chau mày. “Em không muốn nhìn thấy tôi đến mức ấy sao?” Nói xong, anh lập tức hối hận, anh không hề muốn giận dữ với cô, trên thực tế, anh cũng không có tư cách để giận dữ.

Nước mưa rơi xuống làm ướt hết quần áo của hai người.

Bàn tay cầm ô bị gió thổi lạnh cóng, Thủy Quang hy vọng anh mau rời đi, nhưng anh vẫn đứng đó bất động.

Di động trong túi đồ chuông, phải một lúc sau Chương Tranh Lam mới nghe máy, người bên kia nói gì đó, anh hồ hững đáp: “Đi, có nóng nhiệt sao lại không đi?”

Cuối cùng, Thủy Quang nhìn chiếc xe rời đi, khoe miệng nở nụ cười khổ.

Trong hôn lễ của người bạn, Nguyễn Tĩnh đã gặp được Chương Tranh Lam. Cô nghĩ thật trùng hợp, tuần trước vừa mới nhắc đến, hôm nay lại được gặp anh.

Cô là khách bên nhà gái, nghe nói gia đình nhà trai có địa vị rất cao, mời không ít người có tiếng trong thành phố, xem ra Chương Tranh Lam chính là một trong số đó.

Vì chẳng có ai quen biết để bắt chuyện nên Nguyễn Tĩnh cầm cốc rượu mạo muội đến chào hỏi: “Chương sư huynh.”

Chương Tranh Lam quay người lại, anh mặc bộ âu phục sẫm màu rất vừa vặn, mái tóc vuốt keo chải ra sau gọn gàng, trông vô cùng anh tuấn và chín chắn. Nguyễn Tĩnh trước đây chỉ xem ảnh của anh, giờ thấy người thật, bất giác nghĩ, đây chắc là kiểu người thích chơi bởi hưởng lạc đây mà.

“Cô là...” Anh thấp giọng hỏi.

“Gọi sư huynh đương nhiên là học chung trường với anh rồi.” Nguyễn Tĩnh cười, chìa tay ra. “Chào anh, em là Nguyễn Tĩnh.”

Chương Tranh Lam bắt tay cô. “Chào cô.”

Nguyễn Tĩnh nói: “Năm đó, danh tiếng của Chương sư huynh lừng lẫy khắp trường.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Đó chẳng qua chỉ là lời đồn, càng đồn càng sai mà thôi.”

Nguyễn Tĩnh bật cười. “Vậy cũng phải có cái để đồn mới được chứ.”

Sau đó, Nguyễn Tĩnh nhìn cô dâu chú rể đang tiến hành nghi thức ở trung tâm hội trường khách sạn, hỏi: “Khi nào sư huynh kết hôn? Chắc cũng sắp rồi nhỉ?”

Chương Tranh Lam nhướn mày. “Sao nào? Muốn giới thiệu đối tượng cho tôi à? Tôi vẫn đang độc thân.”

Nguyễn Tĩnh cười. “Thật không? Nhưng những cô gái mà em quen biết, nếu không phải đã đính hôn thì vẫn chưa chào đời.”

Chương Tranh Lam bật cười.

Một lát sau, có người đến mời rượu Chương Tranh Lam, toàn là các ông chủ lớn. Nguyễn Tĩnh lặng lẽ trở về chỗ của mình, cô gái bên cạnh xán đến hỏi: “Hi, người vừa rồi nói chuyện với cô... là ai vậy?”

Nguyễn Tĩnh chớp chớp mắt nhìn Chương Tranh Lam, tự nhủ, nhân vật như thế sao còn độc thân được?

Sau khi bữa tiệc cưới kết thúc, Nguyễn Tĩnh từ trong khách sạn đi ra, lại gặp Chương Tranh Lam. Rõ ràng anh đã uống say vì tay mở cửa xe không vững cho lắm. Nguyễn Tĩnh đến gần, nói: “Sư huynh, anh uống say rồi à? Hay là gọi taxi về cho an toàn.”

Chương Tranh Lam nhìn thấy cô, cười nói: “Tôi không sao, cô cũng chưa về à? Có cần tôi đưa về không?”

Nguyễn Tĩnh xua tay. “Không cần, em chẳng muốn chết vì tai nạn giao thông đâu.” Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Sư huynh, em đưa anh về nhé, anh say thế này không lái xe được đâu.”

Chương Tranh Lam cũng cảm thấy mình không được tỉnh táo cho lắm, nhưng để con gái đưa về thật chẳng ra sao.

Nguyễn Tĩnh nhận ra sự dẫn dắt của anh bèn nói: “Em vừa quay lại đây, lâu rồi chưa lượn lờ, có thể lái chiếc Cayenne này của anh nhìn ngắm cảnh đêm của thành phố thì còn gì bằng.”

Chương Tranh Lam không nói gì, cuối cùng vẫn đưa chìa khóa cho Nguyễn Tĩnh. “Vậy làm phiền cô, hôm khác tôi mời cô uống trà.”

Sau khi lên xe, Nguyễn Tĩnh mới nói: “Uống trà? Được thôi, nhưng mà ngày kia em về nhà rồi, mà trước khi đi em còn phải gặp một người bạn.” Nguyễn Tĩnh nửa đùa nửa thật. “Hay là sư huynh mời luôn cả cô ấy đi?”

Chương Tranh Lam ngồi trên ghế, day day huyệt thái dương đau nhức, hờ hững đáp: “Được thôi.”

Nguyễn Tĩnh đang lái xe thì chợt nhớ đến Tiêu Thủy Quang, bình thường cô không hay buôn chuyện nhưng lần này lại không kìm được: “Thực ra, người bạn đó của em vẫn còn độc thân, sống ở đây một mình, nếu sư huynh thật sự chưa có đối tượng, hay là em thuận nước đẩy thuyền, giới thiệu cho anh nhé?”

Chương Tranh Lam chỉ cười.

Nguyễn Tĩnh nghĩ, có lẽ mình hơi đường đột rồi.

Chương Tranh Lam nói địa chỉ, sau đó dặn Nguyễn Tĩnh: “Tôi chớp mắt một lát, khi nào đến nơi, cô gọi tôi một tiếng, vất vả cho cô rồi.”

“Được, anh ngủ đi.”

Chương Tranh Lam nhanh chóng thiếp đi, chưa được mấy chốc, di động của anh đổ chuông. Để tránh làm anh tỉnh giấc, Nguyễn Tĩnh nghe điện thoại giúp anh, không ngờ vừa cầm lên thì điện thoại đã tắt. Nguyễn Tĩnh ấn về trang chủ, không cẩn thận ấn nhầm mục tin nhắn.

Trong đó có một tin nhắn dở dang: Nếu có thể quay lại quá khứ, phải chăng sẽ nguyện ý để đêm hôm đó kéo dài vô tận...

8. Chương 8: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt

Công việc của La Trí dần ổn định, anh hợp tác với người khác mở một văn phòng, trước tiên sẽ nhận một vài đơn hàng nhỏ. La Trí học ngành thiết kế nội thất, mơ ước của anh là trong tương lai, tất cả mọi người, thậm chí cả giới kinh doanh bất động sản đều sử dụng thiết kế của anh.

Thủy Quang nghe xong gật gù hỏi: “Người hợp tác? Vừa mới đến đã có người hợp tác rồi sao?”

La Trí cười, nói: “Lần trước, anh ăn cơm với anh Quốc, anh ấy đã giới thiệu một đối tác rất hợp ý, thế là bọn anh bắt tay vào làm luôn. Em thấy anh có lợi hại không?”

La Trí đúng là rất có bản lĩnh, đến đâu cũng có thể nhanh chóng hòa nhập. Thủy Quang rất chắc chắn về điểm này.

Trong khi sự nghiệp của La Trí đã sang trang mới thì công việc của Thủy Quang vẫn chưa có chuyển biến gì. Nhưng cô không sốt ruột, vì tìm được công việc thích hợp không hề dễ dàng, hơn nữa cô thấy tình trạng hiện tại của mình không ổn lắm, tuy đã đi phỏng vấn mấy nơi nhưng cô đều thấy không hợp.

Buổi chiều, Thủy Quang nhận được điện thoại của Nguyễn Tĩnh. Ngày mai, Nguyễn Tĩnh phải đi nên muốn gặp mặt cô, chẳng biết đến tháng nào, năm nào hai người mới gặp lại.

“Vậy sao? Chị phải đi rồi à?” Thủy Quang có chút tiếc nuối vì chỉ Nguyễn Tĩnh mới có thể thấu hiểu những điều mà cô không muốn cho người khác biết. Cô khẽ hỏi: “Vậy trước khi đi, em mời chị bữa cơm nhé? Coi như lời tạm biệt.”

Nguyễn Tĩnh cười, nói: “Không cần, có người mời rồi. Em chỉ cần đến chỗ hẹn là được.”

Thủy Quang hơi do dự. “Chị có hẹn với người khác rồi, em đến có tiện không?”

“Có gì mà không tiện chứ, chỉ là ăn bữa cơm thôi mà. Đến đi, em không đến là chị buồn đấy.” Thủy Quang miễn cưỡng đồng ý, Nguyễn Tĩnh nói địa chỉ xong còn dặn: “Thủy Quang, sáu giờ tối nay nhé!”

Trong phòng làm việc, Chương Tranh Lam thất thần nhìn tập tài liệu trên tay, đến khi tàn thuốc rơi xuống ngón tay, anh mới giật mình, bất giác thắm rửa một tiếng. Chương Tranh Lam dập thuốc, cũng chẳng còn kiên nhẫn để xem tài liệu nữa, anh tiện tay ném sang bên cạnh, dựa vào ghế rồi day day thái dương. Tối qua, anh uống không nhiều nhưng cả ngày hôm nay luôn thấy khó chịu. Anh bất giác tự hỏi mình chưa già đã yếu hay sao?

Tiểu Hà gõ cửa đi vào, đặt giấy tờ lên bàn, nói: “Chương Tổng, trước khi về, anh Quốc bảo em đem giấy tờ đến cho anh, trong vòng một tuần anh phê duyệt là được.” Gần đây, tâm trạng Chương Tranh Lam không tốt nên chẳng ai dám đến gần, cô nói tiếp: “Vậy em cũng về đây.”

Chương Tranh Lam “ừm” một tiếng, khi thư ký ra ngoài, anh đột nhiên nhớ ra gì đó, lại hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Hà, nhà em ở trong khu Kim Sắc Niên Hoa phải không?”

Tiểu Hà gật đầu. “Vâng ạ.”

Chương Tranh Lam chần chừ giây lát rồi đứng dậy, nói: “Anh đưa em về nhé?”

Tiểu Hà chớp chớp mắt. “Anh muốn đưa em về?”

Chương Tranh Lam cầm áo khoác lên, hỏi: “Có vấn đề gì không?”

Tiểu Hà cười, nói: “Không có, chỉ là em thấy tự dưng được anh quan tâm nên sợ mà thôi.”

Chương Tranh Lam vỗ vào vai cô, nói: “Về đi thôi.”

Được ngồi xe xịn thay vì chen chúc trong xe bus, đương nhiên Tiểu Hà rất vui. Lúc hai người đã lên xe, Tiểu Hà cứ xuýt xoa khen ngợi chiếc xe của anh. Chương Tranh Lam chỉ cười, nói: “Nếu bạn trai em không để bụng, sau này anh có thể đưa em về nhiều hơn.”

“Đương nhiên anh ấy không để bụng rồi, có thể tiết kiệm hai tệ đó.” Tiểu Hà nửa đùa nửa thật hỏi. “Sếp, đây là phúc lợi cho nhân viên phải không?”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Em cứ coi như mỗi ngày anh làm một việc tốt đi.”

Tiểu Hà xuống xe trước cửa tiểu khu. Chương Tranh Lam cuối cùng cũng gỡ nụ cười trên mặt xuống. Anh tự cười nhạo mình, mỗi ngày làm một việc tốt ư? Không rõ là hành thiện hay hành ác đây? Anh điên mất rồi! Hết lần này đến lần khác làm những chuyện ngốc nghếch.

Ngẩn ngơ trước cửa tiểu khu một hồi lâu, Chương Tranh Lam mới nhớ có hẹn ăn cơm với Nguyễn Tĩnh, bèn lái xe đi.

Đến muộn mười phút, khi được nhân viên phục vụ dẫn vào bàn, Chương Tranh Lam vội nói: “Sorry, anh đến muộn.” Sau đó, anh cởi áo khoác vắt lên ghế rồi ngồi đối diện với Nguyễn Tĩnh.

Nguyễn Tĩnh cười, nói: “Đến muộn vẫn tốt hơn không đến. Sư huynh, em tự ý đổi uống trà thành ăn cơm, anh không bận tâm chứ?”

“Không sao cả, ăn cơm thực tế hơn.” Chương Tranh Lam thấy chỉ có hai người bọn họ, bèn hỏi:

“Chẳng phải em nói còn có bạn sao?”

“Vâng, cô ấy vào nhà vệ sinh rồi.”

“Ồ!” Chương Tranh Lam đáp lại một tiếng rồi gọi nhân viên phục vụ đến, nói: “Cho tôi một cốc Phở Nhĩ.”

*Phở Nhĩ là tên một loại trà nổi tiếng, xuất xứ Vân Nam, Trung Quốc.

Nguyễn Tinh nhướn mày, hỏi: “Em tưởng sư huynh thích cà phê chứ?”

Chương Tranh Lam cười, đáp: “Mấy hôm nay bụng dạ không khỏe lắm.”

Nguyễn Tinh không kìm được, trêu: “Nghe nói những người thành công đều có bệnh về dạ dày, quả nhiên...”

Chương Tranh Lam lắc đầu. “Em nói thế là có phần phiền diện rồi, em không thấy những vị quyền cao chức trọng đều có dáng vẻ rất ung dung tự tại sao?”

Nguyễn Tinh ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đang trò chuyện vui vẻ, Nguyễn Tinh nhìn thấy Thủy Quang ở hành lang đối diện liền gọi: “Thủy Quang, bên này.”

Chương Tranh Lam nghe thấy cái tên này, cả người bỗng sững sờ. Anh nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống, ngẩng đầu lên. Nguyễn Tinh nói: “Thủy Quang, đây là sư huynh Chương Tranh Lam mà lần trước chị đã kể với em.”

Cô gái đứng bên cạnh bàn cũng kinh ngạc chẳng kém Chương Tranh Lam. Anh cười khỏ, nhìn biểu cảm của cô, rõ ràng là muốn trốn tránh anh.

Không ai nói gì. Nguyễn Tinh cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ nhưng nhất thời cũng không đoán ra được điều gì. Lúc này, nhân viên phục vụ đi qua, cô liền gọi lại, nói: “Phục vụ, chúng tôi muốn gọi món.”

Trước mặt người khác, Chương Tranh Lam không muốn biểu lộ cảm xúc của mình. Anh muốn cười mà không sao cười được, chỉ nhìn Thủy Quang.

Thủy Quang cúi đầu ngồi xuống, lảng tránh ánh mắt của anh. Nếu biết người mà Nguyễn Tinh hẹn là anh, cô chắc chắn sẽ không đến. Nếu đã là sai lầm, hà tất phải gặp lại nhau để thêm khó xử.

Nguyễn Tinh gọi hai món, sau đó hỏi hai người còn lại. Chương Tranh Lam lật từ đầu đến cuối cuốn thực đơn, cuối cùng chẳng chọn được món gì, lại chuyển cho người bên cạnh.

Thủy Quang không nhận, chỉ khẽ nói: “Tôi không chọn, hai người chọn đi.”

Chương Tranh Lam thu bàn tay đang cầm thực đơn về, đưa cho người phục vụ, tùy tiện gọi mấy món.

Nguyễn Tinh cười, nói: “Sư huynh là khách quen ở đây à?”

Chương Tranh Lam gượng gạo nhếch môi. “Từng đến mấy lần.”

Khi thức ăn được dọn lên, Nguyễn Tinh vào nhà vệ sinh. Thủy Quang xoay chiếc cốc trong tay, cô không hề thích việc phải ở riêng với anh thế này.

Chương Tranh Lam trầm mặc một hồi rồi thấp giọng hỏi: “Nếu em không muốn nhìn thấy tôi, tôi có thể đi.”

“Không, không cần...” Thủy Quang trầm nghĩ, có đi cũng không phải là anh đi.

Chương Tranh Lam vốn là người sắc sảo nhạy bén, nhưng khi đối diện với cô thì lại trở nên vụng về khác thường. Cô luôn bình thản và lịch sự, giống như một tảng đá vô cùng cứng rắn, nếu chạm vào sẽ cảm thấy lạnh, không chạm vào thì trong lòng lại thấy nặng nề, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Nguyễn Tinh quay lại, thấy thức ăn đã dọn hết lên, cô cười nói: “Nhà hàng này phục vụ cũng không tồi nhỉ.”

Nguyễn Tinh thấy Thủy Quang cầm đũa bằng tay trái, hiếu kỳ hỏi: “Thủy Quang, em thuận tay trái à?”

Thủy Quang cười xa xăm, trả lời: “Khi còn nhỏ... em học theo người khác, lâu rồi thành thói quen.”

Chương Tranh Lam nhìn cánh tay nhỏ nhắn của cô, chợt nhớ đến lần bảo cô xem chỉ tay, hơi ảm lúc đó dường như vẫn còn lưu lại trên đầu ngón tay anh. Anh ho khẽ, quay mặt đi.

“Sư huynh, kể ra thì em và Thủy Quang đều là đàn em chung trường của anh đấy.”

“Vậy sao, trùng hợp quá.”

Bữa tối trôi qua một cách nặng nề dưới sự điều phối của Nguyễn Tĩnh.

Ra khỏi nhà hàng, Nguyễn Tĩnh nói: “Em còn có một cuộc hẹn nữa ở quán bar trước mặt, em đi bộ đến đó cũng được. Sư huynh, hay là anh đưa Thủy Quang về nhé?” Tuy Nguyễn Tĩnh ít nhiều đã nhận thấy sự khúc mắc giữa hai người nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, cô chỉ lo lắng cho sự an toàn của Thủy Quang.

Tiêu Thủy Quang muốn từ chối nhưng người bên cạnh đã nhanh miệng nói: “Được thôi, vậy em cũng cần thận nhé.”

Nguyễn Tĩnh gật đầu, nói với Thủy Quang: “Tiêu Thủy Quang, hẹn gặp lại.”

Thủy Quang khẽ gật đầu. “Vâng, hẹn gặp lại chị.”

Nguyễn Tĩnh đi rồi, Thủy Quang định nói với người kia rằng mình sẽ tự về, nhưng đối phương đã chạm nhẹ vào cánh tay cô và nói: “Đi thôi, buổi tối trời lạnh, đừng để bị cảm.”

Lời nói dịu dàng của anh khiến Thủy Quang bất giác hoảng hốt. Người ấy luôn nói với Thủy Quang: “Trời lạnh rồi, mặc nhiều áo vào”, “Thủy Quang, buổi tối đừng đọc sách muộn quá, sáng ra không dậy nổi đâu”, “Thủy Quang, đừng chạy nhanh thế, anh ở đây”, còn nói...

Thủy Quang chậm chậm ngồi xuống, đưa hai tay ôm mặt, nước mắt chảy qua kẽ ngón tay cô. Cô đang khóc, nhưng không thành tiếng. Chương Tranh Lam sững sờ, anh do dự ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc cô rồi kéo cô vào lòng.

Chương Tranh Lam không ngờ cô lại suy sụp như thế, khi anh đưa cô lên xe, cô mới dần dần bình tĩnh lại.

Chương Tranh Lam tìm mãi mới thấy một gói giấy ướt còn mới, liền đưa cho Thủy Quang. Cô đón lấy, cảm ơn anh.

Phía trước có một cửa hàng, Chương Tranh Lam nói: “Muốn uống nước không? Tôi đi mua nước, em đợi chút.”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Giọng nói của Thủy Quang đã khản đặc. “Cảm ơn anh.”

Người hờ hững kẻ nhiệt tình, mọi thứ lại quay về quỹ đạo vốn có. Chương Tranh Lam nói: “Tôi... đưa em về nhé?”

“Cảm ơn.”

Thứ anh muốn không phải là lời cảm ơn, từ trước đến nay đều không phải.

Chiếc xe lăn bánh, cả quãng đường không ai nói một câu. Thủy Quang xuống xe trước cửa tiểu khu, khi cô chào tạm biệt, anh khẽ hỏi một câu: “Tiêu Thủy Quang, đêm đó đối với em mà nói thật sự không là gì cả, đúng không?”

9. Chương 9: Lời Em Nói Không Tính

Tiêu Thủy Quang đứng trong màn đêm, mái tóc bay bay trong gió. Câu nói của anh lướt qua vành tai như tiếng thì thầm. Cô nắm chặt gấu áo. Anh hỏi chuyện đêm đó vì nguyên nhân gì, cô không muốn biết, nhưng cô không muốn nhắc lại nữa.

Cô đáp: “Không là gì cả.”

Tối đó, La Trí từ nhà tắm đi ra, nhìn thấy cô, bất giác hỏi: “Sao trông em hoảng hốt thế, đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, em hơi mệt, đi ngủ trước đây.” Thủy Quang vào phòng, ngồi xuống mép giường, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ. Người đó, mặc kệ đi, cho dù quá khứ ra sao, từ nay về sau, tất cả mọi chuyện đều coi như đã chết, hơn nữa, giữa họ vốn chẳng có gì.

Đêm hôm đó, Thủy Quang ngủ chập chờn không yên, cô mơ thấy mình cứ đi mãi trên một con đường mông lung, không nhìn thấy điểm dừng, cũng không thể quay lại.

Hôm sau, Chương Tranh Lam đến công ty, sắc mặt cực kỳ khó coi, lại không ngừng ho khan. Tiểu Hà thấy vậy, lập tức đứng dậy đi pha trà. Hôm qua, khi đưa cô về nhà, Chương Tranh Lam vẫn còn khỏe mạnh, sao mới qua một đêm đã ra nông nổi này?

Đám nhân viên cũng túm tụm bàn tán: “Kỳ, chưa bao giờ thấy sếp như vậy.”

“Liệu có phải công ty chúng ta gặp phải khủng hoảng gì đó không?”

“Công việc làm còn chẳng hết, có khủng hoảng cũng là vì ôm quá nhiều tiền.”

Một hacker đề nghị: “Hay là tôi tra máy tính cá nhân của sếp xem sao, chưa biết chừng có thể tìm được manh mối gì đó?”

Nguyễn Kỳ mắng một câu: “Thần kinh, cậu mà phá được tường lửa của anh ấy, tiền thưởng năm nay của tôi sẽ hai tay dâng cậu. Đừng để đến lúc không bắt được gà còn mất toi nắm thóc., liên lụy chúng tôi cuối tuần không được nghỉ.”

Lúc này, Tiểu Hà đã ra khỏi phòng giám đốc, khỏ sở tuyên bố: “Sếp nói tối nay tăng ca.”

Ngay lập tức, tiếng kêu ai oán không ngừng vang lên, mọi người đồng loạt mắng Nguyễn Kỳ là “miệng quạ đen”.

Chương Tranh Lam ngồi trong phòng làm việc, hút hết điếu thuốc này sang điếu khác, hút càng nhiều thì ho càng dữ dội, nhưng không hút còn khó chịu hơn.

Điện thoại bàn vang lên, anh ấn vào nút phát loa ngoài, thư ký Tiểu Hà nói: “Sếp, anh Châu đến rồi.”

Chương Tranh Lam dập tắt điếu thuốc, xoa mặt, nói: “Mời anh ấy vào đi.” Anh đứng dậy mở hết cửa sổ ra, để gió lùa vào làm tản bớt mùi khói thuốc.

Một người đàn ông đẩy cửa bước vào. “Chương Tổng, có rảnh tiếp đón người bạn cũ này không?”

Chương Tranh Lam nhếch môi cười, mời anh ta ngồi.

Châu Kiến Minh cười, ngồi xuống chiếc ghế da trước bàn làm việc, nhìn thấy đầu mẫu thuốc trong gạt tàn trên bàn, anh ta không kìm được lắc đầu. “Hút thuốc nhiều thế này, cậu không sợ bị ung thư phổi sao?”

Chương Tranh Lam bảo thư ký mang hai cốc cà phê vào rồi mới nói: “Muốn tránh cũng không được, cứ hút thôi. Có chuyện gì mà cậu phải vất vả đến tận đây thế?”

Đối phương cười, đáp: “Bạn gái cũ của cậu về nước rồi, cô ấy bảo tôi đến hẹn cậu đi ăn cơm đó. Tối qua tôi gọi điện cho cậu, cậu ”ừ” hai tiếng liền dập máy, tôi sợ cậu không nghe rõ nên mới đích thân đến mời, ngộ nhờ không hẹn được cậu, người ta lại cười tôi.”

Chương Tranh Lam ngừng một chút mới hỏi: “Ai?”

Châu Kiến Minh sững sờ. “Chương Tranh Lam, cậu nói thế mà không sợ bị sét đánh à? Người ta nhớ nhưng cậu hơn hai năm rồi, vừa về nước việc đầu tiên là hỏi tôi tình hình của cậu, nghe nói cậu chưa có bạn gái lập tức nhờ tôi hẹn cậu ăn cơm, ý tứ cô ấy thế nào chẳng cần nói cũng biết.”

Chương Tranh Lam cảm thấy đầu óc mình thật sự... hỗn loạn rồi, anh day trán. “Đừng nói bừa, Giang Dụ Như về rồi? Tại sao cô ấy không gọi điện cho tôi.”

“Người ta là con gái ngại ngùng không dám nói thẳng. Nói thật, năm đó hai người đang yên đang đẹp, tại sao lại đột nhiên chia tay vậy? Dụ Như nói là cô ấy có lỗi trước, nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy không phải, lúc Giang Dụ Như đi đã khóc như mưa, còn cậu chỉ hút thuốc, quay đầu nói một câu “thượng lộ bình an”, ai cũng cảm thấy là cậu phụ cô ấy.”

Tiểu Hà mang cà phê vào, Chương Tranh Lam nhấp một ngụm, lúc trước uống trà cảm thấy thật nhạt nhẽo. Anh nói: “Dụ Như quay về rồi, vậy thì cùng nhau ăn bữa cơm đi, tôi mời.”

Châu Kiến Minh cười, nói: “Được thôi. Tôi chỉ đợi câu này của cậu.” Nói xong, anh ta cũng uống một ngụm, khen cà phê ở chỗ Chương Tổng đúng là rất ngon.

Sau khi Châu Kiến Minh đi, Chương Tranh Lam lấy thuốc cảm cúm trong ngăn kéo ra uống, không nghĩ linh tinh nữa mà bắt đầu làm việc.

Giống như Châu Kiến Minh, Giang Dụ Như cũng là bạn học cùng lớp thạc sĩ của Chương Tranh Lam. Nhưng sau khi tốt nghiệp, hai người mới qua lại với nhau. Qua vài lần tụ tập bạn bè, họ đều thấy nói chuyện rất ăn ý, hơn nữa luận về gia cảnh hay sở thích đều rất hợp nhau nên việc trở thành người yêu là chuyện đương nhiên. Có một dạo hai người cũng từng nghĩ đến chuyện kết hôn, dù sao thì tuổi tác không còn trẻ mà hai bên gia đình cũng thúc giục. Nhưng cuối cùng, chuyện tình của họ lại kết thúc bằng việc Giang Dụ Như ra nước ngoài.

Lúc đó, Chương Tranh Lam chỉ nói một câu: “Thượng lộ bình an.”

Giang Dụ Như nói: “Chương Tranh Lam, lúc đầu em hoài nghi anh đến với em bởi vì em phù hợp với yêu cầu của cha mẹ anh, bây giờ coi như em đã rõ rồi, hóa ra thật sự là như vậy.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Anh không nữ cũng chẳng có cách nào khác, em muốn đi tìm mối tình đầu của em, anh làm sao có thể cản trở một chuyện tình đẹp như thế được.”

Giang Dụ Như đỏ khốc đỏ cười, nói: “Thật sự không biết sau này ai có thể nắm giữ được trái tim lãng tử của anh đây.”

Chương Tranh Lam thấy chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc nữa, buổi chiều, sau khi dặn dò đám nhân viên, anh đến bệnh viện truyền nước, sau đó đến nhà hàng ăn tối với hai người bạn như đã hẹn. Anh vừa xuống xe liền bị một người ôm lấy từ phía sau. “Anh yêu, em rất nhớ anh, ngày nhớ, đêm nhớ, nhớ đến sắp phát điên rồi.” anh

Chương Tranh Lam nhướn mày, quay người nhìn thấy Giang Dụ Như đang tươi cười rạng rỡ, liền nói: “Dụ Như, hình như em béo ra rồi?”

Giang Dụ Như hơi sững người, khẽ đâm vào người anh, nói: “Anh nói chuyện kiểu gì vậy?”

Châu Kiến Minh ở phía sau cười khanh khách. “Chương Tổng, cậu không biết ba thứ không thể nói với phụ nữ sao? Tuổi tác, cân nặng và học thức.”

Giang Dụ Như nói: “Tại sao lại có cả học thức nữa? Học thức của bản cô nương không kém hơn hai người nhé.”

“Được được, cô là người phụ nữ tài sắc vẹn toàn!” Ba người vừa nói chuyện vừa đi vào nhà hàng. Bữa tối hôm đó, ngoài Chương Tranh Lam, Châu Kiến Minh và Giang Dụ Như ra, còn có mấy người bạn học cũ nữa, cho nên ăn uống rất thoải mái.

Giữa chừng, có người đến mời rượu Chương Tranh Lam: “Tranh Lam, sao lại uống trà thế? Nào, chúng ta cạn một cốc!”

Chương Tranh Lam xua tay, nói: “Tôi không uống nổi, không thấy giọng tôi đã khản đặc rồi sao?”

Châu Kiến Minh cười, nói: “Biết rồi, Tranh Lam, cậu làm việc vất vả nên sinh bệnh hay là tổn thương vì tình thế?”

Chương Tranh Lam lười nhác nói: “Mới cảm cúm mà cậu đã suy diễn nhiều như vậy.”

Châu Kiến Minh cười khì khùng. “Đúng, đúng, người khác có thể chứ Chương Tranh Lam cậu sao có khả năng bị như vậy!”

Có người phụ họa: “Đúng vậy, Tranh Lam dù sao cũng là con át chủ bài của trường chúng ta, tài hoa xuất chúng, độ phong lưu hào phóng thì càng khỏi phải nói!”

Giang Dụ Như lắc đầu. “Các cậu a dua bợ đỡ thế có buồn nôn không?”

Một anh chàng lập tức đáp: “Không buồn nôn. Tranh Lam, công ty cậu có thiếu người không, tôi vừa thôi việc, hay là cậu nhận tôi đi?”

Chương Tranh Lam nhún vai, đáp: “Được thôi.”

Trong khi mọi người cười nói rôm rả, Chương Tranh Lam chỉ cúi đầu nhìn di động. Giang Dụ Như ghé lại nói: “Em thấy anh cầm di động xem mấy lần rồi? Đang theo đuổi ai à?”

Chương Tranh Lam cười, cất di động vào trong túi áo, đáp: “Xem giờ thôi mà.”

Giang Dụ Như nhìn chằm chằm anh hồi lâu mới nói: “Tranh Lam, em cảm thấy anh thay đổi rồi.”

Chương Tranh Lam dựa vào ghế, hỏi: “Thế à? Thay đổi chỗ nào? Nói anh nghe thử xem.”

Giang Dụ Như lắc đầu: “Không nói rõ được, chỉ cảm thấy... có chút thay đổi.”

Có người nhìn thấy họ nói chuyện bèn trêu chọc: “Hai người nói gì thế? Có phải định nói lại tình xưa không?”

Giang Dụ Như đáp: “Tính tình Chương Tranh Lam thế nào tôi biết, chúng tôi tự biết khả năng của mình.”

Châu Kiến Minh cũng hòa vào: “Tranh Lam thay bạn gái nhanh như thay áo, mọi người đều biết mà.”

Chương Tranh Lam chỉ miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, đừng bêu riếu thanh danh của tôi.”

Hơn tám giờ tiệc mới tan, Chương Tranh Lam rời khỏi nhà hàng, bọn Châu Kiến Minh còn muốn đi hát karaoke. Anh thoải thác: “Hôm nay tôi phải chịu thôi, đầu đầu lằm, các cậu đi đi, quay về gửi hóa đơn cho tôi thanh toán là được rồi.”

Thấy anh không có hứng thú, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt nên họ không ép, chỉ cảm ơn anh đã chiêu đãi rồi vẫy tay tạm biệt. Trước khi đi, Giang Dụ Như nói: “Tranh Lam, hẹn gặp lại.”

Chương Tranh Lam vỗ vào tay cô: “Được.”

Sau đó, anh lên xe, ngồi một lúc lâu rồi mới nổ máy.

Tiêu Thủy Quang tắm giặt xong, La Trí vẫn chưa về. Cô vào bếp cất đồ ăn vào tủ lạnh, sau đó mặc áo khoác đi vứt rác. Vừa mở cửa ra, cô liền trông thấy trên hành lang mờ tối có một người đang ngồi dựa vào tường. Thủy Quang giật thót mình, lùi lại một bước, ánh sáng lờ mờ cũng giúp cô nhìn rõ người đó là ai.

Người đó từ từ đứng dậy, tiến một bước đến gần cô. Trên trán anh có mấy lọn tóc rủ xuống, lông mày chau lại, trông có vẻ mệt mỏi.

Nhất thời Thủy Quang không biết phải làm thế nào, cứ đứng ngây người ra. Chương Tranh Lam nhẹ nhàng nắm lấy tay áo cô, chậm chậm ngả đầu lên vai cô, nói: “Tiêu Thủy Quang, lời em nói không tính.”

La Trí về, nhìn thấy bóng người trên cầu thang, bất giác sửng sờ, hỏi: “Ông chủ Chương?”

Chương Tranh Lam gật đầu, lướt qua anh đi thẳng xuống lầu.

La Trí lại quay đầu nhìn, thầm hỏi sao Chương Tranh Lam lại ở đây? Vừa vào nhà, La Trí liền kể với Thủy Quang: “Vừa rồi, anh nhìn thấy giám đốc công ty của anh Quốc ở đây.”

Tiêu Thủy Quang đang rót nước chột khựng lại, cô chỉ ậm ừ một tiếng rồi nói: “Bữa tối em chuẩn bị cho anh rồi, để trong tủ lạnh ấy, nếu anh chưa ăn thì lấy ra hâm nóng lại là được.”

La Trí đến bên Thủy Quang, rót nước uống một ngụm to rồi nói: “Anh ăn rồi. Mệt chết đi được! Công việc vừa bắt đầu nên chuyện gì cũng phải gắng sức làm, chả khác gì đánh trận.” Nói đến đây, La Trí cười,

nói: “Em có muốn đến chỗ anh giúp đỡ không? Em xem, anh thiếu người mà em cũng cần tìm công việc, chỉ bằng làm cùng anh cho vui.”

Thủy Quang lắc đầu: “Em có học thiết kế đâu, công việc chỗ anh em không làm được.”

“Thời buổi này có mấy người làm việc đúng với chuyên ngành của mình chứ, hơn nữa, chuyên ngành của em là công nghệ thông tin, thiết kế chủ yếu cũng là bắt đầu từ phần mềm, anh tuyệt đối tin tưởng với sự thông minh của em, em sec nhanh chóng thích nghi được thôi.”

Thủy Quang vẫn không bị lung lay: “Thôi ạ, em tự mình tìm thôi.”

La Trí buồn bã, chẳng lẽ người làm anh trai như mình lại không có uy tín, không có khả năng kêu gọi đến thế sao? Cuối cùng, anh đành thở dài, nói: “Vây được, nếu như có khó khăn, bất cứ lúc nào anh cũng hoan nghênh em.”

Sau đó, La Trí đi tắm. Thủy Quang ngồi trước bàn ăn, nhìn đầu ngón tay mình, cô không biết rốt cuộc người đó muốn thế nào?

Anh đã có danh có lợi, lại còn thành đạt rất sớm, đâu thiếu thứ gì, hà tất phải dây dưa mãi với cô? Đối với cô, anh cũng chỉ là một cuộc nhân duyên trong chốc lát, trời sáng rồi thì đường ai nấy đi, nhưng chuyện đã đến nước này... Thủy Quang biết, có thể không dễ dàng cắt đứt được.

10. Chương 10: Cô Ấy Là Em Gái

Sáng sớm hôm sau, Thủy Quang nhận được điện thoại của Lâm Giai Giai, bạn cùng phòng thời đại học, giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ mơ hồ, không rõ ràng lắm.

Thủy Quang hỏi rõ địa chỉ rồi chạy đến khu giải trí. Nơi hằng đêm đèn màu rực rỡ, vui chơi âm i lúc này đã trở nên yên tĩnh và toát ra vẻ cô quạnh, thỉnh thoảng mới có người đi ra, nét mặt mệt mỏi do thức thâu đêm. Thủy Quang gọi điện thoại cho Lâm Giai Giai nhưng không có ai nghe máy nên cô không khỏi lo lắng. cô chưa từng đến đây, nhưng từng nghe đồng nghiệp cũ nói, chỗ này vốn là của một thương nhân Malaysia đầu tư, sau này vì nợ nần nên đã sang tay cho người làm ăn không hợp pháp gì đó, bây giờ ngoài kinh doanh những thứ hợp pháp như hàng ăn, quán bar, KTV ra, còn có thêm những hoạt động bí mật khác.

Lúc này, Giai Giai gọi điện lại, cô chỉ nghe loáng thoáng: “Thủy Quang, cậu đến rồi à? Mình ở KTV trên tầng bốn... mình đã nói với người phục vụ rồi, cậu lên đây đi, bọn họ sẽ đưa cậu đến...”

Thủy Quang lên tầng bốn, vừa ra khỏi cửa thang máy liền có người phục vụ đi đến nói: “Cô là bạn của cô Lâm phải không? Tôi đưa cô vào phòng của cô ấy.”

Ánh đèn hành lang hơi tối nhưng Thủy Quang thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy trong một vài phòng vẫn còn có người, họ chơi cả đêm rồi nằm lăn ra sofa. Cô còn nhớ khi mình học đại học cũng từng cùng bạn bè đi hát thâu đêm như thế, nói là mua vui nhưng kỳ thực cảm giác không hề dễ chịu.

Khi Thủy Quang đang cố ghi nhớ quãng đường vòng vèo này thì nhìn thấy trong góc khuất phía trước có hai bóng người đang quấn quýt lấy nhau. Cô không hề có ý nhìn trộm nên lập tức nhìn sang hướng khác, đúng lúc người đàn ông đó nhìn sang bên này, vô tình bắt gặp ánh mắt của Thủy Quang, anh ta liền kéo cô gái bên cạnh đi vào căn phòng phía sau.

Chỉ một giây thôi, Thủy Quang cũng cảm nhận được sự khó chịu của đối phương.

Qua một lối rẽ nữa, cuối cùng người phục vụ cũng dừng lại trước một cánh cửa. Thủy Quang cảm ơn rồi đẩy cửa đi vào, mùi rượu bên trong rất nồng nặc, màn hình lớn đang phát bài Cất bỏ tình yêu của Trương Huệ Muội, nhưng đã tắt tiếng.

Trong ánh đèn nhấp nháy, Thủy Quang thấy Lâm Giai Giai đang rúc trong góc sofa, cô vòng qua hai người nằm trên đất, đi đến vỗ vỗ lên mặt Giai Giai. “Này, tỉnh dậy đi.”

Lâm Giai Giai khó nhọc mở mắt. “Thủy Quang... cậu đến rồi.”

Thủy Quang chau mày khi ngửi thấy hơi rượu trên người bạn, sau đó đỡ Lâm Giai Giai dậy. Cô nàng đã say bí tỉ, dựa vào người Thủy Quang nhưng vẫn không quên vẫy tay tạm biệt mấy người còn lại: “Bạn tôi đến rồi, tôi đi đây, lần sau lại uống tiếp.”

Những người đó ậm ừ mấy tiếng, Thủy Quang cẩn thận tránh giẫm phải bọn họ và kéo Giai Giai ra ngoài.

Một nhân viên phục vụ thấy vậy liền giúp đưa hai người vào thang máy nội bộ dành cho nhân viên, Thủy Quang cảm ơn anh ta. Khi cửa thang máy khép lại, cô mới phát hiện phía sau còn có người, vô thức quay sang, người đó vẫn hờ hững nhìn thẳng. Thủy Quang vội quay đầu lại, nhanh chóng nhận ra đó chính là người đàn ông đã gặp ở hành lang lúc nãy.

Thủy Quang cúi đầu, không muốn gây sự chú ý. Giai Giai bên cạnh lẩm bẩm: “Thủy Quang... đến nhà chưa?”

“Chưa.”

“Ồ, Thủy Quang thân yêu... cảm ơn cậu nhé...” Lâm Giai Giai nói xong, lại sắp sửa tuột xuống. Thủy Quang vội đỡ cô ấy lên, Giai Giai lại cười khanh khách. “Thủy Quang à, mình sẽ chăm sóc Edward nhà cậu thật tốt...”

Thủy Quang “ừm” một tiếng, Lâm Giai Giai lại lẩm bẩm một tràng, Thủy Quang cũng không nghe rõ cô ấy đang nói gì. Khi thang máy xuống đến tầng một, người đàn ông kia ra trước.

Khi Tiêu Thủy Quang đỡ Lâm Giai Giai ra ngoài mới phát hiện đây là con đường nhỏ phía sau khu giải trí.

Lúc này, trên đường không có nhiều người qua lại, taxi thì càng ít. Trong lúc đợi xe, Thủy Quang nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen tiến đến. Đúng lúc đó, Lâm Giai Giai đột nhiên bịt miệng nôn khan, cơ thể theo đà lao về phía trước, Thủy Quang giật mình, vội vàng túm lấy nhưng không kịp, Lâm Giai Giai đụng vào cửa xe ngã xuống đất.

“Giai Giai.”

Chiếc xe màu đen phanh gấp. Thủy Quang lao đến kiểm tra vết thương của Lâm Giai Giai. Giai Giai đau đớn rên rỉ, trán cô đã bị chảy máu.

Người lái xe bước xuống, anh ta nhíu chặt hai hàng lông mày, nói: “Lên xe.”

Thủy Quang ngắc đầu, có thể thấy anh ta cũng bất ngờ không kém nhưng vẫn nói: “Đưa cô ấy đi bệnh viện trước.”

Lâm Giai Giai đã bị cơn đau đột ngột làm cho tỉnh táo hơn, tuy vẫn mơ màng nhưng cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ vào người đàn ông trước mặt, mắng: “Anh không được đi... đâm tôi rồi... chết tiệt, đền tiền đi!”

Sắc mặt đối phương trở nên u ám, ánh mắt lóe lên sự khinh bỉ, Thủy Quang biết anh ta coi các cô là kẻ ăn vạ tiền.

Thủy Quang trước nay vốn ngay thẳng, bị hiểu nhầm khiến cô có phần khó chịu, nhưng lúc này không có một chiếc taxi nào đi qua, mà vết thương của Giai Giai vẫn đang chảy máu, cô đành thấp giọng nói: “Phiền anh đưa chúng tôi đến bệnh viện...”

Đối phương không trả lời, khi Thủy Quang tưởng anh ta sắp bỏ đi thì nghe tiếng nói lạnh lùng: “Lên xe đi.”

Thủy Quang cảm ơn rồi gắng sức đỡ Lâm Giai Giai dậy, người đàn ông do dự giây lát rồi đến giúp hai người.

Suốt quãng đường, không có ai nói gì, Giai Giai cũng khó chịu, chẳng có hơi sức đâu đòi “bồi thường” nữa. Thủy Quang dùng giấy ăn chấm lên vết thương của cô, nghe cô luôn miệng kêu đau mà sốt ruột, may mà chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện. Khi Thủy Quang đỡ Lâm Giai Giai xuống xe, người đàn ông đó lấy ra mấy tờ trăm tệ đưa cho cô, nói: “Tôi nghĩ cô cũng biết, sự cố này không phải lỗi của tôi.”

Anh ta đưa tiền, là bố thí.

Thủy Quang cắn môi, đáp: “Không cần.”

Người đàn ông nhìn bọn họ đi vào cửa bệnh viện, không nán lại thêm một giây nào liền lên xe rời đi.

Thủy Quang đưa Lâm Giai Giai đi băng bó vết thương rồi mới ngồi xuống chiếc ghế trên hành lang nghỉ ngơi một chút.

Cô nhắm mắt lại, trầm nghĩ, hôm nay đúng là một ngày tồi tệ.

Buổi trưa, Chương Tranh Lam đang phê duyệt giấy tờ thì Tiểu Hà hỏi anh có cùng bọn Đại Quốc ra ngoài ăn không hay là cô giúp anh đặt cơm.

Chương Tranh Lam chẳng buồn ngẩng đầu lên, nói: “Anh còn có việc phải ra ngoài, em không cần đặt giúp anh đâu.”

Tiểu Hà trêu chọc: “Chế độ làm việc, nghỉ ngơi của sếp dạo này khác lắm nhé, ai không biết còn tưởng rằng anh đang bận hẹn hò đấy!”

Chương Tranh Lam sững người. Hẹn hò ư? Hẹn hò với ai mới được chứ? Anh buồn bực vò tóc, nói: “Thôi, em nói với Đại Quốc, lát nữa anh đi ăn cùng bọn họ.”

“Vâng ạ.”

Sau khi thư ký ra ngoài, Chương Tranh Lam đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng làm việc, anh muốn hút thuốc nhưng kiềm chế lại, cuối cùng ngồi lên sofa. Nhớ đến chuyện tối qua, anh lẩm bẩm: “Rất cuộc mình đang làm gì...”

Trưa hôm đó, Chương Tranh Lam ăn cơm với Đại Quốc và hai kỹ sư trong công ty, ngoài ra còn có mấy chiến hữu của Đại Quốc nữa. Người này Chương Tranh Lam cũng biết, trước đây họ đã uống rượu với nhau mấy lần, người còn lại là La Trí. Nhìn thấy La Trí, Chương Tranh Lam không khỏi bất ngờ, trong lòng xuất hiện nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Sau đó, Chương Tranh Lam mới biết là La Trí hợp tác với bạn của Đại Quốc mở công ty, Đại Quốc cũng đầu tư một ít tiền vào đó. Anh ta tự nhận mình là vô sản, sau đó quay sang hỏi nhà tư bản: “Sếp, anh có muốn tham gia không?”

Chương Tranh Lam trước nay không mấy hứng thú với việc đầu tư trái ngành, nhưng không hiểu sao hôm nay anh lại hỏi: “Vốn đăng ký của công ty các cậu là bao nhiêu? Có bao nhiêu nhân viên?”

La Trí nghiêm túc đáp: “Chương Tổng, nếu anh có hứng thú, em có thể làm một bản báo cáo chi tiết gửi cho anh xem qua, còn về nhân viên, trước mắt mới được năm người rồi, dự định qua một thời gian nữa, khi công ty đi vào quỹ đạo sẽ mở rộng.” Sau đó, anh nói qua về ý tưởng và kế hoạch của công ty. Chương Tranh Lam nghe xong, nói: “Không đến nỗi nào.”

La Trí vẫn còn ngơ ngác, Đại Quốc ngồi bên cạnh đã vui vẻ vỗ vai anh, nói: “Sếp nói vậy tức là không có vấn đề rồi! Chúc mừng cậu, sếp sẽ là đại cổ đông của công ty cậu.”

La Trí vui mừng xen lẫn kinh ngạc, liền nâng cốc mời Chương Tranh Lam. Chương Tranh Lam nói mình chưa khỏi cảm cúm nên chỉ uống trà thôi.

Trên bàn ăn, một đám đàn ông chuyện trò, trêu đùa rôm rả, giữa chừng Đại Quốc tiện miệng hỏi về bạn gái của La Trí. La Trí ngơ ngác một hồi rồi nói: “Anh hỏi cô bé ấy à? Cô ấy vừa mới gửi tin nhắn cho em, bạn cô ấy bị thương, đang ở trong bệnh viện. Còn nữa, đó là em gái em, không phải bạn gái.”

Đại Quốc ngạc nhiên nhìn La Trí, cuối cùng nói: “Vậy em gái cậu xinh hơn cậu nhiều đó.”

La Trí bật cười. “Đúng vậy.”

11. Chương 11: Ý Trung Nhân

Khi mọi người xung quanh nói cười, Chương Tranh Lam chỉ lẳng lặng nhấm nháp tách trà. Thật ra, ngay từ đầu anh đã tìm hiểu và biết quan hệ giữa La Trí và Thủy Quang. Đúng là anh muốn tìm hiểu thêm về cô, nhưng cũng không muốn biết quá nhiều.

Anh không cho rằng đây là hành vi hèn nhát. Đúng, anh chưa từng sợ hãi điều gì cả.

Chương Tranh Lam nhìn những lá trà chìm xuống đáy cốc, nhớ lại tối qua trong hành lang tối om, anh đã kéo tay áo cô và nói: “Tiêu Thủy Quang, lời em nói không tính.”

Cô chậm chậm gỡ tay anh ra, khẽ hỏi: “Anh hà tất phải làm vậy?”

Anh cười khỏ, đã biết trước cô sẽ nói như vậy mà sao vẫn thấy vô cùng khó chịu.

Đúng thế, hà tất phải làm vậy? Giữa họ chỉ là tình một đêm, cô tránh nó như tránh rắn rết, còn anh lại giống như bị ma nhập, từng bước từng bước chìm sâu vào đó.

Anh lại không kìm được tự cười nhạo mình. “Là tôi không biết xấu hổ, chạy đến đây diễn kịch cho em xem. Tiêu Thủy Quang, khi nhận ra tôi là ai, em đã rất hối hận đúng không?”

Một lúc lâu sau, anh mới nghe thấy cô trả lời: “Tôi đã quên đêm đó rồi, cũng xin anh hãy quên đi.”

Anh nhìn cô, khoảng cách giữa họ rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, đồng thời lại như cách trăm sông nghìn núi.

Anh vô thức đưa tay lên, cô lại cẩn trọng dựa vào tường, quay đầu né tránh.

Bàn tay anh dừng lại giữa không trung một cách ngượng ngùng, cuối cùng từ từ hạ xuống, mấy ngày liền bị cảm cúm khiến miệng anh đắng ngắt. “Nếu tôi nói tôi không quên nổi thì sao?” Đó là câu nói cuối cùng trước khi anh bỏ đi.

Một người thấy Chương Tranh Lam chỉ im lặng liền nói đùa: “Sếp, chẳng phải anh chỉ bị cảm cúm thôi sao? Sao em cảm thấy đến tính cách của anh cũng trở nên thâm trầm vậy?”

Chương Tranh Lam khẽ cười, chẳng buồn để ý đến lời trêu chọc đó.

La Trí hỏi: “Chương Tổng làm trong ngành IT bao nhiêu năm rồi?”

Chương Tranh Lam đáp: “Cũng được mấy năm rồi.”

Đại Quốc rót thêm trà cho anh, nói: “Sếp, em nhớ công ty chúng ta khởi nghiệp năm 2005 đúng không nhỉ?”

La Trí ngưỡng mộ nói: “Mỗi năm năm mà đã có thành tựu thế này rồi, em thật sự vô cùng bội phục!”

Đại Quốc vẫn luôn là fan ruột của Chương Tranh Lam nên không quên tặng bốc anh: “Với trình độ, sự quyết đoán và kinh nghiệm trên thương trường, thành công của sếp là chuyện đương nhiên!”

Chương Tranh Lam vẫn tỏ ra khiêm tốn, La Trí lại nhiệt tình kính rượu anh. “Chương Tổng, em rất khâm phục anh, em xin kính anh cốc này!”

Chương Tranh Lam thật sự không uống được rượu bèn nâng cốc trà lên nói: “Cậu còn trẻ lại có năng lực, chưa đến mấy năm cũng sẽ đạt được thành công không kém tôi đâu.”

La Trí cười hí hửng. “Cảm ơn lời vàng ý ngọc của Chương Tổng.”

Ăn xong, Chương Tranh Lam đến bệnh viện truyền nước.

Trong bệnh viện, Lâm Giai Giai đã băng bó xong vết thương, nhưng vì cô ấy vẫn thấy chèn choáng nên ở thêm nửa ngày nữa. Tiêu Thủy Quang cũng ở lại cùng bạn, sự chờ đợi khiến cô mệt mỏi, cô liền máy mp3 trong túi ra nghe.

Khi Lâm Giai Giai tỉnh dậy, nhìn thấy Tiêu Thủy Quang đeo tai nghe ngủ gà ngủ gật, vừa buồn cười vừa thấy áy náy. Cô đẩy đẩy Thủy Quang, Thủy Quang mở mắt ra, hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Giai Giai cười khan, nói: “Thủy Quang, lần này lại làm phiền cậu rồi.”

Thủy Quang gỡ tai nghe xuống, nói: “Mình không sao, cậu thấy thế nào? Còn khó chịu không?”

“Trán vẫn hơi đau.” Giai Giai sờ lên vết thương đã được băng bó cẩn thận, lẩm bẩm: “Đau thật, không biết có để lại sẹo không?” Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì đó. “Đúng rồi, Thủy Quang, chủ chiếc xe đâm mình đâu.”

“Đi rồi.”

“Đi rồi? Cậu có đòi thường không? Không phải cậu thả cho anh ta đi đó chứ?”

“Giai Giai, thôi bỏ đi, cũng không phải lỗi của anh ta mà.” Thủy Quang nói.

Lâm Giai Giai thở dài ra vẻ tiếc nuối. “Cứ coi như không phải lỗi của anh ta, nhưng anh ta đi ô tô, chúng ta đi bộ, muốn đòi chút tiền bồi thường cũng đâu có khó...”

Tiêu Thủy Quang mặc kệ Giai Giai lẩm bẩm một mình, thấy tinh thần cô ấy đã tốt hơn, cô liền bảo cô ấy chuẩn bị, còn mình đi làm thủ tục thanh toán viện phí. Sau đó, cô sẽ về nhà ngủ, cô thật sự thấy mệt rồi, tối hôm qua gần như đã thức cả đêm. Đến bàn thu phí, vô tình nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Thủy Quang bất giác dừng lại, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ? Thủy Quang muốn tránh đi nhưng người đó đã nhìn thấy cô. Sau tình huống khó xử tối hôm qua, Thủy Quang cũng nhận ra được sự ngạc nhiên trong mắt anh. Cô cúi đầu bước đến bàn thu phí, đưa bệnh án cho y tá.

“Tôi đến truyền nước.” Khi Thủy Quang nhận lại bệnh án và phiếu thanh toán, người đứng phía sau đột nhiên lên tiếng. Cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ “ừm” một tiếng rất nhỏ gần như không nghe thấy. Trong tình cảnh khó xử và bất ngờ này, họ giống như hai diễn viên đứng bất động trước ống kính máy quay, dù rất gần nhau nhưng mỗi người lại có những cảm xúc riêng không thể nói ra được. Cuối cùng, anh quay người bước đi.

Chương Tranh Lam không nói dối. Dù biết cô đang ở bệnh viện, dù trước khi đến đây, anh cũng tự hỏi không biết họ có gặp nhau không, đúng là cơ hội rất mong manh nhưng rõ ràng ông trời rất “hậu đãi” anh. Chỉ có điều, sự sắp đặt của ông trời lại chỉ khiến anh phải đối mặt với sự thờ ơ, lạnh nhạt của cô nhiều hơn mà thôi.

Từ trước tới nay, Chương Tranh Lam gần như chưa gặp phải trắc trở nào trong cuộc sống, anh rất thông minh và hiểu thẳng, không ngần ngại thể hiện tài năng của mình và cũng chưa từng hối hận hay thất vọng. Nhưng hiện tại, anh lại phải kìm nén cảm xúc của mình hết lần này đến lần khác, điều này khiến anh không khỏi hoang mang tự hỏi có phải mình bị ma nhập rồi hay không, sao cứ phải tự làm khổ mình như vậy?

Cứ cho là vì... cô rất xuất sắc, nhưng những cô gái xuất sắc trên đời này rất nhiều, vì cớ gì anh lại không quên được cô? Nếu cảm giác mơ hồ này chính là tình yêu thì anh lại thấy có phần sợ hãi, vì nó thật sự quá mãnh liệt.

Chương Tranh Lam nhắm mắt lại, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt quen thuộc đã bao lần xuất hiện trong những giấc mơ. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi hai năm trước giống như đóa hoa quỳnh sớm nở chóng tàn, từ đó đến nay, anh không còn chơi bời như trước nữa. Những tưởng đó chỉ là sự chán chường mệt mỏi nhất thời mà không biết, hóa ra trái tim mình sớm đã lạc lối rồi, ngoài cô ra không thể nào chấp nhận người con gái khác.

Bây giờ, số phận lại một lần nữa đặt cô trước mắt anh, đây là may mắn hay là tai họa?

Lâm Giai Giai liên tục nói mình không sao, có thể tự về nhà nên Thủy Quang cũng không tiễn nữa mà chia tay cô trước cổng bệnh viện.

Lúc ngồi trên taxi về nhà, cô nhớ đến người đàn ông lái xe sáng nay. Trông anh ta có nét giống Vu Cảnh Lam, cách nói chuyện cũng lạnh lùng, vô tình như vậy, à không, Cảnh Lam không hề vô tình, anh chỉ nhìn nhận người khác để đạt được những thứ mình muốn mà thôi... thật ích kỷ, đúng không nhỉ?

Thủy Quang nhìn bóng mình trong gương chiếu hậu, mái tóc dài của cô đã lâu chưa cắt tỉa, cô vỗ vào ghế của bác lái xe, nói: “Bác tài, đưa tôi đến tiệm cắt tóc gần nhất nhé.”

Chương Tranh Lam rời khỏi bệnh viện cùng với một túi thuốc lớn, vào xe rồi anh mới nghĩ xem bây giờ sẽ đi đâu, anh không cần đến công ty thường xuyên, hay là rủ ai đó đi uống rượu, nhân tiện giải tỏa bớt những

buồn bực trong lòng nhỉ? Đang nghĩ ngợi thì nhận được điện thoại của mẹ, bà Chương nói đã đến nhà anh rồi, bảo anh lập tức về ngay.

Chương Tranh Lam không khỏi bất ngờ, vội hỏi: “Mẹ, sao mẹ... lại phải vất vả đến đây thế?”

“Đã biết mẹ vất vả thì đừng để mẹ đợi nữa!” Bà Chương nói một cách dứt khoát, hẹn anh nội trong nửa tiếng phải có mặt ở nhà, sau đó đập máy luôn.

Chương Tranh Lam bỗng cảm thấy đau đầu, thầm than mẹ mình càng ngày càng khó hầu hạ rồi vội vàng quay về.

Dù đoán được sẽ có bất ngờ nào đó đang đợi sẵn nhưng Chương Tranh Lam thật sự không thể ngờ rằng mẹ anh lại dẫn theo một cô gái đến tận nhà mình. Nhìn thấy hai người đang vui vẻ nói chuyện trong phòng khách, Chương Tranh Lam khó nhọc day day trán, nhưng dù mệt mỏi đến mấy, anh vẫn phải cười, gọi một tiếng “mẹ” và lịch sự gật đầu với cô gái bên cạnh: “Cô Thích, lâu rồi không gặp.”

Trước mặt người ngoài, bà Chương vẫn luôn giữ thái độ ôn hòa với con trai, nói: “Về rồi à? Nào nào, con đã gặp Tiểu Thích rồi còn gì. Đạo trước mọi người đều bận rộn, cũng không liên lạc nhỉ, thanh niên các con cũng thật là... cả ngày chỉ biết đến công việc, bận rộn thế để làm gì chứ?”

Chương Tranh Lam nghĩ bụng, bà Chương nói câu này chẳng phải là nhắm vào anh hay sao. Thích Mẫn là đối tượng xem mắt lần trước của anh, hôm đó vì đi gấp quá nên anh chưa nói rõ ràng với đối phương.

Thích Mẫn cũng có vẻ ngại ngùng, đúng là cô có ý với anh, cũng là bà Chương chủ động gọi điện cho cô, nhưng tìm đến tận cửa thê này thật sự là quá đường đột. Cô gượng gạo hỏi: “Chắc công việc của anh bận lắm nhỉ?”

“Nó ấy à, chỉ nghịch ngợm linh tinh là giỏi.” Bà Chương ra hiệu với con trai rồi đứng dậy, nói: “Được rồi, các con ngồi nói chuyện đi, mẹ vào trong bếp xem có hoa quả gì ăn được không.”

Thích Mẫn muốn đứng lên giúp nhưng bị bà Chương ngăn lại ngay lập tức. “Cháu ngồi đi, ngồi đi, nói chuyện nhiều vào!” Nói rồi bà vui vẻ đi vào bếp.

Chương Tranh Lam không biết làm thế nào, may mà tiếp khách cũng được coi là sở trường của anh.

“Cô Thích, hôm nay cô được nghỉ sao?” Anh hỏi

“Vâng, nghỉ luân phiên.” Càng nhìn gần, Thích Mẫn càng thấy anh đẹp trai. “Nhà anh trang trí đẹp quá, anh tự thiết kế à?”

“Không phải, bạn tôi thiết kế giúp.” Chương Tranh Lam đáp.

Hai người nói chuyện một lúc, Chương Tranh Lam thấy bà Chương vẫn chưa ra, liền nói: “Tôi vào bếp xem thế nào, cô cứ ngồi chơi nhé.”

Chương Tranh Lam vừa vào bếp, bà Chương đang chậm rãi rửa hoa quả liền chau mày, hỏi: “Con vào đây làm gì?”

“Mẹ, nước cờ này của mẹ lộ liễu quá đấy!” Chương Tranh Lam đáp.

Bà Chương xếp hoa quả vào đĩa, lườm con trai một cái. “Cô gái tốt thế này, con mới gặp một lần đã gạt người ta sang một bên, con cố ý dối đầu với mẹ phải không? Mẹ nói cho con biết, mẹ rất thích Thích Mẫn, bất luận con có vui hay không cũng phải tiếp đãi nó tử tế ẹ.”

Chương Tranh Lam dở khóc dở cười: “Mẹ làm thế chẳng phải là ép duyên sao?”

“Mẹ làm thế cũng vì muốn tốt cho con!”

Chương Tranh Lam hờ hững đáp: “Mẹ, nếu con đã có người trong lòng rồi thì sao?”

12. Chương 12: Hợp Tác Vui Vẻ

Khi nói ra câu đó, Chương Tranh Lam không tránh khỏi có chút bối rối và ngượng ngùng. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy, nhưng nói ra rồi, anh thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, như thể một cảm giác dưng dưng.

Bà Chương làm về mảng nhân sự, tiếp xúc với nhiều người nên khả năng quan sát vô cùng tốt. Huống hồ, Chương Tranh Lam do chính tay bà nuôi nấng, thái độ của anh khi nói ra lời kia rõ ràng không giống kiểu đùa cợt thường ngày. Bà Chương lau khô tay, nghiêm túc hỏi: “Con nói thật không? Người ở đâu? Tên gì họ gì? Làm việc gì?”

Chương Tranh Lam lắc đầu: “Mẹ, mẹ hỏi cứ như điều tra dân số thế?”

Bà Chương hậm hực. “Điều tra cái gì mà điều tra! Người trong lòng con trai của mẹ lẽ nào mẹ không thể hỏi han?”

Chương Tranh Lam cười, đáp: “Vâng vâng vâng, mẹ muốn hỏi gì thì cứ vô tư hỏi. Cô ấy họ Tiêu, tốt nghiệp cùng một trường đại học với con, chuyên ngành cũng giống nhau.”

Bà Chương còn muốn hỏi nữa nhưng Chương Tranh Lam đã giơ tay ngăn lại: “Mẹ, mẹ còn hỏi nữa là khách ngoài kia sẽ phải đợi lâu đấy.”

Nói rồi, anh một tay cầm đĩa hoa quả, một tay khoác vai mẹ đi ra. Bà Chương vừa đi vừa lẩm bẩm: “Con sợ khách phải đợi lâu hay là sợ mẹ hỏi nhiều hả?”

Đúng là không có gì qua nổi mắt bà Chương.

Khi Chương Tranh Lam đưa mẹ và Thích Mẫn về, trong lòng bà Chương vẫn còn cảm thấy tiếc nuối. Mọi mặt của Thích Mẫn đều vừa ý bà, nhưng Chương Tranh Lam rõ ràng không để mắt tới cô nàng. Lúc xuống xe, bà dặn dò con trai đưa Thích Mẫn về, còn nói riêng mấy câu: “Nếu con không có ý định với con bé thì nói cho rõ ràng, tránh làm lỡ dở người ta.”

Chương Tranh Lam gật đầu đồng ý.

Thích Mẫn cảm nhận được sự chu đáo và lịch lãm của Chương Tranh Lam, nhưng thái độ của anh đối với cô vẫn có chút xa cách. Khi gần về tới nhà, cô chủ động hỏi: “Hình như anh không mấy hứng thú với tôi nhỉ?”

Chương Tranh Lam từ tốn đáp: “Cô rất tốt, thật đấy. Mẹ tôi còn khen cô cái gì cũng hơn tôi.”

Thích Mẫn là người thông minh, hiểu rằng anh đang tế nhị chuyển câu hỏi của cô thành lời khẳng định: “Tôi muốn biết vì sao?”

Chương Tranh Lam dừng xe, nói một tiếng “xin lỗi” với Thích Mẫn. Những ngón tay của anh vân vê trên vô lăng, lát sau, anh mới trả lời: “Tôi thích một cô gái, đã thích hơn hai năm... mà bây giờ tôi mới biết, đến giờ tôi không muốn mất cô ấy nữa.”

Thủy Quang ứng tuyển vào một công việc mới, tuy mức lương không cao nhưng đổi lại, công việc khá nhẹ nhàng, không phải thường xuyên tăng ca hay ra ngoài gặp khách hàng như công việc cũ.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Thủy Quang rời khỏi tòa nhà văn phòng, đi về phía trạm xe buýt. Cô vô thức đưa tay lên vuốt tóc theo thói quen, chợt nhớ ra mình đã cắt tóc ngắn. “Quên mất!” Thủy Quang lẩm bẩm trong miệng. Cô sờ sờ lọn tóc bên mang tai, bỗng nhìn thấy trong đám đông đợi xe buýt có một gã đang thò tay trộm ví tiền của người bên cạnh. Vài người xung quanh đã phát hiện ra nhưng không ai dám lên tiếng. Thủy Quang bèn tiến lại, tóm cổ tay gã. Đối phương trợn mắt hung dữ, quát: “Khốn khiếp, muốn chết à?” Dứt lời, gã vùng tay cô ra. Thủy Quang lạnh lùng cảnh cáo: “tôi đã học võ hơn mười năm, trừ khi anh từ Thiếu Lâm Tự ra, bằng không nhất định không đánh thắng nổi tôi.”

Trên mặt gã lộ ra vẻ sợ hãi. Tuy không chắc có phải cô dọa唬 ta không nhưng người xung quanh đều chỉ chỉ trỏ trỏ, vừa cười rửa vừa bỏ đi. Người suýt bị mất đồ rồi rít nói cảm ơn với Thủy Quang.

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà.” Thủy Quang nhìn thấy xe buýt đến, bèn vội vàng lên xe. Cô vẫn kịp nghe thấy có người đằng sau xuýt xoa: “Vừa nãy cô ấy thật ‘cool’!”

Đang là giờ tan tầm nên tắc đường kéo dài, Thủy Quang về đến nhà cũng mất cả tiếng đồng hồ. Vừa vào cửa, cô phát hiện không chỉ có La Trí mà còn có thêm người khác, bọn họ nhìn thấy cô đều đứng dậy tươi cười. La Trí lên tiếng trước: “Thủy Quang, anh Quốc và anh Trương Vũ, em đầu gặp rồi nhỉ? Hôm nay các anh ấy đến vì có chút chuyện muốn nói với em. Nào, qua đây ngồi đi!”

Thủy Quang cũng đoán được họ định nói chuyện gì rồi, trước đó người đàn ông tên Trương Vũ kia đã nhiều lần gọi điện cho cô, mong muốn cô tham gia vào hoạt động quảng cáo game của công ty họ. Thủy Quang lần nào cũng khéo léo từ chối, nhưng đối phương tỏ ra là người không dễ dàng bỏ cuộc. Cô thực sự không hiểu nổi, Trung Quốc nhiều người như vậy, thiếu gì người phù hợp với tiêu chuẩn họ cần, sao cứ nhất định phải là cô?

Quả như dự liệu, Đại Quốc đưa hacker Trương đến gặp cô chính là vì việc này. Lời từ chối của Thủy Quang nhất thời không nói ra được bởi vì La Trí đã khéo léo chèo lái.

Cuối cùng, La Trí nói: “Anh Quốc yên tâm, con bé này gần đây vẫn rảnh rảnh mà, bất cứ lúc nào cũng có thể giúp đỡ!”

Thủy Quang thầm nghĩ, ông anh này đúng là chuyên ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

“Em vừa tìm được việc làm rồi, hai ngày nữa bắt đầu đi làm.”

Hacker Trương vội nói: “Cô Tiêu, chúng tôi sẽ không làm nhỡ quá nhiều thời gian của cô, nếu như thuận lợi thì chỉ cần một hoặc hai ngày là được rồi.”

Thủy Quang lập tức cảm thấy hối hận, biết vậy cô đã nói ngày mai phải đi làm.

La Trí vỗ vào Thủy Quang. “Ngoan, nghe lời!” Anh lại nói với Đại Quốc: “Vậy ngày mai em đưa Thủy Quang đến công ty anh, công việc cụ thể lúc đó thảo luận tiếp nhé?”

Hacker Trương vui mừng ra mặt: “Tốt quá rồi, thế mai chúng ta gặp lại nhé, cô Tiêu.”

Sự việc vốn chưa có hồi kết bỗng được định đoạt một cách chóng vánh như vậy, Thủy Quang cũng không khỏi ngỡ ngàng. Hai vị khách vừa rời đi, cô liền nói với La Trí: “Anh làm cái trò gì vậy?”

“Cưng à, em nên quen biết thêm một số người.” La Trí chân thành khuyên nhủ. “Với cả công ty đó được lắm, em chỉ cần đi một chuyến, bỏ chút sức lực, hì hì, là có thể kiếm được cả đồng tiền, tốt quá còn gì!”

Thủy Quang tuy không vui vẻ nhưng việc đã đến nước này, cô cũng không muốn tranh cãi nữa.

Cô về phòng tắm rửa rồi leo lên giường nằm. Lát sau, cô thò tay xuống dưới gối, lấy một tấm bookmark lên, tỉ mỉ vuốt ve hàng chữ trên đó.

“Anh nói xem, có phải em nên làm như anh La Trí nói? Đi ra ngoài và làm quen với nhiều người, sau đó... quên anh đi?”

Hơn chín giờ sáng, Chương Tranh Lam bắt đầu đến công ty. Hiếm có đêm nào anh ngủ một giấc ngon như hôm qua, tinh thần anh sáng nay cực kỳ tốt, cơn cảm cúm dường như cũng đã tan biến.

Hôm qua, anh vốn định đi tìm cô ngay nhưng sau khi cân nhắc lại, anh cảm thấy không nên quá nóng vội, cần phải có một kế hoạch “tác chiến” về lâu về dài mới ổn.

Vừa thấy Chương Tranh Lam đến công ty, Tiểu Hà đã nhanh nhẹn pha một tách trà, mang theo bản fax vừa nhận được rồi đi theo anh vào phòng làm việc.

Chương Tranh Lam nói “cảm ơn”, vừa mở tập tài liệu ra xem vừa hỏi: “Đại Quốc đến chưa? Đến rồi bảo cậu ấy vào đây một lát.”

“Anh Quốc và lão Trương đang ký hợp đồng với người ta, chính là cô gái lần trước đã cùng chúng ta ăn cơm, Tiểu Thủy Quang, cô ấy đồng ý tham gia quảng cáo cho Thiên Hạ rồi.”

“Ai?” Chương Tranh Lam bỗng khựng tay lại.

“Tiêu Thủy Quang. Có vấn đề gì không sếp?”

“... Không.” Chương Tranh Lam căn môi dưới, hỏi: “Bây giờ cô ấy đang ở công ty chúng ta?”

“Vâng, ở trong phòng tiếp khách, bạn trai cô ấy cũng đến.”

Một lát sau, Chương Tranh Lam mới lại nói: “Anh biết rồi, em đi làm việc đi, khi nào họ ra ngoài thì nói với anh một tiếng.”

Tiểu Hà đáp “vâng ạ” rồi ra khỏi phòng.

Chương Tranh Lam ngồi xem tài liệu nhưng rõ ràng hồn phách đã bay đi tận đâu. Anh đành đứng dậy, đi một vòng quanh phòng làm việc, theo thói quen, anh tìm thuốc lá trong túi áo nhưng chợt nhớ ra đã một thời gian rồi mình không hút thuốc.

Thủy Quang ra khỏi phòng khách của công ty GIT, người đầu tiên cô nhìn thấy lại là Chương Tranh Lam. Anh đang đi về phía này.

Thực ra cũng không nên bất ngờ, dù sao đây cũng là công ty của anh.

Thấy Chương Tranh Lam đến gần, La Trí nhiệt tình chào hỏi: “Chương Tổng.”

Chương Tranh Lam “ừm” một tiếng, ánh mắt lướt qua Tiêu Thủy Quang, sau đó dừng lại trên gương mặt Đại Quốc và lão Trương. “Đang bàn chuyện quảng cáo Thiên Hạ?” Trên tay anh còn cầm cốc trà, ngón cái vân vè viền cốc, nhìn có vẻ rất thư thái.

“Vâng, sếp. Hợp đồng đã ký xong rồi.” Lão Trương cười, đưa hợp đồng cho sếp.

Chương Tranh Lam nhận lấy, lật qua vài trang rồi gấp lại, duỗi tay ra với Thủy Quang, khách sáo nói: “Cô Tiêu, tôi là người phụ trách của GIT, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Thủy Quang vẫn đang ân hận vì tự nhiên lại lợi xuống vũng bùn này, lúc này thứ cảm giác ấy lại càng mạnh thêm, cô không biết đây được coi là cục diện gì.

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy người xung quanh, cô đành phải đưa tay ra bắt tay Chương Tranh Lam. Cô vốn chỉ muốn chạm hờ một cái rồi thả ra ngay nhưng đối phương lại nắm chặt lấy tay cô. Cảnh tượng lúc này khiến cô nhớ đến lần anh nhờ cô xem chỉ tay, cảm giác ấm áp và kiên định.

Sau khi Thủy Quang và La Trí rời khỏi công ty, Chương Tranh Lam trở về phòng làm việc của mình.

“Sếp, hợp đồng!”

Chương Tranh Lam tiện tay vút tập văn kiện ra phía sau, lão Trương luống cuống đỡ lấy.

Đợi sếp vào phòng rồi, lão Trương mới lẩm bẩm nói với Đại Quốc: “Sếp thế này là đang vui hay đang buồn?”

Đại Quốc nhún vai: “Cậu quan tâm làm gì tâm trạng của sếp, không đoán được đâu.”

Trong phòng làm việc, Chương Tranh Lam ngồi dựa lưng vào ghế trầm tư hồi lâu. Sau đó, anh đi đến bên cửa sổ, từ tầng năm nhìn xuống, vẫn có thể trông rõ người.

Thủy Quang vừa ra khỏi tòa nhà liền nói với La Trí: “Em tự về được, anh đi làm đi.”

La Trí nhận ra sự bất mãn trong giọng nói của cô. Thủy Quang rất ít khi tức giận, nhưng một khi đã giận thì rất đáng sợ, hoàn toàn phớt lờ mọi thứ trong khoảng thời gian dài.

La Trí vầy vầy bản hợp đồng trong tay, cười nói: “Thôi nào, lúc này nên cảm thấy vui vẻ mới đúng chứ. Em xem, ngày mai em chỉ cần đến studio kia chụp vài kiểu ảnh, nhiều nhất cũng chỉ hai ngày là xong, là đã kiếm được một khoản tiền còn nhiều hơn tiền lương gần nửa năm của anh. Chuyện tốt như vậy khác nào miếng bánh từ trên trời rơi xuống đâu. Em cứ nghĩ là tranh thủ lúc rảnh rồi giúp anh và anh Quốc là được mà, tình nghĩa tiền tài vẹn cả đôi đường còn gì! Quá tốt luôn.”

“Không phải vấn đề này.” Thủy Quang nhíu mày.

“Vậy thì là gì? Lo không làm được tốt sao? Yên tâm, anh tin tưởng vào năng lực của em?”

Thủy Quang nhìn La Trí, cuối cùng lắc lắc đầu: “Không có gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” La Trí cười tươi rói, đưa hợp đồng cho cô. “Lúc này xem hợp đồng này, nói thật là anh còn tưởng họ đánh máy sai con số. công ty này kiếm lắm tiền nhỉ?”

“Hợp đồng anh cầm đi.” Thủy Quang vừa vẫy taxi vừa nói với La Trí: “Em phải đến chỗ bạn em một chuyện, anh thì sao, phải về công ty chứ?”

“Ừ, anh về công ty. Bạn nào thế?”

“Bạn cùng phòng ngày trước, em nhờ nó nuôi hộ em con chó. Mấy hôm nay con chó bị ốm, nó gọi em đến thăm.”

La Trí toát mồ hôi. “Em cũng nuôi chó? Bao giờ thế? Chẳng phải em không thích động vật lông lá lồm xồm sao? Cảnh Lam thích nuôi chó...” Nói tới đây, La Trí im bặt. Thủy Quang lại làm như không nghe thấy, chỉ nói: “Xe đến rồi, em đi trước đây.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.” La Trí nhìn Thủy Quang lên xe, cho đến lúc chiếc xe đi một đoạn khá xa, anh mới ngẩng đầu nhìn bầu trời, môi miệng oán thán: “Chết tiệt! Cậu kéo cô ấy đi cùng luôn cho xong.”

Nhà Lâm Giai Giai ở ngoại thành, Thủy Quang phải ngồi taxi hơn nửa tiếng mới đến, lúc trả tiền quả thực có hơi đau lòng, đáng ra cô nên đi bộ vài bước ra bến xe lên xe buýt mới phải.

Khu vực này là điểm chuyển giao giữa thành thị và nông thôn, nhà dân rải rác, bên đường có vài cửa hàng nhỏ. Thủy Quang đã đến đây bốn, năm lần, cũng coi như thông thuộc đường đi lối lại. Vừa vào tới sân nhà Lâm Giai Giai, cô liền bị một chú chó lớn chạy ra quấn lấy chân.

“Lâu rồi không gặp mày!” Thủy Quang xoa đầu nó.

“Thủy Quang đến rồi à!” Giai Giai tươi cười đi ra. Hai hôm nay, nhan sắc của cô nàng bị “hủy hoại” nên xin nghỉ ở nhà, vừa thấy kiểu tóc mới của Thủy Quang, cô nàng kinh ngạc thốt lên: “Sao cậu lại cắt tóc ngắn thế này?” Nói rồi, Giai Giai lại quan sát Thủy Quang từ đầu xuống chân. “Nhưng mà, thật sự là tóc ngắn trông khá hợp với cậu, nữ hiệp xinh đẹp à!”

Thủy Quang bất đắc dĩ nói: “Cậu không kém mà, trán đỡ hơn chưa?”

Lâm Giai Giai sờ miếng băng trắng trên trán, đáp: “Không đau nữa, nhưng ngứa lắm.”

“Ngứa chứng tỏ là đang khỏi.”

Sau đó Thủy Quang hỏi về tình hình của Edward. Lâm Giai Giai nói có lẽ do mấy ngày trước nó ăn phải cái gì nên dạ dày có vấn đề, nhưng giờ thì đang bình phục rồi.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng khách, bà Lâm mang trà và điểm tâm ra, Thủy Quang luôn miệng cảm ơn.

Lâm Giai Giai thấy Thủy Quang đùa với chú chó, do dự tiến đến hỏi: “Thủy Quang, hôm nay mình gọi cậu đến, thực ra là muốn hỏi cậu một chuyện, cậu còn nhớ chủ chiếc xe lần trước đâm mình không?”

“Sao vậy?” Trong lòng Thủy Quang nghĩ, chẳng nhẽ Lâm Giai Giai vẫn muốn đòi thù lao?

“Là thế này, lần trước mình nằm bò ở ghế sau, không rõ có thứ gì đó chọc vào eo mình, mình mơ hồ giằng ra nắm trong tay.” Lâm Giai Giai vừa nói vừa lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây là hình cây thánh giá tinh xảo, bên trên có khảm hạt kim cương nhỏ nhắn.

“Đây...” Thủy Quang ngỡ ngàng.

“Thật sự không phải mình trộm! Mình... chỉ vô tình nắm ở trong tay như vậy, sau đó mình cũng phải nghĩ rất lâu mới nhớ ra sao lại có sợi dây chuyền này.” Lâm Giai Giai đặt sợi dây lên mặt bàn. “Thủy Quang, cậu nói xem phải làm thế nào bây giờ?”

Thủy Quang cũng cảm thấy khó xử, cô trầm ngâm, hôm đó vô tình có nhìn qua biển số xe của anh ta, cẩn thận nghĩ cũng nhớ ra mang máng. “Biển số xe hình như là... Mình đi tra một chút nhé, chắc là có thể tìm được chủ xe.” Thấy Lâm Giai Giai cứ nhìn mình bằng ánh mắt da diết, cô lại nói: “Hay là mình đi trả nhỉ?”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi!” Giai Giai toát cả mồ hôi. “Mình rất sợ người ta coi mình là kẻ trộm rồi xử lý mình.”

“Thế cậu không sợ mình bị xử lý à?”

Lâm Giai Giai cười lớn: “Cậu ấy à, sẽ không bị người ta xử lý đâu, cũng chẳng ai xử lý nổi cậu.”

Thủy Quang bắt lực lắc đầu, sao lại hình dung cô giống như dã thú vậy? Hóa ra trong mắt người khác, cô lại là kiểu đánh không chết sao?

Đợi mãi mới hết giờ làm, Chương Tranh Lam tắt máy tính, vắt áo khoác lên cánh tay rồi rời khỏi phòng làm việc. Ra bên ngoài, anh nói với thư ký: “Tiểu Hà, anh tiện đường, đưa em về nhà nhé?”

Mấy anh chàng nhân viên ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng lập tức cảm thấy nghi hoặc. “Khốn, lão đại muốn theo đuổi Tiểu Hà?”

“Lộ liễu quá!”

“Tiểu Hà là hoa đã có chủ cơ mà. Sếp muốn đánh đồn có địch sao, vô sỉ quá, vô sỉ quá!”

“Sếp... theo đuổi Tiểu Hà? Tại sao tôi cứ có cảm giác không hợp lý cho lắm!”

Chương Tranh Lam đương nhiên sẽ không quan tâm trong lòng người khác nghĩ thế nào. Cho dù có người to gan nói thẳng ra, anh cũng chẳng thêm đếm xỉa.

Trong khi đó, Tiểu Hà lại suy nghĩ khá đơn giản: Cô nương tôi làm việc chăm chỉ, nghiêm túc, tính tình lại tốt, sếp cho nhân viên hưởng chút đặc quyền là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa, trước đây Chương Tranh Lam cũng từng tiện đường đưa cô về một lần.

Tiểu Hà xách túi lên, chào tạm biệt đồng nghiệp rồi đi theo sếp ra khỏi công ty.

Đám nhân viên còn lại lắc đầu thở dài. “Thời thế thay đổi! Thời thế thay đổi!”

“Sếp và Tiểu Hà chẳng đẹp đôi tẹo nào!”

Ai đó đồng tình: “Tôi cảm thấy, cô gái hôm nay đến ký hợp đồng Thiên Hạ mới hợp với sếp! Hai người họ đứng cạnh nhau trông cực kỳ hoàn hảo!”

Một người khác lên tiếng: “Hai người đó lại càng khó thành, có quan hệ gì đâu!”

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì Chương Tranh Lam đã lái xe đến nơi anh muốn đến.

Trong lòng anh thực ra đang rất băn khoăn. Không phải lần đầu yêu đương, nhưng anh không thể phủ nhận, lần này thật sự quá khó khăn. Anh giành cả một ngày trời ngồi ngẫm nghĩ, cuối cùng tặc lưỡi, cứ gặp được người rồi tính tiếp! Nhưng gặp được rồi thì làm thế nào đây? Anh không biết.

Không trông thấy thì nhớ, nhưng trông thấy thì lại căng thẳng. Cái cảm giác này thực sự khiến người ta hao tổn tinh thần.

Chương Tranh Lam mở nhạc lên, Tiểu Hà ngồi bên cạnh nói: “Oa, sếp cũng thích nghe nhạc của Hayley Dee Westenra à? Em tưởng rằng chỉ có con gái mới thích nghe giọng hát ngọt ngào như vậy.”

Chương Tranh Lam “ừm” một tiếng. “Mới nghe, cũng được.”

Hiếm khi tìm được người chung sở thích, Tiểu Hà hào hứng hẳn lên, liên tục nói về âm nhạc. Tuy trong lòng Chương Tranh Lam còn đang nặng trĩu ưu tư nhưng vẫn miễn cưỡng tiếp lời.

Xe đã dừng, Tiểu Hà xuống xe vẫn tràn đầy hứng thú, quay đầu nói: “Lần sau chúng ta nói tiếp nhé!”

“Được.” Chương Tranh Lam đáp.

Sau khi Tiểu Hà đi, anh dựa vào lưng ghế, trầm mặc.

Chính tại nơi này, ngay dưới gốc cây ngô đồng trước cổng khu chung cư, anh đã đỗ xe nhiều hơn năm lần, chỉ để đợi một người.

Trên đường tới đây thì lòng dạt dào mong ngóng, nhưng khi đã ở đây rồi, anh lại chần chừ không dám bước tiếp về phía trước.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ sáng nay tuy ngắn ngủi nhưng lại khiến anh vui mừng khôn xiết, trong khi mỗi lần anh chủ động đến tìm cô thì lại ôm kết cục thê thảm.

Mấy lần thất bại trước đó ít nhiều khiến Chương Tranh Lam thấy hồi hộp, nếu cô lại tiếp tục không ngó ngang tới anh thì sao? Có thể lắm chứ! Hoặc là, cô sẽ thẳng thừng đuổi anh về!

Chương Tranh Lam chợt nhận ra mình đã hiểu rõ con người cô, chính vì hiểu nên anh càng nản lòng.

Chẳng lẽ cứ mạnh dạn tiến đến ôm lấy cô rồi thổ lộ? Anh lắc đầu. Tỷ lệ thành công của cách làm này rõ ràng mang giá trị âm.

Hay là vẫn cứ theo đuổi từ từ? Nhưng xem ra, có theo đuổi mười năm cũng không thành!

Anh đã nghĩ vô số biện pháp, nhưng cuối cùng đều tự gạt phăng đi. Anh nhủ thầm, nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng có kết quả, nếu đã hiểu rõ tâm ý của mình thì cứ việc đối xử chân thành với cô ấy, như vậy chẳng phải là tốt nhất ư!

13. Chương 13: Rốt Cuộc Anh Muốn Thế Nào?

Buổi trưa, sau khi Thủy Quang từ chỗ Lâm Giai Giai về liền ở nhà chuẩn bị những thứ cần thiết để tuần sau bắt đầu công việc mới, và cả một bản báo cáo kinh nghiệm làm việc mà ông chủ mới muốn cô viết sau khi thông qua vòng phỏng vấn. Giờ cô đang đi ra ngoài tiểu khu, La Trí gọi điện về nói tối nay anh ăn cơm ở ngoài, buổi tối còn phải tặng ca nên bảo cô ăn cơm một mình. Thủy Quang nghĩ có một mình mà lại nấu nướng thì phiền phức quá, quyết định đi mua mì treo về nấu.

Cửa hàng mà cô mua mì ở ngay bên cạnh tiểu khu, cô đi vào liền nhìn thấy một người vừa mua thuốc lá xong, đang đi ra. Hai người cũng sững sờ.

Thủy Quang thầm thở dài một tiếng, thế này thì... hơi trùng hợp quá.

Biểu cảm của đối phương thì hờ hững, ít nhất nhìn vẻ ngoài là như vậy, nhưng không ai có thể biết được anh ta đang nghĩ gì. Người đàn ông cao lớn, anh tuấn đó khẽ bóp bao thuốc trong tay.

Thủy Quang đương nhiên sẽ không chú ý đến điều này, bởi đúng lúc này ông chủ cửa hàng gọi cô một tiếng: “Cô gái muốn mua gì?”

“Cho tôi một gói mì treo, cảm ơn!”

“Được.” Ông chủ cười, nói. “Lâu lắm rồi không thấy cô đến mua đồ.”

Thủy Quang khẽ “vâng” một tiếng. Trước đây, khi cô sống một mình thì thường xuyên đến chỗ này mua đồ vì thuận tiện, hơn nữa trong cửa hàng này có bán những thứ đồ cơ bản như tương dầu mắm muối. Sau này La Trí đến, cô bị giục đi siêu thị mua rau, sữa, hoa quả, ngày nào cũng phải trữ sẵn nhưng cũng chẳng thấy anh ăn nhiều, trái lại cô ăn còn nhiều hơn vì sợ quá hạn.

Khi Thủy Quang trả tiền thì từ phía sau, có người đã đưa tiền cho ông chủ trước.

“Haizz... không cần.” Thủy Quang từ chối.

“Không sao.” Anh ậm ừ một câu trong cổ họng, đặt tiền lên mặt quầy bằng kính.

Ông chủ do dự nói: “Cậu muốn trả tiền giúp cô ấy phải không?”

“Đúng, không cần trả lại.”

“Anh... không cần đâu...” Thủy Quang chau mày, không biết phải làm thế nào để ứng phó với những chuyện kiểu này, cô đưa tay ra tự trả tiền thì bị Chương Tranh Lam tóm lấy. “Không sao đâu.” Anh cố làm ra vẻ tự nhiên, nói: “Tiện thì trả luôn.”

Tuy đột ngột nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ, Thủy Quang rút tay ra, mặt không biểu cảm, thâm nghĩ, anh muốn trả thì cứ trả đi. Cô cảm mì, miễn cưỡng cười cười với ông chủ rồi đi ra khỏi cửa hàng.

Chương Tranh Lam cúi đầu, cuối cùng vẫn đuổi theo.

Trời chưa tối hẳn, ánh chiều tà kéo dài bóng dáng của hai người.

Khi đi vào cửa tiểu khu thì Thủy Quang bị một người kéo giữ cổ tay, bởi bất ngờ nên cô giật thót mình, lúc quay người nhìn xem là ai, cô vô thức nhú mày.

“Anh...”

Chương Tranh Lam cắn môi dưới, nói: “Tôi vẫn chưa ăn cơm.”

“Hả?” Tiếng đáp này của Thủy Quang hoàn toàn chỉ là phản xạ.

Chương Tranh Lam cũng thâm rửa chính mình chẳng ra làm sao, vẫn chưa ăn cơm cái gì chứ! Nhưng khi anh lên tiếng lần nữa thì lại nói: “Mì này cũng coi như của tôi một phần, không ngại thì cùng ăn nhé?”

Thủy Quang nhìn anh với vẻ khó tin.

Chương Tranh Lam bị cô nhìn đến phát ngượng, nhưng anh lại phát hiện ra tâm trạng của mình đã được thả lỏng hơn lúc trước rồi.

Có vẻ như cô rất kinh ngạc, thế này cũng tốt, Chương Tranh Lam nghĩ thầm, chỉ cần không phải là phốt lờ anh thì thế nào cũng được.

Anh đón lấy gói mì treo được đựng trong chiếc túi nilon màu đỏ trên tay cô. “Đi thôi!”

Thủy Quang đứng bất động, chuyện này không phải kỳ lạ mà thực sự là... Thủy Quang thấy bức bối, nhưng người đó đã đi trước, thậm chí còn quay đầu thúc giục cô.

Thủy Quang không hiểu anh, cho nên không biết mỗi bước anh đi đều mang theo mấy phần căng thẳng.

Nhưng Chương Tranh Lam nghĩ, rồi cô sẽ phải đi theo thôi, dù sao thì chỗ đó cũng là nhà của cô. Anh cũng biết hành vi của mình rất giáo hoạt, rất không quân tử nhưng nếu như thế này mà có tác dụng, làm tiểu nhân thì sao chứ?

Thủy Quang đi cách xa anh mấy mét, tuy không tình nguyện nhưng từ đây đến nhà cô chỉ có một con đường này, cô cũng chẳng còn cách nào. Khi đến dưới tòa nhà nơi cô sống, người phía trước dừng lại đợi. Đến khi còn cách anh hai mét, Thủy Quang dừng bước, chậm chậm lên tiếng, giọng nói chứa đầy sự bất lực: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Chương Tranh Lam yên lặng một lát, ngượng ngập nói: “Tôi thật sự đói rồi.”

Thủy Quang dở khóc dở cười: “Bên ngoài có rất nhiều chỗ bán đồ ăn., mà tôi đoán chắc anh cũng không thiếu tiền. Còn nếu anh muốn ăn mì đó thì anh cứ cầm luôn đi.”

Chương Tranh Lam đã từng gặp rất nhiều khách hàng khó tính nhưng bọn họ đều không thể khiến anh chẳng biết phải làm thế nào giống như lúc này, chỉ dăm ba câu cô đã chặn cứng tất cả các đường có thể đi rồi.

“Tôi đói rồi, chỉ là muốn ăn bữa cơm, không có ý gì khác.”

Nói xong câu này, ngay đến bản thân Chương Tranh Lam cũng cảm thấy vô lý. Ăn cơm ư? Cô nói bên ngoài có rất nhiều chỗ để anh ăn cơm. Không có ý khác ư? Ha, ý đồ lộ liễu như vậy đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được!

Thủy Quang thờ ơ. “Anh đi đi.”

Chương Tranh Lam cười khổ, cảm thấy vô cùng khó chịu. “Anh đi đi” thực sự giống như câu cửa miệng của cô dành cho anh, nhưng anh lại không đi, không muốn đi.

Có người đi qua bọn họ, ai cũng hữu tình vô ý nhìn một cái, trai xinh gái đẹp, mặt không biểu cảm, quá nửa là đang cãi nhau nhỉ?

Thủy Quang không muốn bị người ta nhìn ngó bằng ánh mắt tò mò, bây giờ cô chỉ muốn về nhà. Khi cô đi vòng qua người anh, anh cắn răng nói một câu: “Anh thích em... dù em có tin hay không?”

Thủy Quang sững sờ.

Chương Tranh Lam đứng đó, biểu cảm nghiêm túc lại ngượng ngịu, anh nắm chặt chiếc túi nilon trong tay. “Vốn dĩ anh chưa muốn nói, những lời như thế này... chắc em cũng không thích nghe, nhưng anh đã nói rồi, vì anh không hy vọng em rõ ràng là biết nhưng lại giả vờ không biết.” Anh vừa nói vừa quay người đứng đối diện với cô, một tay túm lấy tay áo của cô. “Dù sao thì anh cũng sẽ không đi.”

Thủy Quang cảm thấy không tài nào hiểu nổi, người này trông có vẻ nghiêm túc, đứng đắn nhưng lại... rất cổ chấp. Việc co kéo của hai người lúc này lại khiến người qua đường chú ý, Thủy Quang muốn kéo tay anh ra. “Anh buông tay ra trước đã.”

“VẬY em nấu mì cho anh ăn.”

“Anh...” Thủy Quang bắt lực. Đối với người cố ý muốn bám riết, ngoài việc đánh ngất anh ta, cô chẳng còn cách nào khác, cho nên khi Chương Tranh Lam bị một chiêu thức khéo léo quật ngã, anh thực sự không thể nào tin nổi, chỉ biết há hốc miệng nhìn trời rồi bật cười.

Thủy Quang đã đi vào trong tòa nhà, Chương Tranh Lam ngồi dậy, quay đầu nhìn bóng lưng của cô, nói với theo: “Thủy Quang, em có phải là con gái không hả?” Lời này nếu nghe thật kỹ lại thấy hàm chứa sự dịu dàng và chiều chuộng.

Bước chân Thủy Quang hơi khựng lại, sau đó cô đi lên lầu.

Vừa rồi khi ngã xuống, Chương Tranh Lam không cảm thấy gì nhưng bây giờ lại thấy hơi đau, đặc biệt là vùng thắt lưng, anh đứng dậy xoa xoa, trầm nghĩ, cô thật sự nở ra tay à? Anh khom người nhặt gói mì treo bị văng ra khỏi túi rơi dưới đất, đi đến ngồi xuống bồn hoa nhỏ ở bên cạnh, lười nhác châm điếu thuốc.

Trời dần tối, anh ngẩng đầu nhìn thấy một tầng trong tòa nhà kia đã sáng đèn, anh ngẫm nghĩ rồi lại bật cười, đưa tay xoa xoa mặt, nghiêng đầu nhìn túi nilon bên cạnh, không biết có phải hôm nay cô sẽ nhin ăn tối luôn không.

Cảm xúc của Thủy Quang bị chuyện ngoài ý muốn này làm cho xáo động, sau khi vào nhà, cô ngồi xuống sofa, và nghĩ đến người đó. Trong lòng ít nhiều có chút lúng túng. Anh và cô đã phát sinh quan hệ, thân là con gái, có lạnh nhạt hơn nữa hay cố gắng giả vờ ngốc nghếch hơn nữa thì cũng không thể thật sự quên được những chuyện như thế.

Thủy Quang không ngốc, thái độ của người đó rất rõ ràng, nhưng mà thích một ai đó... Có người có thể vì tình dục hoặc chỉ có duyên gặp mặt mấy lần mà đã thích một người?

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Thủy Quang đoán chắc chắn là anh, bất giác khẽ chau mày. Tiếng chuông cửa vang lên lần nữa, cô đứng dậy đi đến bên cửa, nhìn ra ngoài qua mắt mèo., là một người lạ. Cô do dự mở cửa, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi đến giao hàng.” Anh chàng đó đưa cho cô một túi đồ ăn gồm ba món ăn một món canh được đóng gói cẩn thận.

Thủy Quang không nhận. “Tôi không đặt đồ ăn bên ngoài.”

“Có người đặt, đã trả tiền rồi. Cô cầm lấy đi, tôi còn phải đi giao đơn hàng khác nữa.”

Thủy Quang đành nhận túi đồ ăn rồi nhìn theo anh chàng đang vội vã chạy xuống lầu. Cô đứng đó một lát, sau khi vào nhà liền đặt chiếc túi đó lên bàn ăn, không tìm được kẻ lác đầu. “Chương Tranh Lam, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

14. Chương 14: Anh Ấy Là Bạn Trai Cô Phải Không?

Tối hôm đó, Thủy Quang nằm mơ thấy cô ngồi trên cây khi còn nhỏ, còn Cảnh Lam đứng bên dưới, anh cười và duỗi hai cánh tay về phía cô, nói: “Thủy Quang, nhảy xuống đi, anh đỡ em.” Cô không hề do dự nhảy xuống, anh ôm lấy cô. Nhưng khi cô ngẩng đầu lại phát hiện ra người đang ôm cô không phải Cảnh Lam mà là một người khác, Chương Tranh Lam. Anh cười rất dịu dàng, nói: “Em xem, anh sẽ ôm em, sẽ không để em ngã.” Thủy Quang từ từ tỉnh lại, rồi không sao ngủ được nữa.

Sáng hôm sau, Thủy Quang thức dậy làm bữa sáng, tối qua La Trí lại về muộn nên cô không gọi anh mà một mình ăn trước. Một lát sau La Trí ngủ dậy, vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy Thủy Quang, liền cười, nói: “Dậy rồi à? Anh còn định gọi em dậy đấy. Hôm nay em phải đi chụp hình đúng không? Anh đi cùng em.”

Nói đến chuyện chụp ảnh, Thủy Quang lại đau đầu, đây thực sự là một quyết định rất thiếu suy nghĩ, trong lòng cô vẫn rất khó xử nhưng đã đồng ý với người ta rồi, còn có giấy trắng mực đen làm bằng chứng, cô không thể thay đổi được.

“Em tự đi được rồi, anh cứ đi làm việc của mình đi, không cần đi cùng em đâu.”

“Không được.” La Trí vừa cạo râu vừa thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh. “Em gái anh lần đầu chụp ảnh quảng cáo, dù thế nào anh trai cũng phải đi cùng, ngộ nhỡ bên cạnh có cậu thanh niên nào thấy em xinh đẹp muốn tán tỉnh em, có anh ở đó, em sẽ được an toàn! Hơn nữa buổi sáng anh cũng rảnh, đi xem xem công ty nhiếp ảnh này có mỹ nhân nào không, biết đâu lại có một cuộc gặp gỡ tốt đẹp gì đó.”

“Xem ra về sau mới là mục đích của anh.”

“Làm gì có.” La Trí cười lớn.

Khi Thủy Quang và La Trí đến công ty nhiếp ảnh kia thì gặp một nhân viên phòng Mỹ thuật của GIT, nhìn thấy hai người họ, anh ta liền đi đến tự giới thiệu, nói là sẽ đồng hành cùng Thủy Quang trong suốt quá trình chụp ảnh, sau đó báo lễ tân của công ty nhiếp ảnh đưa cô đi hóa trang.

La Trí gơ ngón tay cái với Thủy Quang rồi ở lại trong phòng nghỉ nói chuyện với người đàn ông họ Trần của GIT. La Trí trước nay luôn là người chỉ cần ba phút là có thể bắt chuyện làm quen với người khác, cho nên chẳng mấy chốc anh đã nói chuyện thoải mái với lão Trần.

Lão Trần nói: “Công ty nhiếp ảnh này là đối tác lâu năm của GIT chúng tôi, chụp ảnh đơn giản kiểu này chỉ cần đôi ba ngày là xong nhưng nếu là quay quảng cáo gì đó thì phiền phức hơn nhiều, năm nay chúng tôi sẽ quay một loạt các clip quảng cáo, ít nhất phải mất đến hai tháng.”

“Không quá khó là được, em chỉ sợ em gái em lần đầu làm còn lạ lẫm.”

“Việc này thì cậu cứ yên tâm đi! Cô Tiêu có ngoại hình đẹp, chụp ảnh tình chủ yếu là xem ngoại hình, khí chất.”

La Trí cười lớn. “Cảm ơn anh Trần đã khen ngợi em gái em.”

Hai người nói một lát rồi chuyển sang chuyện về game. Con trai mà nói đến game thì ít nhiều đều có chút nhiệt tình, sau đó còn nói đến cao thủ game trong công ty bọn họ, ông chủ Chương. Trong ấn tượng của La Trí, Chương Tranh Lam luôn giống như “cậu con trời”, có chút giống cảm giác của anh đối với Cảnh Lam khi còn nhỏ, nhưng Cảnh Lam ôn hòa, còn Chương Tranh Lam dường như tùy tiện, phóng khoáng hơn.

“Lần sau có cơ hội nhất định phải xin thỉnh giáo Chương Tổng mới được!”

Lão Trần lắc đầu, nói: “Chơi cùng lão đại sẽ bị suy nhược thần kinh đấy.”

Chẳng bao lâu sau, có nhiếp ảnh gia đến bàn bạc phương án chụp ảnh với lão Trần, La Trí là người ngoại đạo, không hiểu cũng không có hứng thú với chuyện này nên quyết định ra ngoài xem em gái anh hóa trang xong chưa.

Anh được một nhân viên dẫn đến phòng hóa trang, vừa vào trong lại nhìn thấy Chương Tổng mà trước đó mới nhắc đến. Chương Tổng mặc bộ âu phục sẫm màu, nhàn nhả ngồi tựa vào lưng ghế, tay lật cuốn tạp chí thời trang. Có người pha trà mang đến cho anh: “Chương Tổng, ông chủ chúng tôi nửa tiếng nữa sẽ đến.”

“Không cần vội.”

La Trí cảm thấy nghi hoặc, không biết tại sao Chương Tổng lại ở đây, anh đến từ khi nào? “Chuyện chụp ảnh đơn giản” mà lão Trần nói còn cần cả ông chủ đến ngồi trấn sao? Hay là Chương Tổng đến cùng với lão Trần? Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không có khả năng đó, vừa rồi anh nói chuyện với lão Trần lâu như vậy mà không hề nghe nói sắp của bọn họ cũng đến. La Trí ngẫm nghĩ rồi đi đến chào hỏi: “Chương Tổng.”

Chương Tranh Lam ngừng đầu nhìn La Trí, cười cười. “Cậu cũng đến à!”

“Đúng vậy, em đưa em gái đến chụp ảnh, nhân tiện mở mang đầu óc.”

“Ừm.”

La Trí thấy trong phòng hóa trang rộng lớn này có rất nhiều người đi ra đi vào nhưng không thấy Thủy Quang đâu, liền hỏi: “Chương Tổng có nhìn thấy Thủy Quang, em gái em không?”

“Cô ấy ở phòng trong thay trang phục.” Chương Tranh Lam đặt cuốn tạp chí xuống, cầm cốc trà nên nhấp một ngụm.

“Ồ!” La Trí đáp xong liền cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, đáng vẻ, thần thái và giọng điệu của Chương Tổng dường như toát ra ý chiếm hữu? Nhưng anh là người xuề xòa nên cũng không nghĩ nhiều, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh Chương Tranh Lam, đợi Thủy Quang ra ngoài.

“Đúng rồi, cậu và Tiêu Thủy Quang quen biết từ nhỏ à?” Chương Tranh Lam hỏi.

La Trí gật đầu. “Đúng, bọn em quen biết từ nhỏ.”

“Vậy sao? Thế thì tốt.”

Lúc này Thủy Quang ở trong phòng thay đồ, tâm trạng vô cùng phức tạp, trước khi cô cùng nhân viên hóa trang đi vào phòng thay đồ, Chương Tranh Lam đã đi vào phòng hóa trang. Chỗ này nhân viên ra vào nhiều nhưng họ đều là nhân viên cơ sở, chẳng có ai quen biết Chương Tổng.

Bất gặp ánh nhìn của anh qua tấm gương đứng một giây, sau đó cô không nhìn anh nữa. Dường như sau rất nhiều lần bị bắt ngờ, dần dần chẳng còn điều gì khiến người ta bị bắt ngờ nữa.

Cô gái trang điểm cho cô thì lại khẽ giọng hỏi: “Người đó là bạn trai cô phải không? Rất đẹp trai đấy.”

Thủy Quang không biết vì sao cô ta lại hỏi như vậy nên hơi ngẩn người, sau đó cười mĩa mai. “Không phải đâu.”

Cô gái đó lại nói: “Anh ấy cứ nhìn cô suốt.”

Thủy Quang không buồn nhìn xem có phải anh đang nhìn cô thật không, nếu anh thực sự có lòng muốn đến gây chuyện thì cô cũng chẳng có cách nào trốn tránh được.

Người này chính là kẻ vô lại khoác lớp vỏ bọc đứng đắn. Nhưng trong mắt người khác, kẻ vô lại này lại là bậc tinh anh, là người có học thức, là người gần như không ai dám đến gần bắt chuyện. Anh ung dung ngồi dựa trên ghế, tiện tay cầm cuốn tạp chí lật xem, nhưng phần lớn thời gian là nhìn cô, giống như một người đàn ông nhẵn nại đợi bạn gái trang điểm.

Sau đó anh đứng dậy đi đến phía sau bọn họ, hơi khom người, ánh mắt chăm chú nhìn Thủy Quang ở trong gương, nói vào tai cô: “Hình như em trang điểm hơi đậm!”

Thủy Quang lườm anh. Anh cười cười, nói với nhân viên trang điểm: “Cô ấy trang điểm nhạt một chút sẽ đẹp hơn.”

Nhân viên trang điểm ngẩn ra một hồi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Như vậy có lẽ không được, cô ấy phải chụp...”

“Không sao, tôi nói được là được.”

Anh đứng gần quá làm Thủy Quang hơi xáo động trong lòng, cô khẽ nhích sang một bên, cũng chẳng biết nên nói gì, chỗ này có không ít người, cô thật sự không muốn bị người ta chú ý, cuối cùng đành thấp giọng nói: “Anh ngồi yên đi!”

Chương Tranh Lam cúi đầu, mím miệng cười, cuối cùng ho một tiếng, nói: “Được.”

Nhân viên trang điểm đợi Chương Tranh Lam quay lại ghế ngồi, cố nhịn cười nói với Thủy Quang: “Bạn trai cô thật nghe lời.”

Thủy Quang nói bằng giọng khô khốc: “Anh ấy không phải bạn trai tôi.”

Màn kịch này phải đến khi nào mới kết thúc? Bây giờ cô rất hối hận, nhận công việc này là một sai lầm rất lớn của cô.

Còn cô nhân viên trang điểm lại do dự xem trang điểm thế này là đậm quá hay nhạt quá, cuối cùng cô ta hỏi: “Cô Tiêu, tôi muốn hỏi một chút, bạn trai... không phải, người đàn ông kia là ai?”

Sau khi Thủy Quang đổi sang kiểu trang điểm nhạt thì bị đẩy vào phòng thay đồ, cô nghe thấy cô nhân viên trang điểm kia nói: “Lão Tổng của GIT? Trời, tôi với anh ấy hợp tác lâu như vậy rồi mà hôm nay mới được gặp người thật.”

Có người cười, nói: “Chị hợp tác với anh ấy? Chị A Mo, chị nói hơi xa rồi nhỉ!”

“Phải phải, chúng ta kích động quá rồi! Nhưng nói thật là chị thích bạn gái anh ấy hơn, chị thích khuôn mặt của cô ấy, ha ha!”

Thủy Quang nghe những lời bàn luận của hai người đó mà chẳng biết làm thế nào, cũng phát hiện ra việc mình nói ra thân phận của anh để chối bỏ mối quan hệ giữa hai người nhưng lại chừa lờn lạnh thành lờn què rồi.

Khi cô từ phòng thay đồ đi ra, La Trí cũng đã ở đó, vừa nhìn thấy cô, anh gần như lập tức đứng lên huyết sáo một tiếng dài. Tuy anh vẫn luôn cảm thấy em gái anh rất xinh đẹp nhưng tuyệt đối chưa đến mức có thể gọi là tuyệt thế giai nhân, không thể không thừa nhận trang điểm, quần áo thật sự có thể biến gỗ mục thành thần kỳ. Đây chính là hiệp nữ thuật tha duyên đáng, mềm mại thanh thoát, mảy thanh mắt tú, thần thái rạng ngời từ trong tiểu thuyết võ hiệp đi ra.

“Em xinh quá, anh suýt không nhận ra.” La Trí đi lên phía trước, nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

Thủy Quang miễn cưỡng cười, chỉ hy vọng việc chụp ảnh nhanh chóng hoàn thành, sau đó cô có thể quay lại với cuộc sống của mình.

Chương Tranh Lam cũng đi đến phía sau cô, nhìn người trước mặt nhưng chẳng cất lời.

15. Chương 15: Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng

Có nhân viên đi đến bảo Thủy Quang vào studio. Thủy Quang vừa định đi thì phía sau có người kéo kéo tay áo của cô, mặc dù rất kín đáo nhưng vẫn đủ để thu hút sự chú ý của cô. Cô nghiêng đầu nhìn thì thấy Chương Tranh Lam đang chăm chú nhìn cô, sau đó anh cười cười, thả tay ra, bình thản nói: “Đi đi, đừng căng thẳng, cứ coi như chụp ảnh bình thường thôi.”

Thủy Quang cảm thấy giọng nói của anh quá thân thiết. Những người xung quanh cũng đã nhìn sang họ, cô định mặc kệ anh nhưng nếu không lên tiếng càng khiến người ta chú ý, liền ậm ừ “vâng” một tiếng.

Lúc này có một người đi vào phòng hóa trang, bước chân vội vàng, thần thái hăng hái, nhìn thấy Chương Tranh Lam liền tươi cười đi đến. “Chương Tổng, xin lỗi vì đã để anh phải đợi lâu.”

Chương Tranh Lam quay sang nhìn người mới đến, đối phương còn cách anh một đoạn đã duỗi tay về phía anh. “Hôm nay, ngọn gió nào đưa anh tới đây vậy?”

Chương Tranh Lam bắt tay người đó, lười nhác cười, nói: “Công ty có ảnh mới chụp ở chỗ ông, tôi đến xem sao.”

“Ha ha, chuyện nhỏ thế này mà ông chủ lớn như anh cũng tận tâm tận lực quá.” Đối phương vỗ vỗ vai anh, chứng tỏ quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

Người đàn ông trung niên có vẻ mặt rạng rỡ này chính là ông chủ của công ty nhiếp ảnh, các nhân viên có mặt đều chào ông ta là “Lệ Tổng”.

Lệ Tổng nói: “Đây là Chương Tổng, ông chủ của GIT, thần nhân của giới IT. Ảnh của anh ấy phải dốc sức chụp cho tôi.”

Chương Tranh Lam lắc đầu, nói: “Được rồi mà.”

Lệ Tổng cười rồi tỏ ý muốn dẫn anh đi lên phòng làm việc ở tầng trên nói chuyện, Chương Tranh Lam nói đợi một lát rồi quay sang nói với Thủy Quang: “Anh đi nói chuyện với Lệ Tổng, lát nữa sẽ quay lại.” Anh nói xong, gật đầu với La Trí đang đứng bên cạnh cô, sau đó đi ra ngoài.

Bọn họ vừa ra khỏi phòng hóa trang, Lệ Tổng không kìm được liền nói đùa: “Sao nào? Chương Tổng, vừa nãy là báo cáo hành tung với bà xã anh à?”

Nếu đổi lại là trước đây, Chương Tranh Lam xua xua tay là xong chuyện, nhưng lần này anh lại cười, nói: “Cô ấy đang chụp ảnh cho công ty tôi, lão Lệ, nhờ ông chiếu cố đến cô ấy nhé.”

Lão Lệ nghe thấy thì vô cùng kinh ngạc, tức khắc gật đầu, nói: “Đương nhiên rồi!” Sau đó lão Lệ nghĩ đến cô người mẫu đó, đúng là xinh đẹp.

Tiêu Thủy Quang nghe thấy những lời Chương Tranh Lam vừa nói thì cảm thấy mất tự nhiên, nhưng những người khác dường như không hề cảm thấy bất ngờ, La Trí cũng chỉ cười he he, nói: “Chương Tổng đúng là rất quan tâm đến nhân viên của anh ấy.”

Thủy Quang thở phào một hơi rồi cũng thấy buồn cười. Anh quan tâm đến nhân viên? Nếu thật sự chỉ là như thế thì tốt rồi.

Việc chụp ảnh hôm đó rất thuận lợi. Sau khi bọn họ vào studio, nhiếp ảnh gia và lão Trần cũng vào chỗ ngồi đúng giờ, một đám người nhanh chóng bắt tay vào việc. Tuy đây là lần đầu tiên Thủy Quang chụp ảnh kiểu này nhưng cô chẳng hề cảm thấy căng thẳng, chỉ như lão tăng nhập thiền, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi nó là một nhiệm vụ, hoàn thành là được, giống như khi còn nhỏ cô biểu diễn một bài quyền, từ ra tay đến thu tay, uyển chuyển, gọn gàng và dứt khoát.

Nhiếp ảnh gia thì luôn miệng nói “tốt!” , “rất tốt!” , “very good!” , Thủy Quang chỉ coi đó là từ ngữ mang tính khích lệ cần phải có trong môi trường làm việc như thế này.

Thủy Quang mỉm cười, nụ cười đó bị bắt gọn vào trong ống kính.

Sau khi chụp xong loạt ảnh thứ nhất, nhân viên hỗ trợ bảo Thủy Quang ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, còn pha trà cho cô nữa, cô vội nói “cảm ơn”. Lát sau có người đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Mệt không?”

Thủy Quang không nhìn anh, trong lòng thầm than một tiếng, hình như mỗi lần đối diện với anh, cô luôn có cảm giác bất lực, không biết phải làm thế nào, bây giờ thì ngay cả phớt lờ, cự tuyệt, dường như đều vô dụng.

Chương Tranh Lam không hề để tâm chuyện bị cô phớt lờ, lúc này tâm trạng của anh đang rất tốt. Anh ngồi bên cạnh cô, chân dài duỗi ra, hơi chếch sang phía cô. “Vừa rồi nói chuyện với lão Lệ về hai bộ ảnh chụp trước đó, một bộ thì không tồi, một bộ chưa được, sau này sẽ cho em xem. Tối qua anh ngủ không ngon, hôm nay lại phải dậy sớm, lúc nãy ngồi bàn chuyện với lão Lệ mà buồn ngủ díp cả mắt, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.”

Thủy Quang cảm thấy thật hoang đường, anh nói với cô những điều này để làm gì chứ? Nhưng nếu như cô đứng dậy rồi đi, chưa biết chừng anh còn theo đi. Thủy Quang chợt phát hiện ra mình lại có chút hiểu biết về cách ứng xử của anh, sự hiểu biết này khiến cô càng thấy đau đầu.

Lúc này, có nhiều người đi ngang qua, khi nhìn sang họ đều nở một nụ cười thiện ý, đặc biệt là đối với cThủy Quang, rất cung kính. Chương Tranh Lam vẫn tỏ thân nhiên nhưng Thủy Quang lại càng lúc càng cảm thấy lúng túng.

Cô quyết định đứng dậy, nhưng anh lại duỗi tay khẽ ấn bàn tay cô xuống nói, nói: “Đừng đi, ngồi với anh một lát, anh sắp phải quay về rồi.”

Thủy Quang nhìn anh một lát, rút tay ra nhưng cũng không động dậy nữa.

Chương Tranh Lam trầm nghĩ, chắc cô đang mong anh mau chóng rời khỏi đây, anh thở dài một tiếng, nói: “Buổi chiều anh đến đón em, chắc khoảng bốn giờ là bọn họ xong việc.”

Thủy Quang chau mày nhìn anh. Không đợi cô lên tiếng, anh đã đứng lên trước, ngón tay khẽ chạm lên mặt cô, nói: “Cứ quyết định vậy nhé, đến giờ anh đến đón em.”

Chương Tranh Lam vốn rất phóng khoáng, lòng tự tôn rất cao, đương nhiên lúc này trông anh cũng rất thoải mái, tự tin, bên môi còn mang nụ cười nhưng chỉ bản thân anh biết rõ đằng sau dáng vẻ này là sự căng thẳng tột độ. Mỗi lần đối diện với cô anh đều như vậy, cứ để ý những lời thừa anh nói lúc trước là thấy, đối với những câu chuyện phiếm, trước nay anh chẳng buồn mở miệng. Hóa ra khi căng thẳng người ta sẽ nói nhiều lời thật.

Thủy Quang bị cái động chạm của anh làm cho sững sờ, cũng đứng bật dậy. “Anh đừng... Ý tôi là anh không cần đến.” Chuyện này là sao chứ?

Chương Tranh Lam nhìn bàn tay cô đang vô thức kéo góc áo anh, liền cười, thấp giọng nói: “Vậy em muốn thế nào? Hay là sớm hơn chút nữa? Để anh xem xem lát nữa có thời gian rảnh không.”

Thủy Quang thực sự dở khóc dở cười, có người đảo lộn đúng sai thế này sao? Nhưng đúng là anh ta đang đứng trước mặt mình, vô lại một cách đầy lý lẽ, phong độ người người.

Tuy Chương Tranh Lam cũng cảm thấy mình rất dè tiện nhưng trong lòng anh lại vui mừng, lẽ nào anh đã bị tẩu hỏa nhập ma?

Đạo hạnh của cô cao, không sao cả, anh sẽ là ma ột trượng.

Chương Tranh Lam nghĩ xong, nụ cười trên mặt lại đậm thêm mấy phần, anh nói: “Thủy Quang, anh phải đi rồi, em buông tay trước được không? Lát nữa anh đến đón em.” Thực ra anh không muốn cô buông tay chút nào, cũng không hề vội phải về công ty, thực ra anh không đi cũng chẳng sao nhưng anh phải đi, phải biết dừng đúng lúc, nếu không cô sẽ tức giận.

Lúc này Thủy Quang mới để ý đến tay mình, lập tức buông ra, tình huống này giống như là cô đang làm nũng với anh vậy.

Cô có thể nói gì với anh? Được rồi, dừng ở đây thôi? Hay là xin anh hãy tự trọng? Có thể có tác dụng không? Cô không muốn đấu khẩu với anh nữa, tùy anh đi, anh muốn thế nào cũng được. Lẽ nào anh đến thì cô phải đi cùng anh? Chẳng qua là thêm chút phiền phức mà thôi.

Gần đây cái tên Chương Tranh Lam càng lúc càng xuất hiện nhiều trong đầu cô, thậm chí cả trong mơ, điều này rất không tốt, cô không thích.

Chương Tranh Lam thấy cô nhú mày nhưng chẳng nói năng gì, trong lòng lo lắng không biết có phải cô đã tức giận không?

Anh không nhiều lời nữa, chỉ cười, nói: “Vậy anh đi đây.”

Từ lúc nhìn thấy ông chủ của mình đi vào cửa, lão Trần đã vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn thấy sự “tương tác” giữa anh với Tiểu Thủy Quang thì hoàn toàn không hiểu, đợi lão đại đi ra khỏi cửa, anh ta mới khỏi phục hồn phách, lẩm bẩm: “Đây chắc là tin tức lớn nhỉ?”

Đây có phải là tin tức lớn không thì chưa biết nhưng đối với Tiêu Thủy Quang mà nói, đây thực sự là chuyện phiền phức.

Còn Chương Tranh Lam thì sao? Anh ngồi trên xe hút một điếu thuốc rồi mới nổ máy, về công ty. Trên đường đi, anh nghe một bài hát hát êm dịu: “Hold my hand anh I’ll take you there...”, khóe miệng anh hơi nhếch lên, thấp giọng nói: “Tiêu Thủy Quang, phẩm vị của em rất được, anh rất thích.”

Tiêu Thủy Quang chụp ảnh xong đi ra, liền nhìn thấy người đứng bên cạnh chiếc xe phía bên kia đường. Anh không còn mặc chiếc áo vest sẫm màu mà chỉ mặc sơ mi trắng, làm tôn lên vóc dáng cao ráo, mái tóc chải ra phía sau để lộ khuôn mặt anh tuấn, anh nhìn chăm chú sang phía bên này, thấy cô đi ra liền cười cười.

Hoàn cảnh này giống như là hai người đã hẹn nhau ở đây, không gặp không về.

Thủy Quang chỉ lắc lắc đầu, cất bước đi về phía bên xe buýt. Đương nhiên, cô cũng biết không thể dễ dàng thoát khỏi. Rất mau chóng, từ phía sau truyền đến tiếng gọi: “Tiêu Thủy Quang!” Anh đã băng qua đường và chạy theo cô. “Anh đi xe buýt cùng em.”

Thủy Quang mặc kệ anh. Anh cũng không nói chuyện nữa, rất an phận, cứ đi theo như vậy.

Một trước một sau, người đàn ông anh tuấn đi cùng cô gái tóc ngắn, trong mắt người ngoài đây chính là một cặp tình nhân tĩnh lặng tuyệt vời, nhưng hai đương sự thì lại ôm những tâm tư không hề bình lặng.

Khi đến bến xe buýt, anh cười, hỏi: “Chúng ta đi xe số mấy?”

Cô không trả lời, cũng không nhìn anh. Anh cũng chẳng bận tâm, chỉ đứng bên cạnh, hỏi: “Em về thẳng nhà sao? Có muốn ăn cơm trước không?”

Thủy Quang đã cười, nhưng là nụ cười đắng chát. Vừa rồi cô chỉ luôn cúi đầu, lúc này mới ngước lên, lạnh nhạt nhìn anh một cái. “Rốt cục phải thế nào anh mới buông tha cho tôi?” Trong giọng điệu của cô có sự bất lực và mệt mỏi, đúng vậy, cô cảm thấy rất mệt, công việc chưa ổn định, mục tiêu sống mờ mịt, vết thương lòng chưa từng khép miệng...còn cả người đứng trước mặt cô lúc này nữa.

16. Chương 16: Em Dạy Anh Làm Thế Nào Để Không Bận Tâm

Chương Tranh Lam nghe thấy câu này, trong lòng bỗng trở nên lạnh lẽo, nụ cười trên mặt cũng dần nhạt đi.

“Không, là phải thế nào thì em mới buông tha cho anh?” Anh lẩm bẩm, sự lạnh lẽo trong đáy mắt khiến anh như có chút mất mát. “Tiêu Thủy Quang, em dạy anh... làm thế nào để không bận tâm đến em, để không nhớ em, để không bày trò đóng kịch, lúc nào cũng giống như kẻ ngốc tìm đến chỗ em rồi chờ đợi... Em dạy anh đi!”

Giọng nói của anh không có hơi ấm, lạnh đến rợn người nhưng lời anh nói lại khiến người ta nóng mặt tức tối. Người đợi xe ở bên này không nhiều nhưng cho dù chỉ có hai khán giả thôi cũng đủ khiến Thủy Quang chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

May là có xe buýt đến, hai người đó lên xe, lúc này Thủy Quang mới giận dữ lên tiếng: “Sao anh có thể nói ra những lời như thế?”

“Vậy những lời em nói thì sao?” Lời nói của anh mang theo sự trách móc, rằng tại sao cô lại đối xử với anh như thế này, tại sao cô lại nghĩ chỉ bằng một câu nói mà có thể đánh anh quay về chỗ cũ? Anh không thể tiếp nhận, cũng rất khó chịu!

Dáng vẻ thô bạo, ngang ngược đó giống như mọi tội lỗi đều do cô cả. Thủy Quang cảm thấy thật nực cười, cô tức nghẹn trong lồng ngực, chẳng thốt ra được một câu. Rõ ràng là muốn giải quyết cho xong chuyện này nhưng cô lại bị vài câu nói của anh làm ất phương hướng. Con người này thực sự quá bừa bãi!

Thủy Quang cảm thấy như bị bức đến đường cùng. “Coi như tôi cầu xin anh... Xin anh đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, tôi không thể cho anh bất cứ thứ gì.”

Chương Tranh Lam lí nhí nói: “Có phải là lãng phí thời gian không thì anh tự biết, chỉ cần em đừng đuổi anh đi.” Hết trò ngang ngạnh, anh lại chờ bài mềm.

Có xe buýt đi đến, tư không muốn ở lại đây thêm nữa, chẳng nhìn xem là xe số mấy đã lên luôn, lấy tiền xu ra trả rồi đi xuống phía cuối xe.

Cô vừa ngồi xuống liền nghe thấy tài xế nói: “Này anh, xin bỏ tiền xu.”

Thủy Quang bực bội nhưng cũng chẳng hề bất ngờ khi nhìn thấy Chương Tranh Lam lên xe. Anh không có tiền lẻ, sai khi lên xe thì cứ đứng ở đó, đôi mắt đen láy nhìn về phía cô.

Thủy Quang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nghĩ cô không có lý do gì phải để ý đến anh.

Giọng nói sột ruột của tài xế lại vang lên: “Này anh, xin hãy bỏ xu, hai tệ.”

Chương Tranh Lam hồ hững nói: “Trên người tôi không có tiền mặt.”

Trong xe bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán, bọn họ đều dõi theo người đàn ông cao lớn đang nhìn về phía cô gái ngồi ở phía cuối kia. Vì thế mới có người đoán là hai người đang cãi nhau, cô gái chẳng thèm nhìn người đàn ông nữa. Người đàn ông đó quá đẹp trai!

Có người nói: “Bác tài, mau đi thôi! Hai người đó cãi nhau đấy, hai tệ kia thôi bỏ đi.”

Thủy Quang vốn là một cô gái ngay thẳng, thật thà, làm sao có thể chịu đựng được khi bị người ta bàn tán thế này! Cô vắn vắn nắm đấm, cuối cùng vẫn đi lên phía đầu xe nhưng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, bỏ tiền xu xong liền quay lại, còn người phía sau hơi sững sờ rồi lập tức đi theo.

Chương Tranh Lam không ngồi xuống bên cạnh cô mà chọn một chỗ ở phía sau cô.

Chiếc xe cuối cùng cũng chuyển bánh. Ở trong xe, thỉnh thoảng lại có người nhìn về phía bọn họ. Cả quãng đường, Thủy Quang chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, đến khi cảm thấy có bàn tay đang chạm vào tóc cô, cô mới quay ngoắt lại theo phản xạ, lạnh giọng nói: “Anh làm gì vậy?”

Chương Tranh Lam rút tay lại, nói bằng giọng rất vô tội: “Trên tóc em có một mẩu chỉ.”

Thủy Quang nhìn mẩu chỉ màu đỏ trong lòng bàn tay anh, chính là màu chiếc áo len mỏng hôm nay cô mặc, cô mím môi, quay người đi. Người ngồi sau lại không kìm được khẽ cười. Bầu không khí có chút ngột ngạt.

Chiếc xe dừng lại ở bến kế tiếp, rất nhiều người lên xe, chỗ trống bên cạnh hai người lập tức có người ngồi, đây là lần đầu tiên Thủy Quang thở phào nhẹ nhõm khi gặp được người lạ. Lúc này cô cũng để ý thấy chiếc xe buýt này đi về phía khu chợ, cô nhớ ra lúc vừa chụp ảnh xong đã gọi điện thoại cho La Trí, anh bảo cô khi nào về thì nhân tiện đi siêu thị mua đồ, đồ ăn dự trữ trong nhà sắp hết rồi. Cô nghĩ, dù sao cũng đã lên chiếc xe này rồi, vậy thì cô sẽ vào siêu thị trong khu chợ, còn người kia, tùy anh muốn làm gì thì làm.

Thủy Quang xuống xe tại bến gần Wal-Mart.

Khi cô vào siêu thị, người kia cũng đi đến bên cạnh cô, dường như anh đã hoàn toàn quên mất sự không vui của hai người trước đó, mà thực ra, giữa họ chưa bao giờ vui vẻ. Anh lại đón lấy chiếc xe đẩy của cô một cách tự nhiên rồi ôn hòa cất tiếng: “Đã rất lâu rồi anh không đi siêu thị.”

Thủy Quang buồn bực không lên tiếng, lấy một chiếc xe đẩy khác. Chương Tranh Lam ngượng ngùng thả chiếc xe đẩy trong tay ra, bám theo cô.

Nói đến chuyện đi siêu thị, vừa rồi Chương Tranh Lam thực sự không nói dối, phải đến mấy trăm năm rồi anh chưa vào siêu thị, bình thường anh cần mua thứ gì đều kê ra giấy, bảo Tiểu Hà đi mua, xong đến tối anh xách về nhà.

Lúc này Chương Tranh Lam đi bên cạnh Tiểu Thủy Quang, lượn lờ trong siêu thị, vô cùng hứng thú thỉnh thoảng còn hỏi Thủy Quang có cần mua thứ này thứ kia không... Thủy Quang chỉ coi như gió thoảng bên tai, tập trung mua thứ mình cần. Ông chủ Chương không được người ta đáp lời cũng không mấy may để bụng, thấy Thủy Quang chọn táo, anh liền đi chọn giúp cô.

Thủy Quang thấy anh liên tục nhặt táo bỏ vào túi nilon, cuối cùng đành phải lên tiếng ngăn cản: “Đủ rồi.”

Chương Tranh Lam thấy cô đã nói chuyện , liền cười. “Được, em còn muốn mua gì khác không? Lê hay kiwi?”

“Không cần nữa, anh...” Thủy Quang muốn nói “anh đừng đi theo tôi nữa” nhưng đối phương đã quay người đi chọn lê rồi, mà giây tiếp theo, ánh mắt cô liền bị thu hút bởi một người đi lướt qua Chương Tranh Lam.

Thủy Quang không chắc chắn đó có phải là chủ chiếc xe lần trước không, cô vô thức đi theo hai bước. Người đó cũng vừa khéo quay đầu về phía cô, ánh mắt hai người giao nhau, họ đều nhận ra đối phương. Thủy Quang vốn có chuyện cần tìm anh ta nên cảm thấy gặp được thể này thật khéo, nhưng trong ánh mắt đối phương rõ ràng lại lộ ra một tia bực bội.

Thấy anh ta định rời đi, ta liền đuổi theo. “Đợi chút.”

Người đàn ông đó nhìn cô, chân mày nhíu lại, nói bằng giọng không được thân thiện lắm: “Có chuyện gì?”

Thủy Quang cố gắng gạt đi sự khinh miệt trong mắt anh ta, nói: “Cảm ơn anh vì lần trước đã đưa bạn tôi đến bệnh viện.”

Người đó khẽ cười khẩy một tiếng. “Bây giờ cô định đòi tiền bồi thường? Tôi nghĩ có lẽ đã hơi muộn rồi.”

“Không phải...” Thủy Quang cười khổ, nhưng việc đến nước này thì giải thích nhiều cũng vô ích, liền nói thẳng: “Anh có một sợi dây chuyền ở chỗ tôi, mặt dây chuyền hình cây thánh giá...”

Không đợi Thủy Quang nói xong, người đó đã tiến lên một bước, tóm lấy cổ tay cô. “Sợi dây chuyền đó ở chỗ cô?”

Thủy Quang thấy đau, nhưng ngau giây tiếp theo đã có người giúp cô tách bàn tay kia ra. Chương Tranh Lam kéo Thủy Quang ra sau lưng anh, dáng vẻ bình tĩnh lại có mấy phần mạnh mẽ.

Chương Tranh Lam cao hơn người kia một chút, anh hơi nheo mắt, nhìn người đó chằm chằm. “Có chuyện gì?” Khẩu khí cũng có phần không thân thiện.

Người đó nhìn nhìn Chương Tranh Lam rồi lại nhìn sang Tiêu Thủy Quang. “Cô nói sợi dây chuyền ở chỗ cô? Dây chuyền đâu?”

“Dây chuyền gì?”

Người đàn ông đó nhìn Chương Tranh Lam, nói: “Bạn gái anh cầm sợi dây chuyền của tôi, hừ, chân tay cũng thật nhanh nhẹn.”

Lòng Thủy Quang chùng xuống, mặt lộ ra vẻ khó xử, nhưng người bên cạnh lại nói: “Anh nói chuyện chú ý một chút! Dây chuyền gì? Tôi có thể cho cô ấy cả núi vàng bạc, cô ấy chưa chắc đã thèm nhìn một cái.”

Có người đi ngang qua liếc nhìn họ, Thủy Quang không muốn làm to chuyện, liền kéo Chương Tranh Lam, nói với người đàn ông kia: “Tôi không mang sợi dây chuyền theo người, anh cho tôi cách thức liên lạc, tôi sẽ trả lại anh nhanh nhất có thể.”

“Tôi cùng cô đi lấy.” Đối phương gần như là buột miệng nói, đây là lần đầu tiên Thủy Quang nhìn thấy trong mắt anh ta, ngoài sự nhạo báng còn có cảm xúc khác, anh ta rất muốn lấy lại sợi dây chuyền kia.

Chương Tranh Lam cười lạnh, nói: “Chuyện đùa.”

Nhưng hôm đó thực sự giống chuyện đùa, Thủy Quang đưa người đó về nhà lấy dây chuyền, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này, còn Chương Tranh Lam đương nhiên muốn đi cùng, chỉ có điều từ đầu chí cuối, vẻ mặt anh luôn khó chịu.

Sau khi bọn họ ra khỏi siêu thị thì cùng lên chiếc xe Buick của người đàn ông kia. Thủy Quang ngồi ở ghế sau, tình huống này có chút hoang đường, nhưng cô nghĩ, có thể giải quyết chuyện này là được rồi. Chương Tranh Lam ngồi trên ghế phụ, lúc này đã gạt bỏ vẻ thiếu thân thiện, chỉ còn lại sự ung dung. Khi nhìn thấy một tờ giấy được đánh dấu đặc biệt dán trên cửa sổ xe, anh nhếch nhếch khóe miệng. “Hóa ra là nhân viên cảnh vụ.”

Lời này vừa nói ra , Thủy Quang và người đàn ông kia đều sững sờ. Người đó lập tức liếc nhìn Thủy Quang qua kính chiếu hậu. Thủy Quang cũng nhớ lại lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta, cô thầm kinh ngạc, thời

buổi này nhiều hơn một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện, anh ta là loại người nào cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Cho nên sau khi Thủy Quang lấy sợi dây chuyền đưa cho anh ta, anh ra rồi đi luôn mà chẳng nói lời nào, cô liền thở phào một hơi. Nhưng khi cô quay người mới phát hiện ra mình đã vui mừng quá sớm, bởi người khiến cô đau đầu nhất vẫn còn ở đây.

Chương Tranh Lam ngồi bên bồn hoa, nhìn chiếc xe đó đi xa rồi mới đứng dậy, phui phui mũi, đi đến nói: “Lần sau em đừng có đưa người khác về nhà nữa, cho dù là cảnh sát cũng không an toàn.”

Thủy Quang trầm nghĩ, thế còn anh thì sao?

“Còn chuyện gì sao?” Cô hỏi, hy vọng anh cũng có thể rời đi nhanh một chút.

Sao Chương Tranh Lam lại không nghe ra ý tứ trong lời của cô chứ, nhưng anh giả vờ không biết. Trong lòng anh thầm chửi người đàn ông vừa rồi, đang yên đang lành lại khuấy động cuộc sống của anh, nhưng lại nghĩ cũng coi như nhờ vậy mà có cơ đến nhà cô. Anh tự nhủ, lần này dù thế nào cũng phải kiên trì đến cùng, anh liền đi lên lầu.

Anh kéo cổ ray Thủy Quang đi vào trong tòa nhà. “Vừa rồi không phải em đã mua một ít thực phẩm đông lạnh sao? Phải nhanh chóng cho vào tủ lạnh.”

Thủy Quang bất ngờ bị anh lôi đi, căn hộ của cô ở tầng ba, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa, cửa đang mở, chỗ bậc cửa có đặt một chiếc túi Wal-Mart đầy lủng lẳng.

Chương Tranh Lam chẳng nói chẳng rằng liền đi vào, xách túi đồ đó lên, vừa nhìn vào túi vừa nói: “Sủi cảo đã hơi mềm ra rồi, tủ lạnh ở đâu?”

Nhà của Thủy Quang không lớn, bài trí cũng rất đơn giản, gọn gàng, hai phòng một sảnh, Chương Tranh Lam nhìn cái thấy ngay chiếc tủ lạnh một cửa đặt ở cửa bếp. Anh đi thẳng vào trong.

Lần đầu tiên Thủy Quang gặp phải người mặt dày thế này... Cô theo vào trong. “Anh... Được rồi.” Cô muốn lấy lại chiếc túi đó hoặc chỉ là muốn ngăn cản anh.

Nhưng thân hình cao lớn kia đã làm khó cô, anh dễ dàng tránh được tay cô, cười nói: “Em qua kia ngồi đi, ngoan!”

Tiêu Thủy Quang bị câu nói này làm cho giật mình, dờ dẩn đứng nguyên tại chỗ.

17. Chương 17: Anh Muốn Hôn Em

Chương Tranh Lam cất đồ xong, quay lại nhìn Tiêu Thủy Quang vẫn đứng đó nhìn anh chằm chằm, trong lòng anh nhói lên, bàn tay cũng tê dại, hồi lâu sau mới ho một tiếng rồi nói: “Sao vậy?” Giọng nói dịu dàng đến mức ngay cả bản thân anh cũng sắp không nhận ra.

Thủy Quang cứ nhìn anh một lúc lâu mới lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Lần đầu tiên Chương Tranh Lam được coi trọng như vậy nên vô cùng căng thẳng, giống như một người thường xuyên phải ăn chanh đột nhiên được ăn một quả táo xanh, chỉ thế thôi cũng đã thấy ngọt chết người rồi.

Thấy Thủy Quang đi vào bếp, anh do dự không đi vào cùng, bầu không khí lúc này có chút căng thẳng, anh biết rõ nếu cứ đi vào, tuy cô không đố kỵ nữa nhưng tuyệt đối cũng không hoan nghênh, anh như người đang đi trên dây không thể quá đặc ý.

Anh nhìn ngó xung quanh, cuối cùng lựa chọn đi ra ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Căn phòng này thực sự không lớn, nhìn một lát đã thấy chẳng còn gì để nhìn nữa, cho nên Chương Tranh Lam không nhẫn nại được lâu, ánh mắt liên tục lướt về phía phòng bếp, trong lòng thắc mắc tại sao cô vẫn chưa ra ngoài.

Cho đến khi từ bếp truyền ra một tiếng “loảng xoảng”, anh lập tức nhảy dựng lên, xông qua đó. “Làm sao vậy?! Em không sao chứ?”

Thủy Quang nhặt nắp nồi cơm điện dưới đất lên, nhìn người ở cửa, lát sau chau mày, nói: “Anh vẫn chưa đi sao?”

Chương Tranh Lam ngơ ngác, ngượng ngùng đến nỗi mặt đỏ ửng, tiếp đó lẩm bẩm: “Em đừng đuổi anh ra ngoài, anh thật sự không có tiền ăn cơm, trước khi xuống xe anh chỉ mang điện thoại và chìa khóa.” Anh nói xong còn móc một chùm chìa khóa từ trong túi quần ra lắc lắc cho cô xem để chứng minh. Thủy Quang nhớ khi ở trong siêu thị anh còn giành phần thanh toán, cảm thấy con người này đúng là có thể nói dối không chớp mắt.

Anh thấy cô không phản ứng, liền “hừ” một tiếng. “Người đến là khách, Tiêu Thủy Quang, em không thể đuổi khách đi.” Anh nói vậy rồi đi đến đón lấy chiếc vung trên tay cô, đi ra vòi nước rửa sạch sẽ, đặt lên chiếc nồi cơm điện đã được chuẩn bị xong, anh nghiêng đầu kéo phích cắm ra, cắm lên ổ điện trên tường, ấn vào nút nấu cơm, sau đó quay người, cười hỏi: “Bây giờ nấu thức ăn à? Anh sẽ giúp em. Em định nấu món gì? Ồ, rau vẫn ở trong tủ lạnh, anh đi lấy.”

“Không cần.”

“Em muốn ăn gì? Vừa rồi hình như chúng ta đã mua ít thịt bò, hay là ớt xanh xào thịt bò? Chỗ em có ớt xanh không? Sau đó chỉ cần xào thêm hai món rau nữa là được, hôm nay chỉ có hai chúng ta ăn cơm nhỉ? Vậy thì không cần làm quá nhiều.” Anh vừa nói vừa mở tủ lạnh ra tìm kiếm.

Thủy Quang nhìn người đàn ông này, anh nói anh là khách nhưng nào có thấy bộ dạng của khách, hoàn toàn là chủ nhân. Thủy Quang biết dù có đuổi thì anh cũng chẳng chịu đi, nổi cũng không chịu nghe, cô bất lực, chỉ coi như không nhìn thấy.

Nhưng anh cao lớn như vậy, làm sao cô có thể coi như không nhìn thấy đây!

Thủy Quang thấy anh sắp lấy ra tất cả những thứ có thể nấu, đành đi đến ngăn lại. “Những thứ đó không dùng đến, anh... anh ra ngoài ngồi đi, tôi làm một mình là được rồi.”

Bàn tay đang cầm đồ của Chương Tranh Lam dừng lại, anh nghiêng đầu cười, nói: “Vậy anh giúp em. Anh phải làm gì bây giờ?”

Thủy Quang lắc lắc đầu, đặt một số thứ trở lại, chỉ lấy ra hai bó cải thìa và một hộp thịt bò, một hộp đậu phụ.

Die n da n le q uy do n

Người bên cạnh lập tức nói sẽ giúp cô rửa rau. Thủy Quang nhìn ngón tay anh, thon dài trắng trẻo, bình thường ngoài đánh máy ra thì mười ngón tay ấy chắc chẳng phải làm việc gì, liền nói: “Anh cứ ra ngoài phòng khách ngồi đi.”

Anh thì chẳng có sở trường làm việc nhà gì nhưng rửa rau còn có thể làm khó anh sau? Rõ ràng là xem thường anh mà! Chương lão đại không vui, cầm bó cải thìa trong tay cô đem tới bồn rửa, xắn tay áo sơ mi trắng lên và bắt đầu rửa rau. Thủy Quang cũng không muốn vì những chuyện này mà tranh cãi với anh, có nát cũng chỉ là lãng phí một mớ rau mà thôi.

Cô mở hộp thịt bò ra, đi đến một vòi nước khác bên cạnh anh rửa sạch, sau đó cho vào trong bát rồi thêm ít dầu hào, hạt tiêu, nước cốt rượu...

Chương Tranh Lam quay đầu nhìn cô, cười nói: “Hóa ra trước khi nấu còn phải cho gia vị, anh không biết cái này.”

Thủy Quang phớt lờ nhưng anh vẫn nói rất hăng say: “À em nói xem, thịt bò xào với cải thìa hay là xào không?”

Thủy Quang cố gắng kiềm chế, nói: “Anh đã từng ăn thịt bò xào cải thìa sao?”

Chương lão đại còn nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Hình như chưa.”

Thủy Quang không nhịn được cười một tiếng. “Xào không đi, cho thêm ít ớt.”

Lần đầu tiên Chương Tranh Lam nhìn thấy Thủy Quang cười trước mặt anh, lập tức sững sờ, cho đến khi cô chau mày nhắc nhở: “Tay áo anh ướt rồi.” Lúc này người đang thất thần mới để ý thấy tay áo mình không biết đã tuột xuống từ khi nào.

“Cứ để tôi làm đi.” Thủy Quang đặt thịt bò đã được tẩm ướp xuống, định đi đến làm nốt công việc của anh.

Chương Tranh Lam vốn dĩ muốn nói: “Không cần, để anh”, nhưng khi cô đi đến gần, anh lại dờ dẩn nuốt những lời này xuống. Thủy Quang rửa rau rất nhanh, rất sạch, rửa từng chiếc từng chiếc lá một, chỗ rau lúc trước anh đã rửa cũng được cô rửa lại, Chương Tranh Lam ngượng ngập xoa xoa mũi.

Thủy Quang rửa rau xong thì chuẩn bị xào thịt. Chương Tranh Lam muốn giúp đỡ nhưng lại khiến cô phải đi qua đi lại vòng vèo, cô muốn lấy chai xì dầu nhưng anh đứng trước mặt, cô phải vòng ra phía sau anh để lấy.

Trong lòng Chương Tranh Lam thấy hơi khó chịu, cô không thể nhờ anh lấy giúp sao? Lần đầu tiên cảm thấy mình khiến người ta ghét nhưng lại không muốn ra ngoài, anh nghĩ ngợi một lát rồi quyết định lui đến bên cửa phòng bếp nhìn cô.

Thủy Quang lại không thích bị người ta nhìn ngắm, cô cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Anh không thể ra ngoài sao?”

Anh cười, nói: “Em cứ nấu đi, anh không làm phiền em đâu.”

Thế này vẫn chưa được coi là làm phiền sao? Tính khí của Thủy Quang vốn bướng bỉnh, bây giờ vẫn vậy, chỉ là cô đang kiềm chế, nhưng lúc này cảm thấy không nhịn nổi nữa, liền đi tới đóng sập cánh cửa lại ngay trước mặt người ấy.

Chương Tranh Lam đã làm người ta giận, anh ấn ấn chỗ bị đau trên trán nhưng khoe miệng lại nở nụ cười.

Die n da n le q uy do n

Thủy Quang xào rau xong thì đi ra ngoài, lại hỏi: “Anh không thể về nhà ăn sao?”

Chương Tranh Lam vừa nghe thấy vậy liền đặt chiếc điều khiển ti vi xuống, đứng dậy nói: “Bây giờ em đuổi anh đi thì không được tử tế lắm đâu, anh đã giúp em rửa rau rồi mà.” Nói xong liền chủ động đi giúp cô dọn cơm.

Thủy Quang phát hiện ra bản thân mình đã quen và thấy bình thường trước những lời vô lại này của anh, cô liền ảo não, bó tay hết cách.

Bữa cơm tối nay có hai món rau xào, một đĩa đậu phụ sốt, là bữa ăn ngon nhất mà Chương Tranh Lam từng ăn, tuy trong suốt bữa ăn, người ngồi phía đối diện chẳng nói lời nào nhưng anh nghĩ như vậy đã rất tốt rồi, ít nhất là được ăn cơm.

Nhưng ăn xong, Tiêu Thủy Quang liền đứng lên tiễn khách, đến một phút cũng không cho ở lại thêm.

“Cơm cũng ăn xong rồi, anh đi đi.”

Chương Tranh Lam nghĩ miếng cơm cuối cùng còn chưa xuống đến dạ dày thì đã bị đuổi đi rồi, thế này cũng lại thiếu tình người. Anh đang định nói điều ngông cuồng gì đó để được ở lại lâu thêm một chút nhưng đối phương đã ra mở cửa, anh chưa từng gặp tình huống này, nhất thời không biết nên giận hay cười, anh miễn cưỡng đi ra cửa, định nói: “Không thể đợi anh tiêu hóa xong cơm rồi đi sao?” Kết quả, đối phương đã nhẹ nhàng đẩy anh một cái, người anh đã ở bên ngoài cửa rồi, giày tiếp theo cánh cửa cũng đóng lại.

Chương Tranh Lam trợn mắt há miệng, tức giận, khổ não mà chẳng biết nên làm thế nào.

Thế... thế này là sao chứ? Vứt con mèo hoang cũng không dứt khoát thế này!

Anh vô thức đưa tay gõ cửa, cũng không biết nếu cô thực sự mở cửa thì phải nói gì, làm gì, dù sao thì cứ gõ trước đã.

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

Cả nửa ngày, cửa mới được mở ra.

Chương Tranh Lam lúc đầu còn rất có khí thế nhưng khi nhìn thấy người trước mặt liền xẹp lép, khẽ hắng giọng, nói: “Chuyện đó... Di động của anh...”

“Cái gì?”

“Anh nói di động của anh rơi trên xô pha nhà em.”

“Ồ.” Thủy Quang đóng cửa lại.

Chương Tranh Lam không thể nào tin được, không kìm được nghiêng rằng thăm rửa, phải đến mức này sao? Cô thật sự coi anh là thiên tai, là mãnh thú rồi à?! Anh thăm nghĩ, dù sao cũng đã mất mặt đến mức này, chẳng thềm để ý đến thể diện nữa, sẽ tiếp tục gõ đến khi cô mở cửa mới thôi.

Nhưng Thủy Quang đã mở cửa, duỗi tay đưa di động cho anh. “Không còn thứ gì nữa chứ?” Cô đóng cửa lại.

Chương Tranh Lam nhìn cánh cửa đóng lại lần nữa mà chỉ biết ghen ngào câm nín.

Thủy Quang biết mình làm như vậy là không nể mặt anh nhưng có vài chuyện không thể dây dưa. Cô đã không muốn dính vào thì không nên cứ nhượng bộ mãi.

Thủy Quang lơ đãng dọn dẹp, tắm rửa xong lên giường nằm, nhìn bầu trời đen thẫm bên ngoài cửa sổ, cô nói với chính mình, tối nay đừng có nghĩ gì nữa, bất luận là Chương Tranh Lam khiến cô bực mình hay là linh hồn mãi không mơ thấy kia, không nghĩ gì hết, cứ ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng càng muốn mau ngủ thì bản thân lại càng tỉnh táo, thậm chí chẳng hiểu vì sao cô lại nhớ tới một vài hình ảnh trong quán bar năm đó, khiến cô vô cùng xấu hổ và bực bội. Sao đột nhiên lại nhớ đến những điều này? Thủy Quang trần trọc trên giường hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đứng dậy đi ra phòng khách uống nước.

Khi cô đi đến bên cạnh bình nước thì nhìn thấy dưới khe cửa có ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, là đèn ngoài hành lang, Thủy Quang nghĩ chắc là La Trí đã quay về.

Cô đi ra mở cửa, ngược mắt liền nhìn thấy Chương Tranh Lam đang ngồi trên cầu thang đi lên tầng bốn, sững sờ giật thót mình, không phải cô sợ mà là quá bất ngờ.

“Tại sao anh... vẫn chưa đi?”

Chương Tranh Lam đứng dậy, vẻ mặt vô tội. “Chìa khóa xe...”

Thủy Quang hiểu ra liền có cảm giác áy náy, cô nhắm tính thời gian, cũng phải đến ba tiếng rồi.

“Tại sao anh không gõ cửa?”

“Anh gõ rồi nhưng em không mở cửa.”

Thủy Quang thăm thắc mắc, anh gõ cửa mà tại sao cô không nghe thấy, sau đó lại nghĩ có thể lúc đó cô đang tắm. Cô ghét nhất là mắc nợ người khác, để anh đợi ba tiếng đồng hồ, ít nhiều cô cũng cảm thấy áy náy.

“Chìa khóa của anh ở đâu?”

“Không biết, dù sao thì cũng rơi trong nhà em, có thể là trên xô pha.” Chương Tranh Lam nhìn biểu cảm của cô, đột nhiên cảm thấy nắm bắt được điểm then chốt, anh cười rồi đi vào theo. “Có không? Anh ngồi đến mức tê cả chân rồi.”

Thủy Quang tìm một lượt trên xô pha, thấy chìa khóa trong góc bên cạnh. “Có, ở đây.” Cô đứng dậy định quay lại đưa chìa khóa cho chủ nhân của nó. Chương Tranh Lam nhìn chòm chìa khóa kia mà thấy chướng mắt, chậm chạp nhận lấy.

“Thủy Quang...” Ngay sau tiếng gọi này, giọng hát của La Trí từ ngoài cầu thang vọng vào, vì cửa đang mở nên nghe thấy rất rõ. Thủy Quang giật thót mình, lập tức nhìn sang Chương Tranh Lam. Người kia không hề thay đổi sắc mặt, còn hỏi: “Là anh em phải không?”

Thủy Quang nhú chặt mày, tuyệt đối không thể để La Trí nhìn thấy cảnh tượng này, dù xuất phát từ nguyên nhân nào. “Anh vào phòng tôi trước đi, nhanh lên!”

Chương Tranh Lam bị đẩy cho loạn choạng, ra vẻ rất ầm ỨC. “Tại sao anh phải trốn? Anh đâu phải loại không thể gặp người khác!” Nói thì nói như vậy nhưng nhìn thấy cánh cửa kia, anh vẫn rất vui vẻ khi bị đẩy vào trong.

Thủy Quang vừa khéo cánh cửa phòng mình lại liền nhìn thấy La Trí đi vào.

“Sao lại để cửa mở thế này?”

“Anh về rồi à? Em... vừa ra ngoài uống nước, nghe thấy tiếng của anh liền ra mở cửa.” Trong lời cô nói có sơ hở nhưng may mà La đại ca không phải là người thích để ý tiểu tiết, hơn nữa lúc này anh chỉ muốn đi tắm. Anh vừa đóng cửa vừa cởi áo vest. “Hôm nay bận rộn cả ngày, người ra đầy mồ hôi, toàn thân nhớp nháp, anh đi tắm đây.” Khi La Trí đi qua người cô còn xoa xoa đầu cô. “Em cũng đi ngủ sớm đi!” Sau đó đi vào phòng lấy quần áo đi tắm. Thủy Quang thở phào một hơi, quay đầu nhìn sang phòng mình.

Khi cô đẩy cửa đi vào phòng liền nhìn thấy người đó đang ngồi bên mép giường lật giở cuốn album của cô, cô sững người, lập tức đi đến giật lại.

“Anh vẫn chưa xem mà, em căng thẳng như vậy làm gì?” Chương Tranh Lam cười, ngẩng đầu nhìn cô, hai người cách nhau rất gần. Thủy Quang muốn lùi lại một bước nhưng đối phương đã kéo tay cô lại.

Thủy Quang cảm thấy bàn tay đang nắm cánh tay mình nóng rực. Trong phòng rất yên tĩnh, anh ngồi, cô đứng, ánh trăng rơi vào ô cửa sổ chiếu lên hai người, bầu không khí bỗng tăng thêm mấy phần ám muội. Thủy Quang muốn vùng thoát ra nhưng anh không cho, thậm chí còn nghiêng người ôm lấy eo cô khiến cô vô cùng kinh hãi.

“Anh làm gì vậy?”

Anh cười, nhỏ nhẹ nói: “Anh chỉ muốn ôm em một lát mà em đã sợ đến mức này, nếu... anh muốn hôn em thì em sẽ thế nào?”

Chương Tranh Lam ôm cô chỉ là vô thức, nhưng thời khắc chạm vào cô, anh phát hiện ra mình... lại có khát khao như vậy...

Đúng vậy, cô là người gặm nhấm tâm trí anh hằng đêm, mà lúc này cô đã ở trước mặt anh, rất gần, anh rất muốn ôm cô. Không gian kín đáo mà ám muội đã cho anh đủ dũng khí để từ từ phóng thích cơn ma trong lòng anh. Anh yêu cô, cô biết không?

Thủy Quang nhìn thẳng vào cặp mắt âm u không thấy đáy, đột nhiên không dám nhìn nữa. Cô giận dữ. “Anh buông tay ra! Anh đang làm gì đấy?”

“Thủy Quang!” Anh gọi một tiếng, dịu dàng như nước. “Anh muốn hôn em.”

Thất thần hai giây, Thủy Quang liền bị anh kéo ngồi xuống giường, môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Sợi dây cung nào đó trong đầu bị thắt chặt khiến cô choáng váng, nâng tay định tát anh một cái nhưng bị anh tóm lấy, hai người nhất thời mất thăng bằng cùng ngã xuống giường. Chương Tranh Lam hơi dè lên cô, anh nhìn cô bằng cặp mắt đen láy, giọng nói thấp khàn: “Ngoan, đợi anh hôn xong, em muốn đánh thế nào cũng được.”

“Anh... anh có biết xấu hổ không hả?” Thủy Quang vô cùng tức tối đẩy anh ra, trong lúc giây giũa, chân cô đá phải chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường làm nó rơi “cạch” một tiếng.

“Thủy Quang?” Giọng nói của La Trí từ bên ngoài truyền vào, có lẽ La Trí đã tắm xong, vừa ra ngoài liền nghe thấy tiếng động.

Thủy Quang sợ đến mức tim đập loạn như đánh trống, cô bịt miệng, vậy mà người đang đè lên cô còn khẽ cười. Anh kéo tay cô ra để hôn, khẽ chạm vào bờ môi cô mang theo ý trêu đùa và dụ dỗ, nhưng cuối cùng kẻ bị khơi lên dục vọng lại là anh, dễ dàng và đơn giản như vậy.

“Thủy Quang, em không sao chứ? Vừa rồi anh nghe thấy có tiếng động gì mà!” La Trí gõ cửa hai cái như có ý muốn vào, Thủy Quang đầu choáng mắt hoa, vừa sợ La Trí đi vào vừa sợ bị người bên trên quấy rối,

cúi đầu, cố gắng bình ổn hơi thở, nói: “Em không sao... Không cần thận làm rơi đồng hồ báo thức. Em ngủ đây, anh nghỉ sớm đi.”

“Ồ, được.” Người bên ngoài dừng lại một chút rồi tiếng dép dần đi xa.

Chương Tranh Lam dựa vào cổ cô, hơi thở của anh nóng bỏng, tay khẽ chạm vào eo cô. Thủy Quang không động đậy được, tức đến đỏ mặt: “Anh dám?”

“Anh không dám...” Giọng nói của anh khàn khàn. “Nhưng mà... em đợi một lát...”

Thủy Quang không hiểu vì sao, cho đến khi nghe thấy âm thanh loạt xoạt dưới người và hơi thở của anh dần dần gấp gáp, đến khi cô hiểu ra thì mặt đỏ lựng lên. “Anh...”

“Suyt, đợi một chút, chỉ một chút...”

Hai người dính sát vào nhau, dường như cô có thể cảm nhận được động tác của anh, cô không dám cử động, nhắm chặt mắt lại, vô cùng xấu hổ.

Đến cuối cùng, cô nghe thấy anh gọi tên cô.

“Sao anh lại có thể làm chuyện này?” Cô gần như hét lên, tại sao lại có người vô sỉ đến mức này chứ?!

Chương Tranh Lam khẽ dựa vào người cô, giọng nói sau khi “giải phóng” mệt mỏi mà quỵn rũ, bên khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt. “Em lớn tiếng thế này, không sợ anh em lại đến sao? Anh thì không để tâm chuyện bị bắt gian tại giường đâu.” Nếu không phải trong phòng chỉ bật một chiếc đèn tường tối mờ thì có thể nhìn thấy người này không vô sỉ đến mức đó, bởi lúc này mặt anh cũng đã đỏ nhue gấc chín.

Thủy Quang nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng nói: “Anh đứng lên cho tôi!”

Cô tức đến phát điên. Chương Tranh Lam lúc này cũng rất biết điều lùi ra xa một chút. Thủy Quang thấp thoáng nhìn thấy một ít dịch thể màu trắng trên quần áo mình, sắc mặt khó coi đến cực điểm, Chương Tranh Lam đã rút giấy ăn trên tủ đầu giường xử lý xong ỉn, lại rút mấy tờ định lau giúp cô nhưng bị cô gạt ra.

18. Chương 18: Anh Đã Yêu Ai

Bầu không khí đột nhiên chùng xuống, Chương Tranh Lam lén ngược nhìn cô. Mặt lạnh như băng, Thủy Quang tự lấy hộp giấy ăn, rút ra mấy tờ rồi lau thật mạnh cho hết thứ dính trên quần đi. Trước tình cảnh này, trong lòng Chương lão đại ít nhiều có chút phần uất, thậm chí bản thân mình sao không thể kiểm chế, anh nghĩ đến mọi cách, cuối cùng cảm thấy phải nhận chưởng bằng thật thà nhận lỗi chịu phạt.

“Khụ khụ... Vậy thì... em đánh đi!”

Anh duỗi tay qua. Thủy Quang bị giật mình liền đẩy anh ra theo phản xạ. Dù lực đẩy của cô không lớn, nhưng Chương Tranh Lam hoàn toàn không phòng bị, anh đang đi đến để cô đánh, thêm vào đó anh vừa nghiêng người ngồi xuống mép giường nên chưa giữ được thăng bằng, lập tức bị đẩy ngã xuống đất, rồi không biết đập phải thứ gì mà rên lên một tiếng. Thủy Quang giật mình, không phải cô lo lắng cho anh mà là sợ âm thanh kia bị La Trí nghe thấy. Cho đến khi xác định bên ngoài không có động tĩnh gì, cô mới nhìn người dưới đất.

Chương Tranh Lam đang cúi đầu, một tay ôm trán rồi kêu “oái” một tiếng, nói: “Chảy máu rồi!”

Thủy Quang không hề muốn để ý đến anh, cô vẫn đang tức giận, nhưng khi nhìn thấy có máu chảy ra từ kẽ ngón tay anh, và một góc tủ đầu giường được ánh đèn tường chiếu đến cũng có vết máu, cô thẫn mắng người này phiền phức quá!

Cuối cùng cô ngồi xuống kéo tay anh ra, vết thương đó ở trên mày trái, may mà không bị thương vào mắt, cô thấy miệng vết thương không sâu lắm, chỉ bị rách lớp da nhưng không biết tại sao máu chảy rất nhiều.

Thủy Quang quay người rút mấy tờ giấy ăn ần ần vào khiến người đó lại kêu lên một tiếng, lẩm bẩm: “Không được dùng giấy ăn, sẽ dính vào miệng vết thương.”

“Anh cầm miệng!”

Chương Tranh Lam ngoan ngoãn ngậm miệng nhưng khóe miệng lại mang nét cười, Thủy Quang lấy ra hai miếng urgo trong ngăn kéo đầu giường dán lên vết thương cho anh.

Thời khắc này đối với Chương Tranh Lam thật đáng quý, đáng thỏa mãn biết bao!

Thủy Quang xử lý xong vết thương định đứng lên nhưng anh đã tóm lấy hai cánh tay của cô, ngả người về phía trước, khẽ tựa đầu lên vai cô.

“Thủy Quang...” Anh nghĩ, nếu đây là nằm mơ thì để anh mơ thêm một chút nữa, lâu một chút nữa, hoặc là dừng tỉnh lại...

Nhưng rốt cuộc đây không phải mơ. Thủy Quang kéo tay anh xuống, lạnh lùng nói: “Anh đi đi!”

Chương Tranh Lam bỗng thấy chán nản nhưng lại nghĩ, Tiều Thủy Quang chỉ là con hổ giấy, bề ngoài nhìn có vẻ lạnh lùng, cố chấp song thực ra rất dễ mềm lòng. Anh cũng không biết tại sao mình lại chắc chắn như vậy, nhưng điều này khiến anh rất an tâm, trong lòng cũng càng thêm dễ chịu.

“Được rồi, anh đi.” Anh đứng lên. Thủy Quang đề phòng lùi một bước, điều này khiến anh vừa tức vừa muốn cười, xem ra lần này làm quá giới hạn rồi, nhưng thực sự là khó kìm nén.

Mặt vẫn không biểu cảm, Thủy Quang đi mở cửa phòng. Ngoài phòng khách không có ánh đèn, chứng tỏ La Trí đã về phòng ngủ. Chương Tranh Lam chậm rãi đi theo nhưng còn chưa đi được hai bước đã va phải thứ gì đó làm phát ra tiếng động không nhỏ.

Dưới ánh trăng mờ mờ có thể nhìn thấy Thủy Quang vừa quay đầu, nhú mào nhìn anh, Chương Tranh Lam ngượng ngập. “Ấy, anh không quen đường thuộc lối nên đập phải thứ gì cũng là điều khó tránh, hay em bật đèn cho anh?” Điều này thực ra là lời nói thật, không phải anh muốn gây chuyện, anh chỉ muốn nói chuyện với cô thêm vài câu nhưng những lời nói đó khi lọt vào tai Thủy Quang lại hoàn toàn mang ý gây rối. Thủy Quang tóm lấy cánh tay anh rồi kéo thẳng ra cửa chính.

Khi đã đứng ở ngoài cửa, Chương Tranh Lam mới phản ứng lại được, một lần nữa anh bị ném ra ngoài. Nghe thấy tiếng khóa cửa bên trong, anh cảm thấy cô gái này đúng là tuyệt tình. Die n da n le q uy do n

Ngày hôm sau, Chương Tranh Lam đến công ty với tâm trạng khá tốt. Anh vốn định xử lý xong công việc quan trọng của công ty thì đến chỗ lão Lê, nhưng lại gặp Giang Dụ Như ở dưới lầu.

Anh đi qua đó, cười cười với mỹ nữ đang hôn gió với anh. “Sao lại đến đây vậy?”

“Đợi mãi không thấy anh gọi cho em nên quyết định đến đây ôm cây đợi thỏ.” Đối phương rất vui vẻ, đi đến ôm lấy cánh tay anh.

Chương Tranh Lam mỉm cười: “Hai hôm nay anh bận việc.”

Giang Dụ Như nhìn mặt anh, lại nhìn miếng urgo trên trán anh. “Trán anh làm sao vậy?”

“Không có gì. Anh không cẩn thận bị ngã thôi.”

Giang Dụ Như cảm thấy rất kỳ lạ: “Ngã đến nỗi bị thương mà anh còn cười vui vẻ như vậy?”

Chương Tranh Lam nói: “anh vui vẻ chẳng phải vì em đến sao?”

Giang Dụ Như không ngừng xua tay, nói: “Những lời này của anh em không dám nhận.”

Khi hai người nói cười đi vào công ty, những nhân viên của GIT có mặt ở đó đều tỏ vẻ ngạc nhiên, bởi thứ nhất là tâm trạng lão đại đang rất tốt, thứ hai là bên cạnh lão đại có một mỹ nữ đang khoác tay thân mật.

Đợi Chương Tranh Lam đi vào phòng làm việc, Nguyễn Kỳ lên tiếng trước: “Bạn gái sếp?”

Đại Quốc gật đầu. “Chẳng trách tôi qua tôi báo cáo việc với lão đại, khẩu khí của anh ấy rất tốt, còn nói chuyện gia đình với tôi, hỏi tôi kết hôn mấy năm rồi? Con trai tôi đã ba tuổi rồi!” Đại Quốc vừa mừng vừa lo, nói.

Có người to gan suy đoán: “Không phải sắp muốn kết hôn chứ?”

Một viên đá làm gọn lên nghìn tầng sóng, đám đàn ông IT vô vị, khô khan lập tức bàn tán sôi nổi về chuyện lão đại có tâm trạng tốt, muốn kết hôn, khoác tay mỹ nữ... Kết luận đưa ra là tuy tâm tư của lão đại rất khó đoán nhưng tình hình này xem ra thật sự là có khả năng như vậy.

“Vậy Tiểu Hà nhà chúng ta phải làm thế nào?” Có người nói.

Hà Lan pha trà xong, đang định gõ cửa phòng sếp, nghe thấy vậy liền cười, mắng: “Liên quan gì đến em!”

Trong phòng làm việc, Giang Dụ Như nhận cốc trà rồi cảm ơn cô thư ký, cầm một chiếc ô tô mô hình bằng thủy tinh trên bàn làm việc của Chương tổng lên chơi, nói: “Đàn ông thích thủy tinh, rất hiếm thấy.” Nếu cô không nhớ nhầm thì trong nhà Chương Tranh Lam có bày không ít trang trí bằng thủy tinh, người đàn ông này nên nói anh xa xỉ hay là có phức cảm gì đó? Die n da n le q uy do n

“Nếu em thích thì cứ lấy đi.”

“Thật sao?” Giang Dụ Như thực sự rất thích chiếc ô tô mô hình bằng thủy tinh này. “Thôi, quân tử không giành thứ kẻ khác yêu.” Cô đặt đồ về chỗ cũ, đợi cô thư ký đi ra thì mới dựa vào ghế, nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, nói: “Tranh Lam, anh không hỏi em mấy năm qua ở nước ngoài đã gặp những chuyện gì sao?”

Chương Tranh Lam tỏ vẻ rất rộng lượng. “Đây là chuyện của em, nếu em bằng lòng nói đương nhiên anh bằng lòng nghe.”

Giang Dụ Như cười, than thở: “Nói anh lượng thứ nhé, thực ra anh tuyệt tình hơn ai hết, tốt xấu gì chúng ta cũng có một khoảng thời gian tươi đẹp, nhưng anh xem, anh đã hoàn toàn lùi về góc độ là người ngoài cuộc. Em không đến tìm anh, anh sẽ không đi tìm em. Em chủ động tìm anh tâm sự, anh lại bảo tùy em thích sao cũng được. Thật đả kích người ta!”

“Anh như vậy là không làm khó người khác.”

Dụ Như “hứ” một tiếng, nghiêm túc nói tiếp: “Chương Tranh Lam, anh có từng yêu em không?”

Chương Tranh Lam lặng thinh. “Đang yên đang lành, em lại lên cơn thần kinh gì thế?”

Giang Dụ Như nói: “Gần nửa năm chúng ta ở bên nhau, từ đầu chí cuối là bạn tri âm, thậm chí có lúc em hoài nghi danh tiếng phong lưu của anh chỉ là giả, nhưng anh thay nhiều bạn gái như vậy, em cũng là người được tận mắt chứng kiến. Chương Tranh Lam, anh nói cho em biết, có phải vấn đề là ở em không? Em quá mạnh mẽ nên đám đàn ông các anh đều không cảm thấy em cũng cần được an ủi, cần được che chở?”

Chương Tranh Lam hơi nhướng mày. “Em sao thế? Sao có vẻ tức giận như vậy? Còn nữa, sao em lại nói là anh thay nhiều bạn gái chứ?” Rốt cuộc tại sao anh lại có thanh danh này?

“Lẽ nào Chương Tranh Lam anh chung tình? Anh chưa từng chạm vào những cô gái đã sống cùng anh?”

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng, không đáp lời.

Giang Dụ Như tròn mắt, không tài nào hiểu nổi. “Không phải chứ Chương Tranh Lam? Anh qua lại với nhiều cô gái như vậy, đừng nói với em anh vẫn là xử nam!”

“Em biến đi!” Chương Tranh Lam dờ khóc dờ cười.

Giang Dụ Như đương nhiên không tin Chương Tranh Lam là thiện nam tín nữ, cô thu lại cảm xúc, chậm rãi nói: “Tranh Lam, hai năm ở nước ngoài, em thực sự sống không tốt, bọn em lại thử ở bên nhau nhưng quá nhiều chuyện đã thay đổi. Sau khi chúng ta trở nên chín chắn, sự đẹp đẽ từng có đều trở thành ấu trĩ, bắt đầu không chịu đựng được những khuyết điểm nhỏ của đối phương, sẽ cãi nhau vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi... dần dần cảm thấy đối phương thật đáng ghét. Cuối cùng, trước khi trở thành kẻ thù, bọn em quyết

định chia tay.” Giang Dụ Như nói xong, thở dài thườn thượt. “Tình đầu vẫn nên ở lại trong ký ức là đẹp nhất.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Xem ra hôm nay anh là người để em trút giận.”

Giang Dụ Như cũng cười: “Mấy ngày nay phải kìm nén, muốn tìm người để nói chuyện mà chẳng được, chỉ nghĩ đến anh.”

“Xem ra thể diện của anh đủ lớn. Có chuyện gì không thoải mái thì cứ nói đi, bạn bè một thời, anh hy sinh cũng không sao cả.”

Giang Dụ Như nói bằng giọng nửa đùa nửa thật: “Chương Tranh Lam, thật ra thì anh cũng không tồi, chỉ là hơi đào hoa.”

Chương Tranh Lam cười ha ha. Đúng lúc này di động trên bàn đổ chuông, anh nhìn thấy cái tên Lê Tổng, bảo Dụ Như đợi một chút rồi cầm điện thoại lên nghe. Điện thoại vừa kết nối, đối phương liền cười, hỏi: “Chương Tổng, ảnh của công ty anh vẫn chưa chụp xong, theo kế hoạch thì hôm nay chụp nốt nhưng người mẫu của bọn anh không đến, có phải là có thay đổi gì không?”

Chương Tranh Lam đứng bật dậy. “Cô ấy không đến?”

“Đúng, tôi không nhìn thấy cô ấy, có phải là có chuyện gì không?”

Chương Tranh Lam trầm ngâm. “Tôi biết rồi, cảm ơn lão Lê.” Anh ngắt cuộc gọi, đi đến bên cửa sổ gọi một cuộc điện thoại khác. Anh luôn có sổ của cô nhưng chưa bao giờ gọi vào đó, nói chính xác là không dám gọi.

Tiếng chuông ở đầu bên kia vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, trong lòng Chương Tranh Lam bất giác cảm thấy lo lắng. Cô đang ở đâu? Cô không xảy ra chuyện gì chứ? Cuối cùng điện thoại cũng được kết nối trước khi có giọng nói nhắc nhở của tổng đài.

“A lô?”

Trái tim nảy lên một cái, Chương Tranh Lam lập tức hỏi: “Em đang ở đâu?”

Người ở đầu máy bên kia mãi không trả lời, Chương Tranh Lam vô thức nhìn vào màn hình điện thoại, tín hiệu chưa ngắt. “A lô! A lô!”

“Có chuyện gì sao?”

Giọng nói của cô vốn rất lạnh lùng nhưng khi nói qua điện thoại, nó có thêm một chút trầm thấp dịu dàng. Chương Tranh Lam không kìm được hồi hộp, tim đập dồn dập, anh cảm thấy có lẽ mình già thật rồi, sao lại không bình thường như thế này chứ?

“Hôm nay em không đến công ty nhiếp ảnh à?”

Người ở đầu máy bên kia im lặng một hồi mới nói: “Tôi vừa nói với nhiếp ảnh gia rồi, sáng nay tôi có việc, buổi chiều sẽ tới.”

Chương Tranh Lam buột miệng nói: “Em có chuyện gì vậy?”

Đối phương dừng một lát, hỏi: “Anh còn việc gì không?” Nghe giọng nói của cô rõ ràng muốn kết thúc cuộc gọi rồi.

Chương Tranh Lam suy nghĩ một lát mà không nghĩ ra chuyện gì để nói, đương nhiên cũng không thể trơ trên nói những chuyện vớ vẩn với cô, cuối cùng làm bộ làm tịch nói: “Không còn chuyện gì nữa, anh sẽ gọi lại cho em sau, em làm gì thì làm đi!” Anh vừa nói xong, đối phương đã tắt máy, anh không kìm được “hứ” một tiếng rồi cười cười quay người lại, thấy Giang Dụ Như đang nhìn anh, chậm rãi nói: “Chương Tranh Lam, anh đã yêu ai rồi phải không?”

19. Chương 19: Anh Chỉ Ở Đây

Yêu? Nếu là trước đây, Chương Tranh Lam chắc chắn sẽ nói: “Làm sao có thể?” Còn lúc này, từ “yêu” cũng không đủ để hình dung nữa, đó là thứ anh cầu mà không được, trong đầu không ngừng suy nghĩ về nó, đến thể diện của mình cũng chẳng cần...

Anh cảm thấy Thủy Quang chính là người được ông trời tạo ra để khắc anh. Năm đó anh vô tâm vô tính, còn bây giờ anh toàn tâm toàn ý, nhưng dù anh có toàn tâm toàn ý thì người ta cũng phớt lờ anh.

Chương Tranh Lam nghĩ đến đây, bất giác có chút phiền muộn, lại lần nữa cảm thán mình thật sự già rồi sao? Anh hỏi Giang Dụ Như: “Em thấy anh đã già chưa?”

Giang Dụ Như sau khi kinh ngạc thì đã bình tĩnh trở lại: “Anh thế này là muốn em khen anh phải không Chương Tổng? Hay là bảo những cô bạn gái “tiền nhiệm” của anh đến chứng minh ê lực của anh?”

Chương Tranh Lam phục cô rồi. “Em có thể đừng hỏi những chuyện trước kia của anh vào không?”

Giang Dụ Như cười lớn. “Bây giờ anh muốn giữ gìn tên tuổi thì cũng muộn rồi!” Die n da n le q uy do n

Tiêu Thủy Quang vừa dập điện thoại, người đàn ông ngồi đối diện cô liền cười, nói: “Thật ngại quá, chắc cô bận lắm nhỉ? Còn tôi chỉ rảnh vào cuối tuần...”

Thủy Quang lắc đầu, nói: “Tôi không bận. Anh tìm tôi... tôi rất vui.”

“Hai năm nay tôi luôn ở nước ngoài, lẽ ra tôi nên đến tìm cô sớm hơn.” Người đàn ông đó cảm thấy có lỗi, anh ta chậm rãi nói: “Sau khi Cảnh Lam qua đời, bọn tôi đều rất nhớ cậu ấy.”

“Vâng.” Cô muốn nói “cảm ơn”, nhưng cuối cùng lại không nói.

Người đó vừa như hồi tưởng chuyện gì đó vừa nói: “Phòng của bọn tôi có tất cả bốn người, Cảnh Lam tuy ít nói nhất, cũng là người hướng nội nhưng lại tài hoa nhất.”

Bọn tôi biết cô là bởi có một lần, bọn tôi đánh bài trong phòng, cảnh Lam cái gì cũng giỏi, chỉ không biết đánh bài nên cuối cùng thua đến thảm hại, sau đó đương nhiên bọn tôi đòi cậu ấy chiêu đãi. Khi cậu ấy trả tiền, bọn tôi nhìn thấy có ảnh một cô nữ sinh trong ví của cậu ấy, tất cả đều rất kinh ngạc bởi trong lớp, trong khoa có không ít nữ sinh có ý với Cảnh Lam nhưng cậu ấy đều cự tuyệt. Bọn tôi vẫn luôn cho rằng Cảnh Lam một lòng chỉ nghĩ đến việc học, không ngờ rằng cậu ấy đã có người trong lòng rồi, bọn tôi làm loạn lên đòi Cảnh Lam đưa cô đến cho bọn tôi gặp mặt, nhưng cậu ấy chỉ cười, nói: “Bây giờ không được, đợi thêm một năm nữa đi!” Tôi vẫn luôn nhớ biểu cảm của Cảnh Lam khi nói câu đó, rất tự tin, rất thỏa mãn.”

Thủy Quang chỉ cúi đầu lắng nghe.

Anh ta nói tiếp: “Năm đó, trước khi Cảnh Lam ra đi, cậu ấy có nhờ tôi chuyển một món đồ.” Anh ta lấy ra một chiếc hộp nhung từ trong túi xách, đưa đến trước mặt Thủy Quang.

Thủy Quang nhận lấy, tay cô lạnh băng nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh. Cô mở chiếc hộp ra, là một mặt dây chuyền bằng ngọc lưu ly hình trái tim, bên trong khảm một giọt nước.

“Quê tôi ở Truy Bác, Sơn Đông, nơi có rất nhiều ngọc lưu ly, có một lần Cảnh Lam nghe nói vậy, liền lặn lội: Thân như lưu ly, nội ngoại minh triết, tinh vô tà uế. Bọn tôi trêu cậu ấy là lại nhớ người trong lòng rồi? Cậu ấy lại không phản bác, còn nói “đúng vậy, rất nhớ”.”

*Câu “Thân như lưu ly, nội ngoại minh triết, tinh vô tà uế” trong Dục Sư Lưu Ly Quang Như Lai bản nguyên công đức kinh. Có nghĩa là: thân như ngọc lưu ly, trong ngoài đều thanh khiết, sạch sẽ không tà uế.

Thủy Quang vuốt ve mặt dây chuyền kia, cười cười.

“Năm thứ ba đại học, tôi ra nước ngoài trong một chương trình trao đổi sinh viên, cho nên mãi không có cơ hội giao món đồ này cho cô, mặc dù biết sau này cô cũng thi vào trường bọn tôi. Mỗi lần trường cấp ba bọn cô công bố điểm thi gì đó, tâm trạng của Cảnh Lam đều rất tốt, lại chiêu đãi bọn tôi ăn cơm.” Người đàn ông đó muốn cười nhưng không cười nổi, chỉ thở dài một tiếng. “Khi đó, trong danh sách sinh viên được ra nước ngoài của khoa bọn tôi, Cảnh Lam xếp đầu tiên nhưng cậu ấy từ chối, nếu cậu ấy đi thì sẽ phải ở

lại trường để hoàn thành một vài thủ tục, vậy thì có lẽ...” Nói đến đây, anh ta đột nhiên dừng lại, lời này không nên nói lắm. anh ta thầm chửi mình ngu ngốc. “Cô Tiêu...”

Thủy Quang chờ đợi, một lúc sau mới nói: “Anh có thể nói với tôi nhiều thêm về chuyện của anh ấy không?”

Đối phương thấy vẻ mặt cô đã trở lại bình tĩnh như trước thì thở phào một hơi, nói: “Cô muốn biết điều gì? Chỉ cần tôi nhớ, tôi sẽ kể cho cô.”

“Anh có vội không? Nếu không vội, có thể... kể cho tôi từ đầu không?”

Người đối diện nhìn cô, thấy có chút đau lòng: “Được.” Die n da n le q uy do n

Chương Tranh Lam ăn cơm trưa với Giang Dụ Như, sau khi chia tay liền lái xe đến thẳng công ty nhiếp ảnh. Anh đã gọi điện cho lão Lê, biết cô vẫn chưa đến nên không vào trong mà đợi ở bên ngoài.

Chương Tranh Lam nghĩ, xem ra cô vẫn đang tức giận. Phải làm thế nào đây? Nhưng khi nhớ đến tình cảnh lúc đó, anh không hề cảm thấy khó xử, trái lại còn thấy có chút buồn cười, cô muốn đánh muốn chửi đều có thể, chỉ cần không phải phớt lờ anh. Chương Tranh Lam cảm thấy “yêu cầu” của mình bây giờ thật thấp.

Kết quả là, anh đợi ở cửa tòa nhà công ty nhiếp ảnh gần hai tiếng đồng hồ, từ nửa giờ xem đồng hồ một lần đến mười phút xem một lần mà vẫn không thấy cô xuất hiện, trong lòng không kìm được thầm oán thán: Tiêu Thủy Quang, sao em chẳng có khái niệm thời gian gì vậy? Thời gian làm việc buổi chiều muộn nhất không quá hai giờ, giờ đã mấy giờ rồi mà em vẫn chưa đến?

Giữa chừng có một nhân viên cấp cao của công ty nhiếp ảnh gặp Chương Tranh Lam ở cửa liền chào hỏi. “Chương Tổng tới tìm Lê Tổng sao? Tại sao không vào trong?”

“Không, tôi đang đợi người.”

Người ta cũng không tiện hỏi kỹ ông chủ lớn đang đợi ai, chỉ khách khí cười cười rồi đi vào trong, một giờ đồng hồ sau người này ra ngoài làm việc, nhìn thấy Chương Tranh Lam vẫn ở đây, lại hỏi: “Chương Tổng, người anh đợi vẫn chưa đến à? Hay là anh vào trong ngồi đợi đi?”

“Không cần đâu.”

Nửa giờ sau người này quay về, lại nhìn thấy ông chủ Chương. Ông chủ Chương cũng cảm thấy ngại, cuối cùng vào đợi trong xe.

Chiếc đĩa CD trên xe mở hết lượt này tới lượt khác, khi màn đêm buông xuống vẫn không thấy người kia xuất hiện. Đèn hai bên đường đều sáng rồi, thời tiết đã sang đông, ban đêm lạnh hơn rất nhiều, Chương Tranh Lam bật điều hòa trong xe, tay vẫn vơ vô lăng. Anh giận dữ sao? Không, chỉ là cảm thấy có chút ảm ức.

Cuối cùng Chương Tranh Lam lấy di động ra, nhấn nút gọi sau khi do dự vì ngày hôm nay đã gọi vào số đó hai lần, nhưng rất lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng nhắc nhở của tổng đài: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Chương Tranh Lam chau mày, anh ấn dừng cuộc gọi, rồi gọi lại.

Lần này lập tức có người bắt máy, Thủy Quang nói: “Tôi đang ở trong trường... anh có thể đến đón tôi chứ...” Giọng nói của cô khản đặc, rõ ràng cô đang rất mệt mỏi, giống như đã khóc.

“Thủy Quang?” Trái tim Chương Tranh Lam bỗng thấp thỏm nhưng còn chưa kịp hỏi cô bị làm sao thì người kia ở đầu máy bên kia đã ngắt máy. Chương Tranh Lam lập tức buông điện thoại, khởi động xe.

“Trường? Trường? Là trường đại học của em phải không?”

Chương Tranh Lam chuyển hướng chạy thẳng đi.

Suốt quãng đường phóng đến một trăm sáu mươi kilômét trên giờ, khi đến cổng trường đại học lại bị bảo vệ chặn lại, Chương Tranh Lam chẳng nói chẳng rằng vút xe lại đó rồi chạy vào trong, nhưng trường học lớn như vậy, cô sẽ ở đâu?

Trời đã tối, may mà trong vườn trường có nhiều đèn đường, anh vừa chạy vừa nhìn ngó xung quanh tìm kiếm. Trong thời tiết của tháng Mười hai, anh chạy đến mức mồ hôi chảy ướt lưng.

Tìm hơn mười phút chẳng có thu hoạch gì, trong lòng Chương Tranh Lam càng sốt ruột, khi đi qua một chiếc ghế gỗ dài, anh đột nhiên nhớ đến một chỗ.

Khi anh chạy đến phía sau tòa nhà giảng đường, cuối cùng cũng nhìn thấy người anh khổ sở chờ đợi, khổ sở tìm kiếm đang ngồi trên chiếc ghế đó.

Ánh đèn đường mờ mờ trong màn sương đêm làm mờ vẻ đẹp trên gương mặt cô. Chương Tranh Lam đứng cách cô khoảng chục mét. Khung cảnh này khiến anh cảm thấy giống như quay về hai năm trước, khi đó anh đứng bên cửa sổ nhìn thấy cô khóc, không biết chuyện gì có thể khiến một người khóc đến đau lòng, tuyệt vọng như vậy. Bây giờ anh vẫn không biết, nhưng điều đó không quan trọng, anh chỉ không bao giờ muốn nhìn thấy cô khóc.

Chương Tranh Lam đi đến đó, ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó khẽ ôm lấy người đang nhắm mắt vào lòng.

Toàn thân cô lạnh toát!

“Trời lạnh vậy mà sao em mặc ít áo thế? Cảm cúm rồi thì chỉ có em phải chịu.” Lời trách cứ được nói bằng giọng vô cùng cẩn trọng, e dè.

Thủy Quang không phản kháng, cả cô thể giống như không còn chút sức lực, cô nói: “Chẳng phải anh đi rồi sao... vì sao lại quay lại?”

Chương Tranh Lam sững người, chậm rãi nói: “Anh không đi. Anh chẳng đi đâu cả, chỉ ở đây, mãi mãi ở đây.”

Cô thả lỏng người, nói lạnh.

Chương Tranh Lam cởi áo ngoài quần quanh người cô, ôm lấy cô rồi khẽ hỏi: “Thủy Quang, chúng ta vào trong xe được không?”

20. Chương 20: Chết Hãy Còn Sâu Nặng

Tinh thần Tiêu Thủy Quang có chút hoảng loạn, cô không cử động cũng không nói gì, có điều mùi hương của người bên cạnh khiến cô an tâm nên cứ dựa vào như vậy.

Chương Tranh Lam đương nhiên cũng không dám cử động mạnh, lúc này cô đang dựa vào anh, đây là chuyện anh khát khao biết mấy, thậm chí anh chẳng dám nói nhiều, cứ yên lặng ôm cô, hơi thở của cô thổi vào cổ khiến anh có phần ý loạn tình mê.

Còn Thủy Quang mệt quá rồi, cô không khống chế được đầu óc, những hình ảnh trong quá khứ lần lượt hiện lên trong đầu, cuối cùng dừng lại ở thời niên thiếu của họ. Cô còn nhớ mùa đông năm nào đó cũng lạnh thế này, tuyết rơi rất sớm, cô kéo tay cô đi dưới tuyết, từng bước từng bước, khi đó cô đã nghĩ, nếu con đường đến trường cứ kéo dài mãi mãi thì tốt biết mấy!

Tiêu Thủy Quang đắm chìm trong những ký ức rất đời thực đó, ý thức dần trở nên mơ hồ. Chương Tranh Lam vẫn không dám cử động, gió đêm thổi vào người khiến anh run rẩy, nhưng trong tim anh lại được hơi ấm bao phủ. Anh hưởng thụ sự yên tĩnh, bình yên của hai người, rất lâu sau đó, người trong lòng anh đã hoàn toàn im lặng, anh mới khẽ khẽ gọi: “Thủy Quang?” Die n da n le q uy do n

Thủy Quang ngủ say rồi, cô đã khóc đến kiệt sức. Chương Tranh Lam cúi xuống, nhờ ánh đèn đường mờ ảo mà nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô. Anh nhìn rất lâu, cuối cùng khẽ hôn lên trán cô.

“Em ngủ đi, anh bế em lên xe.”

Thời tiết vô cùng lạnh lẽo, trong vườn trường chẳng có mấy người qua lại nên khi Chương Tranh Lam bế Thủy Quang ra xe, cả quãng đường chẳng có mấy người chú ý.

Khi anh cẩn thận đặt cô vào ghế phụ, bảo vệ trong phòng trực ban đi ra hỏi: “Hai người là... Làm sao vậy? Cô ấy không sao chứ?”

Chương Tranh Lam làm động tác “suyt”, đóng cửa xe rồi mới nói: “Cô ấy không sao.” Lúc trước anh nôn nóng, khi xuống xe còn không kịp rút chìa khóa, chắc là bảo vệ vẫn luôn trông cho, anh liền nói: “Cám ơn chú vì vừa rồi đã để ý giúp chiếc xe.”

Bảo vệ vừa nhìn người đàn ông này đã đoán được là người thành đạt trong xã hội, lại nói chuyện rất lịch sự, liền cười, nói: “Chiếc xe sang trọng thế này mà cậu cũng dám vứt đó rồi chạy, tôi còn tưởng là xảy ra chuyện gì lớn chứ!” Ông chú đó nói rồi nhìn người trong xe. “Bạn gái bị ốm sao?”

Mọi tâm tư của Chương Tranh Lam đều dồn vào Thủy Quang, anh lại nói thêm một câu: “Cám ơn chú!” rồi gật gù đầu, vòng sang phía bên kia để lên xe.

Bảo vệ nhìn chiếc xe Cayenne rời đi, thở dài một tiếng. Ôi! Người có tiền!”

Người có tiền là ông chủ Chương không lái xe đi quá xa, chẳng bao lâu sau anh đã dừng xe bên đường, vì Thủy Quang ngủ không yên giấc lắm.

Chương Tranh Lam dừng xe, đưa tay sờ lên trán cô, vẫn còn hơi lạnh, anh kéo chiếc áo vest đang đắp trên người cô cao thêm một chút, tăng nhiệt độ trong xe lên hai độ, lại sợ ghế chưa đủ thấp, cô sẽ cảm thấy khó chịu, bèn vươn người ra giúp cô hạ lưng ghế xuống thêm chút nữa.

Khi anh muốn lùi lại, Thủy Quang lại nắm lấy cánh tay anh, lẩm bẩm: “Anh đừng đi!”

Chương Tranh Lam sao có thể kìm chế được khi cô như thế này, anh lập tức bất động, dịu dàng nói: “Anh không đi, không đi đâu hết.”

Con đường này rất ít xe qua lại, thỉnh thoảng có một chiếc xe đi qua, đèn xe chiếu lên hàng lông mi hơi run rẩy của cô. Chương Tranh Lam không kiềm chế được cúi đầu hôn mắt cô, Thủy Quang chau mày trong vô thức, Chương Tranh Lam hơi nhếch khóe môi, lại hôn lên mi tâm của cô.

Thủy Quang khó chịu thở dài một tiếng, thả lỏng tay ra. Anh kéo tay cô đặt về chỗ cũ, môi anh di chuyển đến bên tai cô, khẽ nói: “Thủy Quang, em đã tóm rồi thì đừng hòng buông... mặc kệ người em muốn giữ lại là ai.” Die n da n le q uy do n

Sau đó Chương Tranh Lam đưa Tiêu Thủy Quang về nhà mình, lý do rất đầy đủ, anh không thể tự lực tìm chìa khóa trên người cô, sau đó tự mở cửa nhà cô.

Trên cả quãng đường, Thủy Quang vẫn luôn trong trạng thái mê man, mày nhíu chặt. Chương Tranh Lam có chút lo lắng, dù đang lái xe nhưng vẫn liên tục nhìn sang cô.

Anh dừng xe trước cửa nhà mình, đi qua giúp cô cởi dây an toàn, khi sờ trán cô thì phát hiện cô đang toát mồ hôi, khi đó trái tim anh thất lại, may mà cô chưa sốt. Anh lập tức lấy giấy ăn lau mồ hôi cho cô, sau đó bế cô vào nhà. Khi đặt cô lên giường, anh vẫn thấy không yên tâm, tìm nhiệt kế đo cho cô, ba mươi bảy phẩy tám độ, hơi cao, anh lại đi giặt khăn mặt đắp lên trán cô.

Trong cơn mê man, Thủy Quang nói lạnh, còn hỏi cô đang ở đâu...

Chương Tranh Lam ngồi bên mép giường, đưa tay vén máy ngọn tóc dính trên gò má cô. “Không sao đâu, anh ở đây rồi.”

Sau đó anh gọi điện ột bác sĩ quen, nửa tiếng sau bác sĩ đến, kiểm tra xong nói là cô bị nhiễm lạnh, lát nữa uống ít thuốc rồi ngủ một giấc sẽ khỏi. Chương Tranh Lam cảm ơn rồi tiễn bác sĩ xuống lầu. “Hôm khác tôi mời anh ăn cơm”

Đối phương cười, nói: “Anh cũng đừng căng thẳng quá, chắc là do tinh thần cô ấy mệt mỏi, lại bị nhiễm lạnh nên mới mê man như thế.”

“Vâng, cảm ơn anh!” Chương Tranh Lam tiễn bác sĩ về.

Anh quay về phòng, mở tủ lấy thêm một chiếc chăn đắp lên người cô, lại giúp cô thay túi nước trên trán rồi mới đi tắm rửa. Tắm xong anh lên giường, nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô từ phía sau, khi ngửi thấy hương thơm thanh mát trên tóc cô, anh cảm thấy mình chưa được thỏa mãn như thế này.

Anh ôm cô, thủ thỉ nói những lời yêu thương, nói khi còn nhỏ anh không sợ trời không sợ đất nhưng bây giờ, chỉ cần đối diện với cô là lại sợ, khi mười chín tuổi, anh được nhận giải thưởng sáng tạo khoa học kỹ thuật toàn quốc cũng không thấy căng thẳng như khi nhìn thấy cô. Anh nói: “Thủy Quang, anh sẽ đối tốt với em, nhất định sẽ đối tốt với em, chỉ đối tốt với em.”

Tình đến từ thuở nào, chết hầy còn sâu nặng...

Hôm sau, Chương Tranh Lam tỉnh dậy sau một giấc mơ đẹp, thấy bên cạnh mình trống không, anh ngồi bật dậy. Anh nghĩ, cô ấy đi rồi, giống như hai năm trước, nhưng khi quay đầu thì thấy người đứng bên cửa sổ, anh không dám tin nên nhất thời ngồi đờ đẫn trên giường.

Chương Tranh Lam ngồi một lúc lâu mới xuống giường, đi qua đó.

Thủy Quang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn gì, nghĩ gì, có chút thất thần, nhưng bức tranh thế này đã khiến Chương Tranh Lam vô cùng xúc động.

Cô ấy chưa đi? Điều này có nghĩa là gì?

Anh không dám mơ một giấc mơ quá đẹp để nhưng cũng không ngăn được một tia hy vọng đang trào dâng trong lòng.

Anh không kìm được đuổi tay ra, nhẹ nhàng kéo cô từ phía sau. Anh muốn gọi: “Thủy Quang!” Anh muốn nói rất nhiều điều, giống như tối hôm qua, có thể giải bày tất cả những cảm xúc trong lòng, nhưng lúc này cô tỉnh táo, anh chẳng nắm chắc chút nào, có thể anh chỉ nói một câu là cô đã không muốn nghe rồi, hoặc là dứt khoát đẩy anh ra và bỏ chạy.

Chương Tranh Lam nghĩ mình mà cũng có lúc không tự tin như thế này, nhưng anh thật sự mong muốn cô sẽ đáp lại dù chỉ một chút.

Từ lúc bị anh ôm, Thủy Quang đã hết thất thần, cô muốn kéo tay anh xuống nhưng anh vô thức ôm chặt hơn.

Thủy Quang nói: “Anh buông tay ra.”

Chương Tranh Lam nghe thấy lời cô nói, cảm giác bất an bỗng giảm bớt, còn vui mặt vào cổ cô, mỉm cười.

“Tối qua em còn bảo anh đừng buông tay đấy.”

Nói ra kể cũng kỳ lạ, Tiêu Thủy Quang phớt lờ anh, anh sẽ hoang mang, căng thẳng, nhưng một khi Thủy Quang nói mấy câu, cho dù chẳng phải lời tốt đẹp gì, anh lập tức trở nên vô lại.

Thủy Quang trầm mặt hồi lâu mới nói: “Anh buông tay ra đi!” Chương Tranh Lam còn chưa kịp nói lời cự tuyệt, cô đã khẽ giọng nói: “Tôi đói rồi.”

Câu “tôi đói rồi” của Thủy Quang khiến Chương Tranh Lam ngẩn ra một hồi lâu, sau đó liền cười.

“Vậy anh đi làm bữa sáng. Em muốn ăn gì? Cháo, mì, hay bánh mì, sữa? Hay là ăn cơm nhé?” Anh thơm một cái lên má cô, động tác này hoàn toàn là vô thức, bản thân anh cũng không để ý, sau đó lập tức đi xuống lầu.

Thủy Quang bị nụ hôn quá đột ngột của anh làm ngẩn người, còn Chương Tranh Lam đi đến cửa rồi lại nhớ ra điều gì đó, quay trở lại, nói: “Quên mất, anh đưa em vào nhà vệ sinh trước. Anh đi lấy bàn chải, khăn mặt cho em, kem đánh răng thì em cứ dùng của anh nhé?”

Chương Tranh Lam kéo tay Thủy Quang đưa vào phòng tắm, vắn vỏi nước xả hết nước lạnh đi rồi lấy bàn chải đánh răng, khăn mặt mới ở trong chiếc tủ nhỏ bên cạnh ra. “Để anh ngâm nước nóng một lát rồi em hãy dùng.”

Chương Tranh Lam rửa một chiếc cốc sứ trắng mới tinh, lấy nước nóng rồi thả bàn chải vào, lại giặt chiếc khăn mặt hai lần bằng nước nóng mới vắt khô, đặt tạm trong chậu sứ bên cạnh.

Người đàn ông này vừa ngủ dậy, vẫn mặc áo ngủ, tóc cũng rối tung, lại vui vẻ sửa soạn đồ, Thủy Quang nhìn anh, không ngăn cản, cũng không nói gì.

Xong anh nhìn sang cô, nói: “Được rồi.” Khi liếc mắt nhìn sang bồn tắm, anh ho một tiếng, nói: “Nếu em tắm thì lấy dầu gội, sữa tắm ở trên giá nhé!”

Thủy Quang hồ hững đáp, tuy là chẳng có bao nhiêu cảm xúc nhưng Chương Tranh Lam đã thấy thỏa mãn trong lòng, anh nói: “Vậy anh xuống nhà chuẩn bị bữa sáng, em xong thì xuống nhé!”. Khi anh ra ngoài, rất chu đáo đóng cửa lại.

Thủy Quang đứng trước bồn rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, cuối cùng khẽ than: “Rốt cuộc mình đang làm gì đây?”

21. Chương 21: Nhất Định Phải Là Cô Ấy

Khi Thủy Quang đi xuống lầu, nghe thấy từ phòng bếp truyền ra tiếng “loảng xoảng”, cô vốn định nói một câu “cảm ơn” rồi đi luôn như khi đến cửa phòng bếp, nhìn thấy người bên trong đang lóng ngóng tay chân tìm thìa, lại không cẩn thận chạm vào chiếc bát bên cạnh, hai cái bát liền rơi xuống đất vỡ choang. Anh khẽ chửi thề một câu bằng tiếng Anh, khi nghiêng đầu nhìn thấy người đứng ở cửa, lại ngại ngùng xoa xoa mặt. “Em xuống rồi à?” Anh nói vậy rồi định ngồi xuống nhặt mảnh bát vỡ, Thủy Quang khẽ chau mày. Đi đến nói: “Để tôi làm, cháo trên bếp tràn ra rồi.”

Chương Tranh Lam túm lấy bàn tay sắp chạm vào mảnh vỡ của cô. “Nhặt mảnh bát vỡ dễ bị thương lắm, để anh làm! Em giúp anh xem nồi cháo nhé, hình như anh cho nhiều nước quá rồi.” Việc đầu tiên Chương lão đại hối hận trong cuộc đời này đó là không học làm việc nhà, vốn là muốn lấy lòng nhưng lại làm thành một mớ hỗn độn. Thật mất mặt!

Thủy Quang rút tay ra, đi sang bên đó tắt bếp, đợi nước lắng xuống, nhìn thấy một nồi cháo toàn nước, cô chẳng muốn để ý nữa, quay người nói: “Tôi phải đi rồi.”

Người đang nhặt mảnh vỡ kêu “ái” một tiếng, mảnh bát vỡ cửa vào ngón tay. Anh ngẩng đầu, vô cùng lúng túng. “Bị đứt tay rồi...” Die nda nl equ yd on

Nói IQ của anh hơn 150 thật sự chẳng ai tin. Thủy Quang không biết khi còn nhỏ, Chương Tranh Lam đã được gọi là thần đồng, lớn thêm chút nữa thì càng xuất sắc, đến giờ cũng có thể coi là một nhân vật danh tiếng lẫy lừng, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, nhưng mặc kệ có biết hay không, lúc này cô nhìn mà chỉ biết câm nín.

Cô thấy anh vẫn ngồi đó bất động, bất giác nói: “Anh không đứng lên rửa vết thương sao?”

Chương Tranh Lam “ờ” một tiếng, đứng dậy, đi đến bồn nước bên cạnh Thủy Quang, đứng im đó, tay chống lên mép bồn, thấp giọng nói: “Ăn sáng xong rồi hăng đi nhé?”

Thủy Quang thật sự không thích bầu không khí như thế này, lòng dạ rối bời, cô lùi ra bên cạnh một chút. Chương Tranh Lam lập tức duỗi tay túm lấy cổ tay cô. “Em đừng đi!” Câu nói trước đó của anh miễn cưỡng vẫn có thể coi như bình tĩnh nhưng câu này đã lộ vẻ sốt ruột rõ ràng.

Thủy Quang nhìn máu trên tay anh dính vào cổ tay áo của mình, giữa họ dường như luôn là sự co kéo, cô lùi anh tiến... Vì sao anh phải cố chấp đến vậy?

“Chương Tranh Lam!” Lần đầu tiên Thủy Quang gọi thẳng tên anh khiến cả người anh cứng đờ. Anh xúc động vì cô gọi tên anh nhưng cũng cảm nhận được giọng điệu của cô, điều cô muốn nói sau đó sẽ không phải là điều anh muốn nghe. Thần kinh của anh trở nên căng thẳng nhưng cũng chẳng sao cả, tột tệ hơn nữa cũng chẳng phải là “không phải là gì cả” sao, anh không phải để ý.

Nói không dễ ý thực ra chỉ là tự lừa dối mình, rốt cuộc anh vẫn sợ cô giằng tay ra. Anh cắn răng, cảm thấy cơn đau trên tay đã làm giảm bớt sự căng thẳng của mình, bất giác cười khổ, đến ba chục tuổi mới phát hiện ra mình có khuynh hướng tự ngược.

Anh đợi rất lâu mà vẫn không nghe thấy người trước mặt nói gì.

Thực ra Thủy Quang muốn nói là: “Tôi với anh không thể được”, nhưng ai với ai thì có thể được chứ? Cô với cl sao? Vcl đã chết rồi.

Thủy Quang nhìn máu trên cổ tay áo cô càng lúc càng đậm, hỏi: “Đau không?”

Chương Tranh Lam từ sáng đến giờ đã bị những chuyện bất ngờ làm cho sững sờ hết lần này đến lần khác, hồi lâu sau mới nói: “Không đau.” Sau đó khoe miệng hiện nét cười, anh cẩn thận thăm dò: “VẬY em không đi nữa đúng không?”

Thủy Quang nói: “... Anh đi xử lý vết thương trước đi.”

Chương Tranh Lam cười rồi quay người rửa vết thương, cũng nhìn thấy trên cổ tay áo của cô có dính máu, lập tức nói: “Anh giặt đồ giúp em nhé?”

Thủy Quang nhìn anh một cái, kẻ kia thức thời ngậm miệng. Die nda nl equ yd on

Khi anh xử lý vết thương xong, Thủy Quang cũng đã nhặt hết mảnh bát vỡ dưới đất và vứt vào thùng rác bên cạnh, cô đứng lên liền nhìn thấy Chương Tranh Lam đang đứng đó nhìn cô. Anh thật thà nói: “Thủy Quang, vẫn là em lợi hại hơn.”

Thủy Quang thầm lắc đầu, cô đổ bớt một nước trong nồi cháo đi, đập vung lại rồi bật bếp, sau đó nói với anh: “Anh trông nồi cháo, tôi đi gột tay áo.”

Mặc kệ cô đột nhiên thay đổi thay đổi thái độ vì nguyên nhân gì, anh chỉ biết mình lại được cứu vớt một lần nữa, tuy nói như thế này rất sến nhưng thực sự anh cảm thấy như vậy.

Đi ra khỏi phòng bếp, Thủy Quang chợt thất thần mấy giây, bởi có người vừa mở cửa đi vào nhà.

Người đó chính là bà Chương. Bà vừa rút chìa khóa vừa ngẩng đầu nhìn thấy Thủy Quang liền sững sờ, rõ ràng bà không ngờ ở chỗ con trai lại có một cô gái, hơn nữa lúc này mới là sáng sớm, nhưng dù sao bà cũng là một người lão luyện, lập tức che giấu vẻ kinh ngạc, dịu dàng cất tiếng: “Bác là mẹ của Tranh Lam, nó có nhà không cháu?”

Thủy Quang trở tay không kịp, do dự định quay đầu gọi người trong bếp nhưng bà Chương đã thay dép, cười hỏi: “Cô bé, cháu họ Tiêu đúng không?”

Thủy Quang không biết làm thế nào mà bà ấy lại biết họ của mình nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Bà Chương nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt có sự thăm dò nhưng vẫn rất hiền từ, khi bà nhìn thấy vết máu trên cổ tay áo cô, lập tức hỏi bằng giọng rất quan tâm: “Làm sao thế này? Cháu bị thương à?” Bà nắm lấy tay của Thủy Quang khiến cô hơi mất tự nhiên. “Cháu không sao.”

Ngay sau đó, giọng nói của Chương Tranh Lam truyền đến: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Chương lão đại vốn định nói: “Mẹ lại đến à”, may mà anh không buột miệng khiến bà Chương trừng mắt.

Bà Chương thấy con trai mình hiếm khi tươi cười, liền nói: “Tối qua con gọi điện làm ồn, đòi lấy trà thuốc hạ sốt bố con mang từ Giang Nam về, buổi tối bố mẹ ngủ sớm, ai mà dậy đi đưa trà cho con được, nên sáng sớm nay mẹ mang đến trước lúc con đi làm. Thế... ai bị cảm vậy?” Đôi mắt nhạy bén của bà nhìn con trai rồi nhìn cô gái trước mặt.

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng, nhìn thấy túi trà thuốc bà Chương đặt ở trên chiếc tủ thấp gần cửa, cười nói: “Mẹ vất vả quá!” Chương Tranh Lam tự nhận là mình vẫn đối phó được với lão thái thái nhà mình, thực ra đối phó với ai anh cũng sắc sảo, nhạy bén, chỉ khi đối với Tiêu Thủy Quang, anh mới thường xuyên bí từ đuối lý, lúng túng vụng về.

Bà Chương nhìn vết thương trên tay phải của con trai, lại nhớ đến cổ tay áo của cô gái kia, nhất thời không đoán ra được chuyện là thế nào.

Thủy Quang đứng ở giữa, có chút lúng túng, liền nói với bà Chương: “Cháu vào nhà vệ sinh một lát” rồi rời đi.

Sau khi Thủy Quang vào nhà vệ sinh, bà Chương mới đi đến gần con trai, hỏi: “Con thế này không phải là yêu đơn phương đấy chứ?”

Vị lão thái thái này không biết năm đó đã nhận ra bao nhiêu “phái phản động”, ánh mắt cũng khá độc. Chương Tranh Lam sẽ không thừa nhận, nhưng thực sự là như vậy, anh yêu đơn phương, vậy thì làm sao chứ? Chỉ ít bấy giờ anh biết rõ rất rõ bản thân mình muốn gì.

Bà Chương ngửi thấy mùi cháo, đi vào trong bếp. “Con còn biết làm cơm sáng à?”

Chương Tranh Lam nhìn về phía nhà vệ sinh ở gần cửa rồi đi vào bếp cùng mẹ, rất nghiêm túc hỏi: “Mẹ, mẹ cảm thấy cô ấy thế nào?”

“Tốt, nhưng mẹ thấy người ta còn chẳng thèm nhìn thẳng vào con lấy một cái nữa.”

Được, Chương Tranh Lam thở phào một hơi, đứng bên cạnh bà Chương đang kiểm tra nồi cháo, thấp giọng nói: “Hay là... mẹ giúp đỡ con trai mẹ một chút đi!”

Bà Chương nhìn anh một cái. “Ồi, thiếu gia con lại có ngày cần mẹ giúp đỡ à? Tay con làm sao vậy? Không phải là ngốc đến mức dùng khổ nhục kế chứ?”

Chương Tranh Lam cảm thấy trong chuyện này, lão thái thái rõ ràng chiếm được thế thượng phong, nhưng chỉ cần giúp anh có thêm hy vọng giành thắng lợi thì thế nào cũng được.

“Có được không? Mẹ chỉ cần nói một câu thôi!”

Bà Chương vặn nhỏ lửa, nhìn thẳng vào ông con trai cao to ở bên cạnh. “Con thật sự phải lòng cô bé này?”

“Nhất định phải là cô ấy.”

Trước đó bà vẫn còn chút hoài nghi rằng cậu con trai chẳng bao giờ nghiêm túc của mình lại tìm cách đối phó với hai ông bà già họ, nhưng bây giờ, bà lại cảm thấy có chút lo lắng cho con trai mình, trông dáng vẻ của nó thì rõ ràng là nó tự đâm đầu vào, vấn đề là không biết con gái nhà người ta có ý thế nào nữa.

Bà than thở: “Trước đây mẹ có đi xem mệnh cho con, lúc xem về nhân duyên, người ta nói rằng “hữu tướng”, lại nói “cầu thì được, bỏ thì mất, chân thành.”

[i]*hữu tướng là thuật ngữ Phật học: ý nói là có cảm giác, nhận thức, suy nghĩ...[/i]

Chương Tranh Lam vốn không tin vào bói toán, bản tính còn tùy tiện, bừa bãi nhưng lúc này lại bị câu “cầu thì được” kia làm cho xao động, suýt hỏi rằng: “Vậy người ta có nói phải làm thế nào mới có thể cầu được không?” May mà anh vẫn còn chút lý trí mà không thốt ra câu đó.

Bà Chương nói: “Được rồi, đi xem xem cô bé xong chưa, nếu xong rồi thì bảo cô ấy ra ăn sáng đi.”

Chương Tranh Lam nghe thấy vậy liền nở nụ cười. “Lão Phật gia muôn năm!”

Bà Chương cười, mắng: “Con nghiêm chỉnh chút đi, có khi con gái nhà người ta vì thấy con chẳng ra làm sao nên mới không thèm để ý đến con.”

Chương Tranh Lam đi ra ngoài rồi còn quay đầu nói một câu: “Ở trước mặt cô ấy, con chẳng thể nào nghiêm chỉnh nổi.” Lão đại đã quên mất những hành vi vô lại kia của mình.

Thủy Quang đang gột tay áo, nghe thấy tiếng gõ cửa, ngay sau đó Chương Tranh Lam mở cửa đi vào, đưa chiếc máy sấy cho cô. Thủy Quang chậm chạp nhận lấy. Anh lại cười, hỏi cô: “Anh sấy giúp em hay là em tự làm?”

Thủy Quang luôn bị anh làm cho trở tay không được. “Tôi tự làm.”

Anh nói “được” xong thì không nói gì thêm nữa, nhưng cũng không ra ngoài.

Thủy Quang vắt nước ở tay áo, cố gắng không đoái hoài đến người phía sau, nhưng anh hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngập, còn tiến lên một bước, nói: “Để anh làm chi, em vắt thế này, lát nữa sấy khô chắc chắn sẽ bị nhăn đấy.”

Nói xong, anh nắm lấy cổ tay cô, cầm một chiếc khăn khô ở bên cạnh giúp cô lau bớt nước, cô cố rút tay ra nhưng không được, còn bị anh nói: “Em đừng cử động bừa bãi.”

Đối với người này, Thủy Quang luôn cảm thấy không biết phải nói gì, nhưng khi nhìn thấy vết thương của anh, cô vẫn hỏi: “Tại sao anh không dán băng vào?”

Chương Tranh Lam chớp mắt với cô: “Không sao, anh là đàn ông, vết thương bé tí này chẳng đáng kể gì.” Nói vậy chứng tỏ thói vô lại kia lại đến rồi. “Nhưng mà tốt nhất đừng để mặt bị thương, em xem, vết thương lúc bị em đẩy xuống giường hôm kia...” Sau đó anh lập tức kéo tay cô ấn lên trán mình. “Em sờ thử xem, đã để lại sẹo rồi.”

Lời lẽ và cử chỉ thân mật này khiến Thủy Quang mất tự nhiên, sau đó lại nghe thấy anh nói: “May mà không nghiêm trọng lắm, nếu không thì hỏng hết tướng mạo của anh rồi.”

Thủy Quang không kìm được nói: “Anh đâu phải diễn viên, cần khuôn mặt đẹp làm gì?”

Chương Tranh Lam bật cười. “Cần khuôn mặt đẹp để dụ dỗ em chứ còn làm gì!”

Thủy Quang biết ngay con người này chẳng nói được mấy câu đàng hoàng mà, cô cũng quen rồi, cứ coi như không nghe thấy, giằng tay khỏi tay anh, quay người cầm máy sấy. Người phía sau lên xán đến gần cô, nói: “Anh giúp em nhé, hay là...”

“Anh không thể ra ngoài trước sao?”

“Anh không muốn.” Chương lão đại nói mà không hề đỏ mặt.

Thủy Quang không muốn vì chuyện vô vị này mà tranh luận với anh, lập tức bật máy sấy lên sấy tay áo. Người đàn ông cao lớn đang đứng phía sau thì nhìn khuôn mặt hơi cúi, đẩy về bức bối của cô trong gương, liền cười rồi duỗi tay ra, nhẹ nhàng vuốt qua hình dáng của cô ở trong gương. Ánh đèn màu cam cùng với âm thanh ù ù của máy sấy tạo thành một cảnh tượng ám muội động lòng người.

Thủy Quang từ nhà vệ sinh đi ra liền bị bà Chương gọi đến ăn sáng.

Thủy Quang trước nay luôn rất kính trọng và nghe lời các bậc trưởng bối, còn bà Chương vốn thân thiện lại giỏi nói chuyện nên lúc này, Thủy Quang chỉ tập trung nói chuyện với bà, ngoài ra chẳng để ý đến điều gì khác. Dù lúc trước cô đã quyết định sẽ rời đi nhưng bây giờ có bậc trưởng bối đến, cô đành ở lại.

Bà Chương nắm tay cô, hỏi: “Cháu tên là Thủy Quang đúng không? Quê cháu ở đâu?”

“Tây An ạ.”

Bà Chương gật đầu, nói: “Đó là cố đô của Trung Quốc, lưu giữ bao nhiêu nét văn hóa truyền thống, chẳng trách lại sinh ra được cô gái xinh đẹp như cháu đây.” Bà tự nhiên lại nói đến “tượng binh mã” tiêu biểu nhất của Tây An, Thủy Quang lắng nghe, không kìm được cười, nói: Thực ra không lợi hại như bác nói đâu. Đó là phát hiện rất vĩ đại nhưng ngoài tượng binh mã ra, Tây An còn có rất nhiều di tích đáng được ca tụng, thưởng thức.”

Chương Tranh Lam bị bà Chương sai đi lấy cháo, khi bưng cháo và rau ra ngoài, anh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thủy Quang, thật sự là thấy có chút ghen tị với lão thái thái nhà mình.

Thủy Quang nhìn thấy anh, vô thức thu lại nụ cười.

Bà Chương vẫn đang nín với Thủy Quang: “Bác còn một năm nữa mới nghỉ hưu, đến khi đó nhất định bác phải đến Tây An một chuyến. Ông lão nhà bác cũng đặc từng đến đó, lúc quay về chỉ nói với bác là “được”, sau đó chẳng nói gì nữa.” Bà Chương nói xong lại cười.

Chương Tranh Lam ngồi đối diện với Thủy Quang, bày cháo ọi người xong, anh nhìn cô một cái rồi mới nhìn sang lão thái thái, nói: “Nếu mẹ muốn đi thì con đưa mẹ đi.”

Bà Chương xua tay. “Con ấy à, bây giờ nói rõ hay, đợi đến khi đó chắc chắn lại nói bận không thể đi được.”

Chương Tranh Lam nghĩ, chẳng phải lão thái thái đã đồng ý giúp anh rồi sao, tại sao lại đi phá bình vậy? Anh thấy tuy Thủy Quang không nói chuyện nhưng đã ăn cháo, trong lòng anh nhẹ nhõm và vui sướng, không kìm được lại muốn chạm vào cô, may mà năng lực kiềm chế vốn cao hơn người một bậc nên mới không làm ra chuyện gì quá đáng.

Một bữa sáng rất yên bình, bà Chương vẫn luôn nói chuyện với Thủy Quang, hỏi sở thích và chuyện giải trí thường ngày của cô. Thủy Quang nói bình thường mình phải đi làm nên chẳng có mấy thời gian để giải trí, bà liền cảm khái: “Cháu với Tranh Lam thật là khác nhau quá, trước giờ nó chẳng mấy khi ở nhà, chỉ thích chạy ra ngoài chơi, chẳng hiểu những chỗ nào nhiệt đó có gì hay ho nữa?”

“Mẹ!” Chương Tranh Lam cắt ngang lời mẹ, bà thật biết cách “dim hàng” anh quá, lại còn cái gì mà “anh chẳng mấy khi ở nhà” chứ? Ngoài lúc phải đi tiếp khách và những lúc tâm trạng không tốt thì có bao giờ anh không về nhà ngay sau khi tan làm đâu?

“Mẹ gọi điện cho con, có lần nào con không nói là đang chơi bời, uống rượu ở bên ngoài đâu? Gọi con về nhà cũng vậy, thúc năm lần bảy lượt mới chịu về!” Bà Chương phê bình con trai xong, khi nhìn sang Thủy Quang thì vẻ mặt lại hòa dịu hơn nhiều. “Con à, nếu sau này con ở cùng với bác thì phải quản nó tử tế, con là đứa trẻ ngoan, bác nhìn ra được, Tranh Lam lớn hơn con một chút nhưng không an phận bằng con.”

“Mẹ!” Chương Tranh Lam thực sự dở khóc dở cười, xem ra lão thái thái cố ý moi điểm xấu của anh ra nói, tuy trong những câu nói đó có ý chỉ trích nhưng anh lại chẳng thấy phản cảm chút nào.

Động tác trên tay Thủy Quang cũng chậm lại, cô không hề bất ngờ bởi những lời này của bà Chương, lại cảm thấy được ánh nhìn của người đối diện, lần đầu tiên cô tự hỏi mình: “Anh với cô là gì chứ?”

22. Chương 22: Em Chỉ Cần Đi Một Bước

Thủy Quang không biết, rốt cuộc cô với anh là gì?

Họ vốn là người xa lạ, lại từng thân mật hơn bất cứ người nào...

Lần đầu tiên nhìn thấy anh trong lúc tỉnh táo, cô ngơ ngác thấy anh hỏi, tôi giống Lam phải không? Cô trở tay không kịp, bởi vì cái tên anh nói đến, cũng bởi vì anh là người đêm đó.

Về đêm hôm đó, cô chỉ nhớ hình hài mơ hồ của người ấy. Khi tỉnh dậy cô hoảng loạn, thậm chí sau này mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều không thực sự bình tĩnh được. Cô trải qua một đêm buông thả với anh, cô tỏ ra dửng dưng nhưng không có nghĩa là cô không chút động lòng.

Anh nói sẽ đối tốt với cô, chỉ đối tốt với cô, cô cũng từng nói với Vu Cảnh Lam như vậy, khi đó cô đã cười và nói rằng: “Cảnh Lam à, em sẽ đối xử thật tốt, thật tốt với anh. Thật đấy!” Cảnh Lam nghe thấy vậy thì xoa đầu cô, nói: “Đồ ngốc, anh là anh trai em nên anh phải đối tốt với em mới đúng.” Lúc đó cô còn thầm nói: “Việc em đối tốt với anh khác việc anh đối tốt với em.”

Đối tốt với một người, chỉ đối tốt với một người? Thật ngốc nghếch! Khi nào anh ấy sẽ hiểu rõ, khi nào sẽ đáp lại, bạn chẳng thể nào dự liệu được, đến khi bạn tưởng rằng có thể dự liệu được thì anh ấy đã không còn ở bên bạn nữa rồi, vậy thà rằng... ngay từ đầu đừng nghĩ đến, đừng biết điều gì cả.

Cô không có cách nào để mình cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô không thoát ra được... Cô cần có một người kéo cô ra khỏi, nhưng cách nghĩ này quá ích kỷ. Anh nói sẽ đối tốt với cô, nhưng sự đối tốt này sẽ duy trì được bao lâu? Có đủ lâu để chờ được đến khi cô bước về phía anh không?

Thủy Quang nắm chặt đôi đũa trong tay, trong lòng không ngừng nói xin lỗi. Cô ngẩng đầu nhìn người đối diện, giọng nói thấp đến mức dường như không nghe thấy: “Lát nữa anh có thể đưa tôi đến công ty không?” Khi nói xong câu này, Thủy Quang hy vọng anh không nghe thấy, cũng hy vọng anh sẽ từ chối, lần đầu tiên cô làm chuyện thế này, lợi dụng người ta, cô cảm thấy áy náy và căm ghét chính mình.

Nhưng Chương Tranh Lam đã nghe thấy, lập tức dồn toàn bộ sự chú ý vào cô. Anh không dám tin, hoàn toàn không dám mơ đến chuyện này, trong khoảnh khắc kích động, anh suýt nữa đã kéo tay cô, may mà còn chút lý trí để nhìn thấy lão thái thái ở đây nên không đến mức luống cuống.

Đừng nói Chương Tranh Lam, ngay đến bà Chương cũng thấy ngạc nhiên. Bà đồng ý sẽ nói giúp con trai nhưng cũng cần có sự bằng lòng của cô gái, cho nên bà không thiên vị ai, mỗi câu nói của bà đều rất khách quan, hy vọng trong lòng cô gái sẽ tự có đáp án. Bà cảm thấy chuyện này còn rất nan giải, không ngờ lại có hiệu quả nhanh như vậy nên khó tránh khỏi có chút bất ngờ.

Thủy Quang buông bát, trong lòng rối loạn, khi cô định đứng dậy thì người đối diện đã đứng lên trước, cô sững sờ, Chương Tranh Lam cũng ho một tiếng, nói: “Em muốn đi đâu?”

Thủy Quang có thói quen ăn cơm xong phải mang bát để vào bồn rửa, vừa rồi cô đứng lên là do tinh thần bất ổn nhưng cũng là thói quen điều khiển, lúc này nhìn người đối diện, nghĩ đến câu nói đó của mình, cô không kìm được cảm thấy mất tự nhiên. “Tôi đi cất bát.”

Bà Chương cười, nói: “Cháu cứ để bát ở đó đi, không sao đâu, lát nữa bác dọn cả thê.” Rồi bà lại nói với con trai: “Con cũng đừng đứng không ở đó nữa, nếu ăn xong rồi thì đi thay quần áo, sau đó đưa Thủy Quang đi làm đi.”

“Vâng.” Biểu cảm của anh vẫn tự nhiên nhưng thực ra, từ khi cô nói câu đó anh đã không thể nào bình tĩnh được nữa. Anh nói với Thủy Quang: “Em đợi anh một chút” rồi nhanh chóng đi lên lầu.

Thủy Quang thì bị bà Chương kéo ngồi trở lại. bà Chương cười, nói: “Cháu ăn no rồi chứ?”

“Vâng.” Die nda nl eq uyd on

“Thằng con trâu của bác trước giờ luôn nói cái gì mà “quân tử tránh xa bếp núc”, hôm nay xuống bếp làm bữa sáng đúng là lần đầu đấy.”

Thủy Quang không biết lão thái thái muốn nói gì nên chỉ khẽ đáp “vâng” một tiếng.

Bà Chương nhìn cô, giọng nói vẫn đầy vẻ yêu thương nhưng cũng mang một phần trịnh trọng: “Con à, bất luận bây giờ con nghĩ thế nào, nhưng xin con... đừng đối xử với nó tàn nhẫn quá.”

Thủy Quang sững sờ, mặt lập tức đỏ ửng vì ngại ngùng, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại chẳng biết phải nói gì. Bà Chương thì chỉ ân cần vỗ vỗ lên tay cô.

Khi Chương Tranh Lam thay quần áo xong xuống lầu thì chỉ nhìn thấy lão thái thái đang lau bàn, không thấy Tiêu Thủy Quang đâu, anh vào phòng bếp tìm cũng không có người, vẻ mặt lập tức cứng đờ, quay đầu hỏi mẫu thân: “Mẹ, cô ấy đâu rồi?”

“Con nôn nóng cái gì?” Bà Chương lắc đầu. “Cô bé giúp mẹ thu dọn bát đĩa xong thì ra ngoài trước rồi...”

Về mặt Chương Tranh Lam vừa được thả lỏng lại lập tức nhú mày: “Cô ấy ra ngoài làm gì? Không sợ lạnh...” Anh sải bước đi lấy chìa khóa xe trong chiếc bát thủy tinh chỗ cửa rồi quay đầu nói với lão thái thái: “Mẹ, con đi đây, lát nữa mẹ ra ngoài thì đóng cửa cho con nhé!”

Bà Chương gật đầu. “Mang cả trà thuốc mẹ đem đến đi, ai cảm thì người đó uống.”

Chương lão đại nghĩ, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Chương Tranh Lam vừa ra ngoài liền nhìn thấy Thủy Quang đang đứng trong hoa viên, thất thần nhìn về phía xa xăm, bóng dáng mỏng manh đó khiến anh vô thức cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô.

Thủy Quang bất ngờ vì được luồng khí ấm áp bao bọc, khi cô quay đầu, người đó nói: “Sương sớm lạnh, em vừa mới hết sốt, đừng để bị nhiễm lạnh nữa.”

Thủy Quang nhìn anh, hồi lâu sai không nói gì. Chương Tranh Lam cũng không lên tiếng nữa, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Khi gió lạnh thổi đến, Thủy Quang nhìn thấy người trước mặt hơi run rẩy, muốn lấy chiếc áo trên người xuống trả anh nhưng anh đã giơ tay chặn lại. “Anh không sao.”

Thủy Quang vẫn kéo áo xuống trả cho anh, Chương Tranh Lam khi đó dường như không dám nhận, chỉ sợ cô lại nói: “Thôi đi”, nhưng đúng lúc trong lòng anh lo lắng bồn chồn thì Thủy Quang lên tiếng: “Anh mặc vào đi... cũng đừng để bị nhiễm lạnh.”

Chương Tranh Lam nở nụ cười, nói một câu trần thuật: “Em quan tâm đến anh.”

Anh là như vậy, mỗi lần đối diện với Thủy Quang, chỉ cần đối phương ột chút ngọt ngào, anh lập tức vui mừng hớn hỏ, liền đón lấy chiếc áo. “Vậy anh đi lấy xe, lên xe rồi sẽ không bị lạnh nữa, em đợi anh nhé!”

Thủy Quang nhìn bóng lưng người đang chạy đi, tự vấn trái tim mình, có thể làm được không, không thẹn với bất cứ ai?

Chẳng bao lâu sau Chương Tranh Lam đã lái xe đến con đường trước mặt Thủy Quang và dừng lại bấm còi, sau đó rướn người đến bên cửa sổ ghé phụ mỉm cười, vẫy tay với cô. Thời khắc đó, ánh nắng sớm chiều lên người đàn ông này khiến anh trông vô cùng hăng hái, phấn khởi. Thủy Quang đi qua đó, lên xe, Chương Tranh Lam cứ nhìn theo cô mãi, trên gương mặt nở nụ cười ấm áp và bao dung.

Không biết vì sao Thủy Quang cảm thấy không thể nào nhìn thẳng vào ánh mắt đó, cô né tránh ánh nhìn của anh, còn người kia thưởng thức xong rồi, cuối cùng cúi xuống, cười nói: “Thủy Quang, em phải nói cho anh biết là em muốn đi đâu chứ?”

“...”

Trên đường đi, Chương Tranh Lam muốn bầu không khí được thoải mái nên bật nhạc, khi một giọng hát ngọt ngào cất lên, không chỉ Thủy Quang có vẻ bất ngờ mà bản thân Chương lão đại cũng có phần sững sờ, không biết tại sao thấy hơi ngượng ngập, đang định tắt nhạc đi thì Thủy Quang lên tiếng: “Cứ bật đi, nghe rất hay.”

Chương Tranh Lam cười.

Thủy Quang nói: “Chuyện chụp ảnh, anh nói với công ty nhiếp ảnh ột tiếng, cuối tuần sau tôi sẽ qua đó.”

“Được, chuyện nhỏ.” Anh lão luyện đánh tay lái, chiếc xe đi ra đường lớn, rồi anh nói: “Công ty mới của em ở rất gần chỗ anh nhưng lại cách chỗ em ở hơi xa.” Nói xong mới nghĩ ra nói câu này có vẻ mờ ám, anh lập tức gơ một cánh tay. “Anh không có ý gì khác đâu.”

Thủy Quang nhìn anh một cái rồi lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Chương Tranh Lam ngại ngùng.

Một giây sau, di động của Thủy Quang đổ chuông, cô mở máy thì nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, thậm chí nói “gay go rồi”. Từ tối qua, điện thoại của cô luôn để trong túi xách, mà túi xách lại không để gần người, lại quên không nói với La Trí. Khi cô nhấn nút nhận cuộc gọi, đối phương đã nổi xung lên: “Em làm cái trò gì vậy?! Cả buổi tối không nghe điện thoại! Em đi đâu?! Em có biết suy nghĩ không vậy?! Em có biết là anh rất lo lắng cho em không!”

“Em xin lỗi, La Trí... Tối qua em ở nhà bạn.”

Người bên kia cũng vì quá lo lắng, trong lòng nóng như lửa đốt nên mới nổi giận, lúc này biết cô không sao thì thở phào một hơi, nhưng vẫn hỏi như đang điều tra: “Ở nhà ai? Nhà bạn học đại học của em à?”

Trong khoang xe đóng kín, giọng nói ở đầu máy bên kia lại khá to, Thủy Quang không biết người ngồi bên kia có nghe thấy hay không. Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, thấy vẻ mặt người lái xe vẫn rất bình tĩnh, chỉ là trong mắt có mang theo ý cười nhàn nhạt, cô âm ừ “vâng” một tiếng. Người ở đầu máy bên kia lại nói: “Nếu em có chuyện không về nhà, cũng được, nhưng kiểu gì cũng phải gọi điện nói với anh chứ? Anh còn tưởng em bị bọn lưu manh bắt cóc đi rồi chứ?”

“Khụ khụ!” Người phát ra tiếng động không phải Thủy Quang mà là tài xế bên cạnh. Chương Tranh Lam ngại ngùng ho, còn khẽ hỏi một câu bằng giọng rất bình tĩnh: “Anh em?”

Thủy Quang không trả lời anh, nghe La Trí nói thêm vài câu nữa, cũng chỉ là sau này nếu buổi tối ngủ lại nhà bạn thì phải báo trước một tiếng, đừng để người lớn tuổi như anh ấy phải lo lắng. Thủy Quang trả lời xong thì đập máy, tài xế cất tiếng: “Anh em rất thú vị đấy.”

Thủy Quang than thở: “Anh đi sai đường rồi.” Gửi thanks

23. Chương 23: Người Đàn Ông Đang Yêu

Ngay sau đó, Chương Tranh Lam vòng xe quay lại, tuy là lỗi nhỏ nhưng trên mặt anh có chút ngại ngùng, vừa vắn vể vô lăng vừa nói: “Tám giờ em vào làm nhỉ?”

Ý tứ của câu nói này là anh sẽ không để cô đến muộn và chuyển đề tài.

Thủy Quang thấy anh phân tâm, đành nói: “Anh lái xe tử tế đi.”

Chương Tranh Lam ngượng ngùng nhưng tâm trạng lại rất tốt, anh đưa túi trà thuốc cho cô. “Em uống trà thuốc này đi, không có tác dụng phụ đâu, còn nữa, hôm nay đừng ăn đồ tanh và đồ cay.”

Cô ngập ngừng rồi nói: “... Cảm ơn!”

Chương Tranh Lam cười, vốn muốn nói “khách sáo gì với anh chứ”, nhưng nghĩ lại thấy có chút tùy tiện, liền đổi thành câu đáp tiêu chuẩn nhất: “Đừng khách sáo!”

Sau đó, thỉnh thoảng Chương Tranh Lam lại nói đôi câu, Thủy Quang nghe thấy thì đáp một tiếng, không nghe thấy hoặc là lời không có ý nghĩ thì sẽ mặc kệ, cứ như vậy trong bầu không khí không được hòa hợp lắm nhưng vẫn coi như hòa bình này, chiếc xe đi đến đích.

Khi xuống xe, Thủy Quang nói “cảm ơn” nhưng Chương Tranh Lam lại kéo tay cô lại, cô quay đầu, anh cười, nói: “Không đủ thành ý.” Thủy Quang còn chưa hiểu chuyện gì, anh đã xán đến khế hôn lên trán cô. “Được rồi.”

Bàn tay đang mở cửa xe của Thủy Quang cứng đờ, sau đó cô đẩy cửa xuống xe, nhìn người trong xe dịu dàng nói “tạm biệt” rồi lái xe rời đi. Cô phát hiện ra mình lại có chút căng thẳng, nhưng thời khắc đó, cô không biết mình căng thẳng vì nói dối hay là vì điều gì khác?

So với sự mờ mịt của Thủy Quang, Chương Tranh Lam thì đã quá chắc chắn phương hướng của mình rồi, hơn nữa còn biết nên làm thế nào. Chẳng hạn như trong giai đoạn này, tuy anh mãnh liệt, trong lòng nóng nhưng cũng biết tuyệt đối không thể gấp rút quá mà làm mọi chuyện rối tung lên. Nụ hôn vừa rồi hình như có chút kích động, có điều cứ nghĩ đến là anh lại nở nụ cười. Một lần nữa nhìn bóng dáng càng lúc càng xa trong gương chiếu hậu, Chương lão đại tự nói một câu rất sến: “Mới vừa khuất bóng, đã thấy nhớ nhung.” Die nda nle qu ydo n

Chương Tranh Lam vào cửa công ty, ai cũng nhận ra tâm trạng của ông chủ hôm nay vô cùng tốt, cho nên khi anh vừa vào phòng làm việc, đám người bên ngoài lại từng bưng tám chuyện, từ: “Sếp có bạn gái rồi, có lẽ sắp kết hôn rồi” lần trước biến thành: “Chắc chắn là sắp kết hôn rồi, có khi còn sắp làm bố rồi cũng nên.”

Đại Quốc nói: “Nói thực lòng, tôi thật sự chưa từng nhìn thấy lão đại cười thế này.”

Nguyễn Kỳ cũng cảm khái nói: “Không phải là sếp cứ thế này bế con về nhà luôn chứ?”

Có người mắng Nguyễn Kỳ: “Cậu đưa con về thì tôi còn có thể tưởng tượng, còn lão đại á, xin lỗi, tôi vẫn chưa có năng lực tư duy đó. “Anh hùng thời đó, thần tượng của tôi cũng khó qua ải mỹ nhân à?”

“Nói thực lòng, cô gái đó cũng thường thường thôi mà.”

“Cậu đổ kị rồi chứ gì?”

Tiểu Hà coi như nói được câu tiếng người: “Các anh nói đủ chưa? Sếp thích người thế nào là chuyện riêng của anh ấy, dù sao thì em thật lòng cảm thấy lão đại đang yêu rồi, trực giác của con gái bọn em luôn chuẩn.”

Lão Trương “á” một tiếng, nói: “Lão đại cũng yêu rồi mà tôi vẫn còn độc thân! Đau đớn quá!”

“Lão Trương, chẳng phải cậu vẫn luôn nhớ nhung cô gái hoa khôi của khoa năm đó sao, khó khăn lắm mới ký được hợp đồng kia, sao không nhân đây mà... kết giao với cô ấy?”

“Cút! Cô ấy là thần tượng của tôi!”

Khi một đám người đang đoán bừa ở bên ngoài, Chương Tranh Lam ở trong phòng làm việc lại trầm tư. Anh cởi áo khoác ngoài, nới lỏng cà vạt rồi cứ thế dựa vào lưng ghế, có dáng vẻ của một dân chơi, một tay anh đặt trên trán, một tay cầm cây bút thỉnh thoảng lại gõ gõ xuống chiếc bàn gỗ lim.

Tiểu Hà pha trà mang vào anh cũng không phát hiện ra, cô đành phải lên tiếng: “Sếp, trà của anh đây!”

Chương Tranh Lam ngẩng đầu nhìn một cái, nói: “Đặt đấy đi!”

Tiểu Hà gật đầu rồi định đi ra ngoài, Chương Tranh Lam lại nói: “Đợi chút.” Cô liền đứng lại, đợi nghe sắp dặn dò. Chương Tranh Lam cúi đầu nghĩ hai giây rồi nói: “Em với bạn trai em yêu nhau bao lâu rồi?”

Tiểu Hà ngẩn ra chốc lát như chưa nghe rõ, “ạ?” một tiếng.

Chương Tranh Lam bình thản nhìn cô, nói: “Em làm việc ở đây lâu như vậy rồi mà anh chưa bao giờ tâm sự với em, người cấp trên như anh cũng có chút thiếu sót, hôm nay chúng ta cứ thoải mái nói chuyện đi, trả lời tốt tiền thưởng năm tăng gấp đôi.”

Wow! Tuyệt! Đây chính là tiếng lòng của Tiểu Hà.

Cô ngẫm nghĩ một hồi lại cảm thấy lão đại thật cao tay, rõ ràng là chỉ đưa ra một cái cớ để lấp liếm mà cũng có thể đầy lý lẽ như thế, cuối cùng thêm một câu khiến người ta không thể lùi, cũng không muốn lùi.

“Hi hi, sếp, em và bạn trai em yêu nhau được ba năm rồi, từ hồi học đại học.”

“Rất tốt.” Chương Tranh Lam gật đầu, ý nói cô kể tiếp đi.

Tiểu Hà ngẫm nghĩ rồi nói: “Là anh ấy đề nghị hẹn hò, em cảm thấy con người anh ấy rất tốt, tính cách, sở thích của bọn em cũng rất hợp nhau nên đã đồng ý.”

Chương Tranh Lam “ừm” một tiếng, nói: “Khi bọn em mới yêu nhau thì thường làm những việc gì?”

Đây có bị coi như tò mò quá không? “Ấy, thì cũng chỉ làm những việc như nắm tay, ăn cơm, xem phim, dạo phố...”

Chương Tranh Lam trầm ngâm, hồi lâu sau nói: “Được rồi, em đi làm việc đi.”

Khi Tiểu Hà đi ra ngoài, trong lòng lại kinh ngạc. “Không phải chứ, sếp không biết yêu đương?!”

Chẳng bao lâu sau, cô bị gọi vào phòng lão tổng. Lần này Chương lão đại hỏi: “Khi bạn trai em hẹn em ra ngoài, thường mào đầu thế nào?”

Tiểu Hà sững sờ một hồi rồi đáp: “A lô, có rảnh không? Đi ăn cơm đi!”

Chương Tranh Lam chẳng thêm nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu, nói: “Không được.”

Tiểu Hà băn khoăn, cái gì không được chứ? “Bọn em đều nói như thế, hoặc là: “Thời tiết đẹp đấy, ra ngoài dạo phố đi!””

Chương Tranh Lam xua xua tay, nói: “Thôi vậy, em ra ngoài đi.”

Sau khi ra ngoài, Tiểu Hà thầm nói: “Thế này chẳng phải là vẫn chưa thu phục được sao?”

So với Chương Tranh Lam “chẳng có việc gì”, hôm nay Thủy Quang lại bận rộn. Cô vừa đến công ty mới nên phải làm quen với môi trường mới, đồng nghiệp mới, tuy ngày đầu tiên đi làm chẳng có việc quan trọng gì nhưng những việc vụn vặt cũng không ít. Cho nên khoảng chín giờ, Chương Tranh Lam gọi điện đến thì người đang lật xem tư liệu về lịch sử công ty vô thức ấn nút tắt.

Người ở đầu máy bên kia nhìn điện thoại cả nửa ngày.

Lần thứ ba Tiểu Hà bị triệu vào phòng làm việc của lão tổng, được hỏi là: “Nếu bạn trai em ngắt điện thoại của em, em sẽ làm thế nào?” Cô kinh ngạc đến mức đầu óc bị tê liệt, buộc miệng nói: “Sếp, với tướng mạo, vóc dáng, điều kiện của anh, cô gái nào lại không nghe điện thoại của anh?!”

Bị Chương lão đại liếc một cái, Tiểu Hà “ờ” một tiếng, nói: “Nếu bạn trai em ngắt điện thoại của em, em sẽ phớt lờ anh ấy!”

Chương Tranh Lam nhíu chặt mày, chẳng buồn mở miệng, chỉ xua tay ý bảo Tiểu Hà đi ra ngoài.

Sau khi lật đật đi ra ngoài, Tiểu Hà thở phào một hơi. “Minh nhất định phải làm quen với cô gái đó, quá ư!”

Buổi trưa, khi di động hiển thị số máy có đuôi là bốn số năm lần thứ hai, Thủy Quang chần chừ một lát rồi nhấn nút nghe.

“Hôm nay tôi rất bận, anh đừng gọi đến nữa.”

Đối phương dừng một giây rồi cười, nói: “Anh mới gọi hai lần”, sau đó khẽ giọng hỏi cô: “Bữa trưa em có thể ra ngoài không? Anh đưa em đi ăn cơm.”

“Không được.” Nói xong Thủy Quang lại cảm thấy trả lời như vậy tuyệt tình quá, nên nói rõ một lần nữa: “Hôm nay tôi rất bận.”

Chương Tranh Lam đương nhiên rất thất vọng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ quan tâm: “Được rồi, vậy em nhớ phải ăn trưa đấy.” Anh còn muốn nói gì nữa nhưng đối phương đã chẳng hề lưu luyến kết thúc cuộc gọi, chỉ biết hậm hực nói: “Em đúng là lạnh lùng!”

Buổi trưa, Thủy Quang cùng chị phụ trách bộ phận đi ăn ở quán ăn đối diện công ty. Gần xong bữa cơm, có người đi đến chào hỏi cô: “Chào cô!” Thủy Quang ngẩng lên, nhìn thấy anh cảnh sát mà cô có duyên gặp gỡ mấy lần đang đứng bên cạnh bàn của họ.

Thủy Quang không cảm thấy kỳ lạ về việc gặp người quen ở nơi công cộng, cô chỉ thấy kỳ lạ là người này lại đến chào hỏi cô.

Người đó gật đầu với chị phụ trách bộ phận đi ăn cùng Thủy Quang, rồi quay lại nói với cô: “Cô có thể qua đây với tôi một lát không?”

Khi nói câu này, anh ta tỏ ra thành khẩn, nhưng cô vẫn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đối phương hơi nhíu mày, hạ thấp giọng nói: “Xin hãy giúp tôi một chút.”

Lúc này Thủy Quang cũng phát hiện ra, ở phía sau anh ta, chỗ cách bọn họ năm, sáu mét, có hai vị trưởng bối và một người phụ nữ trông có vẻ già dặn, sắc sảo đang ngồi và cùng nhìn về phía cô.

Thủy Quang cũng đã đoán được là chuyện gì rồi, phản ứng đầu tiên của cô là muốn từ chối, cô không thích dính vào những chuyện như thế này, cũng chẳng việc gì phải vậy. Nhưng người đó lại kéo cánh tay cô trước khi cô định lên tiếng, vẻ mặt rất thành khẩn: “Xin cô hãy giúp đỡ.”

Thủy Quang bị anh ta kéo dây, vừa định đi thì cô đã khéo léo giằng thoát ra. Người đàn ông ngạc nhiên quay đầu nhìn cô.

Thủy Quang nói: “Xin lỗi, tôi không giúp nổi anh.”

Người đàn ông ăn mặc chỉnh chu, khuôn mặt như có một luồng khí chất buồn bã tích tụ, lúc này nom càng đậm hơn, cuối cùng anh ta tự cười nhạo, lùi một bước, nói: “Là tôi mạo muội rồi.”

Khi anh ta quay người, Thủy Quang chẳng biết tại sao lại nói: “Nếu người anh thích vẫn còn sống thì hãy đi tìm cô ấy đi, ít nhất anh còn có thể tìm cô ấy.”

Bóng lưng đó chợt cứng đờ, anh ta không quay lại, chỉ nói: “Cô ấy... có khác gì so với chết đâu,” nói xong liền rời đi.

Thủy Quang nhìn người đàn ông đó quay lại bàn bên kia, anh ta không ngồi xuống, chỉ nói đôi câu với bọn họ rồi cầm áo khoác vắt trên lưng ghé rời đi. Ánh mắt của Thủy Quang và cô gái ngồi bàn bên kia gặp nhau, đối phương cười cười với cô.

Khi Thủy Quang quay đầu lại, chị phụ trách bộ phận hỏi cô: “Cậu thanh niên vừa rồi là bạn trai em à?”

Thủy Quang bình thản quá: “Không ạ.”

Ăn cơm xong, Thủy Quang với chị phụ trách bộ phận thanh toán tiền xong, cô để ý thấy những người ở bàn bên kia đều đã đi rồi. Đúng lúc này, di động của cô đặt trên bàn đổ chuông báo có tin nhắn.

“Em ăn cơm xong chưa?”

Tiêu Thủy Quang nhắn tin trả lời: “Vừa ăn xong.”

Chương Tranh Lam sắp kết thúc cuộc họp với nhân viên công ty, cầm điện thoại gửi tin nhắn, thực ra anh không hề hy vọng cô sẽ trả lời, nhưng đúng lúc anh định bỏ di động vào túi thì âm báo tin nhắn vang lên, anh lập tức mở ra xem, ba chữ đơn giản trên màn hình khiến anh từ từ nhếch khóe môi.

Anh lơ đãng Đại Quốc đang nói phần tổng kết. “Tạm ổn rồi. Bữa trưa muốn đi đâu ăn? Tôi mời.”

Những người có mặt trong phòng họp vô cùng vui vẻ, đồng loạt hoan hô. “Sếp, hôm nay có chuyện gì mà lại chiều cả anh em vậy?”

“Tâm trạng tốt.” Chương Tranh Lam bình thản nói, sau đó đứng dậy, gấp kẹp tư liệu lại, vút cho Nguyễn Kỳ ở bên cạnh rồi sải bước rời đi.

24. Chương 24: Chúng Ta Thử Xem Sao Nhé!

Chiều hôm đó, Chương Tranh Lam áo mũ chỉnh tề rời khỏi công ty.

“Không biết ai nói nhỉ? Sếp mà nghiêm túc thì đúng là đẹp trai đến mức không phải người nữa.” Mọi người nhìn theo đường cong phong độ của một góc chiếc áo gió dần khuất sau cửa lớn, nhất tề cảm khái. “Nhưng mà, lão đại tan làm sớm nhất công ty, thật sự là nhân tâm bất cổ, giang lưu nhật hạ.”

Chương lão đại vốn đã định đi từ lúc ba, bốn giờ nhưng nghĩ lại thấy không được tự nhiên cho lắm nên mới nhẫn nại đợi đến năm giờ, mấy phút cuối cùng đó thực sự là nhìn từng giây trôi qua, trái tim quá nôn nóng, sau đó anh tự cảm thấy trên mặt cũng nóng ran, giống hệt một cậu nhóc con mới biết yêu.

Chương Tranh Lam lái xe ra khỏi bãi đậu xe, nhìn qua gương chiếu hậu thấy nụ cười bên khóe miệng mình, bất giác đưa tay vỗ vỗ mặt. “Chương Tranh Lam, bình tĩnh lại nào!”

Lái xe không ngừng nghỉ, khi đến dưới tòa nhà văn phòng nơi cô làm việc, anh xuống xe hỏi bảo vệ thì được biết, công ty này vừa tan làm rồi.

Chương Tranh Lam lập tức chửi thề “Chết tiệt!” Sắc mặt bảo vệ chột xám xịt, đang định hỏi: “Anh có thái độ gì vậy?” thì Chương lão đại đã nôn nóng hỏi: “Bến xe buýt gần chỗ các anh nhất là ở đâu vậy?” Trước khi đến anh đã định gọi điện thoại nhưng mà lại sợ cô cảm thấy phiền nên cố kiềm chế không gọi, ngoài ra cũng muốn cho đối phương một sự ngạc nhiên dù anh biết cô sẽ không ngạc nhiên cũng chẳng vui mừng, kết quả là anh còn chẳng gặp được cô, lập tức luống cuống chân tay.

Bảo vệ vừa nhìn đã biết đây là người có vai vế, cũng không có vẻ hung dữ, hơn nữa trông anh ta chắc có chuyện gấp nên mới hất càm, nói: “Từ đây ra rẽ phải đi năm chục mét là đến.”

Chương Tranh Lam nói cảm ơn, quay người định gọi điện thoại thì chuông điện thoại của anh lại vang lên. Nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, anh sững sờ một lát mới nhấn nút nhận cuộc gọi. “Thủy Quang?”

“Ừm.” Giọng nói của cô vẫn không chút ảm áp như mọi khi nhưng lại khiến Chương Tranh Lam nở nụ cười. “Em đang ở đâu vậy?”

Giọng nói của đối phương như than thở: “Đối diện bên đường.”

Chương Tranh Lam ngẩng đầu lên nhìn thấy Thủy Quang đứng trên vỉa hè bên kia đường, giữa dòng người thưa thớt, cô mặc áo khoác màu đen, quàng khăn nhạt màu, tay cầm di động... lặng lẽ nhìn sang bên này.

Thời khắc đó, trong lòng Chương Tranh Lam trở nên rộn ràng... Được nhìn thấy cô tốt hơn hết thầy, nếu đây không phải là yêu thì thế nào mới là yêu?

Nếu nói lúc bắt đầu chỉ là do sai sót, nếu nói nỗi nhớ nhung của hai năm đó chỉ là vô tình, vậy sự bồi hồi, khắp khởi, không cách nào buông tay lúc này đã quá rõ ràng. Nỗi nhớ nhung trong tim tích lũy dần theo thời gian, sau khi từng có được người đó thì không thể tìm ai khác để thay thế.

Chương Tranh Lam cười, nói vào điện thoại: “Em đợi anh?”

Thủy Quang cất điện thoại, nhìn người đàn ông đang tươi cười rạng rỡ phía bên kia đường, trước khi anh lên xe hình như còn nói câu gì với bảo vệ phía sau.

Anh lái xe đến bên cạnh cô, xuống xe rồi đi đến trước mặt cô, nụ cười nơi khóe miệng không hề nhạt bớt. “Anh còn tưởng em đã đi rồi.”

Thủy Quang “ừm” một tiếng coi như đáp lời, Chương Tranh Lam lại hỏi: “Em đói chưa? Chúng ta tìm chỗ ăn tối nhé?” Buổi trưa không ăn với nhau được thì buổi tối kiểu gì cũng phải đi, anh đã nghĩ mấy nhà hàng rất được, nhưng ăn gì không quan trọng, quan trọng là anh và cô phải đi cùng nhau.

Chương Tranh Lam cảm thấy nếu không gặp được cô thì nóng ruột gan, giờ gặp được rồi thì phải tận dụng cơ hội mới được, nhưng anh lại nghe thấy người trước mặt nói: “Tôi về nhà, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Cặp mày đẹp dễ không khỏi nhíu lại, anh nói: “Vậy anh cùng về với em.”

Thủy Quang trầm ngâm. Chương Tranh Lam nhìn dáng vẻ của cô thì không kìm được “haizz” một tiếng. “Tiêu Thủy Quang, em không thể sáng nắng chiều mưa nhé! Bây giờ anh không chịu được kích thích đâu, nếu em muốn bảo anh đi, chắc chắn anh sẽ bám riết lấy em.”

Thủy Quang im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi chỉ nghĩ là anh rất bận.”

Chương Tranh Lam nghe cô nói vậy liền thả lỏng người, mỉm cười cầm lấy túi xách bên tay cô. “Anh thì bận việc gì được chứ!” Nói rồi mở cửa xe cho cô.

Thủy Quang đành nói. “Vậy tôi muốn đi chợ mua đồ trước.”

“Cái đó đơn giản, anh đưa em đi.”

Đối với Chương Tranh Lam, đây là lần đầu tiên trong đời anh đi chợ, cũng không phải do Chương lão đại được chiều chuộng nên lười biếng, đối với thứ mình có hứng thú, dù có thức mấy ngày mấy đêm anh cũng không kêu mệt, nhưng với những thứ mà anh không có hứng thú thì anh chẳng bao giờ động đến, ví dụ như việc nấu cơm, đã không có hứng thú với bếp núc thì đương nhiên anh sẽ chẳng bao giờ chạy đi mua thức ăn làm gì.

Nhưng nếu đi cùng với Thủy Quang thì làm gì Chương Tranh Lam cũng đều hăng hái, phấn khởi, một bước không rời, nói cũng nhiều hơn, chỉ sợ bỏ sót điều gì đó khiến anh cảm thấy đáng tiếc.

Thủy Quang từng đi siêu thị với anh một lần, đã miễn dịch với những câu hỏi linh tinh, vớ vẩn của anh.

Bây giờ là lúc chợ đông người nhất, vóc dáng cao lớn, anh tuấn của anh đứng giữa đám người giống như hạc đứng giữa bầy gà, trên người anh lại toàn hàng hiệu khiến người ta phải ngoái nhìn. Nhưng người ta càng để ý người đàn ông đẹp trai, phong độ ngồi ngồi đứng trước hàng cá, kéo tay áo cô gái đang mua ngao ở bên cạnh, nói: “Thủy Quang, chúng ta mua cá nhé? Cá giàu protein.”

Anh muốn mua cá thì cứ cố đòi chọn con to nhất, Thủy Quang chẳng buồn nhìn sang anh. “Con cá mè này to quá, không ăn hết đâu.”

“Không sao, không ăn hết thì bỏ lại.”

Thủy Quang nghe thấy vậy thì liếc anh một cái. Nụ cười của anh càng đậm hơn. “Được rồi, chúng ta không thể lãng phí, vậy thì anh ăn nhiều một chút, bảo đảm sẽ ăn hết.”

Thủy Quang thật sự không muốn thu hút sự chú ý của người khác, vẫn cúi đầu chọn ngao, khẽ giọng nói: “Anh đừng mè nheo!”

Chương lão đại bị mắng nhưng còn cười vui vẻ hơn lúc trước, vẫn không bỏ cuộc. “Mua một con đi mà, lát nữa anh sẽ giúp em mổ cá.” Thật ra anh chỉ muốn cùng cô vào bếp nấu nướng, nhưng anh vừa nói ra câu này, người chủ hàng cá liền nói: “Chúng tôi có thể mổ cá giúp”, làm cho Chương Tranh Lam im tịt.

Thủy Quang chợt cười nhưng không nói gì, cô bảo chủ hàng cân ngao, sau đó nói: “Bắt cho tôi một con cá chép, nhỏ thôi.”

Người chủ hàng cá vừa cân ngao vừa cười, nói: “Cô gái, bạn trai cô muốn ăn cá mè, cô cứ mua cho anh ấy một con đi, hai người không ăn hết thì nấu nửa con, nửa còn lại cất đi để hôm sau ăn cũng được.”

Thủy Quang nghe thấy từ “bạn trai” liền sững lại, còn Chương Tranh Lam lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Anh cười, kéo tay Thủy Quang, đón lấy chiếc túi mà chủ hàng cá đưa cho, sau đó hào phóng đưa tất cả tiền trên tay cho anh ta, nói lát nữa không cần trả tiền khiến anh ta ngẩn người. Bàn tay còn lại của anh nắm chặt tay Thủy Quang không buông ra nữa, cô muốn giằng thoát ra nhưng anh càng nắm chặt hơn.

Chương Tranh Lam không nhìn cô, thản nhiên nói với chủ hàng cá: “Cô ấy nói cái gì thì lấy cái đó, anh mổ cá chép đi!”

Sau đó, Chương Tranh Lam dắt tay Thủy Quang rời đi, nhìn các sạp hàng ở hai bên rồi nghiêng đầu hỏi cô muốn mua gì...

Thủy Quang bị anh làm cho bó chân bó tay, đến mua mớ rau cũng khó. “Anh cứ nắm tay tôi thì làm sao tôi mua được?”

Chương Tranh Lam nói: “Em có thể bảo anh mua giúp em, phục vụ em, chuyện gì anh cũng bằng lòng.”

Thủy Quang chẳng thèm đón nhận, nói: “Anh không biết chọn.”

“Vậy em dạy anh, anh có thể học rất nhanh đấy...” Sau đó anh lấy ví dụ năm hai mươi tuổi học lái xe, chỉ nghe người ta giảng một lần, anh đã biết đi rồi.

Thủy Quang mặc kệ anh, muốn rút tay ra nhưng bị đối phương thuận thế đan mười ngón tay vào nhau. Anh giơ tay của hai người lên, đưa mu bàn tay cô kề đến bên môi mình. “Đừng tấn công bất ngờ.”

Khi anh nói chuyện, bờ môi nhẹ nhàng cọ lên làn da cô khiến cô bất giác rút tay lại. Sự thân mật này khiến cô không thể bình tĩnh, rầu rĩ một lát rồi nói: “ Buồn.”

Thủy Quang từ nhỏ đã sợ buồn. Trước đây hay đùa với Cảnh Cầm, luận về “thân thủ”, Tiểu Cầm đương nhiên không bằng cô nhưng một khi Tiểu Cầm nằm bò lên eo cô cù, cô chỉ còn nước cầu xin tha mạng.

Lúc này Chương Tranh Lam nghĩ ngợi một lát, sau đó nắm tay cô đặt vào trong túi áo, khẽ ấn qua lớp vải áo, nói: “Em xem, sẽ luôn có cách.” Ý đồ của đối phương rất rõ ràng, dù thế nào cũng không buông tay.

Thủy Quang nhìn anh, hồi lâu sau mới nói: “Chương Tranh Lam, anh rất căng thẳng phải không?”

Chương lão đại thực sự căng thẳng, suốt quãng đường chỉ sợ cô rút tay lại, sợ cô hất tay anh ra, sợ cô nói dừng lại... Tóm lại trông bề ngoài anh rất ung dung, tự tin nhưng thực ra trong lòng anh bất an, sự lơ lửng trước kia hoàn toàn biến mất, lúc này bị nói trúng tim đen, anh còn hơi đỏ mặt.

Dây dưa với một người đàn ông như thế này lại càng khiến Thủy Quang thêm phần ưu sầu.

Khi hai người mua đồ xong, trước khi lên xe, Thủy Quang nhìn anh nói: “Anh không cần đối tốt với tôi như vậy.”

Chương Tranh Lam sững người, cười nói: “Anh cam tâm tình nguyện mà.”

Anh cam tâm tình nguyện, vì vậy anh bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì cô.

Sau đó, suốt cả quãng đường, Thủy Quang không nói gì nữa, người trong lòng cô đã chết, còn người bên cạnh cô lại đang làm tất cả những việc cô đã từng làm. Khi đến dưới tòa nhà nơi cô ở, cô chậm rãi nói: “Chương Tranh Lam, chúng ta thử xem sao nhé!”

25. Chương 25: Đã Được Lợi Còn Ra Về

Khi Chương Tranh Lam nghe thấy câu đó, trong lòng vô cùng kích động nhưng ngoài mặt lại tỏ ra rất bình thường, có lẽ đây chính là cái gọi là vật cực tất phản, thậm chí anh còn đáp một tiếng: “Được.”

Nhưng khi Thủy Quang đẩy cửa bước xuống xe, anh đi theo xuống mới phát hiện ra mình để quên chìa khóa xe, lại vội vàng mở cửa rút chìa khóa, ấn mở cốp sau, khi đóng cửa lại còn suýt kẹp phải ngón tay... Thủy Quang đã lấy đồng hồ mới mua ra khỏi cốp xe, đi đến bên cạnh anh, cũng có phần mất tự nhiên, ngập ngừng một lát mới nói: “Anh lên trên với em không?”

Đương nhiên là anh muốn lên trên nhưng lúc này cô hỏi như vậy, ý nghĩa đã hoàn toàn khác. Anh cười rạng rỡ, cầm lấy đồ trên tay cô, nói: “Đi thôi, anh cũng hơi đói bụng rồi, lát nữa anh giúp em rửa rau, lần này nhất định sẽ rửa từng lá rau một...”

Thủy Quang bất giác nhìn sang anh, thấy người kia rất tự nhiên cười, nói: “Anh căng thẳng.”

Thủy Quang không nói gì. Khi lên lầu, cô đi phía trước, Chương Tranh Lam đi phía sau, anh nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, mái tóc ngắn đến vai, một bên mặt cô được ánh đèn hành lang chiếu vào... Đường như mọi thứ trên người cô đều có thể khiến anh vẩn vơ, lưu luyến, anh không kiềm chế được duỗi tay ra tóm lấy vật áo khoác của cô, cho đến tận cửa phòng ở tầng ba mới lặng lẽ buông tay ra.

Thủy Quang lấy chìa khóa từ trong túi ra, đang định mở cửa thì người phía sau xán đến bên tai cô, nói: “Thủy Quang, lần này em sẽ không đuổi anh đi nữa chứ?” Tư thế thân mật kèm theo nụ cười đó khiến trái tim Thủy Quang lay động, sau đó cô nghiêm túc nói: “Anh còn lăm mồm nữa thì em sẽ đuổi anh đi.”

Anh cười, giơ tay lên, nói: “Nhất định anh sẽ không lăm mồm nữa.” Giọng điệu này chính là đã được lợi còn ra về. Die nda nl eq uyd on

Thủy Quang vừa mở cửa đi vào nhà thì nhìn thấy hai người đang ngồi trên sofa trong phòng khách, lập tức sững sờ. Người phía sau cô cũng bất ngờ, nhưng Chương Tranh Lam vốn lúc nào cũng có dáng vẻ ung dung, chẳng bao giờ tỏ ra có hứng thú với ai, ngoại lệ chỉ có Thủy Quang mà thôi.

La Trí nhìn thấy người vừa vào cửa cũng đã kinh ngạc đứng lên, cất tiếng gọi: “Thủy Quang”, sau đó lại chào hỏi Chương Tranh Lam: “Chương Tổng!”

Chương Tranh Lam dịu dàng cười với người bên cạnh rồi mới quay đầu, nói: “Đều ở đây cả.”

Anh nói “đều ở” là bởi anh cũng quen biết người kia, là lão Thiệu – huynh đệ của Đại Quốc, đối tác của La Trí, mà hiện tại, anh cũng là một trong số các đối tác của công ty mới mở đó.

Lão Thiệu rất kính trọng Chương Tranh Lam, lúc này đã đi đến chào hỏi: “Chương Tổng, anh cũng đến à? Chúng tôi vừa rồi còn nhắc đến anh nữa, hai ngày nay chúng tôi nhận được hai đơn hàng lớn, muốn cho anh xem qua, nhân tiện hỏi ý kiến của anh.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Nhưng tôi không am hiểu lắm về lĩnh vực này, hai người cứ tự quyết định đi.” Khi anh nói, Thủy Quang đã đón lấy túi đồ trên tay anh, lúc này cô không dám đối diện với La Trí nên đi thẳng vào phòng bếp.

Chương Tranh Lam rất tự giác không lập tức bám theo cô, nhìn cô đi vào bếp rồi mới quay sang phía hai người đang đứng trong phòng khách. “Sao đứng cả vậy? Ngồi đi!”

Hai người kia bỗng nhiên có cảm giác chủ khách đảo lộn. La Trí thật sự là đang khổ sở suy nghĩ, Thủy Quang nhà anh cùng... Chương Tổng? Anh luôn cảm thấy Chương Tranh Lam là một người rất khó gần, đó là chưa nói đến chuyện riêng của Thủy Quang.

Hai người này thực sự khiến La Trí không ngờ được, cũng có thể nói là không tài nào tưởng tượng được. Anh muốn nói gì đó mà cả nửa ngày không cất nên lời, cuối cùng là Chương Tranh Lam lên tiếng trước: “Thủy Quang bị cảm cúm, trong nhà có thuốc không? Lát nữa ăn cơm xong, cậu nhớ bảo cô ấy uống thuốc, đừng để tái phát.”

“Ồ... vâng.” La Trí chậm chạp gật đầu, trong lòng rối như mớ bòng bong, những lời lẽ của Chương Tranh Lam khiến anh muốn nghĩ quan hệ của hai người họ trong sáng cũng không được.

Lão Thiệu ở bên cạnh cũng nhận ra điều gì đó, thầm kinh ngạc. Chương Tranh Lam kia ít nhiều cũng là chúa khó hầu hạ, khó thu phục, hôm nay nói chuyện với Đại Quốc, nghe nói là ông chủ của bọn họ có lẽ sắp kết hôn, anh ta chỉ coi là chuyện đùa, hóa ra là thật sao? Mà đối tượng còn là em gái của La Trí?

Chương Tranh Lam vẫn tỏ ra rất thần nhiên nhưng nếu ba người đàn ông cùng im lặng thì ít nhiều cũng có chút vô vị, liền tùy tiện hỏi mấy câu liên quan đến chuyện của công ty mới. Đàn ông mà nói đến chuyện công việc là lập tức trở nên sôi nổi, chuyện nọ nói tiếp chuyện kia.

Một mình Thủy Quang ở trong bếp vô cùng bận rộn, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến từ bên ngoài.

Cô có chút hoảng hốt, nên giải thích với La Trí thế nào đây? Nhưng cô không phiền muộn được bao lâu bởi ngay sau đó, Chương Tranh Lam đi vào bếp.

Anh cười, đi đến bên cạnh cô. “Anh đã nói sẽ giúp em rồi mà! Để anh làm cho.”

Thủy Quang vô thức hỏi: “Sao anh lại vào đây?”

Chương Tranh Lam chớp chớp mắt, nói: “Anh nhớ em.”

Cô lắc đầu. “Anh không thể nói chuyện tử tế được sao?”

Người kia thở dài. “Thủy Quang, những lời anh nói với em đều xuất phát từ đáy lòng đấy.”

“...”

Thủy Quang phát hiện người này luôn có thể khiến tư duy của cô nghĩ sang chỗ khác mà quên mất lời muốn nói. Mà điều khiến cô bất ngờ nhất là khi bọn họ ở trong bếp, chẳng có ai đến làm phiền, kể cả La Trí. Cô tưởng rằng anh cũng sẽ đi vào, dù không hỏi thì chí ít cũng nhìn xem bọn họ đang làm gì...

Chương Tổng rửa từng chiếc lá từng lá rau chột nghiêng đầu, kề gần vào tai Thủy Quang, ầm ầm nói: “Anh nói cho anh trai em biết là anh đang theo đuổi em rồi.”

Thủy Quang ngẩng đầu nhìn anh, mắt mở to đầy vẻ ngạc nhiên.

Chương Tranh Lam mỉm cười biện bạch: “Chúng ta cùng nhau đi vào, anh không nói thì anh trai em cũng phát hiện ra, mà anh quen “nói thẳng” một số chuyện.”

Chương Tranh Lam là người đàn ông trời sinh phóng khoáng nhưng lại mang dáng vẻ rất thần bí, cũng là điển hình của loại thường nói “tùy ý” nhưng người khác không thể tùy ý bắt chuyện. Người như anh sẽ không cho phép xuất hiện sự mập mờ, hướng hồ là “Tiêu Thủy Quang” khiến anh trông ngóng cầu mong, trần trọc khó ngủ.

Lúc này anh tưởng cô sẽ giận, nhưng lại nghe thấy cô nói: “Anh ấy nói thế nào?”

“Hả?” Sau khi phản ứng lại được thì anh nhếch khóe môi, nghiêm túc đáp: “Cậu ấy nói được.”

La Trí đại ca đương nhiên sẽ không nói như vậy.

Khi đó Chương Tranh Lam tựa vào sofa nói chuyện với bọn họ, dáng vẻ đầy tự tin, ung dung. Nói thực lòng, La Trí có phần coi Chương Tranh Lam là mục tiêu phấn đấu. Chương Tranh Lam chỉ hơn anh hai tuổi mà đã đạt được thành công như vậy khiến người khác ngưỡng mộ và kính phục. Cứ coi như Cảnh Lam thông minh hơn người nhưng đến độ tuổi của Chương Tranh Lam bây giờ cũng chưa chắc đã được thế này. Vậy mà một người như thế lại thành khẩn thỉnh cầu anh: “Tiểu La, tôi đang theo đuổi em gái cậu, việc này thực sự có chút vất vả, bất luận cậu có ý kiến gì về chuyện này, tôi cũng chỉ muốn nói tôi rất thật lòng với Thủy Quang. Tôi hy vọng cậu sẽ không “tấy nã” cô ấy.”

Sức công kích của việc nói thẳng là rất lớn, khiến La Trí sửng sốt chẳng nói nên lời, chỉ dờ dẫm gật đầu.

Bữa tối hôm đó, nếu nói bầu không khí bình thường thì cũng bình thường, nhưng nếu nói kỳ quái thì cũng thực sự kỳ quái.

Cả bữa cơm Thủy Quang không nói gì. La Trí đại ca vốn rất giỏi nói chuyện cũng trở nên ít nói. Nói nhiều nhất lại là hai “người ngoài” kia.

Chương Tranh Lam có tâm trạng tốt nên nói hơi nhiều, đương nhiên điều này với “căng thẳng mà nhiều lời” thì để bàn luận sau. Còn về lão Thiệu, tuy lúc đầu vô cùng kinh ngạc nhưng sau đó cũng biết phải cố gắng chào hỏi Chương Tổng, đến giờ mối quan hệ giữa hai người đã trở nên thân thiết hơn phần nào, từ đó có thể nhìn thấy trước tiền đồ xán lạn của công ty mới của bọn họ.

Ăn cơm xong, vẫn còn sớm, lão Thiệu hưng phấn đề nghị đánh bài. La Trí đã bận rộn cả một ngày nên cũng muốn chơi vài ván để giải trí, mà sau một bữa ăn tràn đầy sự lúng túng, ngượng ngập thì cũng thấy oải rồi, liền nói: “Được thôi.”

Chương Tranh Lam đành phải gật đầu đồng ý, nhưng anh giúp Thủy Quang thu dọn bát đĩa trước, khi hai người còn lại đu tìm bài, anh cúi xuống, khua khua bàn tay trắng trẻo, thon dài trước mặt cô, hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy>”

Thủy Quang đang nghĩ đến tất cả những việc đã xảy ra hôm nay, khi thấy khuôn mặt anh tuần kia xán đến gần, chẳng biết vì sao trái tim cô lại nảy lên, quay đầu đi, nói: “Không có gì.”

Cặp mắt của Chương Tranh Lam lóe sáng. “Anh còn tưởng em đang nhớ anh.”

Anh nói không to nhưng đủ để Thủy Quang nghe thấy, sau đó nhìn theo người vừa lau bàn xong đi vào bếp, thu ý cười ngập tràn trong đáy mắt lại.

Sau đó La Trí tìm được hai bộ bài từ trong va li của anh, ba người đàn ông ra phòng khách chơi đấu địa chủ. Chương Tranh Lam chưa từng chơi nhưng được La Trí giải thích luật chơi một lượt, anh liền nói: “Được, chia bài đi.”

Lão Thiệu hỏi han: “Chương Tổng, muốn cược tiền không? Cược chút cho vui.”

La Trí xem vào: “Được thôi, nhưng mà lão Thiệu, thua rồi đừng quýt đấy, năm mươi tệ lần trước anh vẫn chưa trả em đâu đấy.”

Chương Tranh Lam chẳng để tâm, trước đó anh định giúp Thủy Quang rửa bát nhưng lại bị cô đuổi ra ngoài. Cô nói: “Anh không thể không đi theo em sao?”

Người nào đó sau khi bị “đuổi” ra ngoài liền nghe thấy lão Thiệu gọi: “Nào nào Chương Tổng, đánh bài, đánh bài!”

Sau khi đánh hai ván, Chương Tranh Lam đã hiểu rõ được luật chơi, đánh càng lúc càng thuận. Lão Thiệu nghi hoặc hỏi: “Chương Tổng, đây thực sự là lần đầu tiên anh chơi đấu địa chủ?”

Chương Tranh Lam nhận điều thuốc lão Thiệu đưa cho, kẹp vào ngón tay, đối phương muốn châm lửa cho anh nhưng anh lại xua xua tay.

Lão Thiệu không hiểu nhưng cũng thu bàn tay cầm bật lửa lại, sau đó nghe thấy Chương Tranh Lam nói: “Dạo này đang cai thuốc.” Chỉ là anh vẫn thấy hơi ngứa tay nên mới cầm chơi cho đỡ thèm. Anh đánh ra một dây, trên tay còn một lá, nói: “Chắc hai người không có bài lớn hơn thế này đâu nhỉ, trả tiền đi!”

La Trí liên tục lắc đầu. “Bài của em đẹp thế này mà vẫn không thắng được”, rồi móc tiền trong túi quần ra nhưng lại còn mấy đồng xu, vừa đứng lên để vào phòng lấy ví tiền thì nhìn thấy Thủy Quang rừ trong phòng bếp đi ra, anh vô thức cất tiếng gọi: “Quang Nhi, cho anh vay tiền!”

Thủy Quang nghe thấy bọn họ đang chơi bài ăn tiền thì nhú mày, nhưng vẫn đi lấy tiền ở trong túi xách mang đến đưa cho La Trí đang xía bài, anh đang đỡ tay liền chu môi nói: “Mười tệ, đưa cho Chương Tổng.”

Thủy Quang lấy ra mười tệ đưa cho Chương Tranh Lam. Chương Tranh Lam vẫn luôn nhìn sang cô, lúc này chìa tay đón lấy tờ tiền, khẽ cười, nói: “Cảm ơn!” Ngón tay ấm áp như có như không chạm vào bàn tay hơi lạnh của cô khiến cô rụt tay lại, bất giác lườm anh một cái.

Nụ cười của Chương Tranh Lam càng trở nên rõ ràng, anh không biết tại sao anh lại yêu cô như vậy.

26. Chương 26: Anh Yêu Em Là Đủ Rồi

Hôm đó, trong căn hộ Thủy Quang thuê, ba người đàn ông đánh bài đến hơn chín giờ mới tan cuộc. Giữa chừng Chương Tranh Lam có nhận mấy cuộc điện thoại, đều là các loại như: “Chương Tổng, anh đang ở nơi xa xôi nào vậy, có muốn ra ngoài uống rượu không?” Khi nhận được cuộc gọi đầu tiên như thế này, anh lập tức nhìn sang Thủy Quang đang bưng trà lên cho bọn họ.

Thủy Quang từ nhỏ đã được bố giáo dục rất nghiêm nên lúc này có ba người đàn ông vừa hút thuốc vừa đánh bài trong nhà, cô cũng biết lễ nghĩa bưng trà lên. Chương Tranh Lam đón lấy cốc trà, cười nói “cảm ơn”, đợi cô đi rồi mới bình tĩnh nói với người ở đầu máy bên kia: “Không rảnh, thôi nhé, dập máy đây!”

“Hãy! Bạn học cũ, đang bận gì vậy? Không phải mới giờ này đặc rúc về nhà rồi chứ?”

Chương Tranh Lam rút một quân bài vứt ra. “Châu Kiến Minh, có chuyện gì thì mau nói đi.”

Đối phương vui vẻ nói: “Chẳng phải đã nói cùng ra ngoài uống rượu sao?”

Chương lão đại không đổi sắc mặt, nói: “Nửa đêm canh ba uống rượu gì chứ? Không có việc gì thì về nhà sớm đi!”

Đối phương ngừng một lát. “Cậu là Chương Tranh Lam phải không?!”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Được rồi, được rồi, tôi đang bận, không có việc gì thì dập máy nhé!”

Bị ngắt máy không thương tiếc, Châu Kiến Minh nhìn di động hồi lâu rồi kinh ngạc quay đầu về phía Giang Dụ Như. “Tranh Lam bảo chúng ta về nhà sớm, bình thường cậu ta là người hay tu tập bạn bè nhất!”

Giang Dụ Như uống một ngụm bia rồi nói: “Hay là yêu ai rồi?”

Bên cạnh có người cười, nói: “Hồi học đại học, trong phòng bọn em, câu anh Lam hay nói nhất chính là “yêu đương là lãng phí thời gian”. Chị Giang, không phải nói chị lãng phí thời gian đâu, là anh Lam quá tuyệt tình! Khi đó anh ấy còn nói “nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu”, sau đó lại thay bạn gái chăm hơn bất cứ ai, cho nên loại người như anh Lam không thể nào yêu đương gì đó được, tám phần là không muốn ra ngoài đối phó với chúng ta mà thôi.”

*nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu: vườn hoa nghìn đoá, ta chỉ hái một nhành.

Giang Dụ Như dường như định phản đối. “Nếu các cậu đã nhìn thấy anh ấy... Thôi bỏ đi, một đám người thô lỗ như các cậu cũng chẳng hiểu được...”

Mọi người đều muốn nói Giang tiểu thư kỳ thị giới tính!

Giang Dụ Như cười khẩy một tiếng. “Đừng nói nữa, tôi còn tò mò hơn các cậu ấy chứ, rốt cuộc là cô gái như thế nào mà có thể thu phục được Chương Tranh Lam?”

Die nda nl e qu yd on

Còn Chương Tranh Lam, anh vẫn luôn là người thích làm theo cảm hứng, chẳng biết kiêng kỵ điều gì nên sau khi nhận được cuộc điện thoại thứ ba với nội dung tương tự, anh quyết định tắt di động.

Lúc này Thủy Quang vừa đi vào phòng ngủ. La Trí đánh ra một lá bài rồi quay đầu nhìn cánh cửa đang đóng lại, sau đó nhìn Chương Tranh Lam ở phía đối diện, do dự hỏi: “Chương Tổng, anh với em gái em... là nghiêm túc phải không?” Thực ra La Trí muốn hỏi anh với em gái em rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại ở bên nhau? Điều này quá bất ngờ! Anh nghiêm túc hay chỉ muốn chơi đùa em gái em? Dù sao trước đó không có bất cứ dấu hiệu nào... Nghĩ đến đây, đột nhiên La Trí nhớ lại một lần gặp Chương Tổng ở trong lối đi của tòa nhà này, trong đầu lập tức lóe lên điều gì đó, sau khi kinh ngạc lại cảm thấy vô cùng lúng túng, suýt đã ra nhầm bài.

Trên mặt Chương Tranh Lam không có dù chỉ là một gợn sóng, anh cười, nói: “Tiểu La, tôi thật sự thích em gái cậu.” Hoặc là nói anh mê muội cũng được, không biết nữa, dù sao thì tâm trí anh cũng bị cô bắt mất rồi.

Câu nói thẳng thắn thế này khiến hai người nghe ngơ ngác nhìn nhau. La Trí thật ra cũng không tiện thăm dò nhiều hơn nữa, dù sao tình cảm cũng là một chủ đề quá nhạy cảm, cho dù một người trong đó là em gái anh, là thanh mai trúc mã của anh, trong lòng anh vẫn nghĩ, nếu Thủy Quang có thể thích một người khác thì đó chỉ có thể là chuyện tốt chứ không thể là chuyện xấu.

La Trí cười, ra bài. “Chương Tổng, hôm nay anh thắng nhiều thế này, hôm khác phải mời bọn em ăn cơm đấy!”

Chương Tranh Lam rất hào phóng trả lời: “Được.”

Lão Thiệu buông bài, cười he he, nói: “Vây tôi dù thua nhưng trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều rồi.”

Thủy Quang ở trong phòng đọc sách một lát, nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài thì cảm thấy không quen lắm. Mấy năm rồi, cuộc sống của cô không hề nao nhiệt thế này, cũng không phải vì có người nào đó ở trong nhà mà cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Khi Thủy Quang cầm quần áo đi vào phòng tắm thì đụng phải người nào đó. Anh mới rửa tay, vừa rút giấy lau tay vừa quay người đi ra ngoài, Thủy Quang cầm quần áo ngủ đứng ở cửa. Chương Tranh Lam thấy cô sưng người thì cười, nói: “Em đi tắm à?”

Thủy Quang “vâng” một tiếng. “Anh xong rồi à?”

Anh đứng bất động. “Ồ xong rồi.” Chương Tranh Lam nhìn bộ quần áo trong tay cô, khi đi ngang qua còn tóm lấy cổ tay cô, nghiêng đầu, nói: “Em lấy thêm chiếc áo khoác mang vào đi, đến khi ra ngoài thì khoác lên để tránh bị lạnh.”

Thủy Quang nghĩ, bộ quần áo ngủ trên tay cô đã là kiểu mùa đông rất dày rồi nên không đi lấy thêm áo khoác nhưng khi cô ra ngoài, cuộc đánh bài đặc kết thúc, mà lão Thiệu chẳng biết đã rời đi từ khi nào rồi.

Chương Tranh Lam dựa vào bàn ăn uống trà. La Trí ở trong bếp, hình như lại đối nên nấu đồ ăn đêm.

Chỗ này chỉ còn lại hai người. Mái tóc ngắn của Thủy Quang bị ướt, dính vào mặt, cô lúng túng định vén lên. Chương Tranh Lam đặt cốc trà xuống, đi đến bên cạnh, đón lấy chiếc khăn trong tay cô. “Sao khi em tắm không chụp mũ tắm chứ?” Anh giúp cô lau khô đuôi tóc, trong ánh mắt là bao nhiêu cảm xúc phải kìm nén.

Thủy Quang nói: “Để em tự làm.”

Chương Tranh Lam rất nghe lời đưa khăn cho cô, nói: “Vây lát nữa em phải tiễn anh xuống dưới.”

Điều kiện cũng thật khiên cưỡng, nhưng Thủy Quang chưa kịp mở miệng thì Chương Tranh Lam đã thấp giọng nói: “Nếu không thì anh sẽ “kiss you goodbye” ngay tại đây, anh nói trước là anh rất vui mừng nếu được chọn cách sau.”

Khi nói câu này, trông anh rất nghiêm túc, Thủy Quang cũng chẳng biết nên phản ứng thế nào nữa. Thấy cô trầm mặc, anh liền cười, định hôn khiến cô giật mình, lùi một bước, nói: “Anh đừng đùa nữa.”

Giọng điệu của cô như mang vẻ trách cứ khiến anh vui như mở cờ trong bụng. “Vây em phải tiễn anh xuống dưới.”

Ở trước mặt cô, người này giống như một tên vô lại, bám dính không buông, Thủy Quang hàm hồ nói: “Anh không biết đường sao?”

“Không biết.” Anh chăm chú nhìn Thủy Quang, chậm rãi nở nụ cười. “Được rồi, anh trêu em đấy, đừng hốt hoảng nữa.” Anh đưa tay vén mấy sợi tóc mái ở trước mắt cô ra. Thủy Quang trước nay không thích tiếp xúc thân thể với người khác, có thể là thói quen được luyện thành do học võ từ nhỏ, nhưng đối diện với người này, cô thường xuyên không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cố gắng hết sức để không phớt lờ anh.

Còn Chương Tranh Lam thì sao? Anh phải gắng toàn lực để kiềm chế, anh rất muốn ôm cô, hôn cô, muốn chứng minh tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay là thật chứ không phải do bản thân anh tưởng tượng ra.

Sau đó, lần đầu tiên trong đời, Chương Tranh Lam hỏi một vấn đề rất ấu trĩ: “Thủy Quang, mối quan hệ giữa chúng ta bây giờ là thật chứ không phải không?”

Thủy Quang lạnh nhạt nhìn anh một cái. Về mặt của kẻ kia cực kỳ vô tội. “Em xem, anh ở lại nhà em lâu như vậy mà em chẳng đốai hoài đến anh, anh rất bơ vơ.”

“Chẳng phải anh đánh bài với bọn họ rất vui vẻ sao?” Thủy Quang nói ra sự thật.

Giọng nói của Chương Tranh Lam tuy không có gì khác thường nhưng thần thái rõ ràng là rất vui mừng, anh cầm áo khoác rồi kéo cô đi ra cửa.

Thủy Quang nhìn vào phòng bếp, bên đó không có âm thanh gì nhưng cũng không thấy La Trí ra ngoài.

“Anh làm gì vậy?” Cô thấp giọng hỏi.

Chương Tranh Lam vui vẻ quay đầu dụ dỗ: “Em chỉ cần tiễn anh đến cửa thôi được không? Anh muốn nói với em mấy câu, chỉ mấy câu thôi.”

Tuy hỏi vậy nhưng tay anh lại nắm chặt tay cô, chỉ sợ cô không vui. Thủy Quang muốn nói thêm điều gì đó nhưng cuối cùng chẳng mở miệng, mặc cho anh kéo ra cửa.

Chương Tranh Lam muốn khoác áo khoác lên người cô nhưng cô đẩy tay anh ra, nói: “Không cần đâu. Em không lạnh.”

Anh cười. “Thủy Quang, có thể tối hôm nay anh sẽ không ngủ được, làm thế nào đây?”

Lúc này La Trí đại ca ở trong bếp, anh đã do dự rất lâu rằng có nên ra ngoài không, cuối cùng vẫn không đi ra. Trước đó Chương Tổng đã nói với lão Thiệu: “Hôm nay đến đây thôi nhé, lần sau mời hai người ra ngoài ăn cơm rồi chơi tiếp mấy ván.”

Lão Thiệu là một tay giang hồ rất biết nhìn sắc mặt người khác, lúc này lập tức đứng dậy vươn vai, nhìn đồng hồ, nói: “Ồi, muốn thế này rồi cơ à? Tôi phải về thôi, ngày mai phải đi làm sớm.”

Khi La Trí tiễn lão Thiệu ra ngoài, người kia vỗ vỗ vào vai anh, nói: “Tiểu La, em rể cậu có tài sản trên trăm triệu, có cảm thấy áp lực quá lớn không?”

La Trí cười, mắng: “Sao em phải cảm thấy áp lực lớn chứ?”

Thật ra, trong mối “quan hệ” này, áp lực lớn nhất phải là Chương Tổng có tài sản trên trăm triệu kia.

Chương Tranh Lam đứng ở đó, nhìn ngắm Thủy Quang một hồi: “Trưa mai anh đến công ty em rồi chúng ta đi ăn cơm nhé?”

Thủy Quang âm ừ “vâng” một tiếng.

“Thủy Quang!” Anh ôm lấy cô. Người trong lòng anh co rúm lại, bàn tay anh vỗ về trên lưng cô, mặt anh kề vào cổ cô, khẽ nói: “Anh yêu em.”

Thủy Quang vẫn không đáp lại, cuối cùng Chương Tranh Lam thả cô ra, nụ cười không thay đổi, rất lịch sự nói: “Vậy anh đi đây, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Thủy Quang nhìn theo bóng lưng anh đến khi nó biến mất ở cầu thang tầng hai, một lát lâu sau mới quay người vào nhà.

Vào lúc này, Chương Tranh Lam đã lên xe. Anh ngẩng đầu nhìn lên ô cửa sổ sáng đèn trên tầng ba, cuối cùng châm một điếu thuốc, chậm chậm rít một hơi, nhả khói ra, trong màn khói lờn vờn, anh bình thản nói: “Thủy Quang, anh yêu em là đủ rồi... bất luận em có nghiêm túc hay không.”

27. Chương 27: Quà Sinh Nhật Tốt Nhất

Chương Tranh Lam hút xong điếu thuốc thì lái xe rời đi.

Trước khi Thủy Quang chìm vào giấc ngủ còn nhận được một tin nhắn, chỉ có hai chữ rất đơn giản: “Ngủ ngon”, Thủy Quang rúc vào chăn, nhìn màn hình di động phát ra ánh sáng yếu ớt, cuối cùng lưu số điện thoại ấy với cái tên: Chương Tranh Lam.

Còn Chương lão đại về đến nhà, nhìn thấy Giang Dụ Như đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, trên tay cầm một lon bia, tay kia vẫn kẹp điều thuốc. Anh đi đến đỡ Giang Dụ Như dậy, nói: “Tại sao không gọi điện cho anh trước? Đợi lâu lắm rồi à?”

Giang Dụ Như nói: “Không lâu lắm, vừa tan cuộc với bọn Châu Kiến Minh, không muốn về nhà nên đến thăm người tình cũ là anh đây, thuận đường mà...” Dụ Như nói rồi nhìn chiếc xe phía sau anh. “Đến xem người yêu đương nhiệm của anh, sao nào, không đưa về đây à?”

Chương Tranh Lam cười cười. “Em nói bừa gì ạ?”

Giang Dụ Như dựa vào vai anh. “Chương Tổng, lần này anh có cần phải giữ bí mật đến vậy không? Trước đây, mỗi lần anh có bạn gái mới, chẳng phải ngày thứ hai đã đưa đến uống rượu với bọn em sao?”

“Giang Dụ Như, có phải em uống say rồi không?” Chương Tranh Lam cười, đón lấy lon bia trên tay cô, đỡ cô đứng thẳng dậy rồi lấy chìa khóa mở cửa.

Giang Dụ Như nhìn người đàn ông cao lớn này, người đàn ông lý trí đến mức có thể nói là lạnh nhạt này sẽ yêu người con gái như thế nào? Trong lòng cô chợt thấy khó chịu.

Chương Tranh Lam đỡ Giang Dụ Như vào nhà, lúc này cô dường như đã tỉnh táo hơn rồi, xua xua tay, đứng thẳng dậy, nói: “Em không sao, haizz, Chương Tranh Lam, phải mấy năm rồi em chưa đến nhà anh ấy nhỉ?”

Chương Tranh Lam vút chìa khóa vào chiếc bát thủy tinh trên tủ cạnh cửa vào, tiện tay đặt lon bia ở bên cạnh, vừa cởi áo khoác vừa đi vào trong, cười nói: “Anh đi rót trà cho em, em cứ tự nhiên nhé!”

Giang Dụ Như chậm rãi đi vào cùng, nhìn trái ngó phải. “Căn phòng kiểu mẫu điển hình. Chương Tổng, trà Phổ Nhĩ, cảm ơn!”

Người vừa đi vào bếp hét với ra một câu: “Không có, trà xanh nhé!”

“Xí, ông chủ Chương, anh chiêu đãi khách thể này sao?” Giang Dụ Như đi qua đó, thấy Chương Tranh Lam đang đun nước. Anh quay về phía cô, nói: “Thật sự là không có, hay em uống nước lọc?”

Giang Dụ Như nghịch điều thuốc đang cháy trên tay, lát sau mới lên tiếng: “Tranh Lam, em muốn kết hôn rồi.”

Người kia nghe thấy vậy, thấp giọng cười, nói: “Đó là chuyện tốt mà. Ai lại tốt số như vậy, được đại mỹ nữ văn võ song toàn như em đây để mắt đến?”

Giang Dụ Như mơ hồ có cảm giác mất mát, trước đây cô và Chương Tranh Lam ở bên nhau là bởi vì cảm thấy “thích hợp”. Khái niệm “thích hợp” trong quan niệm của người hiện đại chính là các vấn đề điều kiện, học thức tương đương, có điểm chung, tương mạo tương xứng... mà họ thường quên mất tình cảm, đây chính là thứ nguyên thủy nhất, thuần túy nhất.

Giang Dụ Như không nói rõ được rốt cuộc cô có tình cảm thế nào với Chương Tranh Lam. Vào lúc cô cảm thấy khó khăn nhất, mong lung nhất, anh đã giúp cô. Anh nói vết thương tình này sẽ tự hồi phục theo thời gian, nếu không được thì em hãy tìm người dựa dẫm, cũng coi như để làm phân tán sự chú ý, mà anh có thể độ lượng làm người đó. Khi đó anh thực sự đã giúp cô rất nhiều.

Trước đây, khi chưa thân với Chương Tranh Lam, cô vẫn luôn cảm thấy con người này hơi hơi hơi lại cao ngạo. Anh thành công sớm, sau đó công việc cũng thuận buồm xuôi gió, hiểu một cách đơn giản là khi còn nhỏ được gọi là thiếu nhi thiên tài, lớn lên thì là thiếu niên thiên tài, lên đại học là sinh viên ưu tú... Ở trường đại học có bao nhiêu thầy giáo nổi tiếng muốn hướng dẫn anh học thạc sĩ, tiến sĩ nhưng anh lại khiến mọi người bất ngờ. Đang học thạc sĩ thì anh bỏ dở để lập nghiệp, cuối cùng thu được cả danh lẫn lợi cũng chẳng có gì bất ngờ. Ngay từ lúc đầu anh đã đứng ở chỗ cao, chưa từng rơi xuống, cao ngạo phóng túng cũng đều có nguyên nhân, nhưng thực tế thì sao? Sau khi thân thiết với Chương Tranh Lam, Giang Dụ Như mới phát hiện ra sự cao ngạo và hơi hợm của anh đều xuất phát từ sự lười nhác chứ không phải anh

không coi ai ra gì, có điều thứ anh thật sự hứng thú quá ít, phần lớn những việc anh làm đều là để ứng phó với người, ứng phó với việc, cũng là ứng phó với chính mình.

Thực ra Giang Dụ Như cũng không dám nói cô hiểu rõ về Chương Tranh Lam nhưng cô biết, anh rất thông minh, mà khi một người đã thông minh đến cảnh giới nhất định thì thứ anh biểu hiện ra ngoài vĩnh viễn không phải là thứ thực sự có trong lòng, ví dụ như nụ cười, ví dụ như tình cảm...

Tình cảm của anh đối với cô không có tình yêu nam nữ, cho dù từ đầu chí cuối anh đều chăm sóc cô rất chu toàn.

Giang Dụ Như đón lấy cốc trà anh vừa pha, mỉm cười. “Chương Tranh Lam. Em đã nghĩ, nếu anh có một chút do dự thì em sẽ theo đuổi lại, nhưng bây giờ xem ra em không có hy vọng rồi.”

Chương Tranh Lam tỏ ra không hề bất ngờ, chỉ ôn tồn nói: “Sao vậy? Em định chuyển sang yêu người khác rồi à? Nhưng anh phải nói với em là anh rất đào hoa.”

Giang Dụ Như tao nhã quay người, đi đến bên xô pha trong phòng khách. Chương Tranh Lam bám theo sau, không quên hỏi: “Dạo này em thế nào?”

“Tốt, không công việc, không người yêu, anh nói xem có tốt không?”

“Giang đại tài nữ tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng còn sợ không tìm được công việc, không tìm được người yêu?” Chương Tranh Lam tùy tiện ngồi xuống chiếc xô pha đơn chiếc phía đối diện Giang Dụ Như, cầm điều khiển điều hòa trên bàn bấm lên nhấn nút mở, chẳng bao lâu sau, một làn hơi ấm áp bất chợt phả ra.

Anh thả lỏng người trên xô pha, không chút gò bó. Đây chính là Chương Tranh Lam, độc tôn mà tùy tiện, đối tượng mà anh yêu sẽ là người như thế nào?

Giang Dụ Như xoay cốc trà trong tay. “Tranh Lam, nếu em vứt bỏ tình cảm đó sớm hai năm để thích anh, liệu anh có...”

“Giang tiểu thư, chuyện cười này chẳng buồn cười gì cả!” Chương Tranh Lam cười, cắt ngang lời cô. “Cảm giác yêu một người không phải là hai chọn một, cũng không có nếu như...” Nói đến đây, anh ngừng lại một chút, giọng điệu trở nên trầm thấp và ảm áp. “Càng không phải lad sự miễn cưỡng và thay thế.”

Căn phòng yên tĩnh một hồi, cho đến khi Giang Dụ Như cảm khái nói: “Những lời như thế này mà có thể nghe thấy từ miệng Chương Tranh Lam anh, thật là hiếm có!”

Chương Tranh Lam biết cô đã lấy lại sự cởi mở lúc trước, cũng nói đùa vài câu. Sau đó Giang Dụ Như như nhớ ra điều gì, chợt nói: “Đúng rồi, Chương Tổng, quên mất không nói: “Chúc mừng sinh nhật”, nhưng mà quà thì không có, chiếc bánh ga tô vốn định dùng để đập lên mặt anh cũng bị bọn em tiêu diệt sạch ở quán bar rồi.”

Chương Tranh Lam nở nụ cười, tuy rất ngắn ngủi nhưng cũng nhìn ra được là xuất phát từ đáy lòng, anh nói: “Cảm ơn, hôm nay anh đã nhận được món quà tốt nhất rồi.”

Thời khắc đó, Giang Dụ Như mới thật sự khẳng định Chương Tranh Lam đã có người trong lòng rồi.

Sau đó Giang Dụ Như ngồi thêm một lát mới rời đi, Chương Tranh Lam muốn tiễn nhưng cô cười, nói: “Thôi, em tự lái xe đến, hơn nữa cũng chẳng có lý gì mà nửa đêm nửa hôm bảo Thọ Tinh tiễn!”

Chương Tranh Lam sau khi xác nhận cô chỉ uống bốn năm lon bia mới yên tâm để cô đi. Anh giúp cô đóng cửa xe, vỗ vỗ vào nóc xe, nói: “Lái xe cẩn thận đấy!”

Dưới ánh đèn đường, Chương Tranh Lam đút một tay vào túi quần, ánh sáng màu hoàng hôn chiếu lên người anh tạo thành một chiếc bóng nhỏ dài. Giang Dụ Như thu lại ánh nhìn, cười cười, vẫy tay rời khỏi động xe.

Chương Tranh Lam nhìn chiếc xe màu đỏ rời đi rồi mới quay người lại, mở di động, bao nhiêu tin nhắn chưa đọc, bao nhiêu cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là hẹn anh đi uống rượu mừng sinh nhật. Chương Tranh Lam bỏ qua, anh vừa mở mục viết tin nhắn vừa chậm rãi đi về nhà.

Anh đã soạn: “Ngủ chưa?” nhưng ngẫm nghĩ lại cảm thấy quá tầm thường, liền xóa đi, thay bằng câu: “Anh về đến nhà rồi”, lại nghĩ thế này có phải là chứng tỏ mình quá lụy tình không? Lại xóa đi soạn lại: “Sắp mười giờ rồi, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc này Chương Tranh Lam đã vào nhà, anh vừa thay dép vừa đóng cửa, lại vừa lắc đầu, nói: “Thế này có phải là tỏ ra mình quá độc tài không?” Thế là lại xóa đi soạn lại: “Thủy Quang, hôm nay là sinh nhật anh.”

Anh nhìn chăm chăm tám chữ này một hồi lâu, cuối cùng vừa cười vừa xóa đi từng chữ, soạn lại hai chữ “ngủ ngon”, nghĩ đi nghĩ lại xem có hợp lý và an toàn không rồi gửi đi.

Đêm đó, Thủy Quang ngủ rất ngon, trong lòng có tâm sự trùng trùng mà cô lại có thể ngủ một mạch đến tận khi trời sáng, đúng là rất hiếm có, vì điều này mà hôm sau tỉnh dậy, sắc mặt cô rất tốt.

Cô nấu cháo trong bếp, La Trí ngáp dài đi vào. “Chào!”

“Anh dậy rồi à?”

“Ừm, đói chết đi được, cháo chín chưa?” La Trí đi lấy bát đũa. Thủy Quang dùng thìa khuấy nồi cháo, thấy được rồi liền múc cho anh một bát. “La Trí, anh có lời nào muốn nói với em không?”

Người đàn ông này trước nay luôn thoải mái, lúc này chỉ im lặng một lát rồi nói: “Chỉ cần em vui vẻ là được.” Nói xong, anh liền bưng bát cháo đi ra ngoài, lát sau lại lên tiếng: “Thơm quá! Quang Nhi nhà chúng ta nấu cháo còn ngon hơn cả quán cháo dưới lầu. Sau này ai mà lấy được em thì chắc người đó phải tu từ kiếp trước, thật đấy.”

Thủy Quang nghe thấy vậy liền bật cười, trong lòng lại không kìm được nghĩ đến Chương Tranh Lam... Cô cũng không biết học có thể đi được đến bước nào.

Bảy rưỡi, Thủy Quang đi làm, khi xuống đến cổng tòa nhà bỗng nhìn thấy một chiếc SUV sẫm màu đang đỗ, cô vô thức dừng bước. Khi nhìn rõ chiếc xe đó không phải là xe của người đó, cô thầm thở phào một hơi. Cô thật sự không biết với quan hệ của hai người bây giờ, cô nên đối xử với anh như thế nào.

Còn Chương Tranh Lam, anh vốn đã dậy từ rất sớm để đi đón cô nhưng sau đó lại cảm thấy làm như vậy thì thật giống đang trông chừng người ta, nên sau mấy lần cân nhắc, giữa đường đã đổi ý. Hôm đó anh đến công ty rất sớm, trong công ty chỉ có một mình thư ký Tiểu Hà. Cô nhìn thấy anh thì vô cùng kinh ngạc, nói: “Chương Tổng, sao anh đến sớm thế?”

Chương Tranh Lam lười nhác “ừm” một tiếng, đi thẳng vào phòng làm việc, tay vừa đặt lên tay nắm cửa, lại quay đầu, nói: “Tiểu Hà, hôm nay em mặc rất đẹp.”

Tiểu Hà tròn mắt há miệng nhìn cánh cửa gỗ lim kia khép lại, thầm hỏi: “Sếp thế này là tâm trạng tốt hay không tốt?”

Tâm trạng của Chương Tranh Lam đương nhiên là tốt, chỉ là có chút thấp thỏm, bởi mối quan hệ anh mong muốn bao lâu nay cuối cùng đã trở thành sự thật. Ngay cả việc đi đón bạn gái mà anh cũng không dám nhưng chỉ cần nghĩ đến từ “bạn gái” này, anh lại kìm không được nở nụ cười.

28. Chương 28: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò

Tối qua gần như không ngủ được nên Chương Tranh Lam bảo Tiểu Hà pha cà phê mang vào.

“Chương Tổng, happy birthday, tuy hơi muộn nhưng em mới đến chưa được một năm nên không biết, thật có lỗi quá. Mà nghe nói bọn anh Đại Quốc tối qua cũng không hẹn được anh à?” Tiểu Hà vì được khen ăn mặc xinh đẹp nên giọng điệu có chút nịnh bợ, lại thấy sếp khi lật xem giấy tờ, tài liệu, trên gương mặt cũng lộ rõ nụ cười, bất giác mạnh dạn hỏi: “Ngày đặc biệt thế này, chắc chắn là đi chơi với người yêu đúng không?”

Chương Tranh Lam ngẩng lên, Tiểu Hà đứng thẳng người, nói: “Sếp, cà phê của anh.”

Chương Tranh Lam cười cười, sau đó hỏi: “Sao nào, có hứng thú với cuộc sống riêng tư của anh vậy sao?”

“Không, không.” Trong lòng Hà cô nương thầm trả lời là đúng vậy, trong công ty, ai mà không có hứng thú tám chuyện liên quan đến anh chứ? Một người có đủ điều kiện về kinh tế, ngoại hình đủ cool, lại còn hào phóng, phóng túng nhưng không thiếu về lịch sự, những người như thế này, chỉ cần anh muốn, cuộc sống chẳng thiếu điều đẹp đẽ, nhưng vấn đề là cuộc sống của Chương lão đại quá nhạt nhẽo, vô vị nên hiếm khi có tin đồn gì, vì thế chỉ cần lão đại có vẻ bất thường là sẽ bị đem ra bàn tán, haizz, cũng chẳng có cách nào, người làm IT đều quá tẻ nhạt.

Cho nên chuyện có rất nhiều lời đồn xung quanh sếp nhưng chẳng có mấy ai biết được chân tướng cũng đã trở thành một hiện tượng.

Lần trước, lão Trần phụ trách quảng cáo trò chơi suy đoán sếp có quan hệ với cô gái ký hợp đồng với công ty bọn họ, nhưng suy đoán này lập tức bị công kích. “Tuy lão đại rất phong lưu nhưng cũng không tàn nhẫn đến mức ra tay với người mới gặp hai lần đâu.”

Sự miễn cảm của phụ nữ thì lại khác, cảm giác của Tiểu Hà là sếp đang yêu, nhưng đối tượng chắc không phải cô gái họ Giang kia. Vậy rốt cuộc là ai? Dù chưa biết đối tượng khiến Chương lão đại trở nên bất thường là ai nhưng chắc chắn đó phải là người rất “lợi hại”, điều này cô có thể nhìn ra rất rõ.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, chân tướng vẫn là điều bí ẩn.

Dù sao thì lúc này vẫn còn sớm, Tiểu Hà muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với sếp nhưng di động trên bàn đổ chuông. Chương Tranh Lam nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, vẻ mặt lập tức thay đổi, nói một cách chính xác là “ngạc nhiên vui mừng”. “A lô?”

Khi ở trên xe buýt, Thủy Quang nhận được điện thoại của ông chủ công ty nhiếp ảnh, hỏi cô buổi tối có thể qua đó chụp nốt phần còn lại không, bởi cuối tuần này tất cả nhiếp ảnh gia đều phải ra ngoài, mà ảnh của Chương Tổng có lẽ cần dùng gấp, e là không kéo dài được, cuối cùng đối phương còn nói: “Hay là cô Tiêu thử hỏi Chương Tổng xem, nếu không vội thì hoãn đến tuần sau, dù sao thì bảo cô đến buổi tối, tôi cũng thấy rất ngại.”

Từ lúc bắt đầu cuộc gọi đến khi dập máy, đối phương không cho Thủy Quang xem vào một câu nào, giữa chừng cô chỉ nói được câu: “Ông có thể tự hỏi anh ấy.”

Nhưng đối phương lại nói: “Chương Tổng là khách hàng lớn của chúng tôi, chúng tôi không thể đắc tội được.” Trong lời nói có ý tứ sâu xa. “Thật ngại quá, cô Tiêu, tôi có điện thoại, cứ tạm vậy đi nhé!”

Thủy Quang cứng họng, khi xuống xe, cô đành phải gọi điện thoại cho người kia.

Giọng nam quen thuộc truyền đến bên tai, Thủy Quang chợt cảm thấy khó mở miệng.

“Bây giờ anh có bận không?”

Chương Tranh Lam đã đi đến bên cửa sổ, lúc này anh chỉ tập trung nghe điện thoại. “Không bận, em có chuyện gì à? Em nói đi.” Khẩu khí của anh giống như đang hận mình không thể moi tim móc phổi, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

“Ảnh quảng cáo cho trò chơi của công ty anh có gấp không? Có thể để đến cuối tuần sau chụp không?”

“Ảnh quảng cáo? Không gấp. Lão Lệ tìm em nói chuyện rồi à?”

“Vâng, cô dừng một chút. “Không còn chuyện gì khác, em dập máy đây.”

Chương Tranh Lam vội nói: “Đợi chút! Em ăn sáng chưa? Đến công ty chưa?”

“Ăn rồi... Em vừa đến cửa.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Vậy thì tốt, trưa anh qua tìm em.”

Tiểu Hà ở bên cạnh thì đỡ đỡ, sững sờ. Ông chủ Chương dùng giọng nói và thái độ này để nói chuyện với người ta từ khi nào vậy? Cuộc trò chuyện còn toàn là những lời buồn nôn như thế này nữa!

Ông chủ Chương thu ánh nhìn về, nghiêng người coi như chú ý đến cô thư ký đang há hốc miệng ở trong phòng làm việc. “Tiểu Hà, còn chuyện gì à?”

Lúc này trông Chương Tranh Lam có vẻ tươi tắn, vui vẻ, trên khuôn mặt anh tuấn, trầm tĩnh còn toát ra một thứ ánh sáng đặc biệt khiến Tiểu Hà nhìn thấy mà thất thần, vội nói: “À, không có gì nữa, em ra ngoài đây!”

Sau đó Tiểu Hà liên tục cảm khái: “May mà mình có bạn trai rồi, nếu không thì chưa biết chừng sẽ mất khí tiết. A Di Đà Phật!”

Trưa hôm đó, Chương Tranh Lam qua chỗ Thủy Quang, trên đường đi có gọi điện thoại cho cô nhưng cô không bắt máy, anh buồn rầu lắm bầm: “Nếu em dám cho anh leo cày, sau này anh sẽ ngày ngày ngồi trước cửa công ty em từ sáng sớm, không đứng, phải là ngồi trước cửa nhà em từ sáng sớm...” Nói xong anh lại tự cười, than: “Haizz, chỉ nghĩ như vậy thôi, không dám đâu.”

Chương Tranh Lam đến công ty của Thủy Quang trước một giờ. Trước đó, vì anh rời khỏi công ty sớm nên bị một đám cấp dưới la ó: “Lão đạo càng ngày càng bỏ bê công việc.” Anh ném mấy tờ ngân phiếu ra. “Cơm trưa, thừa trả thiếu bù.” Trong những tiếng hoan hô đưa tiễn, Chương lão đạo vẫy vẫy tay với những người phía sau, phong độ rồi đi, còn thấp thoáng nghe thấy ai đó nói: “Con trai lão đại đầy tháng rồi sao?”

Chương Tranh Lam gọi lần nữa vẫn không thấy ai nghe máy liền vút đi động sang ghế phụ, hạ cửa kính xe xuống, hơi thò đầu ra, nhìn lên một tầng nào đó trong tòa nhà văn phòng kia.

Lúc này bảo vệ ở tòa nhà đi đến, chiếc xe sang trọng này rất bắt mắt, hơn nữa chủ xe cũng khiến anh ta có ấn tượng, vì người này lần trước còn chỉ vào cô nhân viên mới của công ty Văn Đăng rồi nói với anh ta: “Đó là bạn gái tôi.”

“Anh lại đến đợi bạn gái à?” Vừa đi đến, bảo vệ liền nửa đùa nửa thật hỏi.

Chương Tranh Lam cười cười, móc một bao thuốc trong túi áo ra mời.”Đúng vậy.”

Bảo vệ lấy điếu thuốc, vẻ mặt cũng chẳng có gì là nghiêm túc. “Công ty họ mười một rưỡi mới nghỉ trưa.”

“Tôi biết.”

Bảo vệ lấy bật lửa từ trong túi chiếc áo khoác quân phục xanh ra châm thuốc, sau đó nói chuyện với Chương Tranh Lam. Anh cảm thấy chỉ đợi không cũng sốt ruột liền nói chuyện với bảo vệ giết thời gian, nhân tiện thăm dò nội tình, ví dụ công ty đó có nhiều nhân viên nam không, sau đó chẳng biết tại sao lại nói đến cổ phiếu. Về cổ phiếu, Chương Tranh Lam chỉ là chơi cho vui, tổng cộng đầu tư có một, hai vạn nhưng cũng rất am hiểu về lĩnh vực này, trước nay anh làm việc gì phải nghiên cứu thấu triệt rồi mới tham gia, dù chỉ là chơi cho vui.

Bảo vệ đó thì lại là phần tử nghiện cổ phiếu nhưng không có kỹ năng, vận may cũng không tốt, trước giờ đầu tư vào cổ phiếu thì đều lỗ nhiều lần, hôm nay gặp Chương Tranh Lam là cao thủ, được anh chỉ điểm vài chỗ thì giật đầu lia lịa, được lợi miễn phí, cuối cùng gọi cả hai bảo vệ đang ngồi giám sát camera trong phòng ra học hỏi kinh nghiệm của Chương lão đại.

Khi Thủy Quang cùng đồng nghiệp xuống lầu liền nhìn thấy mấy người đang trò chuyện rôm rả bên cạnh chiếc xe quen thuộc đó, người ngồi trên xe thì nhàn nhã gác cánh tay lên cửa sổ xe, thỉnh thoảng nói một câu với những người bên ngoài.

Một nữ đồng nghiệp đi bên cạnh Thủy Quang buột miệng nói: “Cayenne”, còn một vị lãnh đạo nam khác lại nhận ra chủ xe. “Chương Tổng?” Anh ta sải bước đi đến.

Chương Tranh Lam vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy một đoàn người đi từ tòa nhà ra, lập tức nhận ra Thủy Quang ở phía ngoài cùng bên trái. Mấy bảo vệ tự giác tản đi, Chương Tranh Lam mở cửa xuống xe, nhìn người vừa gọi anh, khi đã nhận ra là ai liền chào hỏi: “Giám đốc Dương.”

“Chương Tổng, thật sự là anh à? Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.”

Chuyên ngành Thủy Quang học giống với Chương Tranh Lam, công ty cô làm bây giờ chủ yếu là làm mailbox cho các doanh nghiệp, mở trang web... nói tóm lại cũng chính là nghề IT, vì thế người trong cùng ngành ít

nhiều cũng quen biết nhau, huống hồ đây còn là Chương Tổng danh tiếng lẫy lừng.

Giám đốc Dương hàn huyền đôi câu với Chương Tranh Lam, hỏi sao anh lại đến đây.

Chương Tranh Lam nhìn về phía Thủy Quang, thấy cô không có biểu cảm gì, liền mỉm cười với cô rồi quay sang nói với Giám đốc Dương: “Tôi đang đợi bạn.”

Giám đốc Dương cũng là người tinh ý, ánh mắt đảo qua một lượt liền nhìn ra được đầu mối, chủ yếu cũng là do vẻ mặt của Chương Tranh Lam. Anh ta thầm nghĩ, Thủy Quang – nhân viên mới của công ty là bạn của Chương Tổng, vậy mà cô còn đến công nhỏ này để làm công?

Lúc này, trong lòng Thủy Quang không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của cô, thứ nhất là lo lắng người đó không biết chừng mực ở chốn đông người, thứ hai chỉ là cứ nhìn thấy anh là trong lòng cô lại bị xáo động. Cô vẫn chưa nghĩ ra phải ứng phó với tình huống này thế nào thì Chương Tranh Lam đã đi về phía cô, khoe miệng anh mang nụ cười, dịu dàng nói “hey” với cô.

Sau đó Thủy Quang nghe thấy Giám đốc Dương nói: “Chương Tổng, chúng tôi đi trước đây.” Đồng nghiệp bên cạnh cô cũng nhìn cô một cái đầy ý tứ rồi lục tục rời đi.

Khi mọi người đã đi xa rồi, Thủy Quang nhìn sang người đàn ông với vẻ ung dung trước mặt, cuối cùng lên tiếng: “Ồ đầu anh cũng có người quen sao?”

Chương Tranh Lam cầm lấy hai bàn tay cô, đặt giữa hai bàn tay mình, hà hơi ấm vào, nói: “Xin lỗi Tiêu tiểu thư, em tìm được người bạn trai khá nổi tiếng, hàng đã bán ra, không được trả lại.”

Thủy Quang bối rối nhưng miệng đã tự nhiên bật lại: “Không hài lòng thì tất nhiên có thể trả lại chứ!”

Chương Tranh Lam nhìn cô chằm chằm hồi lâu, sau đó bật cười ôm lấy cô. “Không thể trả lại, Thủy Quang, em mà trả lại thì hàng ngày anh sẽ khóc cho em xem!”

Thủy Quang cầm nín trong chốc lát. Đi thôi, “em đói rồi.”

Mỗi lần Thủy Quang nói “em đói rồi”, Chương Tranh Lam lại trào lên cảm giác ấm áp từ nơi sâu thẳm nhất trong tim. Anh không thể hiểu tại sao khi yêu một người, chỉ một câu nói đơn giản của người ấy đã có thể khiến anh dễ dàng trầm luân.

Sau đó đến một nhà hàng, Chương Tranh Lam dừng xe rồi không kìm được nghiêng người xán đến khiến Thủy Quang sững sờ. Cô vừa nghiêng đầu tránh né, đối phương đã khẽ nói bên tai cô: “Thủy Quang, anh muốn hôn em.”

Thủy Quang nghẹn lời, lưng hơi cứng lại, tay chống lên trước ngực anh. “Anh đừng nghịch ngợm.”

Chương Tranh Lam khẽ bật cười, hơi thở làm lay động những sợi tóc mai bên tai cô. “Anh thích nghe em nói “anh đừng nghịch ngợm”, anh thích nghe em nói “em đói rồi”, Thủy Quang, em nói xem, tại sao anh lại yêu em đến vậy chứ?”

Trong khoang xe chật hẹp, bầu không khí ám muội mê li, Thủy Quang cảm thấy chẳng biết phải làm thế nào. “Anh nói linh tinh gì vậy?”

“Anh nói, anh yêu em, Thủy Quang.” Anh nói xong liền hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Anh để trái tim mình, khát vọng của mình dần dần thâm nhập vào vùng trời đất đó. Còn Thủy Quang không có kinh nghiệm trong chuyện này, bị đòn tấn công bất ngờ của anh làm cho thất thủ.

Mặc dù cuối cùng bị thui một cú vào eo khiến toàn thân Chương Tranh Lam vô lực dựa vào người Thủy Quang, nhưng có thể nói anh đã được thưởng thức hết hương vị ngọt ngào. Sau khi vào nhà hàng, lúc gọi đồ ăn, anh vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Anh hỏi Thủy Quang muốn ăn gì? Người kia trầm mặc, cô đang nhớ lại tình cảnh lúc đó rồi cảm thấy ảo não, người đó mà trở nên bữa bãi thì hoàn toàn bất chấp tất cả.

Chương Tranh Lam mỉm cười nhìn cô, thấy cô không trả lời anh cũng chẳng bận tâm, tự gọi mấy món, đến khi đưa trả thực đơn cho nhân viên phục vụ còn vui vẻ nói: “Làm ơn nhanh một chút, bạn gái tôi đói rồi.”

“...”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Em còn muốn ăn gì nữa không để anh gọi thêm?”

Không phải Thủy Quang không nhìn ra anh đang hạ mình trước mặt cô, tỏ vẻ khiêm tốn, ân cần. “... Không cần đâu.”

“Được rồi, vậy nếu lát nữa không đủ thì gọi tiếp.”

Thủy Quang nghĩ, hai người năm món, làm sao mà không đủ chứ?

Nữ nhân viên phục vụ vừa rồi quay lại, lúc này rời đi mà không khỏi cảm khái: “Bạn trai cô ấy thật biết nghe lời.”

Chương lão đại nghe thấy câu ấy, vừa rót trà cho người trong lòng vừa cười, nói: “Em uống trà trước đi cho đỡ khát.”

Thủy Quang nhất thời không biết phải đáp trả thế nào, liền cúi đầu uống trà, tóc mái trước trán hơi che đi đôi mắt cô. Khuôn mặt cô rất thanh tú, lại có khí khái hào hùng thuần túy, suối trong khe núi, gió thổi giữa rừng cũng không đủ để hình dung về Thủy Quang trong mắt Chương Tranh Lam. Ngón tay Chương Tranh Lam vờ về miệng cốc theo thói quen để cảm xúc của mình không dễ dàng bị phát hiện.

“Thủy Quang?” Người vừa gọi là Lâm Giai Giai. Cô ấy nhanh chóng đi đến bên bàn, ngạc nhiên nhìn Chương Tranh Lam ngồi đối diện với Thủy Quang, vẻ mặt rất mờ ám. “Trùng hợp quá Quang Nhi, cậu cùng bạn đi ăn à?”

Thủy Quang cũng rất bất ngờ, đứng dậy, nói: “Cậu đi làm rồi sao? Hôm nay cũng đến đây ăn cơm à?” Công ty của Lâm Giai Giai ở cách đây khá xa.

“Mình hẹn khách hàng tới đây bàn công chuyện, nhưng họ vẫn chưa đến.” Sau đó cô lại nhìn sang Chương Tranh Lam. “Không giới thiệu với mình sao, Thủy Quang?” Lâm Giai Giai cười híp mắt nhìn về phía cô bạn thân.

Thủy Quang vẫn chưa biết nên nói thế nào thì giọng nói của Chương Tranh Lam đã vang lên trước, vẻ rất lịch sự: “Em là bạn của Thủy Quang à, chào em! Anh là Chương Tranh Lam, bạn trai của Thủy Quang.” Anh đứng dậy, rất tự nhiên chìa tay ra.

Lâm Giai Giai sững sờ, lập tức bắt tay, gương mặt còn bị nụ cười của đối phương làm cho đỏ ửng. “Chào anh, em là Lâm Giai Giai, bạn đại học của Thủy Quang.”

“Vậy sao?” Chương Tranh Lam cười. “Đúng là có duyên, anh cũng từ trường bọn em ra.”

Lần này Lâm Giai Giai thực sự đã tròn mắt há miệng, trong đầu lóe ra cái gì đó rồi buột miệng: “Thật sao?! Vậy anh chính là bạn trai thần bí học cùng trường với Thủy Quang à?!”

Sắc mặt Thủy Quang bỗng thay đổi. Chương Tranh Lam cũng nhíu mày trong tích tắc nhưng chỉ một giây sau, anh đã uyển chuyển nói: “Xem ra cô ấy luôn giữ bí mật về chuyện của anh!”

Lâm Giai Giai cười, nói: “Đúng vậy. Từ trước tới giờ Thủy Quang chưa từng tiết lộ với bọn em, hóa ra bạn trai thần bí của cô ấy lại đẹp trai thế này! Anh đẹp trai, phải mời bọn em ăn cơm đây, để em gọi thêm hai cô bạn cùng phòng nữa, ký túc bọn em trước đây có quy tắc là ai có bạn trai thì phải mời ăn cơm, con bé Thủy Quang cứ nợ mãi vụ này, hôm nay thì bị em bắt được rồi.”

Chương Tranh Lam trả lời rất khẳng khái: “Đương nhiên rồi, ăn cơm thì lúc nào cũng được.”

Giai Giai nháy mắt với Thủy Quang. “Bạn trai cậu hiểu chuyện, thành thật hơn cậu nhiều, nhưng mà anh ấy đẹp trai thế này thì bọn mình cũng có thể tha thứ cho cậu tội giấu giếm!”

Thủy Quang cứ nhìn Chương Tranh Lam mãi, lúc này mới chậm rãi nói: “Vậy hai người trao đổi cách thức liên lạc đi!”

Chương Tranh Lam dường như sững sờ một lát, sau đó cười đến nghiêng ngả. Lâm Giai Giai thì chẳng hiểu gì, lại nghĩ không phải Thủy Quang đang ghen chứ? Chỉ có Chương Tranh Lam hiểu rõ trong lời nói của cô không hề có ý ghen, cô chỉ nghĩ đơn giản rằng muốn ăn cơm thì phải trao đổi số điện thoại.

Giai Giai định nói gì đó, điện thoại trên tay chợt đổ chuông, khách của cô đến rồi, cô nghe máy xong thì nói với Thủy Quang: “Haizz, mình phải đi tiếp khách rồi. Quang Nhi, nhớ mời bọn mình ăn cơm đấy, thấy cậu nâng niu bạn trai nhà cậu như vậy, bọn mình sẽ không chém ghê gớm quá đâu, yên tâm!” Khóe mắt Giai Giai lại liếc nhìn người đàn ông rồi cảm thán một tiếng nữa, bạn trai Thủy Quang thật sự rất gọi cảm.

Chương Tranh Lam nói với Lâm Giai Giai: “Giai Giai, vậy chuyện ăn cơm để Thủy Quang liên lạc với bọn em. Anh thì lúc nào cũng rảnh.”

Lâm Giai Giai trước nay luôn phóng khoáng, cởi mở lúc này lại bị một tiếng gọi “Giai Giai” kia làm cho đỏ mặt. “Ok, ok!” Rồi lại nói với Thủy Quang: “Bảo bối Thủy Quang, đừng có quýt nợ nữa nhé! Đi trước đây, bye!”

Thủy Quang cũng chỉ biết gật đầu. “Được.”

Chương lão đại còn vẫy tay với người ta, nói: “Đi cẩn thận!”

Sau khi Lâm Giai Giai rời đi, đồ ăn cũng được mang lên, Chương Tranh Lam múc một bát canh đưa cho Thủy Quang. “Em uống chút canh trước đi.”

Thủy Quang nhìn anh. “Đối với những bạn gái trước kia của anh, anh cũng đối xử tốt như thế này à?” Bản thân cô cũng chẳng hiểu vì sao lại mở miệng hỏi chuyện này, có lẽ là vì không muốn nghĩ đến nỗi bị thương đang trào lên trong lòng, cũng có thể vì cô thật sự muốn biết có phải anh đối với ai cũng tốt thế này không.

Chương Tranh Lam cúi đầu, cười. “Vấn đề này... bây giờ anh tạm giữ bí mật, đến khi nào em thật sự muốn biết, anh sẽ nói với em. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần em muốn biết, anh đều sẽ thẳng thắn với em.” Giọng nói này, vẻ mặt này giống như một lời thề. “Được rồi, ăn cơm đi, đừng để bị đói, em mà bị đói thì người đau lòng chính là anh.”

Những lời anh nói luôn khiến cô chẳng biết phải đáp lại như thế nào, quyết định không nói gì nữa. Thủy Quang không phát hiện ra, khi bí từ kiểu này, nỗi bị thương trong lòng cô cũng nhạt đi.

Ăn cơm xong, Chương Tranh Lam đưa bạn gái về công ty, anh biểu hiện rất ra dáng, không nín kén, chỉ nói: “Em lên đi, tam làm anh đến đón em.”

Mấy ngày sau đó, ngày nào cũng như ngày nào, buổi trưa anh đến đưa cô đi ăn cơm, buổi tối thì đến chỗ cô ăn, cô nấu cơm, anh ở bên cạnh làm chân sai vặt. Cô bị anh làm cho bối rối nhưng lại không biết phải tranh luận thế nào, tuy cảm thấy không cần ngày ngày gặp mặt nhưng cô cũng chỉ có thể mặc kệ anh.

Hai ngày đầu, La Trí đều đưng mặt Chương lão đại ở nhà, sau đó thì tự biết điều không làm kỳ đà cản mũi nữa, cho nên hôm nay, sau khi đón được Thủy Quang tan làm, Chương Tranh Lam liền đề nghị: “Hôm nay chắc anh trai em cũng không ở nhà, hay là chúng ta ăn tối ở ngoài đi. Ăn xong thì đi xem phim, anh đã mua vé rồi.” Ý của câu này là em mà không đi thì sẽ lãng phí lắm đấy.

Thủy Quang còn đang do dự, Chương Tranh Lam đã nói: “Một tấm vé sáu mươi tệ đấy.”

Thủy Quang kiểm chế một lát rồi vẫn nói: “Chẳng phải anh có rất nhiều tiền sao?”

“Em biết đấy, em yêu, bây giờ lấy vợ rất tốn tiền, phải có nhà có xe, còn phải có tiền tiết kiệm trong tài khoản ngân hàng, nói đến tiền tiết kiệm của anh, lấy vợ chắc là cũng đủ.”

Nghe anh nói vậy, Thủy Quang chẳng viết phải nói gì nữa.

Còn về buổi xem phim kia, đương nhiên là đi rồi. Thủy Quang cảm thấy mỗi lần bị người đó làm ồn xong là lại bị anh dắt đi.

Hôm nay hai người xem một bộ phim tình yêu vừa mới công chiếu. Khi Tiểu Hà phụng mệnh đặt vé cho Chương Tranh Lam còn không ngừng cảm động mà than thở: “Đến phim hành động boss còn chẳng có hứng xem, vậy mà lần này lại kéo được boss đi xem phim tình cảm. Quá giỏi, thật sự là quá giỏi!”

Chương lão đại cố kéo người trong lòng đi xem phim tình cảm, còn âm ỉ đòi mua bắp rang bơ trước quầy bán đồ ăn đông lạnh người. Thủy Quang thực sự không muốn bị người ta chú ý nên nhanh chóng mua một hộp rồi kéo anh rời đi.

Chương Tranh Lam cười, nắm chặt bàn tay đang kéo mình. “Thủy Quang...”

“Hả?” Thủy Quang vô thức quay đầu, nhìn anh có vẻ dò hỏi.

Chương Tranh Lam lắc đầu. “Không có gì.”

Thủy Quang chẳng hiểu ra sao, đi vào phòng chiếu phim tìm được chỗ xong, cô buông tay anh rồi ngồi xuống, người phía sau lẩm bẩm câu gì đó cô không nghe rõ, sau khi ngồi xuống chưa được hai giây, Chương Tranh Lam lại xán đến, nói: “Thủy Quang, anh khát.”

Người này thật lảm chuyện! Thủy Quang lấy chai nước suối từ trong túi xách của mình ra, cô luôn có thói quen mang một chai nước bên người.

Chương Tranh Lam cười, đón lấy chai nước suối còn một nửa, mở nắp uống hai ngụm, khi trả lại còn nói: “Ngọt quá!”

Đèn trong phòng chiếu phim đã được chỉnh tối đi nên Chương Tranh Lam không thấy vẻ ngượng ngập, lúng túng trên mặt Thủy Quang vì câu “ngọt quá” ám muội của anh. Thủy Quang thầm cắn răng, cô mà còn để ý đến anh nữa thì chính là đồ con heo!

29. Chương 29: Lời Hứa

Bộ phim họ xem có tên là Lời hứa, kể về một cặp trai gái thời niên thiếu thề non hẹn biển, nhưng đến khi trưởng thành, vì chuyện học hành và một vài nguyên nhân khác mà phải xa nhau mãi mãi. Giữa phim, hai người gặp nhau trong một quán cà phê, thời khắc đó thật ngọt ngào nhưng ngắn ngủi. Sau đó, nam chính vì sự nghiệp mà chia tay với cô ấy, lấy tiền thuê nhà giàu rồi trở thành người thừa kế doanh nghiệp.

Sau này, nữ chính nằm viện vì một căn bệnh di truyền từ mẹ, mà mẹ cô không sống qua được tuổi ba mươi lăm. Từ nhỏ, cô bé đã biết về căn bệnh của mình, cũng biết cô vĩnh viễn không thể có cuộc sống của người bình thường, đương nhiên, bao gồm cả tình yêu, cho nên cô nói với chính mình, anh không cần cô là điều rất bình thường, chẳng có gì đáng để đau lòng, không được khóc, cũng không cần khóc...

Trong bệnh viện, khi cô lấy tất cả tiền tiết kiệm của mình ra trả viện phí, bác sĩ nói đã có người trả toàn bộ chi phí điều trị cho cô rồi. Cô hỏi là ai, bởi người bố già cả của cô chẳng có bao nhiêu tiền, hơn nữa cô cũng không cho bố biết bệnh của mình đã nghiêm trọng đến mức cần nằm viện. Nhưng câu trả lời của bác sĩ là đối phương dùng tên nặc danh nên không biết được.

Trong khoảng thời gian nằm viện, nữ chính vẫn luôn nhớ lại thời niên thiếu, từng chút từng chút một...

Anh nói anh sẽ bảo vệ cô, sẽ đi cùng cô, còn nói phải kiếm tiền để chữa bệnh cho cô... Đến cuối cùng, những lời hứa đó hóa ra chỉ là lời nói dối của thời niên thiếu.

Còn lúc đó, nam chính đang nói từng câu từng chữ với tiểu thư nhà giàu kia: “Anh sẽ không đi thăm cô ấy... Anh chỉ cần thật nhiều, thật nhiều tiền.” Die nda nl equ ydo n

Thủy Quang xem đến đây chỉ cảm thấy buồn cười, tự tưởng rằng mình vĩ đại nhưng thật ra lại là rất ích kỷ, có phải không? Cô nhìn màn hình trước mặt, không biết từ lúc nào trông mắt đã ướt ướt, lặng lẽ xem màn kịch kia tiếp diễn.

Lúc đầu Chương Tranh Lam chỉ biết đây là một bộ phim tình cảm, không rõ nội dung thế nào. Trong ánh sáng mờ tối, anh nhìn thấy cô rơi lệ, nếu biết bộ phim này sẽ làm cô khóc, anh sẽ không đưa cô đi xem, ít nhất không phải bây giờ.

Trầm mặc một hồi, anh nghiêng người, cố gắng để không chắn mất tầm nhìn của cô, khẽ hôn lên môi cô. Thủy Quang đang lơ đãng nên không hề bị nụ hôn như có như không kia làm cho kinh động.

Chương Tranh Lam dùng đầu lưỡi liếm lên bờ môi mềm mại của cô. Thủy Quang khẽ run rẩy nhưng tư duy của cô vẫn mông lung, Đầu lưỡi của anh đã thừa thế thâm nhập vào bên trong bờ môi hơi hé ra của

cô. Thủy Quang “a” một tiếng, bắt giắc chau mày, khi tinh thần tỉnh táo trở lại, âm thanh sắp thốt ra khỏi miệng kia đã bị đẩy ngược vào trong rồi. Chương Tranh Lam ôm cô chặt hơn. Thủy Quang không thể đẩy ra, bực bội, xấu hổ cắn vào lưỡi anh. Chương Tranh Lam bị đau nhưng chỉ cười, lùi ra rồi lại hôn...

Trước đó anh chỉ muốn đùa cô một chút nhưng bây giờ lại bị đùa lại, liền cảm thấy những chuyện như thế này không thể làm một cách tùy tiện, bởi nó quá dễ bị nghiến.

Cho đến lúc Thủy Quang bực bội đẩy người phía trước ra, hộp bắp rang bơ đang đặt trên đùi cô liền rơi xuống đất. “Anh đủ chưa?” Dù tức giận hơn nữ thì giọng nói của Thủy Quang cũng không lớn lắm, nhưng có thể nghe ra được chút lửa giận trong đó.

Họ ngồi ở hàng ghế gần cuối, xung quanh không có nhiều người, không gian lại tối nên không có ai chú ý đến.

“Hình như chưa đủ.” Chương Tranh Lam nở nụ cười, lại lần nữa xán đến, đặt tay lên gáy cô, đôi môi đã quyết liệt phủ xuống. Nụ hôn này mạnh mẽ hơn nhiều so với lúc trước, Thủy Quang muốn đẩy ra nhưng hai tay đã bị một tay anh giữ chặt, cô tức chết đi được nhưng cũng chỉ biết mặc kệ anh. Hơi thở giao hòa, nhẹ nhàng quấn quýt, sự bi thương lúc trước hoàn toàn biến mất, sự tiếp xúc thân mật này khiến cô hoảng loạn.

Một lúc lâu sau, Chương Tranh Lam mới lùi ra một chút, khoe miệng cong lên, đầu dựa vào hõm vai cô, giống như đang khắc chế cái gì đó, giọng khàn khàn nói: “Gay rồi.”

Thủy Quang đẩy anh ra, quệt môi một cái thật mạnh, lườm anh trong ánh sáng tối mờ.

Cô không biết trong mắt mình lúc này loang loáng nước, môi thì bị hôn đến đỏ ửng. Chương Tranh Lam có cảm giác bất lực, thất bại thảm hại, cơ thể có phản ứng dễ dàng như thế này thật là không tốt.

Trong không khí trôi nổi những nhân tố bất ổn, Thủy Quang nhắm mắt một lát rồi định đứng dậy, Chương Tranh Lam giữ cô lại, giọng nói đầy vẻ đũa hương: “Đừng đi, đợi thêm một chút.”

Thủy Quang bị anh kéo nên không đứng lên được, hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô. Cô giận đỏ mặt: “Anh buông ra trước đi.”

“Không buông. Hôm nay anh hôn em hai lần, anh mà buông ra chắc chắn em sẽ đi.” Lão đại anh đẩy còn sáng suốt lắm.

Thủy Quang tức đến bật cười: “Sao anh lại có thể như vậy!”

“Nói chuyện không biết chừng mực, hành vi không biết tiết chế, đúng không?” Chương Tranh Lam tự phê phán mình, sau đó thử buông tay ra thăm dò. “Em sẽ không đi nữa?”

Thủy Quang không đáp, rút tay lại, cầm lấy túi của mình nhưng cũng không đi.

Gương mặt Chương Tranh Lam liền được thả lỏng nhưng cũng lập tức sầm khở, anh nghĩ, dục vọng của đàn ông thật sự là không xét trường hợp, nhưng xét người thì hoàn toàn đúng, trước đây chưa từng trải qua những chuyện như thế này, bây giờ anh có thể có phản ứng với Thủy Quang ở bất cứ nơi nào, bất cứ nơi đâu, nhưng lần nào anh cũng nghĩ cố gắng nhẫn nhịn chắc là qua được.

Mà Thủy Quang cũng không còn chú ý vào bộ phim nữa. Cô đag đắm chìm trong sự bối rối. Cô vốn là người rất đơn giản, thích làm gì thì làm, không thích thì thôi, trong tình yêu cũng vậy. Nhưng đối với Chương Tranh Lam, cô rất mâu thuẫn, cô muốn tiếp nhận anh, thử tiếp nhận anh nhưng trong đầu luôn có một bóng hình không xua đi được.

“Chương Tranh Lam...”

Lúc đầu Chương Tranh Lam còn cho rằng mình bị ảo thính, nghiêng đầu thấy cô đang nhìn anh, tuy dục niệm trong lòng đã lắng xuống nhưng rốt cuộc vẫn có chút chột dạ do làm chuyện xấu. Anh ho một tiếng để cố gắng che giấu rồi nói: “Sao thế?”

“Anh sẽ yêu em bao lâu?” Giọng Thủy Quang nhẹ như làn gió.

Chương Tranh Lam nhất thời chưa phản ứng lại được, một lát sau mới sực tỉnh, hít một hơi thật sâu, nói: “Khi tình yêu của anh trở thành hạnh phúc của em, đến lúc chúng ta già đi.”

Lúc đó, trên màn hình vừa chiếu đến đoạn nữ chính chết vì bệnh tim, nam chính rơi lệ bên giường bệnh, nhạc nền làm lan tỏa nỗi đau đớn và tuyệt vọng.

“Suốt đời sao?” Trong giọng nói của Thủy Quang toát ra một chút mơ hồ. “Một đời dài bao nhiêu?”

“Trong lòng anh, một đời chính là một đời một kiếp một đời, em nói xem?”

Thủy Quang không nói gì. Chương Tranh Lam cũng không hy vọng cô sẽ nói gì, anh chỉ cần cô nghe thấy, chỉ cần cô cảm nhận được suy nghĩ của anh, đó đã là sự khởi đầu rất tốt rồi, những thứ khác thì để sau rồi tính.

Chương Tranh Lam nâng tay lên, dùng tay áo lau vệt nước mắt trên mặt cô. “Em nhỏ tuổi hơn anh nhưng lúc nào cũng nghĩ ngợi, lại khó nói chuyện, thật sự là người khó đối phó nhất mà anh từng gặp.” Vừa nói xong, Chương Tranh Lam lại cảm thấy mình nói sai rồi, điều anh muốn nói là cô luôn khiến anh trở tay không kịp, khiến anh hồn siêu phách lạc nhưng những câu anh vừa nói ra lại có ý rằng anh đã chinh phục rất nhiều cô gái.

“Haizz, ý anh là cuộc đời này anh chỉ thích một mình em, Thủy Quang, anh nói thật đấy!” Giọng nói của anh hơi to khiến mấy người ngồi gần đều nhìn qua.

Về mặt Thủy Quang không thay đổi, dường như cô đang suy nghĩ, cũng giống như chỉ đang thất thần.

Chương Tranh Lam ngẩng lên. “Thủy Quang, em hãy nói gì đi! Dù em nói gì, hỏi gì anh cũng sẽ ngoan ngoãn trả lời em, lại hữu tình, à không, lại ái tình tặng thêm hai câu nữa, nếu em không muốn một xướng một họa với anh thì “ừm” một tiếng cũng được.”

Thủy Quang lạnh nhạt nhún mày, nói: “Anh đừng làm ồn, em đang nghĩ.”

Chương Tranh Lam ngậm miệng, mỉm cười nhìn màn hình, nhưng chẳng bao lâu sau lại hỏi: “Em nghĩ xong chưa?”

Rất lâu sau đó, Chương Tranh Lam nghe thấy người bên cạnh nói: “Về nhà đi!”

Gần hết phim, nam chính bị tai nạn xe, được đưa vào bệnh viện nhưng không rõ sống chết thế nào.

Lúc quay về, Chương Tranh Lam nghĩ, trước đó Thủy Quang bảo “về nhà” là về nhà cô hay là về nhà anh? Đây là một vấn đề.

“Có muốn đến chỗ anh uống cốc trà không?”

Thủy Quang quay đầu nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Chương lão đại lặng lẽ xoay vô lăng, đi về phía nhà cô.

Thủy Quang vốn không thích nói chuyện khi ngồi trên xe. Từ khi còn nhỏ được bố mẹ đưa ra ngoài hoặc khi trường học tổ chức đi dã ngoại, suốt cả quãng đường cô chỉ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Khi đến nơi, Thủy Quang mới quay đầu lại, hỏi: “Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

Chương Tranh Lam sững người. “Em hỏi đi?”

“Thời đại học, vì sao anh lại chọn học chuyên ngành công nghệ thông tin?”

Chương Tranh Lam chớp chớp mắt. “Sao vậy? Đột nhiên em lại hứng thú với chuyện của anh? Khi bọn anh học trung học là năm chín mẩy, khái niệm IT còn rất sơ khai, anh vừa tiếp xúc đã cảm thấy rất thú vị, có thể coi là chuyện khiến anh có hứng thú nhất khi đó, cho nên...”

Thủy Quang nhìn sang anh, kết luận: “Con người anh làm việc toàn dựa vào cảm hứng nhất thời.”

“Ấy, không thể nói như vậy nhé đồng chí Tiêu Thủy Quang!” Chương Tranh Lam cười, duỗi tay ra nghịch tóc mái của cô. “Chuyện gì anh cũng làm đến mức tốt nhất có thể, trước nay không bao giờ bỏ dở giữa chừng.”

Thủy Quang đẩy tay anh ra, thở dài. “Anh không thể nói chuyện nghiêm chỉnh à?”

Chương Tranh Lam mỉm cười. “Chẳng có cách nào, lúc nào anh cũng muốn chạm vào em.”

Trong lời này có ẩn ý, Thủy Quang mím môi rồi nói: “Em lên trên đây.”

Chương Tranh Lam túm lấy tay cô. “Ấy, anh sai rồi, anh sai rồi!” Thủy Quang nhẹ nhàng lật tay thoát ra, người kia không hề kinh ngạc, chỉ cười rồi nói: “Này, tốt xấu gì cũng phải cho bạn trai phụ xe là anh đây một nụ hôn tạm biệt chứ?”

“Chẳng phải anh đã hôn rồi sao!” Người đã xuống xe không hề quay đầu lại.

Chương Tranh Lam chống một tay lên khung cửa sổ bên ghế phụ, nhìn theo bóng lưng đẹp đẽ kia, nụ cười càng lúc càng tươi, cuối cùng không kìm được hét với ra một câu: “Tiêu ta, ngày mai gặp, anh đợi nụ hôn ngày mai của em đấy!”

Bước chân Thủy Quang hơi dừng lại, mặt ửng hồng, thầm mắng mình: “Mình đúng là đồ con heo!”

Heo Thủy Quang về đến nhà thì thấy La Trí đã về rồi. La Trí vừa thấy cô liền hỏi: “Sao mặt em lại đỏ ửng như vậy?” Thủy Quang chẳng nói chẳng rằng, cứ thế đi vào trong phòng rồi đóng cửa lại. La Trí đưa tay đỡ gáy. “Ui chao, giận dữ thế này... đã mấy năm rồi không thấy nhỉ?”

Khi còn nhỏ, Thủy Quang luôn được khen là ôn hòa nhã nhặn, tri thư đạt lễ nhưng cũng thường xuyên cáu giận, nên Cảnh Lam thường nói, khi không giận dữ Quang Nhi ngoan nhất, nhưng khi nổi giận thì nha đầu này lại khó an ủi nhất.

Thủy Quang vừa vào phòng liền nằm bò lên giường, buồn bã hồi lâu, khi quơ tay liền chạm phải một tờ giấy dưới gối.

“Vu Cảnh Lam... Khi anh ấy nói những lời đó, hình như em đã thật sự quên anh.”

30. Chương 30: Hai Người Có Tình Bên Nhau Vui Vẻ

Cô ấy lại là bạn gái của ai đó kia à? Đây là câu Thủy Quang nghe thấy nhiều nhất sau khi đi làm vào hôm sau. “Cô ấy” chính là chỉ Thủy Quang, còn “ai đó” đương nhiên là Chương Tranh Lam – Chương Tổng, người mà trong giới IT chẳng có mấy người không biết.

Thủy Quang ngồi trước máy tính tập trung làm việc, cho đến khi di động trên bàn đổ chuông, chính là “ai đó kia”. Cô bắt máy, giọng nói của đối phương mang theo ý cười: “Đang làm gì vậy?”

“Nghe điện thoại của anh.”

Người ở đầu máy bên kia cười thành tiếng. “Thủy Quang, có thể hôm nay không gặp nhau được rồi, anh phải ra tỉnh ngoài một chuyến, sáng mai mới về được.”

Thủy Quang khẽ “ừm” một tiếng.

Chương Tranh Lam cảm thấy bị tổn thương. “Em không an ủi anh một chút sao? Sau đó dùng晚餐 với ta cả nửa ngày mới lưu luyến từ biệt, người không biết còn tưởng rằng lão đại này phải đi nghĩa vụ quân sự. Thủy Quang chẳng biết phải nói gì, trước khi dập máy anh còn nói một câu: “Em chờ anh nhé” khiến cô không kìm được bật cười.

Chương Tranh Lam quay lại xe. Nguyễn Kỳ trước đó còn nằm bò lên cửa xe nhìn ông chủ gọi điện thoại, lúc này hiếu kỳ hỏi: “Sếp gọi điện cho ai mà lại cười tươi rói thế này?”

“Cậu muốn biết?”

“Muốn, muốn!”

Chương Tổng nói: “Một dự án đơn giản như thế này mà làm đến mức tôi phải xuất mã, còn có tâm tư hóng chuyện riêng của tôi?”

Nguyễn Kỳ lặng lẽ cúi đầu tỏ vẻ hổ thẹn. Đại Quốc ở ghế sau cười đưa thuốc cho Chương Tranh Lam nhưng anh lại xua xua tay. “Đang cai thuốc.”

Đại Quốc và Nguyễn Kỳ cùng kinh ngạc “hả” một tiếng, Đại Quốc lên tiếng trước: “Đang yên đang lành sao anh lại muốn cai thuốc?”

“Để bớt đi một lý do bị từ chối.”

Hai người kia liền tròn mắt há mồm, Nguyễn Kỳ vừa khởi động xe còn suýt đạp phải chân ga. Chương lão đại lần này có lòng tốt giải thích: “Các cậu nghĩ xem, nếu như tôi thích một cô gái mà cô ấy nói “em ghét đàn ông hút thuốc”...”

“Xí!” Nguyễn Kỳ bật cười. “Sếp lại giỡn bọn em à?”

Chương Tranh Lam không trả lời, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại. Nguyễn Kỳ vừa khéo liếc mắt nhìn thấy một hàng chữ trên màn hình: “Không có anh nhớ ăn cơm đây.”

Nguyễn Kỳ đã bao giờ được thấy một lão đại “của gia đình” như thế này đâu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ: Không phải thật sự giống như lời đồn của bọn họ, sếp diễn vở kịch kết hôn chớp nhoáng rồi sinh con chứ?

“Sếp, anh có bạn gái thật à?”

Chương Tranh Lam không ngẩng đầu, chỉ hơi nhướn mày. “Chẳng phải đến chuyện con trai tôi đầy tháng các cậu cũng biết rồi sao?”

“Xí!” Nguyễn Kỳ tịt cười.

Thủy Quang nhận được tin nhắn đó, chỉ lắc lắc đầu, trong lòng lại nghĩ: “Không có anh, em còn ăn nhiều hơn.”

Thủy Quang bận rộn cả ngày hôm nay, vì mai là cuối tuần nên cô muốn giải quyết hết công việc còn tồn đọng đến gần sáu giờ tối mới về đến tiểu khu, lại bắt gặp cặp vợ chồng ở tầng hai đang cãi nhau. Bên cạnh có vào người xúm vào xem, Thủy Quang định đi vòng hoa bồn hoa để vào trong tòa nhà nhưng chợt nhìn thấy ông chồng đánh vợ, bà vợ thì kêu gào khóc lóc. Thủy Quang không thể chấp nhận việc đàn ông đánh phụ nữ, trong lòng vẫn còn đang do dự thì người đã đi đến, tóm lấy cánh tay đang vung lên của người đàn ông kia.

Sau đó Thủy Quang lại hối hận vì mình hành động nhanh hơn suy nghĩ. Người đàn ông kia thẹn quá hóa giận, đẩy cô ra rồi định đi đến giằng co với bà vợ, miệng còn thốt ra những lời vô cùng khó nghe... Khi cảnh sát đến thì Thủy Quang vừa mới khống chế được người đó, cô giao người cho cảnh sát. Người đàn ông đó thở phì phì, mắt vẫn đỏ ngầu, miệng vẫn không ngừng chửi, chửi cả Thủy Quang rồi hơi lảm chuyện, còn nói mình đánh vợ thì sao chứ, cứ coi như mình giết chết cô ta thì người ngoài cũng không quản nổi...

Thủy Quang mặt không biểu cảm, vừa định đi thì bị một cảnh sát giữ lại. “Thật ngại quá, cô này, cô có thể cùng chúng tôi về đồn thuật lại sự việc không?”

Nửa giờ sau, Thủy Quang ngồi trong đồn cảnh sát, hỏi chuyện cô là một nữ cảnh sát trẻ. Thủy Quang hết sức phối hợp nhưng các câu trả lời chủ yếu là không biết rõ, cô chỉ là người ngoài cuộc chẳng may dính vào, còn hai đương sự không biết đã bị nhốt vào đâu rồi...

Nữ cảnh sát cười, nói: “Nghe nói cô đã khống chế người đàn ông đó, chắc thân thủ của cô rất tốt nhỉ?”

Thủy Quang cười cười, cô thấy hơi mệt, không biết đến khi nào mới được về nhà? Lúc này nữ cảnh sát đứng lên, gọi: “Lương đội!”

“Cô đi ăn tối đi, chỗ này để tôi.”

“Lương đội, không cần đâu... thực ra sắp xong rồi.”

“Không sao.”

Thủy Quang nghe giọng nói đó hơi quen tai, vừa quay lại nhìn liền cảm thấy thật là trùng hợp, lần nào cũng gặp người này trong tình huống chẳng hay ho gì. Anh ta đợi nữ cảnh sát kia đứng dậy rồi ngồi xuống vị trí đó. Nữ cảnh sát đưa bút cho anh ta rồi dè dặt rời đi.

Người đàn ông phía đối diện cúi đầu lật xem những thứ đã được ghi lại rồi ngẩng đầu hỏi: “Cô thường xuyên... nhiệt tình giúp người thế này sao?”

Thủy Quang cười khỏ. “Chỉ thỉnh thoảng thôi.”

Người đàn ông chăm chú nhìn cô hồi lâu, cuối cùng nói: “Tiêu Thủy Quang phải không? Cô không phiền nếu tôi hỏi lại cô vài vấn đề chứ?”

Những câu hỏi của anh ta không khó trả lời, lúc kết thúc anh ta còn duỗi tay về phía cô, nói: “Cảm ơn sự hợp tác của cô!” Thủy Quang chỉ gật gật đầu chứ không bắt tay, anh ta cũng chẳng để tâm, thu tay về, gọi một cảnh sát đến. “Đưa cô gái này ra ngoài.” Anh ta nói xong, như thể nhớ ra chuyện gì đó, lại quay sang Thủy Quang, nói: “Đúng rồi Tiêu Thủy Quang, cô sống ở tầng trên của hai đương sự đó đúng không, tầng ba à? Người đàn ông đó sau này có thể sẽ gây phiền phức cho cô, cô phải cẩn thận hơn.” Lời anh ta nói có vẻ quan tâm nhưng giọng điệu thì lại lộ chút ác ý, điều này Thủy Quang có thể thoáng cảm nhận được từ trong giọng nói lạnh nhạt của anh ta.

Thủy Quang nói: “Tôi biết.”

Người đàn ông đó nhìn cô, đến tận khi cô đi ra khỏi cửa mới đứng dậy quay về phòng làm việc của mình, chẳng bao lâu sau đã cầm áo khoác đi ra ngoài. Một cảnh sát trung niên từ tầng hai đi xuống nhìn thấy anh ta liền hỏi: “Thành Phi, sắp đi à?”

Lương Thành Phi nhìn qua đó, nói: “Cục phó, hôm nay tôi về trước.”

“Cậu trực ban hai ngày rồi, nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Thủy Quang ra khỏi cục Cảnh sát, đi đến bên đường gọi xe. Lúc này vẫn là giờ cao điểm nên nhu cầu đi lại của người dân rất cao, chẳng có chiếc xe nào dừng, cô định quay lại đầu đường bắt xe buýt thì lại thấy có một chiếc Buick đi đến, ấn còi.

Lái xe nói: “Có cần tôi đưa cô đi một đoạn không, cô Tiêu?”

Người này nói chuyện với cô tuy có vẻ rất khách khí nhưng cô luôn cảm thấy có chút châm chọc, cô cũng chẳng biết mình đã đắc tội với anh ta ở đâu. “Không cần, cảm ơn!”

Lương Thành Phi cũng không bắt ngờ khi cô từ chối, trên mặt còn mang ý cười, thông thả nói: “Lên xe đi, cũng coi như đã từng quen biết.”

Thủy Quang nhìn anh ta, vốn định nói là chúng ta không thể coi là quen biết nhưng cuối cùng lại không nói. Chẳng hiểu sao anh ta có ý thù địch với cô, mà cô đâu có muốn qua lại với những người như thế này.

“Không cần đâu.” Khi Thủy Quang rời đi, người phía sau không nói thêm gì nữa, lái xe lướt qua cô. Cô nhìn chiếc xe dần đi xa, nhớ đến chuyện lần đó, người đó nói với cô trong màn mưa: “Cô xem, tôi đã ướt sũng rồi”, là anh tự chạy xuống còn giả bộ đáng thương, mà cô cũng biết rõ nhưng không thể phớt lờ, thậm chí ở trước mặt anh, cô luôn không biết phải làm thế nào mới được, không giống như khi đối diện với người vừa rồi, có thể lạnh lùng đối đáp.

Rốt cuộc tại sao lại có sự khác biệt lớn như thế này? Lẽ nào chỉ là vì sự phóng túng sau cuộc rượu đó? Thủy Quang nghĩ đến đây liền đưa tay lên vỗ trán, tại sao cô lại phạm phải sai lầm này chứ?

Giây tiếp theo khi Thủy Quang ngẩng lên thì suýt va phải một người. Cô giật thót mình, khi nhìn rõ người đó liền không giấu được vẻ ngạc nhiên. “Sao anh lại...”

“Ngạc nhiên không?” Đối phương cười tươi, sau đó túm lấy cánh tay cô, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Em không sao chứ?”

Thủy Quang nghĩ cô có thể làm sao được chứ, nhưng thấy anh căng thẳng như vậy, cô lại vô thức lắc đầu.

Chương Tranh Lam thở phào, sau đó kéo tay cô đi về phía chiếc xe đang đỗ ở bên kia đường, vừa đi vừa nói: “Em thật sự sắp dọa chết anh rồi! Khi quay về nhà em thì không thấy em đâu, xuống lầu gặp được chủ nhà của bọn em ở tầng một thì nghe nói em khuyên giải vợ chồng nhà người ta cãi nhau nên bị đưa đến đồn cảnh sát rồi. Tên đồn mặt nào đưa em đi? Anh nhất định phải bảo lãnh đạo của hắn cho hắn từ chức! Còn nữa, đang yên đang lành em lại đi khuyên giải đánh chửi nhau gì chứ, ngộ nhỡ bị thương thì làm thế nào? Sau này người ta đánh nhau em cứ mặc kệ, biết chưa?”

“... Anh lôi thôi quá đấy.” Lời này không hề có ý than vãn, càng không có vẻ thân mật, nhõng nhẽo.

Chương Tranh Lam buồn rầu. Anh nhớ cô cả ngày trời, quay về lại nghe được tin “cô gái ở tầng ba vì can ngăn vợ chồng nhà người ta đánh nhau nên bị đưa đến đồn cảnh sát”, thật sự lúc đó anh vô cùng sợ hãi.

Chương lão đại bị chê là “lôi thôi”, sau khi lên xe liền tóm lấy tay cô, áp lên chỗ trái tim mình. “Em sờ thử xem, tim anh bây giờ vẫn còn đập đến một trăm hai mươi nhịp một phút đây này!”

Thủy Quang lại cảm thấy nhịp đập rộn ràng dưới lòng bàn tay khiến cô có chút hỗn loạn, liền rút tay ra, nói: “Chẳng phải anh nói mai mới về sao?”

“Nhớ em mà.” Nói xong thì có tiếng “ùng ục” từ dạ dày truyền ra. “Hứ, anh còn chưa ăn cơm nữa.”

Thủy Quang bất giác mỉm cười, nói: “Em cũng chưa ăn, có muốn đi ăn mì không?”

“Mì? Được đấy.” Chương Tranh Lam vui vẻ. “Anh nói cho em biết nhé, thực ra thứ anh thích ăn nhất chính là mì, ví dụ mì kéo, mì cắt, mì xào...”

Cả đoạn đường chỉ nói về mì, Thủy Quang đưa tay chống lên trán.

Hai người đi đến một cửa hàng không lớn lắm nhưng được bài trí rất độc đáo. Quanh chỗ này có một dãy nhiều quán ăn, thời điểm này gần như không còn chỗ đỗ xe, Thủy Quang xuống xe trước cửa quán mì, sau khi đóng cửa lại mới cúi người, nói với người trong xe: “Em vào trong gọi đồ trước.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Em đúng là vô lương tâm, không đi cùng với anh.” Thấy cô quay người đi, anh lập tức nói với theo: “Em còn chưa hỏi anh muốn ăn gì mà?”

Thủy Quang chẳng thèm quay đầu lại, nói: “Chẳng phải anh nói mì gì cũng muốn ăn sao?”

Chương Tranh Lam nằm bò lên vô lăng cười rữ rượi, cuối cùng khởi động xe đi tìm chỗ đỗ. Khi anh đỗ xe xong, huyết sáo đi xuống liền bị một người vỗ vai từ phía sau, quay đầu thì nhận ra là bạn học cũ Châu Kiến Minh. Châu Kiến Minh cười híp mắt, nói: “Tôi đã nói chiếc xe vừa rồi trông quen mà! Ông chủ Chương, cũng đến đây ăn tối à?”

Chương Tranh Lam mỉm cười, gật đầu với một người phụ nữ đang đi đến. “Em đâu.”

Người phụ nữ đang dắt một cô bé bốn, năm tuổi đó chính là bà xã của Châu Kiến Minh. Chương Tranh Lam đã gặp cô ấy mấy lần trong những lần tụ tập, đối phương cũng mỉm cười gật đầu với anh, sau đó nói với con gái: “Lộ Lộ, chào chú đi.”

Con gái của Châu Kiến Minh có tính cách khá giống bố, lập tức vui vẻ chào: “Con chào chú!”

Chương Tranh Lam dịu dàng duỗi tay xoa đầu cô bé. “Ngoan.”

Châu Kiến Minh hỏi: “Tranh Lam, nếu ăn cơm một mình thì ăn cùng chúng tôi đi! Tôi đã đặt chỗ ở quán lẩu đối diện rồi.” Nói rồi chỉ chỉ về một quán ăn chếch phía đối diện.

Chương Tranh Lam nói: “Hẹn người ta rồi.”

“Ôi! Ai mà vinh dự lớn thế này? Có thể mời được nhân vật lừng lẫy gần đây cửa lớn không ra cửa nhỏ không vào như cậu?”

Chương Tranh Lam buồn cười, mấy hôm nay từ chối tất cả các lời mời tụ tập, anh đã trở thành công dân gương mẫu rồi sao? Nhưng lúc này anh cũng chẳng có hứng thú bật lại lời châm chọc của Châu Kiến Minh, chỉ nói: “Được rồi, tôi phải đi rồi, mọi người đi ăn đi.” Sau khi vẫy tay với hai mỹ nữ, anh định rời đi.

Hiếm khi được nhìn thấy Chương Tranh Lam vội vã thế này, Châu Kiến Minh hiếu kỳ, kéo anh lại hỏi: “Giờ trò quý gì vậy? Cậu chạy đi kết hôn à? Nói, hôm nay hẹn với nhân vật lớn nào? Nữ à? Bạn gái mới?”

Châu Kiến Minh vốn chỉ đoán bừa, không ngờ Chương Tranh Lam nhướn mày không phản bác khiến anh ta vô cùng kích động. “Chương Tranh Lam cậu cũng có lúc không thành thật thế này à? Có bạn gái mới mà không giới thiệu cho anh em, cất giấu kỹ như vậy là có ý gì chứ? Đi đi đi, chúng tôi cùng cậu qua đó, mặc kệ là thần thánh phương nào, hôm nay tôi nhất định phải làm quen mới được. Chúng ta cùng đi ăn cơm đi!”

Dù Chương Tranh Lam có cách để từ chối nhưng anh lại đáp: “Cũng được”, sau đó đi đến bế cô bé con lên. “Đi thôi, chú cháu mình đi ăn mì nhé!”

“Chú thích ăn mì à? Bố nói mùa đông ăn lẩu mới ngon.” Tuy thích ông chú cao lớn lại rất đẹp trai này nhưng ý kiến thì vẫn phải nói, bố dạy cô bé thế.

Chương Tranh Lam véo véo má cô bé, nói: “Đúng vậy, chú thích ăn mì nhất, còn nữa, lời của bố cháu nói không đúng đâu, ăn nhiều lẩu dễ sinh ký sinh trùng, sẽ đau bụng đấy.”

“Ê!” Người làm bố ở phía sau quát với lên. “Đừng phá hoại hình tượng của tôi trong mắt bảo bối nhà tôi!”

“Tôi đang xây dựng thế giới khách quan và chính xác cho cô bé.”

Châu Kiến Minh định đi đến bế con gái. “Thế giới quan của con gái tôi, tôi sẽ tự xây dựng, cậu muốn xây dựng thì tự sinh một đứa đi!”

“Tôi muốn sinh nhưng cũng cần người ta vui lòng mới được.” Chương Tranh Lam bình thản nói. Trước đây, trong đầu anh hoàn toàn không có khái niệm kết hôn hay sinh con, tuy bây giờ anh đã thường xuyên nghĩ đến chuyện kết hôn nhưng sinh con thì hôm nay mới là lần đầu tiên nghĩ đến, cảm thấy cũng tốt, nếu là con của anh và cô thì chắc chắn nó sẽ rất nhanh nhẹn, đáng yêu... Nghĩ vậy, trong lòng anh liền có một đợt sóng ầm ập trào lên.

Châu Kiến Minh nghe anh nói vậy thì kinh ngạc đến mức suýt vấp ngã. Chương Tranh Lam năm đó được khoa Công nghệ thông tin của trường đại học danh tiếng bậc nhất kia gọi là người tài trí hơn người nhất, cũng là người không an phận nhất, giờ lại muốn sinh con rồi ư?

“Cậu muốn sinh con rồi à?”

Chương Tranh Lam không trả lời câu hỏi của Châu Kiến Minh, chỉ cười đùa với cô bé con: “Lộ Lộ xinh đẹp đến làm hoa đồng cho chú được không?”

Cô bé nghiêng đầu. “Hoa đồng là cái gì?”

“Hoa đồng chính là người rắc hoa đi phía trước cô dâu chú rể đó.”

Châu Kiến Minh dở khóc dở cười. “Đủ rồi, đủ rồi! Tôi nói này Chương Tranh Lam... cậu muốn kết hôn rồi à?”

Đến trước quán ăn, Chương Tranh Lam một tay đẩy cửa đi vào mới nói: “Đúng vậy.” Anh ngẩng đầu liền nhìn thấy người đang ngồi trên chiếc bàn gần cửa sổ, quay lưng về phía anh, anh mỉm cười đi về phía đó.

Châu Kiến Minh đang chờ dẫn thì bị bà xã huých vào cánh tay. “Yêu rồi đương nhiên là sẽ muốn kết hôn, sao anh lại ngạc nhiên như vậy chứ?”

Những lúc thế này, người không hiểu về Chương Tranh Lam lại lập tức hiểu ra được vấn đề, đúng vậy, bất luận là ai, yêu rồi muốn kết hôn là chuyện rất đời thường mà.

Châu Kiến Minh nhìn theo hướng Chương Tranh Lam đang đi, liền thấy một cô gái tóc ngắn, mặc áo len nhạt màu đang nhìn ra ngoài cửa sổ, áo khoác vắt trên lưng ghế, cảm giác đầu tiên của Châu Kiến Minh là: tĩnh.

Khi Thủy Quang nhìn thấy Chương Tranh Lam bế một cô bé đi đến, phía sau còn có hai người có vẻ là bố mẹ đứa trẻ thì chắc chắn là bất ngờ rồi. Cô đứng dậy, Chương Tranh Lam đặt đứa bé xuống chỗ ngồi trước mặt cô, rất tự nhiên cười nói với cô: “Có người bạn cùng ăn với chúng ta.”

Chương Tranh Lam nghiêng người chỉ vào hai người đang đi đến, giới thiệu người đàn ông là Châu Kiến Minh, sau đó xoa xoa đầu cô bé con, nói: “Châu Lộ, Lộ Lộ.” Cuối cùng mới giới thiệu với hai vợ chồng Châu Kiến Minh: “Tiêu Thủy Quang, bạn gái tôi.”

Châu Kiến Minh ân cần chìa tay ra. “Chào em! Chào em!” Người khiến Chương Tranh Lam muốn kết hôn thì chỉ có thể là một nhân vật trong truyền thuyết.

Thủy Quang còn chưa có phản ứng thì vợ Châu Kiến Minh đã ngượng ngập đập vào tay ông xã, nói với Thủy Quang: “Chào em, cứ gọi chị là chị Lê.”

Thủy Quang chào: “Chị Lê”, sau đó khẽ liếc nhìn Chương Tranh Lam thì chỉ thấy đối phương chỉ cười, cô chẳng biết làm thế nào, nhưng chính bản thân cô cũng không chú ý đến việc cô lại tiếp nhận từ “bạn gái” của anh một cách tự nhiên như vậy.

Bởi vì đột nhiên thêm người nên Chương Tranh Lam bảo phục vụ đổi sang một phòng riêng.

Một nhà ba người ngồi một bên, Chương lão đại đương nhiên là kéo Thủy Quang ngồi bên cạnh anh, Lộ Lộ vẫn cứ nhìn Thủy Quang bằng ánh mắt tò mò, cuối cùng nói: “Chị thật xinh đẹp!”

Vợ Châu Kiến Minh xoa đầu con gái, cười nói: “Nha đầu có mắt đấy.”

Chương Tranh Lam nhìn Thủy Quang, cười nói: “Phải nói là tôi có mắt mới đúng.”

Châu Kiến Minh không kìm được bới móc: “Định khoe khoang à? Tôi hỏi này Tranh Lam, cậu làm thế nào mà theo đuổi được em gái xuất sắc này vậy?”

“Bám riết không buông.” Chương Tranh Lam vừa rót trà cho từng người vừa đáp, dù anh nói rất thật lòng nhưng ngoài người bị bám riết không buông ra, những người khác đều cảm thấy anh đang phô trương. Châu Kiến Minh chuyển sang hỏi Thủy Quang: “Thủy Quang, em và bạn học cũ của anh bắt đầu thế nào vậy, kể cho anh nghe chút đi!”

Thủy Quang cười khổ, cuối cùng nói: “Lâu quá rồi, em không nhớ nữa.” Khi cô nói câu này, Chương Tranh Lam khẽ nhướng mày, xoa xoa gò má.

Châu Kiến Minh ngạc nhiên nói: “Hóa ra đã quen biết từ lâu rồi?” Vậy mà anh ta lại chưa từng gặp người này.

“Được rồi.” Chương Tranh Lam lên tiếng. “Sao vẫn chưa mang mì lên nhỉ? Đói quá, dạ dày lại hơi đau rồi. Lão Châu, cậu đi giục nhân viên phục vụ xem sao!”

“Được, tôi đi xem thế nào.”

Châu Kiến Minh vừa đi ra ngoài, Thủy Quang thấy Chương Tranh Lam đang ấn vào dạ dày, không kìm được hỏi: “Anh bị đau dạ dày thật à?”

Chương Tranh Lam muốn nhân cơ hội này để không nhéo với cô nhưng vì có người ngoài nên cũng không tiện làm quá, đành gật đầu, nói: “Một chút.” Anh nói thật, dạ dày anh vốn không tốt lắm, trưa hôm nay ăn được hai, ba miếng cơm nhưng cảm thấy nhạt nhẽo, sau đó cố sống cố chết làm cho xong việc để quay về, định đến chỗ người trong lòng xin bữa cơm nhưng không ngờ lại gặp trắc trở.

Thủy Quang chau mày. “Vậy anh đừng uống trà nữa, lát nữa bảo bọn họ mang cho cốc nước ấm.”

Đúng lúc này, Châu Kiến Minh đi vào, phía sau là nhân viên phục vụ mang hai phần mì của Lộ Lộ và Thủy Quang lên trước, Chương Tranh Lam nhân tiện gọi một cốc nước ấm.

Ba phần mì còn lại cũng dần dần được đưa lên. Trong căn phòng nhỏ này, “hai gia đình” quây quần bên nhau ăn mì, hương vị cũng rất được.

Lộ Lộ khi ăn càng nói nhiều hơn, vắn quai vắn lại không yên. Cô bé thích ăn măng, gấp hết măng trong bát của bố mẹ. Bát mì của Thủy Quang có nhiều măng nhất, cô liền gấp từng cọng cho cô bé.

Cô bé con rất thích chị gái xinh đẹp này, vừa ăn măng vừa nói: “Chị ơi, đồng hồ của chị đẹp thế, em cũng có một chiếc, cũng màu xanh da trời, nhưng mà là hình Mickey.

Chị thích xem Cừu vui vẻ và sói xám không? Thích nhất ai ở trong đó ạ? Em thích nhất Cừu xinh đẹp...”

Thủy Quang cũng rất có thiện cảm với cô bé con hoạt bát này nên nói rất nhiều chuyện với cô bé, trùng hợp là cô mới vô tình xem mấy tập Cừu vui vẻ và sói xám.

Chương Tranh Lam nhìn sang người đang nói chuyện với cô bé con, chủ yếu là cô nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, thỉnh thoảng lại cười, nói: “Vậy sao? Thật là thú vị!”

Có người đá chân Chương Tranh Lam dưới gầm bàn, anh quay lại nhìn thì thấy Châu Kiến Minh cười ám muội với anh. Đối phương dùng khẩu hình nói: “Cậu đói khát đến vậy cơ à!”

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng, dung phương thức tương tự trả lời: “Cậu quản nổi không?”

Được, anh là lão đại, nhân vật điển hình của kiểu muốn ra sao thì ra, Châu Kiến Minh cười gật đầu. Nhưng trong suốt bữa ăn, cốc trà của cô gái đó luôn kịp thời được rót thêm khiến cho người bên cạnh cũng hưởng phúc được Chương lão đại hầu trà. Khi cô định lấy giấy ăn, anh sẽ nhanh tay đưa cho cô trước, áo khoác cô vắt trên lưng ghế rơi xuống đất, anh nhặt lên vắt trên lưng ghế của mình... Sự chăm sóc lặng lẽ, tỉ mỉ và chu đáo này khiến Châu Kiến Minh suýt không nhận ra đây là Chương Tranh Lam mà anh ta từng biết.

Ăn xong, mọi người cùng đi ra ngoài. Gia đình ba người nhà Châu Kiến Minh ồn ào đi phía trước, Chương Tranh Lam và Thủy Quang đi phía sau, nhìn thấy Lộ Lộ được bố bế mà luôn miệng hát, Thủy Quang bắt giác cười, nói: “Cô bé đúng là rất hoạt bát.”

Chương Tranh Lam mỉm cười, xán đến gần, nhỏ giọng nói: “Hay là chúng ta cũng sinh một đứa?”

Thủy Quang nhìn sang anh. Chương lão đại vội vã nắm tay cô đặt vào trong túi áo của mình. “Đương nhiên, trước khi sinh con chúng ta phải kết hôn đã, nếu không thì sẽ thành sinh con ngoài giá thú rồi, vậy thì không được.”

Thủy Quang không rút tay ra, tuy cũng hơi mất tự nhiên khi anh nói “sinh con ngoài giá thú” nhưng cô chỉ nói: “Anh nghĩ quá nhiều rồi.”

Chương Tranh Lam bị tổn thương. “Đồng chí Tiêu Thủy Quang, không phải em định chơi đùa anh xong rồi phải mộng bỏ đi chứ? Dù sao anh cũng lấy chuyện kết hôn làm tiền đề để yêu em, nếu em chỉ có ý định chơi đùa anh thì thật là thiếu đạo đức, thân thể và cả trái tim anh đều đã trao cho em.”

Thủy Quang thầm nhủ phải kiềm chế, cuối cùng vẫn cắn môi nói: “Anh thuộc cung Song Tử nhỉ?”

Chương Tranh Lam cười. “Không, cung Nhân Mã, người đàn ông của gia đình điển hình.”

Lúc này, Châu Kiến Minh ở phía trước hét với lại: “Hai người có làm gì bây giờ không?”

Chương Tranh Lam hỏi người bên cạnh: “Xem ra bọn họ muốn đi uống trà. Chúng ta về nhà hay là cùng đi, hay em muốn đi đâu khác?” Thực ra Thủy Quang muốn nói “anh cứ đi uống trà với họ đi, em sẽ tự về nhà”, nhưng cô còn chưa lên tiếng, Chương Tranh Lam đã nói: “Phải đi cùng nhau đấy lão đại.”

Thủy Quang bị tiếng “lão đại” của anh làm cho cứng họng, bình thường chẳng phải là người khác gọi anh như thế sao?

“Em về nhà.”

“Vậy được, về nhà đi.” Hai người đã đi đến trước mặt Châu Kiến Minh, Chương Tranh Lam nói: “Không đi đâu, chúng tôi về nhà trước đây.” Chương Tranh Lam có thói quen nói thẳng như vậy, còn chẳng buồn tìm lấy một cái cớ. Lão đại anh không có hứng thú đi đâu hết, chỉ muốn về nhà với người yêu.

Sau khi Châu Kiến Minh lên xe thì không ngừng cảm khái: “Đúng là không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy bóng giật mình, nhân vật như Chương Tranh Lam cũng có ngày phải phục tùng người khác, hôm nay coi như anh được mở rộng tầm mắt rồi.”

“Em lại cảm thấy cô ấy rất quan tâm đến anh ấy, vừa nghe nói anh ấy bị đau dạ dày liền bảo anh ấy đừng uống trà nữa.” Vợ Châu Kiến Minh nói.

“He he, nếu như vậy thì tốt, hai người có tình bên nhau vui vẻ.”

31. Chương 31: Tình Yêu Và Niềm Tin

Còn hai ngày nữa là đến Giáng sinh nên trước cửa các cửa hàng hai bên đường đã rực rỡ đèn màu. Trước đây Chương Tranh Lam chẳng có cảm giác gì với ngày tết Tây này nhưng bây giờ lại rất quan tâm, hỏi người đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Ngày lễ em có rảnh không?”

Thủy Quang hơi thất thần, chỉ “ờ” một tiếng mà không quay đầu lại, cũng không biết là có nghe thấy câu hỏi của anh không.

Chương Tranh Lam nghiêng đầu nhìn cô. “Thần thờ gì vậy? Hử?”

Thủy Quang quay đầu lại, nói: “Em thích mùa đông.”

Chương Tranh Lam cười, hỏi: “Em không sợ lạnh à? Anh bảo này... mai là cuối tuần, bây giờ còn sớm, có muốn đến nhà anh một lát không? Chỉ ngồi chơi thôi, anh không có ý gì khác đâu.” Ý thì nhất định là có, một người đàn ông bình thường suốt ngày không suy nghĩ lung tung về người trong lòng mới là lạ, nhưng Chương Tranh Lam rất giỏi kiểm chế, không muốn mối quan hệ vừa mới xây dựng được bị phá hoại chỉ vì không kìm nén được dục vọng.

Không thấy Thủy Quang trả lời, Chương Tranh Lam thúc giục: “Sao thế? Trả lời một câu đi?” Nghiêng đầu nhìn đồng chí Tiêu lại đang chờ đợi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, anh chỉ biết dở khóc dở cười. “Em mà im lặng, anh sẽ coi như em đồng ý đấy nhé!” Sau đó anh cười, xoay vô lăng lái xe về phía nhà mình.

Die nda nl equ ydo n

Anh dừng xe ở sân sau biệt thự. Tiếng nhạc dừng lại khiến Thủy Quang bình tĩnh, cuối cùng cũng phát hiện ra nơi mình đến không phải nhà mình mà là nhà anh, vừa định lên tiếng hỏi thì đối phương đã xuống xe, đi vòng sang mở cửa xe cho cô, nở nụ cười chân thành. “Anh đã hỏi em rồi, em không phản đối.”

Thủy Quang á khẩu, xuống xe mới nói: “Vậy em tự gọi xe quay về đây.”

“Quay về cái con khỉ!” Chương Tranh Lam chửi thề một câu rồi chẳng nói chẳng rằng đưa Thủy Quang vào trong nhà. “Trong nhà anh có lang sói, dã thú hay là yêu ma quỷ quái gì mà khiến em không muốn đến như thế này?”

“... Yêu quái.”

Chương Tranh Lam bật cười. “Anh là yêu quái, vậy em chính là Phật Tổ chuyên thu phục yêu, được rồi chứ?”

Thủy Quang đã từng đến nhà Chương Tranh Lam hai lần, một lần cô chẳng còn nhớ được bao nhiêu, một lần là khi cô bị ốm, anh đưa cô đến, hôm sau ngủ dậy, cô đã thần thờ nhìn anh rất lâu.

Hai năm trước, mỗi lần cô nhìn thấy khuôn mặt này thì luôn muốn lẩn tránh. Hai năm sau, cô nhìn thấy anh thì chỉ biết thở dài, cảm xúc của cô chính cô cũng không nói rõ ràng được.

Sau khi vào nhà, Chương Tranh Lam bảo cô ngồi xuống, cứ tự nhiên như ở nhà rồi vào phòng bếp lấy nước ấm cho cô.

Hai lần trước, Thủy Quang đều không ngắm kỹ nơi ở của anh, lúc này cô nhìn một lượt, chỉ cảm thấy đơn giản và vô cùng sạch sẽ. Cô nhìn thấy trên bàn trà có bày một hộp bút chì lớn và mô hình đàn piano bằng thủy tinh, cầm lên xem, phát hiện phần đỉnh đàn piano có khắc mấy chữ tiếng Anh: Love and will (Tình yêu và niềm tin).

Khi cô đặt cây đàn trở lại bàn, người ở phía sau nói: “Cái này là anh mua hồi năm lớp mười một đi Mỹ tham gia trại hè.”

Chương Tranh Lam đi đến ngồi xuống bên cạnh Thủy Quang, đưa cốc nước trên tay cho cô, còn mình thì cầm một lon cà phê. “Em xem ti vi không?”

Thủy Quang cầm chiếc cốc, gật gật đầu, nếu không xem ti vi, hai người chỉ ngồi đó thì cũng thật kỳ quặc, nhưng vừa bật ti vi lên, hình ảnh đang tạm dừng trên màn hình lại khiến cả hai đều sững sờ. Đây là kỳ thi

vô thuật toàn quốc vào năm 2003, là lần đầu tiên cô giành được giải nhất, cô đứng trên bục cao nhất nhận giải thưởng, khi đó, cô mười sáu tuổi, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Thủy Quang chăm chú nhìn màn hình một hồi lâu, Chương Tranh Lam cũng nhất thời không biết phải tắt đi hay là đổi sang kênh khác, thực ra nếu bây giờ tắt ti vi thì cũng hơi ngượng, vì đã bị bắt hỏa tang rồi, anh đang định giải thích hoặc nói câu gì đó để lấp liếm thì Thủy Quang đã lên tiếng trước: “Em cũng quên mất là còn có cách ghi hình như thế này.”

Đã bao lâu rồi cô không cười như thế này?

Thủy Quang vẫn đang cố xóa đi những ký ức có liên quan đến anh ấy, không phải cô không muốn quên, chỉ là mười tám năm liền cô đều ở bên cạnh anh. Khi bắt đầu biết thích một người, trong trái tim cô đã ươm một hạt giống rồi chăm sóc, bảo vệ từng li từng tí, chờ đến ngày nó đơm hoa kết trái, cuối cùng anh cũng nói sẽ đợi cô. Hạnh phúc đợi chờ bao lâu tưởng chừng đã nắm trong lòng bàn tay, không ngờ lại tan biến không chút dấu vết.

Chẳng còn gì nữa cả.

Khi Vu Cảnh Lam qua đời, cô chỉ có suy nghĩ này.

Đã bốn năm rồi, Cảnh Lam qua đời khi còn quá trẻ, đến giờ có bao nhiêu người còn nhớ đến cậu thiếu niên xuất sắc năm nào?

Cho nên đã bao nhiêu năm rồi, cô muốn quên anh đi nhưng không đành lòng! Sự mâu thuẫn này giày vò khiến cô sầu não đến mức không còn là chính mình, cô muốn vượt qua nó nhưng lại không nỡ buông tay.

“Em mà cứ thất thần trước mặt anh, anh sẽ tức giận đấy.” Đưa ngón tay luồn vào mái tóc ngắn của Thủy Quang, Chương Tranh Lam nhẹ nhàng cười, nói.

Mắt Thủy Quang hơi đỏ lên. Anh ôm cô vào lòng, cảm thấy có chút xót xa, có chút buồn bã và mất mát, cũng có chút bất lực. “Tiêu Thủy Quang, Tiêu tiểu thư, bất luận trong lòng em cất giấu bí mật gì, anh chỉ muốn nói rằng, em cứ giữ bí mật của em, anh sẽ cố gắng hết sức để giữ em.”

“Vì sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?” Không có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác, sự tưởng nhớ của cô với Cảnh Lam là giọt nước tích thành sông, dần dần ngưng tụ, dù không thể nói là khắc cốt nhưng cũng đủ để ghi tâm, vậy còn anh thì sao?

“Vì sao à? Em cứ coi như kiếp trước em là tiên nhân còn anh là một yêu tinh phong nhã, hào hoa tuyệt thế. Em đã cứu anh, sớm chiều bên nhau nên hai bên nảy sinh tình cảm, nhưng ngặt nỗi tiên yêu khác biệt, cuối cùng bị chia cách, nhưng trước khi chia tay, chúng ta đã ước hẹn kiếp sau đến nhân gian làm một cặp phu thê bình thường, chúng ta bây giờ chính là đang tiếp tục mối nhân duyên của kiếp trước.”

“...”

“Được rồi, được rồi, anh sai rồi, không nói linh tinh nữa.” Chương Tranh Lam cười, ôm chặt người con gái đang định đẩy anh ra, ti vi đã bị anh tắt từ bao giờ, hai người cứ lặng lẽ ôm nhau trông vô cùng ấm áp.

Thủy Quang không cử động, im lặng cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ người anh. Hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng phủ bên tai cô. Trước giờ Thủy Quang chưa từng thân mật với một người đàn ông nào như thế này, bao gồm cả Cảnh Lam, hành động thân mật nhất của Cảnh Lam cũng chỉ là kéo tay cô đi cả quãng đường tuyết phủ.

Nếu Thủy Quang biết hiện giờ trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì, có thể cô sẽ hất tay anh ra rồi bỏ đi ngay.

Chương Tranh Lam là một người đàn ông bình thường, đối diện với người mình yêu thì đương nhiên muốn... động tay động chân, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh biết động lòng. Anh không hề cảm thấy việc có ham muốn với người mình yêu là chuyện đáng sỉ nhục, anh yêu cô, muốn có cô, đây là chuyện quá đỗi bình thường. Nhớ lại lần đầu tiên với cô, tuy đã hai năm trôi qua nhưng anh vẫn thường vô tình nhớ lại, sự viên mãn năm đó khiến anh trầm luân.

Khi Chương Tranh Lam đang đấu tranh tư tưởng, Thủy Quang vô thức dựa gần vào anh hơn một chút, không biết vì sao mùi hương của anh khiến cô cảm thấy an tâm, cũng bớt đi những suy nghĩ rối rắm.

Chương Tranh Lam thầm rửa hai tiếng, trước nay không biết rằng mình lại miễn cảm như vậy. Anh điều chỉnh tư thế ngồi, thản nhiên hỏi: “Em lại đang thất thần sao?”

“Không.” Thủy Quang nói.

Chương Tranh Lam cười: “Lẽ nào đang nhớ anh?”

Lần này Thủy Quang không trả lời nữa. Chương Tranh Lam thấy có chút tiếc nuối. “Anh nhớ em lắm đấy. Thủy Quang, nếu bây giờ anh hôn em, em có đánh anh không?”

“...”

“Mai là cuối tuần.”

Thủy Quang ngồi thẳng dậy nhìn anh, người kia không “cố giữ”, thậm chí còn kéo dài khoảng cách với cô, nụ cười hiện rõ, nốt ruồi lệ ở mắt trái khiến người đàn ông này càng có vẻ phong lưu, đa tình.

Anh muốn sự hồi đáp của cô?

Thủy Quang nhồm người phủ môi mình lên khóe môi anh, anh sưng sờ. Khi cô lùi ra, Chương Tranh Lam lập tức kéo cánh tay cô, ánh mắt sáng lấp lánh, sau đó giành quyền chủ động hôn lên môi cô.

Thủy Quang không phản kháng khiến Chương Tranh Lam bị kích thích mãnh liệt. Anh rời khỏi môi cô, hôn lên vành tai cô, anh giống như trứng tà, nói: “Anh muốn em.”

Thủy Quang thở dốc, mi tâm nhú lại, định nói nhưng Chương Tranh Lam đã giữ lấy cổ cô. Cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, sự tiếp xúc của bờ môi khiến ý thức của cô bị phân tán. Chương Tranh Lam không hôn quá dữ dội, chỉ dịu dàng như những làn song nhưng cũng đủ khiến đối phương mất hết lý trí, bao gồm cả chuyện kháng cự. Có điều, chút lý trí còn sót lại đó cuối cùng không địch nổi cơn ma dục vọng đã ẩn náu trong lòng anh đã lâu. Giữa những nụ hôn nóng bỏng, anh vẫn thủ thỉ: “Anh muốn em, được không? Thủy Quang, chúng ta là người yêu, thân mật là chuyện bình thường mà.”

Quả nhiên, sự do dự của Thủy Quang đã khiến người đàn ông đang bị ham muốn lấp đầy cơn tim này thừa cơ tiến đến. Chương Tranh Lam kéo cổ tay của cô vòng lên eo anh. Thủy Quang cảm thấy mình như đang chơi với giữa dòng nước, không biết phải bám víu vào đâu, cũng quên mất phải dùng vũ lực, cứ để mặc anh ngày càng có những hành động ám muội.

Chương Tranh Lam vui mừng trước việc Thủy Quang không phản kháng, giọng nói trầm khàn di chuyển đến bên tai cô, chậm rãi nói những lời yêu thương.

“Em phải đi đây.” Trong không gian ngập tràn sự ám muội, giọng nói khe khẽ của Thủy Quang vang lên, Chương Tranh Lam sưng sờ, ôm chặt lấy cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em muốn thấy anh chết sao?”

Trong đầu Thủy Quang cũng rối tung lên, trái tim vẫn đang đập loạn. “Chương Tranh Lam...” Cô đẩy anh ra. Anh tóm lấy tay cô, đưa lên cắn, nhưng làm sao nở cắn thật chứ. Trong lòng cô tê dại, muốn rút tay ra nhưng anh nào để cho cô được làm như thế, anh khẽ cắn ngón trỏ của cô, mắt nhìn thẳng vào cô.

Mặt Thủy Quang càng đỏ bừng lên, vừa tức giận vừa xấu hổ, dù sao cô cũng là con gái, vẫn luôn bảo thủ về chuyện tình cảm, ngoài việc trước đây yêu thầm Cảnh Lam, có thể nói cô chưa bao giờ yêu ai, đến khi chớm yêu lại gặp phải kiểu người như Chương Tranh Lam, bị anh quay như chong chóng là điều quá đổi bình thường.

Cuối cùng Chương Tranh Lam cũng thả tay ra nhưng không có ý nhượng bộ, thậm chí còn sát lại gần hơn, cúi người hôn lên tóc cô. Thủy Quang tưởng rằng sau đó anh sẽ thôi nhưng lại phát hiện mình đang bị anh từ từ ép xuống sofa. Cô cắn răng, bực bội vì mình đã nhượng bộ anh quá nhiều lần.

“Anh thả tay ra, em phải đi rồi...”

“Không buông.”

Thủy Quang vừa giận dữ vừa xấu hổ, co chân lên đá anh nhưng vì không gian bị hạn chế nên cũng không biết đá trúng chỗ nào, chỉ nghe anh “hừ” một tiếng, cặp mắt xuống, giọng nói mang theo mấy phần u oán: “Em thật nhẫn tâm!”

Thủy Quang chẳng hiểu ra sao, đến khi anh tóm lấy tay cô đưa đến chỗ bị thương, cô mới ý thức được là chuyện gì, vội vàng rút tay về. “Anh là đồ lưu manh.”

Chương Tranh Lam nở nụ cười u ám. “Thế này đã là lưu manh rồi á? Vậy thế nào thì sao? Anh nói rồi hôn lên bờ môi cô, mang theo ham muốn rõ ràng.

Thủy Quang quay đi. Chương Tranh Lam nở nụ cười, tay vẫn không dừng lại, chiếc áo sơ mi cũng đã được cởi ra gần hết, để lộ khuôn ngực vạm vỡ, săn chắc. Anh cầm lấy tay cô đặt lên lưng mình, nói: “Lần trước bị em cào, giờ trên lưng anh có rất nhiều sẹo.”

Thủy Quang mơ hồ biết ý anh muốn nói gì nhưng lúc này cô càng bức bối hơn vì mình vì anh dẫn dụ, không chế, liền bộc phát tính khí trẻ con cào vào lưng anh, khiến gã lưu manh nào đó phải rùng mình. “Em lại cào đấy à?”

32. Chương 32: Trầm Luân

Nếu nói Chương Tranh Lam không có bản lĩnh thì đúng là nói đùa, anh có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, có thể sống theo đúng ý mình... chỉ cần nhìn vào đó là biết năng lực của anh như thế nào, đường nhiên bao gồm cả việc dụ dỗ người trong lòng.

Trước khi Thủy Quang cự tuyệt, tay phải của Chương Tranh Lam đã nắm chặt tay cô đưa đến chỗ trái tim mình.

Nếu là người khác, có phải cô đã đánh cho ngất xỉu rồi không? Thủy Quang bất ngờ phát hiện mình lại nhần nhện với anh, nhưng con người này thực sự dễ khiến người ta tức giận.

Có điều, Chương Tranh Lam đâu phải là người dễ xua đuổi như thế, hướng hồ đây còn là thời khắc tên đã lên cung. Anh chỉ muốn trối cô lại rồi cứ thế xử lý cô nhưng rốt cuộc vẫn không dám mạnh mẽ quá, chỉ dụ dỗ từng chút, từng chút một.

Die nda nl equ ydo n

Hồi lâu sau, Chương Tranh Lam đặt Thủy Quang nằm trở lại rồi nằm nghiêng bên cạnh cô, ôm lấy cô. Lòng bàn tay nóng hổi của anh xoa lên trán cô, trong đầu không ngừng nghĩ đến dư vị đẹp nhất vừa được nếm trải.

Hai người đều không nói chuyện, nhưng vẻ thỏa mãn của Chương Tranh Lam dễ dàng nhìn ra được. Đến khi cô nói: “Em muốn đi tắm,” anh mới chống người ngồi dậy, nói: “Vậy anh đi xả nước cho em, em đợi chút.” Nói xong, anh hôn lên trán cô một cái rồi lật người xuống khỏi sofa.

Đến khi không nghe thấy tiếng bước chân nữa, Thủy Quang mới mở mắt ra, chăm chú nhìn chiếc đèn trên trần nhà một hồi lâu, cuối cùng ngồi dậy mặc quần áo.

Chương Tranh Lam vừa xả nước xong thì Thủy Quang đã đẩy cửa bước vào, anh đang khom lưng thử độ ấm của nước lập tức đứng thẳng lên, xoa mặt nói: “Sao em lại tự đi lên đây?” Nói xong, anh định đi đến đỡ cô.

Thủy Quang nói: “Anh ra ngoài trước đi, em tự tắm được.”

Anh cười cười, “ừ” một tiếng.

Sau khi ra ngoài, Chương Tranh Lam đứng cạnh cánh cửa đang đóng hồi lâu rồi đi vào phòng thay đồ bên cạnh tìm một chiếc áo choàng sạch sẽ. Còn Thủy Quang nằm trong bồn tắm, khuôn mặt đỏ ửng chậm rãi chìm vào trong nước.

Đến khi ra khỏi phòng tắm, Thủy Quang liền nhìn thấy cánh cửa có một chiếc ghế, bên trên đặt một chiếc áo choàng. Người đó nghe tiếng cửa phòng tắm mở liền đi từ phòng ngủ ra. Ánh mắt hai người giao nhau. Thấy cô mặc lại quần áo cũ, anh cũng không nói gì, chỉ mỉm cười đi đến, dùng chiếc khăn lau tóc cho cô. “Sao em không sấy tóc cho khô hẳn vậy?”

Thủy Quang nghiêng đầu tránh, tay Chương Tranh Lam hơi khựng lại. Cô nhìn anh, nói: “Không cần đâu.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Được.” Anh tưởng cô sẽ đi nhưng ngay sau đó lại sững sờ nhìn cô đi vào phòng ngủ, lên giường rúc vào trong chăn.

Chương Tranh Lam không dám tin, véo vào tay mình một cái mới thực sự tin là anh không nằm mơ, cuối cùng vội vàng đi tắm rồi quay về phòng ngủ, do dự một hồi rồi cũng trèo lên giường, chui vào chăn.

Anh đặt một tay lên eo cô, kéo cô lại. “Thủy Quang.”

Cô không trả lời, Chương Tranh Lam không kiềm chế được nhếch khóe miệng, khuôn mặt góc cạnh khiến anh trông càng cởi mở và gọi cảm. Trước đây, anh từng cảm thấy cả thế giới có thể là của riêng mình, bây giờ mới phát hiện, dù thật sự có được cả thế giới cũng chẳng bằng có được cô.

Sau đó anh quay người lấy một món đồ trong ngăn kéo chiếc tủ thấp bên cạnh, rồi kê vào bên tai cô, dịu dàng thủ thỉ: “Cặp nhẫn đôi này anh mua từ hôm sinh nhật, nhưng khi đó không dám đưa cho em.” Anh lấy ra chiếc nhẫn bạch kim dành cho nữ, ôm lấy cô, kéo tay phải của cô ra khỏi chăn rồi đeo lên ngón giữa. Cô rút tay lại nhưng bây giờ, khí thế của Chương lão đại đang rất mạnh nên không thể tránh né. Sau đó anh đeo chiếc nhẫn dành cho nam lên tay mình. Chương Tranh Lam chưa bao giờ thích đeo đồ trang sức, vậy mà lần này lại tình nguyện đeo nhẫn, trong lòng còn thấy ngọt như mật.

Đêm nay có một người ngủ rất say, ngược lại một người gần như không ngủ. Đến sáng sớm Chương Tranh Lam mới bớt hưng phấn, nhắm mắt lại, nhịp thở dần dần bình ổn.

Khi thức dậy đã là gần mười giờ sáng, ánh nắng chiếu rọi vào phòng qua khe hở cửa rèm cửa. Anh đưa tay sang bên cạnh, chợt bừng tỉnh vì trên giường chỉ có một mình anh, ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, lặng ngắt như tờ, không có hơi thở của cô.

Khi Chương Tranh Lam khoác áo ngủ đi xuống lầu, đột nhiên nhớ đến hai năm trước. Khi anh thức dậy vào một buổi sáng, cũng một mình đi lại trong căn nhà trống trải.

Anh vào bếp pha một cốc cà phê, trong lòng có chút hụt hẫng. Hai năm trước anh đã đến trường đại học, lại được biết cô có bạn trai rồi, anh ngồi ở đó đến khi sắc mặt lạnh đi, giống như chính tâm trạng của anh khi đó.

Anh luôn tự phụ cho rằng nếu cô còn độc thân thì anh sẽ theo đuổi, còn nếu cô đã có người yêu thì anh sẽ lùi bước, nhưng lúc đó mới phát hiện ra rằng, hóa ra anh lại khó tiếp nhận chuyện cô đã có người khác như vậy.

Bây giờ thì sao? Lại là chuyện gì đây? Nào có ai sau mỗi lần thân mật liền biến mất từ sáng sớm. Chương Tranh Lam cảm thấy bị tổn thương, chẳng lẽ anh không có sức hấp dẫn như vậy sao?

Uống một ngụm cà phê, anh cảm thấy đắng chát giống như cảm giác bị vứt bỏ.

Đặt chiếc cốc xuống để lên lầu thay quần áo, anh phải ra ngoài tìm người đó hỏi cho rõ ràng mới được. Nhưng vừa đi được hai bước, tiếng chuông cửa liền vang lên, Chương Tranh Lam nghĩ, sáng sớm cuối tuần, ai lại đến sớm như vậy chứ? Mang vẻ mặt không dễ coi lăm lăm ra mở cửa, cuối cùng anh lại đứng đần người ở trước cửa.

Thủy Quang xách một túi đồ, chớp mũi hơi đỏ lên vì lạnh, nhìn thấy anh đứng bất động ở cửa liền chau mày, nói: “Anh làm gì vậy?” Túi đồ cô đang xách hơi nặng, bên ngoài lại lạnh, cô không hiểu anh đang chờ đợi vì cái gì?

“Hả? Ồ, không sao... Em đi mua thức ăn à?” Chương Tranh Lam lập tức tránh người cho cô đi vào, mạch suy nghĩ không ngừng thay đổi cho phù hợp với hoàn cảnh.

Thủy Quang “ừm” một tiếng rồi đi vào. Chương Tranh Lam bám theo sau, mãi sau mới hỏi: “Sao không gọi anh dậy?”

“Ừm.” Cô lại “ừm” để đối phó nhưng Chương Tranh Lam chẳng để ý, trái lại nụ cười còn tươi hơn. “Lần sau phải gọi anh dậy đấy! Tuy chợ ở gần đây nhưng mùa đông mà em ra ngoài một mình thì rất không an toàn.”

Thủy Quang không để ý đến anh, vừa vào bếp liền bận rộn. Chương Tranh Lam xắn tay áo choàng để giúp cô nhưng cô lại nói: “Anh đừng gây rối nữa!”

Trái tim lúc trước đã bình ổn lại, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay phải của cô, anh kìm không được xán đến nói: “Vây anh lại giống như lần trước, đứng đây ngắm em nhé?”

Thủy Quang quay đầu, dừng đứng nói: “Vây thì... em cũng giống như lần trước, anh có thể ra ngoài không?”

Yên tĩnh hai giây, sau đó là tiếng cười sảng khoái. Ánh mặt trời ngày đông ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, bóng của hai người vừa khéo xếp chồng lên nhau trên mặt đất, trông vô cùng thân mật, đẹp đẽ giống như tất cả các cặp tình nhân khác. Sau đó, nhân lúc cô không đề phòng, anh liền hôn lên gò má cô một cái thật kêu. “Anh đi thay quần áo, lát nữa xuống giúp em, đừng nói không được, đâu có chuyện... sáng sớm ngày hôm sau để bạn gái bận rộn một mình đứng không?”

Cô lườm anh. Anh lại hôn hờ rồi đi, miệng còn ngâm nga hát.

Thủy Quang nhìn theo bóng lưng đó, trong lòng cũng dần bình tĩnh lại. Khi ở bên cạnh anh, những hoảng hốt và bất an trong lòng sẽ từ từ tan biến, cô không hiểu rõ vì sao nhưng thế này đối với mọi người đều tốt, không phải sao?

Thủy Quang chuẩn bị bữa trưa đơn giản, Chương Tranh Lam ở bên cạnh giúp đỡ nên chẳng mấy chốc đã làm xong. Hai người không ra bàn ăn lớn ngoài phòng khách mà ăn ở chiếc bàn nhỏ trong bếp. Chương Tranh Lam mặc một bộ đồ bình thường, ngồi duỗi đôi chân dài vẽ lười nhác, khi ăn cơm không quên gấp đồ ăn cho người đối diện, trên gương mặt luôn nở nụ cười chứng tỏ tâm trạng anh đang rất tốt.

Thủy Quang tập trung ăn cơm, đến tận cuối bữa mới nói một câu: “Lát nữa em có việc phải ra ngoài, anh dọn dẹp nhé!”

“Không vấn đề gì!” Anh đồng ý rất nhanh nhưng lại lập tức nghĩ ra một chuyện quan trọng. “Đi đâu? Hôm nay là thứ Bảy, em không thể ở nhà sao?”

Thủy Quang nhìn anh, đứng dậy mới nói: “Đi chụp ảnh, hợp đồng ký với công ty anh.”

Cuối cùng Chương Tranh Lam cũng được trải nghiệm cái gọi là “tự bê đá đập chân mình”.

33. Chương 33: Chau Dồi Tình Cảm (1)

Chương Tranh Lam ngồi trên sofa, gác chân lên bàn, cầm điều khiển ti vi chuyển kênh liên tục, người trong lòng ra ngoài làm việc rồi, một người đàn ông như anh mà phải ở nhà thì đúng là buồn bực, đương nhiên không phải anh không muốn đi theo mà là người ta không cho anh theo. Trước khi ra khỏi cửa, người ta còn nói một câu: “Em biết đường đi”, nghĩ lại thấy thật đau lòng, bạn gái đi một mình, anh tự nguyện hạ mình làm tùy tùng mà cô còn chê bai. Đúng là bị ai quá!

Chương lão đại bị ai quăng điều khiển, đứng dậy đi lại trong phòng khách. Những ngày cuối tuần trước đây, giờ này anh đang còn ngủ, phải đến chiều mới dậy, sau đó có rất nhiều bạn bè, chiến hữu hẹn đi chơi, anh sẽ tùy theo tâm trạng để quyết định có đi hay không. Bây giờ, trong đầu anh chỉ nghĩ về bạn gái, điện thoại đổ chuông mà không phải của Thủy Quang gọi, anh cũng lười chẳng buồn nghe.

Die nda nl equ ydo n

Cho đến khi Đại Quốc gọi đến lần thứ ba, Chương Tranh Lam mới lười nhác nghe máy. “Chuyện gì?”

“Lão đại, không phải anh quên rồi chứ? Một giờ chiều hôm nay, anh phải tham gia một hội nghị của cục Khoa học công nghệ thành phố, anh còn có một bài diễn thuyết nữa.”

Chương Tranh Lam nhớ ra đúng là có việc này. “Tôi biết rồi.”

“Lãnh đạo người ta gọi điện thoại cho em hai lần rồi, anh là người nói chuyện chính, nể mặt chút, đừng có đến muộn đấy!”

“Được rồi, tôi biết chừng mực.”

Khi kết thúc cuộc gọi, Đại Quốc đã nghĩ, lão đại, anh làm việc toàn dựa vào hứng thú, có bao giờ biết chừng mực đâu!

Chương Tranh Lam cũng muốn tìm việc gì đó để làm nên trả lời rất dứt khoát, nhìn đồng hồ thấy đã mười hai giờ rồi, chuẩn bị đi là vừa.

Còn Thủy Quang, vì đã hẹn trước nên khi cô qua đó, các nhân viên đều đã đến. Lão Trần ở công ty của Chương Tranh Lam đến hỗ trợ chỉ đạo hình ảnh cũng đã chờ từ lâu. Nói thực lòng, lão Trần nhìn thấy Thủy Quang là lại có chút “trở ngại tâm lý”, bởi lần trước thấy cô ấy nhập nhằng với lão đại nhà mình, nhưng suy đoán này lại bị đồng nghiệp trong công ty phản bác rằng, trên một vài phương diện, ông chủ vẫn rất có nguyên tắc, nhất là quan hệ với đối tác luôn rất trong sạch, hơn nữa bạn gái cũ của anh ấy cũng đã quay về, lúc này diễn màn kịch gương vỡ lại lành dường như hợp tình hợp lý hơn, nên lão Trần cũng cảm thấy có thể mình đã nghĩ nhiều rồi.

Sau khi Thủy Quang đến liền bị đưa đến phòng hóa trang. Vẫn là cô gái lần trước dẫn cô đi, cô ta còn nói có thể hôm nay phải tăng ca, vì đơn hàng này đã kéo dài khá lâu, tuy bên A nói không gấp nhưng bọn họ vẫn hy vọng có thể hoàn thành nhanh một chút, không biết cô có vấn đề gì không?

Thủy Quang cũng muốn làm cho xong vụ này, liền nói “được”.

Lão Trần thầm nghĩ, công ty mình không gấp khi nào chứ? Chẳng phải bây giờ đang cần ảnh để quảng cáo trò chơi mới ra thị trường sao? “Không gấp”, ngoài sếp tổng ra, còn ai dám nói câu này? Lẽ nào lão đại dùng quyền làm việc riêng?

Đây là lần thứ hai Thủy Quang đến phòng hóa trang nên cũng không còn lạ lẫm, Nhân viên trang điểm nhìn thấy cô liền vẫy tay, nói: “Hey, người đẹp, đợi cô lâu quá rồi!”

Nhân viên trang điểm mà người ta gọi là A Mo vẫn nhớ mãi nhan sắc của Thủy Quang, lần này chủ động đến dẫn cô đi vào phòng thay đồ. “Người đẹp, lần trước vì mặc trang phục đơn giản nên chúng tôi trang điểm trước rồi mới thay trang phục, nhưng trang phục lần này khá phức tạp nên phải để A Lâm thay trang phục cho cô xong thì chúng tôi mới trang điểm. Nói nghe này người đẹp, sắc mặt cô hôm nay thực sự tốt hơn lần trước nhiều đấy.”

Thủy Quang sững sờ, liên tưởng đến điều gì đó, trên mặt bỗng có vẻ ngượng ngập.

Đối phương không hề chú ý thấy điều đó, lại hỏi: “Bình thường cô dùng sản phẩm chăm sóc da gì vậy? Hai mươi mấy tuổi mà làn da vẫn mịn màng như cô thế này rất hiếm có đấy. Đúng rồi, cô có thường xuyên trang điểm không?”

“Hả?” Thủy Quang ngẩn người, một lát sau mới lắc đầu, nói: “À, không.”

A Mo vốn có ý định mời cô làm người mẫu trang điểm dài hạn ỉnh nhưng thấy cô có vẻ không thích nói chuyện và cũng không có hứng thú với trang điểm, nên có lẽ chuyện này khó thành rồi.

Nhân viên phục trang A Lâm và trợ lý đã chuẩn bị xong trang phục. Thủy Quang nhìn thấy bộ quần áo diêm dúa không biết được mô phỏng theo phục trang của triều đại nào thì mặt mày khổ sở. A Lâm nhìn ra sự khó xử của cô, cười nói: “Chẳng còn cách nào, khách hàng muốn ảnh phải mang màu sắc võ hiệp.”

Thủy Quang định tự đi thay trang phục nhưng khi nhìn thấy nó thì lập tức cảm thấy nếu chỉ có một mình thì không thể nào mặc được, mà trên người cô còn có vài dấu vết mờ ám, đương nhiên không muốn để người khác nhìn thấy, sau đó lại bực bội nghĩ đến tên đầu sỏ tội đồ, cũng chính là “đối tác” của cô.

“Trang phục đơn giản giống như lần trước không được sao?” Thủy Quang đắn đo.

A Lâm cười, nói: “Cô Tiêu, cô mặc bộ trang phục này chắc chắn sẽ đẹp hơn rất nhiều so với bộ lần trước!”
“... Tôi không cần đẹp.”
“Cái gì?” A Lâm không nghe rõ.

34. Chương 34: Đêm Giáng Sinh Bình An

Khi một người đàn ông tiêu tốn tất cả tâm tư và thời gian ột người phụ nữ, mà người đàn ông này rất thông minh, mặt lại dày, vậy thì cô gái này nếu không bị dắt tay đi thì sẽ là tức giận vì bị dắt tay đi, tóm lại đều là bị dắt tay đi.

Đồng chí Tiêu Thủy Quang bị dắt đi trước ánh mắt chăm chú của mọi người, khi ra khỏi cửa mới bực tức nói: “Sao anh cứ phải làm cho tất cả mọi người đều biết chuyện của chúng ta thế?”

“Có sao?” Chương Tranh Lam trưng ra một nụ cười vô tội.

Thủy Quang tức đến mức không thở được, việc chụp ảnh này là do anh bày ra, giờ anh lại đến gây rối, nếu không phải bây giờ cô đã quen kiêu chề thì có lẽ đã dùng bạo lực với anh rồi, nhưng mà lúc này cô cũng sắp nổi xung lên. Chương Tranh Lam nhanh chóng lấy ra một món đồ từ trong túi, nhét vào tay cô. Cô nhìn xuống, dở khóc dở cười, một miếng sô cô la trắng có vẽ hình mặt cười bằng bút máy, đây đúng là cách dỗ trẻ con, cô chỉ biết nói một từ “ấu trĩ”.

Chương Tranh Lam cười, cầm lấy miếng sô cô la rồi bóc vỏ, nói: “Ấu trĩ thì kệ ấu trĩ, anh luôn muốn được dùng chiêu này, đáng tiếc là mãi mà chẳng có đối tượng.”

Miếng sô cô la được bóc vỏ đã kề đến bên miệng cô, chẳng cần nghĩ cũng biết Thủy Quang sẽ đẩy ra. Chương Tranh Lam liền cười rồi ném vào miệng mình, lẩm bẩm nói: “Ngọt.” Sau đó anh xán đến gần cô. “Ngọt lắm, em có muốn thử không?” Thủy Quang dùng tay chặn miệng anh lại, anh cười kéo tay cô xuống, cũng không ra vẻ lưu manh nữa, nói: “Đi thôi, anh đưa em đến một chỗ rất hay.”

Thủy Quang thực sự muốn về nhà, hôm qua lại phải nói dối La Trí rằng cô ở chỗ bạn học nên hôm nay định về nhà sớm, nhưng nhìn sang người bên cạnh, trong lòng tự biết lại không đi được rồi.

Kết quả, Thủy Quang sẽ chẳng bao giờ ngờ được, nơi anh đưa cô đến lại là nhà bố mẹ anh.

Chương Tranh Lam trước đó không nói gì, đến khi xuống xe mới nói: “Tuy rất muốn đến chỗ nào chỉ có anh và em nhưng lại thấy gặp bố mẹ quan trọng hơn, lần trước em đã gặp mẹ anh rồi, lần này gặp thêm bố anh nữa, chính thức ra mắt phụ huynh rồi, em muốn chạy cũng khó.”

Thủy Quang dừng bước, cô bị dọa cho sợ rồi. “Chương Tranh Lam!”

Chương Tranh Lam cười dụ dỗ. “Đừng căng thẳng, bố mẹ anh mà gặp em chắc chắn sẽ thích, anh bảo đảm đấy. Em xem, chẳng phải mẹ anh đã bị em thu phục rồi sao, bà đã hỏi anh hai lần là khi nào mới đưa em về nhà ăn cơm.”

Thủy Quang lườm anh, thực ra cô không lo lắng về vấn đề này, mà chỉ là cô không muốn gặp bố mẹ anh, bởi gặp rồi giống như đã chính thức trở thành con dâu nhà họ. Đang lúc đứng thần thờ ở đó, chợt có người gọi ở phía sau: “Tranh Lam?”

Chương Tranh Lam quay đầu, cười nói: “Bố.”

Ông Chương đang xách một túi rau, Chương Tranh Lam đi đến cầm giúp, sau đó chỉ vào người đứng sau mình, nói: “Bố, đây là Thủy Quang, người mà lần trước con đã nói với bố.”

Ông Chương cười rất ôn tồn, nhìn Thủy Quang rồi gật đầu, nói: “Ồ, tốt, tốt! Mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Đến nước này, Thủy Quang không thể phản đối nữa, chỉ ngằm véo bàn tay đang kéo cô. Người kia không biểu lộ gì, còn nghiêng đầu chớp mắt, nói: “Ngoan, đừng véo nữa, muốn nói gì thì cứ nói thẳng với anh.”

Ông Chương đi phía trước, quay đầu nhìn họ cười.

Hôm đó, Thủy Quang đã gặp bố mẹ Chương Tranh Lam, từ đầu đến cuối cô đều rất bị động, nhưng sự chủ động của Chương lão đại đã hóa giải tất cả sự ngượng ngập và mất tự nhiên của cô.

Khi chuẩn bị cơm tối, Thủy Quang muốn giúp đỡ nhưng bà Chương không cho, còn gọi con trai vào đưa cô ra ngoài. Sau khi đưa Thủy Quang ra khỏi phòng bếp, Chương Tranh Lam cười, nói: “Mẹ không nỡ để em nấu cơm. Lần trước mẹ còn bảo anh đi học nấu ăn, không thể cứ để em xuống bếp mãi được, gia đình anh theo chủ nghĩa nữ quyền. Thực ra mẹ anh không nói thì anh cũng muốn đi học.”

Thủy Quang liếc anh một cái, nói: “Tốt nhất là như vậy.”

Chương Tranh Lam cố kiềm chế để không cười phá lên, rồi đưa cô vào phòng mình. Phòng anh được bà Chương dọn dẹp rất gọn gàng, sạch sẽ. Thủy Quang nhìn thấy những chiếc cúp bày trên giá sách, bất giác nhớ đến một người. Trong phòng ngủ của người ấy cũng như thế này, phần thưởng chất đầy giá sách.

Lúc này, Chương Tranh Lam đột nhiên vuốt tóc cô, trong mắt có ý cười, hỏi: “Muốn xem ảnh thời học sinh của anh không, khuyến mãi thêm ảnh hồi anh còn là trẻ con trong sáng, thuần khiết!”

“... Không cần đâu.”

“Xem thử đi!” Có người thiết tha mời mọc.

Thủy Quang đi ra, Chương Tranh Lam vẫn bám theo thuyết phục: “Em thật sự không xem sao? Đẹp lắm đấy, bảo đảm em xem rồi còn muốn xem nữa, yêu không nỡ rời.”

“...” Thủy Quang nghiêng răng nói. “Anh ồn ào quá!”

Chương Tranh Lam bật cười khanh khách, ngồi xuống bên giường, nhìn cô cầm một chiếc đĩa inox nhỏ ở cuối giá sách lên, là một giải thưởng thư pháp cấp huyện, rồi cô quay người nói với anh: “Khi còn nhỏ em cũng có một cái... tương tự cái này.”

“Ồ!” Chương Tranh Lam nhướng hai hàng lông mày, đỡ dành bạn gái nói tiếp. “Em cũng giành được giải thưởng sao?”

Thủy Quang “xí” một tiếng. “Anh cho rằng chỉ mình anh giành được giải sao?” Tuy cô không thông minh bằng Cảnh Lam, không tháo vát bằng Cảnh Cầm, cũng không có chí tiến thủ bằng La Trí nhưng cô không phải loại người kém cỏi, có điều từ nhỏ đến lớn sống cùng một đám người quá xuất sắc khiến cô mất đi một chút hào quang. Mà những lĩnh vực cô xuất sắc không phải ít... ví dụ như học thư pháp với bố, ví dụ như võ thuật, ví dụ như thói quen đọc sách không biết ngày đêm, thỉnh thoảng vươn lên vị trí thứ ba của khóa...

Chương Tranh Lam đi đến kéo cô lại từ phía sau, tì cằm lên vai cô, nói: “Em nói xem, nếu chúng ta học cùng trường thì tốt biết bao, tiểu học, trung học, đại học...”

“Anh lớn hơn em năm tuổi.” Hơn năm tuổi, ngoài cấp tiểu học có thể học cùng trường một năm thì những cấp học khác là không có khả năng.

Chương Tranh Lam nghe thấy vậy liền nói: “Vậy anh đành bị lưu ban thôi, lưu ban năm năm là có thể được học cùng em, với người thông minh như anh, việc này cũng rất đơn giản.”

“...”

Bữa tối hôm đó, Thủy Quang xấu hổ muốn chết, bởi trước bữa ăn, bà Chương đi vào gọi hai người ra ăn cơm, đúng lúc bắt gặp Chương Tranh Lam đang hôn trộm cô, bà “ui chao” một tiếng rồi lù ra ngoài. Thủy Quang trợn mắt há miệng, trong khi người đàn ông mặt dày, vô sỉ còn tiếc nuối nói một câu: “Hừ, bị phá đám rồi.”

“Anh...”

“Được, được, anh sai rồi, nhưng mà bây giờ em động thủ, gây ra tiếng động là người bên ngoài cũng nghe thấy đấy.”

Thủy Quang tức đến mức mặt đỏ ửng nhưng đối với người đàn ông bỉ ổi này, cô hoàn toàn bó tay.

Sau đó, trong bữa cơm, Thủy Quang một mực cúi đầu ăn cơm. Chương Tranh Lam cười, gấp đồ ăn cho cô. Ông Chương ngồi đối diện thấy vậy thì hiền từ gật đầu. “Cô bé ăn uống ngon miệng, rất tốt, rất tốt.”

Thủy Quang ngoài thở dài ra thì chẳng thể nói được gì.

Cuối cùng Thủy Quang ăn đến no căng bụng. Khi ra khỏi cửa nhà họ Chương, bà Chương còn gói cho cô một hộp bánh đậu đỏ do bà tự làm, cô cảm thấy rất khó xử, vô thức nhìn sang người bên cạnh với ánh mắt khẩn cầu.

Chương Tranh Lam thì lại cười, nhận giúp cô rồi nói với mẹ: “Vậy chúng con về đây, mẹ vào nhà đi!”

“Được, hai đứa đi đường cẩn thận!” Sau đó bà Chương lại quay sang cười nói với Thủy Quang: “Sau này cháu phải thường xuyên đến nhà bác ăn cơm nhé!”

“... Vâng.”

Cuối cùng cũng xuống dưới lầu, Thủy Quang cảm thấy không chân thực lắm. Giọng nói của Chương Tranh Lam từ phía sau truyền đến: “Anh đưa em về hay là em cùng anh về nhà anh?” Chương Tranh Lam cũng biết lựa chọn thứ hai không thực tế, nhưng hỏi thì vẫn phải hỏi chứ!

Thủy Quang nhìn anh. Ánh trăng mùa đông phủ trên bờ vai, mái tóc của anh, trong đôi mắt anh vẫn hàm chứa sự bao dung và tình yêu dành cho cô. Cô quay đầu đi về phía chiếc xe. Chương Tranh Lam thông thả đi sau, anh có đủ kiên nhẫn, đủ thủ đoạn để giữ cô bên mình trọn đời trọn kiếp.

Cuối cùng, Chương lão đại đưa Thủy Quang về nhà cô. Khi xuống xe, anh chỉnh lại quần áo cho cô rồi nói: “Đêm nay là đêm Bình an đấy, anh định đưa em đi xem phim nhưng em lại nói muốn về nhà, anh đành kìm nén đau thương thả cho em về.”

“...”

“Mai là Giáng sinh, anh đến đón em đi ăn cơm nhé?”

“Mai em có việc rồi.” Mấy hôm trước, La Trí đã nói với cô rằng hôm Giáng sinh phải cùng anh đi mua quần áo, vì ngày lễ tết được giảm giá nhiều.

“Cả ngày đều bận à?”

“... Gần như vậy.”

Không ngờ đối phương lại rất rộng lượng. “Được thôi.” Giáng sinh chỉ là cái cớ, nhưng bây giờ nó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tuy có rất nhiều cặp tình nhân thích ân ái trong ngày lễ này nhưng thứ anh muốn là thiên trường địa cửu, một ngày này chẳng đáng là gì.

“Vậy ngày kia em đi làm, buổi sáng anh đến đón em.”

Thủy Quang định nói không cần vì không muốn làm phiền anh, cô đi làm bằng xe buýt cũng rất tiện, nhưng lời đến cửa miệng rồi lại nuốt xuống, đổi thành một câu khác: “Chuyện này để nói sau đi!”

“Được.” Chương Tranh Lam nói bằng giọng rất thỏa mãn. “Vậy anh đi đây.”

Thủy Quang dừng lại một lát mới nói: “Anh... đi đường cẩn thận.”

Chương Tranh Lam cong khóe môi lên. “Được.” Anh cúi người hôn lên trán cô. Cô còn chưa phản ứng lại được thì anh đã lùi một bước. “Ngủ ngon!”

Người qua đường nhìn thấy cảnh tượng này đều coi họ là một cặp tình nhân đang lưu luyến tạm biệt. Thủy Quang cũng có chút mơ hồ, nắm chặt chiếc nhẫn trong túi áo, rốt cuộc là ai diễn kịch quá nhập vai khiến người ta coi là thật? Đến bản thân cô dường như cũng đã nhập vai, dường như... cô đã yêu anh, dường như anh chính là... Lam của cô, dường như tất cả đã quay về quỹ đạo vốn có, cô và anh thì đổ vào một trường đại học, sau đó yêu đương, khi tốt nghiệp thì mỗi người tìm một công việc tốt, rồi kết hôn và ở bên nhau đến già...

Thủy Quang nhìn anh bước vào trong xe, sau đó vẫy tay với cô, nụ cười trên mặt anh hóa thành một chú bướm, bay vào trong mắt cô, ảo hóa thành một giọt lệ.

Khi Chương Tranh Lam rời đi, anh không hề biết đến sự bi thương trong mắt cô. Về đến nhà, anh gỡ cà vạt, nằm trên sofa một lát rồi đứng dậy đi tắm.

Buổi sáng ngày Giáng sinh, Chương Tranh Lam chơi bóng giết thời gian cùng một người bạn độc thân. Lúc ra khỏi câu lạc bộ, anh nhận được điện thoại của Châu Kiến Minh, nói là Lộ Lộ nhớ người trong lòng của anh rồi, hôm nay cùng ra ngoài đi chơi nhé?

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng, nói: “Cô ấy không rảnh.”

Đồng chí Châu Kiến Minh nói: “Hai người hẹn hò sao?”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Cậu nói xem?”

“He he, được, vậy không làm phiền hai người nữa.” Sau đó Châu Kiến Minh quay sang nói với con gái: “Chị và chú đang bận. Lần sau bố sẽ bảo chú Chương của con đưa chị ấy ra ngoài chơi với con nhé, ngoan!”

Chương Tranh Lam dập điện thoại, cuối cùng không tìm được gửi tin nhắn cho người nào đó. “Em đang làm gì vậy?”

Rất lâu sau đối phương mới trả lời: “Ăn cơm.”

Chương Tranh Lam lập tức gõ ba chữ: “Ăn cùng ai?”

“... La Trí.”

“Ăn gì?”

Người kia không trả lời nữa, Chương Tổng tiếp tục: “Anh chơi bóng đến tận bây giờ, đói chết đi được.”

Thủy Quang và La Trí dạo trong trung tâm thương mại một vòng rồi lên tầng thượng ăn cơm. La Trí hỏi người đối diện muốn ăn gì hai lần mà không nhận được câu trả lời, không tìm được ngẩng lên nhìn, thấy nha đầu đó đang dờ dẫm trước màn hình điện thoại. “Quang Nhi, em muốn ăn gì?”

Lúc này Thủy Quang mới sực tỉnh. “Gì cũng được.”

Chương Tranh Lam đợi mãi mà không thấy có tin nhắn trả lời, liền day day trán, lẩm bẩm: “Vô lương tâm quá!”

Trước khi khởi động xe, có một tin nhắn được gửi đến, Chương Tranh Lam vừa mở ra xem, mặt mày liền được thả lỏng, vì Thủy Quang nói: “Vậy anh đi ăn cơm đi!”

“Đúng là dễ thỏa mãn!” Chương Tranh Lam vừa cười vừa lái xe.

Năm nay, Chương Tranh Lam đón Giáng sinh một mình nhưng đây lại là lần đầu tiên anh thấy vui vẻ, thỏa mãn đến vậy.

Bảy giờ sáng thứ Hai, Chương Tranh Lam ra ngoài với tâm trạng cực kỳ tốt, đi đón người yêu đi làm.

Chính vào hôm đó, trong công ty GIT bắt đầu lan truyền một tin đồn thế này: Lão đại và thần tượng của hacker Trương là một đôi.

Người truyền ra tin tức này là lão Trần, nhưng anh ta cũng nhấn mạnh rằng tin tức này chỉ được lưu hành trong nội bộ nhân viên, không thể để lọt đến tai ông chủ, bởi vì buồn chuyện là phúc hay họa vẫn chưa biết được. Tuy hôm đó, lão đại có vẻ không bận tâm đến chuyện công khai anh có người yêu nhưng giữ lại một con đường lùi không bao giờ là sai cả, cho nên tin tức nóng hổi này ngấm ngấm lan truyền từ người này sang người kia, từ phòng này sang phòng kia... Có người không mấy tin tưởng, có người kinh ngạc, có người hào hứng, còn Hà Lan thì rất kích động, nói: “Là cô ấy sao? Hóa ra là cô ấy sao? Haizz, thực ra sếp và cô ấy rất xứng đôi.”

Một kỹ sư cũng từng nói Chương Tổng và Thủy Quang rất xứng đôi, lúc này không tìm được cảm thán: “Tôi là thần mà!”

Hacker Trương lại không tin: “Có phải là sự thật không lão Trần? Anh đừng có tung tin đồn linh tinh đấy?”

Lão Trần đã tận mắt nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của sếp tổng, lúc này nói bằng giọng chắc nịch: “Lão đại cũng nói muốn kết hôn với cô ấy rồi, trên tay anh ấy còn đeo nhẫn nữa, mọi người không nhìn thấy sao?”

Kết hôn? Uy lực của thứ chất nổ này không lời nào miêu tả được. Nếu sếp quay lại với người yêu cũ rồi kết hôn thì chẳng có gì bất ngờ, nhưng cô Tiêu Thủy Quang này mới quen thôi mà? Sếp cũng... thần tốc quá!

Chương Tổng sau khi đưa bạn gái đi làm cũng đến công ty rất sớm. Lúc này anh từ phòng làm việc đi ra, một tay dứt túi quần, một tay cầm tập giấy tờ, nhìn thấy mọi người quây lại nói chuyện, bất giác nói: “Mở cuộc họp sao?”

“Không, không!” Đám người lập tức tản ra.

Chương Tranh Lam đi đến rút tập giấy tờ trên tay cho Nguyễn Kỳ. “Xem đi, sau đó cùng tôi ra ngoài một chuyến.”

Rất nhiều cặp mắt đều chăm chú nhìn vào tay lão đại. Không có nhẫn.

Đến khi anh quay về phòng làm việc, có người lập tức nói: “Lão Trần, có phải là anh lại lừa chúng tôi không?”

“Đang yên đang lành, tôi lừa mọi người làm gì? Chẳng phải vẫn có một tay dứt trong túi quần sao?”

Có người đề nghị: “Nếu muốn biết thì gọi điện thoại cho cô Tiêu xác nhận chẳng phải là xong sao? Làm như thế sẽ đơn giản hơn nhiều so với hỏi sếp, nguy hiểm đến tính mạng chứ chả chơi!”

Trương Vũ không đồng ý. “Đừng có gây phiền phức cho người ta, còn nữa, lời của lão Trần vẫn chưa chắc đã đúng.”

Lão Trần bị hoài nghi nhiều lần nên thể hiện thái độ “thích tin thì tin”, dù sao anh ta cũng đã tin.

Cuối cùng, có người thật sự không sợ chết, lật hợp đồng ra lấy số gọi, ngoài hacker Trương nói: “Đừng đùa quá thể”, những người khác đều nghiêng cổ ngóng trông. Tiếng nhạc chờ vang lên khắp căn phòng, là một ca khúc tiếng Anh, mọi người đều thấy hồi hộp, căng thẳng. Đến khi đầu máy bên kia truyền đến một tiếng “a lô”, những anh tài bình thường thích xuất đầu lộ diện lúc này lại chẳng có ai nguyện làm tiên phong, mắt to nhìn mắt nhỏ, ra hiệu cho người khác nghe tạo thành một khoảng im lặng, cuối cùng vẫn là Tiểu Hà làm nữ trung hào kiệt.

“Chào cô Tiêu! Tôi là Hà Lan của GIT.”

“... Vâng, chào cô! Có chuyện gì không?”

Hà Lan liếc nhìn đám người xung quanh, cười nói: “Thật ngại quá, tôi chỉ muốn xác nhận với cô xem số tài khoản ngân hàng của cô trong hợp đồng có thay đổi không, bởi vì chúng tôi sẽ trả trước cho cô ba mươi phần trăm giá trị hợp đồng.”

“Ồ... Không thay đổi.”

“Vậy ạ?”

Bên cạnh có người làm khẩu hình với Hà Lan: “Lão đại, lão đại”, Hà Lan trừng mắt lườm, ho một tiếng mới nói tiếp: “Cô Tiêu, sếp của chúng tôi...” Còn chưa nói hết câu, Tiểu Hà đã nhìn thấy sếp tổng đang thư thái, nhàn nhã đứng ở vòng ngoài nhìn đám người đang xúm lại. “Ấy, sếp!”

Mọi người cùng quay lại nhìn, sau đó thì dờ dẫm, lặng lẽ ai về chỗ người đó, cố gắng tỏ vẻ chăm chỉ cần cù, phần đầu đến chết. Chương Tranh Lam chỉ nhướn mày, đi tới cầm lấy ống nghe, mọi người bất giác đều đồng tị lên thì lại nghe thấy sếp nói: “Anh lấy di động gọi cho em.”

Sau đó, Chương Tổng dập máy, ném một câu về phía đám người nhàn rỗi: “Lát nữa sẽ xử lý mọi người”, rồi lấy di động đi ra cửa lớn của công ty để mặc đám người đang nhìn trần nhà than thở.

Di động lại một lần nữa đổ chuông, Thủy Quang uể oải nhấn nút nghe. Trong lúc anh nói chuyện, cô chỉ “ừm” mấy tiếng, vì những người ở bên cạnh đều đang làm việc nên cô không tiện nói chuyện lâu. Chương Tranh Lam hỏi cô có muốn cùng ăn trưa với anh không thì cô nói, đã đặt đồ ăn nhanh cùng đồng nghiệp rồi.

“Ăn thứ đó không tốt cho sức khỏe đâu.” Chương lão đại nhíu mày. “Lát nữa anh đặt họ mang cho em một suất nhé?”

“Em không ăn đâu.” Thủy Quang cự tuyệt. “Anh rất rảnh sao? Em bận lắm.” Ý cô rõ ràng là muốn tắt máy rồi.

Chương Tranh Lam đứng bên cửa sổ, cười nói: “Em còn bận hơn anh sao? Thà em cứ đến chỗ anh làm cho xong, chuyên ngành của em cũng phù hợp với công ty anh. Nếu em đến, không cần phỏng vấn, anh trực tiếp nhận luôn, bảo đảm công việc của em sẽ nhẹ nhàng, lương lại cao, có được không?”

Thủy Quang rất muốn nói: “Được cái đầu anh” nhưng rốt cuộc vẫn kìm nén được. “Em dập máy đây.”

“Áy, đợi chút!” Chương Tranh Lam gọi cô, do dự một lát mới hỏi. “Anh em có phát hiện ra buổi tối hôm đó em không về nhà...”

“Tút...” Đối phương đã ngắt máy.

Chương Tranh Lam cười thành tiếng. “Anh chỉ muốn hỏi anh em có phát hiện ra em nói dối không để anh còn giúp em.” Còn có phải là thật lòng muốn giúp đỡ không thì chỉ có trời mới biết, Chương Tổng biết.

Thủy Quang vừa ngắt cuộc gọi thì di động lại đổ chuông. Cô chẳng buồn nhìn số điện thoại thì đã bắt máy, đối với anh, dường như cô lúc nào cũng có thể bộc lộ chính mình một cách rất tự nhiên, cô nói bằng giọng không vui: “Anh lại muốn gì?”

“Chào cô!” Giọng nam nghe có vẻ lạnh nhạt. “Cô Tiêu, tôi là Lương Thành Phi.”

Thủy Quang sững sờ, nhìn lại số điện thoại hiển thị trên màn hình, đương nhiên là số máy lạ, rồi lại kẻ vào bên tai, lạnh nhạt trả lời: “Có chuyện gì không?”

35. Chương 35: Hóa Ra Có Thể Trùng Hợp Như Vậy

Nhắc đến Lương Thành Phi, Thủy Quang chỉ thấy tướng mạo của anh ta hơi giống Vu Cảnh Lam.

Giọng nói của Lương Cảnh Phi lại truyền đến, rõ ràng mạch lạc: “Cô Tiêu, tôi nghĩ cô vẫn chưa quên lần trước cô có tham gia một vụ tranh chấp gia đình nhỉ? Bây giờ ông chồng tố cáo cô đã cố ý đe dọa ông ta, phiền cô đến đồn cảnh sát một chuyến. Nếu cô không phối hợp, chúng tôi sẽ phái người qua đó mời cô đến, nhưng tôi nghĩ chắc cô không muốn để những người xung quanh biết chuyện này, cho nên vẫn hy vọng cô sẽ tự giác hợp tác.”

Thủy Quang đột nhiên đứng bật dậy khiến các đồng nghiệp đều nhìn cô. Cô thấp giọng nói: “Tôi không đe dọa anh ta.” Chuyện này thật nực cười!

Sau lần ấy, người đàn ông đó còn thường xuyên vứt rác, thậm chí cả chuột chết trước cửa nhà cô, từng bị La Trí bắt gặp và cảnh cáo.

“Dù có hay không thì chúng tôi sẽ điều tra chứng thực, điều này cô không cần bận tâm, cô chỉ cần đến phối hợp với chúng tôi.”

Thủy Quang ngồi xuống, hít sâu một hơi. “Tôi đang đi làm.”

Lương Thành Phi cười cười. “Tôi tưởng cô Tiêu có thể cân nhắc được mức độ nặng nhẹ trong chuyện này.”

“Tôi biết. Tôi cũng biết muốn khởi tố thì cần có chứng cứ, các anh chỉ nghe từ một phía, không có chứng cứ, tôi không có nghĩa vụ và các anh cũng không có quyền bảo tôi đến thăm tra.”

Lương Thành Phi ngồi trong phòng làm việc, đối phương đã đập máy. Một nữ cảnh sát gõ cửa đi vào giao đồ, nhìn thấy sắc mặt anh ta không tốt lắm, liền hỏi: “Lương đội, anh không sao chứ?” Lương Thành Phi vốn là người cao ngạo, lạnh lùng, bình thường ngoài bàn công việc thì gần như chẳng nói chuyện hay tham gia giải trí với bọn họ, chỉ chú tâm, tận tụy làm việc, nhưng cũng có rất nhiều đồng nghiệp nữ thích anh ta bởi tướng mạo đẹp trai, học vấn cao, công tác tốt lại có nền nếp, kỷ luật, không uống rượu hút thuốc, đương nhiên là người đàn ông hoàn hảo trong mắt các cô gái, chỉ tiếc anh ta là người không dễ tiếp cận, lúc nào cũng cách xa người khác đến cả nghìn dặm.

Lương Thành Phi hỏi: “Người đó đi chưa?”

“Vừa đi rồi. Tiểu Vương đã ghi chép lại, nhưng mà Lương đội, người này rõ ràng đang vu vạ cho cô gái đó.” Vừa rồi, người đàn ông kia đến báo án, nói bị người ta uy hiếp, đe dọa, hy vọng cảnh sát sẽ đuổi cô gái đó ra khỏi tiểu khu, cô ta liền cảm thấy nực cười, kẻ bạo hành gia đình còn có mặt mũi đến tố cáo người khuyên can? Người của đồn cảnh sát vốn không muốn để ý đến chuyện này, các đồng nghiệp nữ của cô ta còn nhất trí khinh bỉ loại người chỉ biết đánh vợ như thế này, nhưng đúng lúc đó Lương Thành Phi đi vào, thấy vậy thì dặn dò: “Nhớ ghi chép lại.”

Lương Thành Phi lật xem phần ghi chép mà nữ cảnh sát kia trình lên. “Đã có người báo án, chúng ta phải thụ lý.”

Nữ cảnh sát gật đầu nhưng trong lòng lại nghĩ, Lương đội có bao giờ để ý đến mấy chuyện tranh chấp thế này đâu nhỉ? Đột nhiên cô ta nhớ lần trước Lương đội còn tham gia lấy lời khai, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, lẽ nào Lương đội có ân oán riêng với một trong hai đương sự? Ai nhỉ? Nữ cảnh sát không thể suy nghĩ quá lâu vì Lương Thành Phi đã đứng lên, cầm áo khoác, lạnh nhạt nói: “Tôi ra ngoài một lát, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng ạ.” Nữ cảnh sát cùng anh ta ra khỏi cửa rồi nhìn bóng lưng đó rời khỏi cơ quan.

Chợt có đồng nghiệp đi đến hỏi: “Lương đội đi đâu đấy?”

“Không biết được.”

Ngoại trừ ra ngoài làm nhiệm vụ, trước nay Lương Thành Phi không bao giờ báo cáo hành tung với bọn họ.

Buổi trưa, Nguyễn Kỳ đi bàn chuyện hợp tác với lão đại, đối tác chính là công ty mà Thủy Quang đang làm.

Nguyễn Kỳ đương nhiên không biết chuyện này, đến khi đi vào cửa công ty của người ta, nhận được sự hoan nghênh chào đón của lãnh đạo, lại vô tình nhìn thấy trong phòng làm việc có một bóng người không thể coi là quen mặt nhưng khi người đó quay đầu lại, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Hóa ra cô ấy làm ở công ty này à?!

Vậy thì hai hôm trước lão đại nói muốn hợp tác với một công ty nhỏ là có mục đích sao? Nguyễn Kỳ liếc nhìn người bên cạnh, anh rất thần nhiên bắt tay lão tổng của đối phương. Người đàn ông kia thì tươi cười rạng rỡ. “Chương Tổng còn đích thân đến nữa, chẳng phải đã nói là để tôi đi gặp anh sao? Nào nào, vào trong ngồi đi!”

Chương Tranh Lam xem đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm nữa, hay là cùng nhau ăn cơm trưa, vừa ăn vừa nói chuyện?”

“Cũng được, cũng được!”

Lúc này, ánh mắt Chương Tranh Lam đã chuyển sang phía Thủy Quang đang cúi đầu làm việc sau khi kinh ngạc vì nhìn thấy anh, mỉm cười đi về phía cô, thân mật hỏi: “Em ăn cơm chưa? Anh đưa em đi ăn nhé?”

Thủy Quang cảm nhận một cách rất sâu sắc rằng, người này là điển hình của loại người không gây chuyện thì sẽ thấy khó chịu, cô cúi đầu không đáp. Còn Chương Tranh Lam thì lại muốn càng nhiều người biết về mối quan hệ của họ càng tốt, anh không chịu thừa nhận đây là một suy nghĩ rất trẻ con, cùng lắm chỉ là mong muốn chiếm hữu hơi lộ liễu thôi.

Lão tổng của công ty Thủy Quang không phải kẻ ngốc. “Chương Tổng quen biết Tiểu Tiêu à?”

Chương Tranh Lam mỉm cười, nói: “Đúng vậy.” Anh nhìn Thủy Quang, nói tiếp: “Cô ấy là đàn em học cùng trường với tôi.”

Lão tổng kia nghe thấy vậy thì cười ha ha. “Vậy sao? Thật là trùng hợp quá! Tiểu Tiêu, dù sao cô cũng là người quen cũ của Chương Tổng, vậy cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi, hả? Đi, đi, đi!”

Thủy Quang cảm thấy những ngày tháng sau này của mình chắc chắn không còn được tự tại như trước nữa rồi.

Nguyễn Kỳ nhìn hai người họ không dời mắt, cảm thấy lão đại đúng là lão đại, yêu đương cũng tấn công áp sát như thế này.

Cứ như vậy, hai người của GIT, ba người của công ty đối phương bao gồm sếp tổng, vị giám đốc họ Dương và Thủy Quang đi ra ngoài ăn cơm. Khi một nhóm người vào thang máy, Chương Tổng hỏi: “Muốn ăn gì?” Những người khác trong thang máy đều im lặng, đó rõ ràng không phải hỏi bọn họ, nhưng người được hỏi lại không muốn đáp lời, Chương Tranh Lam liền cười: “Ăn món Tây An nhé? Anh biết một nhà hàng làm đồ ăn Tây An rất được.”

Thủy Quang nhìn anh. Anh lại nói: “Không muốn ăn đồ ăn của quê hương sao? Hay là chúng ta ăn đồ Quảng Đông nhé?”

“Tùy anh.”

“Nể mặt thế này sao?” Chương Tranh Lam lại cười, hỏi những người khác ăn đồ Quảng Đông được không, câu trả lời đương nhiên là giống hệt nhau: “Không vấn đề.”

Nguyễn Kỳ lấy di động ra gửi tin nhắn: “Chị dâu ở cùng chúng tôi, đang đi ăn cơm!”

Một nhóm người xuống đến tầng dưới, chia ra hai chiếc xe. Thủy Quang cũng chẳng làm chuyện vô ích là cố ngồi lên xe của công ty mà lên luôn xe của Chương Tranh Lam. Nguyễn Kỳ vô cùng tự giác ngồi ở ghế sau.

Xe vừa nổ máy, Chương Tranh Lam liền đưa cho Thủy Quang một món đồ. Thủy Quang đón lấy, thấy là kẹo liền ghen ngào nói: “Anh thích ăn đồ ngọt như vậy sao?”

“Cũng hơi hơi.” Chương Tranh Lam cười, nói. “Nhưng đây là kẹo gừng, không ngọt, hơn nữa mùa đông ăn cái này có thể chống lạnh, trị cảm.”

“Em đâu có bị cảm.”

“Chẳng phải lần trước em bị cảm đấy sao? Ngoan, cầm lấy, phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.”

Thủy Quang cảm thấy chuyện này thật ấu trĩ, chẳng thèm nói chuyện nữa. Nguyễn Kỳ thì thở dài. Đây là lão đại sao? Sao lại dịu dàng như nước thế này!

Chương Tranh Lam cười, hỏi người ngồi phía sau: “Tiểu Nguyễn, cậu muốn ăn kẹo gừng không? Trong phòng làm việc của tôi còn rất nhiều.”

Nguyễn Kỳ vội xua tay, cười hì hì. “Không cần, cảm ơn lão đại!”

Thủy Quang nhìn Nguyễn Kỳ qua kính chiếu hậu, đúng lúc anh ta quay đầu lại, ánh mắt hai người gặp nhau, Nguyễn Kỳ vội gạt đầu, nói: “Chào chị dâu!”

Thủy Quang: “...”

Chương Tranh Lam cười thành tiếng, sau đó bình tĩnh nói: “Được rồi, đừng gọi linh tinh, cô ấy tức giận đấy.”

Nguyễn Kỳ lập tức nhận lỗi: “Chị dâu đừng giận, chỉ vì em muốn được gặp chị từ lâu nên không kiềm chế được cảm xúc...” Sau đó liền riu rít một tràng những lời a dua nịnh bợ.

Thủy Quang im lặng cả nửa ngày, cuối cùng chỉ nói: “Đừng diễn nữa.”

Chương Tranh Lam bật cười khanh khách. Nguyễn Kỳ nhìn trái ngó phải không biết mình nói sai chỗ nào, những lời anh ta nói tuyệt đối là thật lòng mà!

Bầu không khí trong xe đã trở nên thân thiết hơn nhiều, đây chính là điều Chương Tranh Lam mong muốn.

Nhà hàng Quảng Đông mà Chương lão đại đưa mọi người đến cũng không xa lắm, ở ngay trung tâm thành phố nên chẳng bao lâu sau đã đến nơi. Không gian bên trong rất sang trọng, nhân viên lễ tân thì phục vụ chu đáo, sau khi đưa họ vào phòng ăn liền đưa thực đơn cho Chương Tranh Lam. Chương Tổng lại cười, đưa cho người bên cạnh. Thủy Quang cũng không đẩy qua đẩy lại, nhận lấy thực đơn rồi cúi đầu chọn món, thỉnh thoảng hỏi ý kiến của mấy người đàn ông nhưng câu trả lời đều là “gì cũng được”.

Thủy Quang cũng không biết Chương Tranh Lam có bản lĩnh lớn thế nào mà khiến những người này đều phải nịnh bợ, lấy lòng anh như vậy?

Trong mắt Thủy Quang, hình tượng của Chương Tranh Lam thực sự chẳng có lấy một chút nghiêm túc. Nhưng thực ra anh chỉ như vậy ở trước mặt cô, còn ở chỗ khác, Chương lão đại chính là lão đại, người khác đều phục anh, có tiền có thế, năng lực, tài hoa, thủ đoạn... anh chẳng thiếu thứ gì.

Hợp tác với GIT của Chương Tranh Lam là bách chiến bách thắng, kết giao với Chương Tranh Lam là cơ hội tốt có thể gặp chứ không thể cầu. Bây giờ công ty Vân Đằng đã cầu được rồi, và vì cái gì mà được thế này thực sự rất dễ nhận thấy. Hậu quả của việc “dễ dàng nhận thấy” đó chính là Thủy Quang được sếp cô kính rượu...

Thủy Quang vốn đang lặng lẽ ăn cơm, những người kia nói chuyện công to việc lớn, cô chỉ là nhân viên mới vào nên không thể xen ngang được, nhưng lại bị sếp mình đến kính rượu. “Tiểu Tiêu, nào nào, đừng chỉ ăn như thế, tôi kính cô một ly, cô đến Vân Đằng được gần một tháng rồi nhì. Cô làm rất tốt!”

Thủy Quang bị sặc. Người bên cạnh cười, vuốt lưng cho cô, còn rút một tờ giấy ăn đưa cho cô. “Lãnh đạo của em chỉ khen em làm việc tốt mà em đã xúc động thế này, thường ngày anh khen em, sao em chẳng có phản ứng gì vậy?”

Lão tổng của Vân Đằng cũng là người nhạy bén, nghe thấy thế vội nói: “Chương Tổng, đối nội và đối ngoại sao có thể giống nhau được?” Sau đó liền nói với Chương Tổng về việc đồng chí Tiểu Tiêu ở công ty Vân Đằng đã tận tụy, chăm chỉ làm tròn chức trách ra sao.

Thủy Quang nghe mà toát cả mồ hôi hột. Cô là người thực tế, những lời khen phù phiếm thế này khiến cô mất tự nhiên, nhưng cũng không biết phải làm thế nào, bất giác dùng chân đá khẽ gây rối ở dưới gầm bàn. Chương Tổng ho một tiếng, cảm ơn đối phương đã khen ngợi người yêu mình, còn thay Thủy Quang hồi kính rượu của lão tổng Vân Đằng.

“Sư muội” này chính là “người yêu”, không cần nói rõ, chỉ nhìn những hành động của Chương Tranh Lam cũng có thể thấy được rõ ràng.

Còn Chương lão đại đã được lợi còn tỏ vẻ, uống rượu xong xán đến bên cạnh cô, nói nhỏ: “Anh giúp em uống rượu rồi, em cảm ơn anh thế nào đây?” Câu trả lời anh nhận được là chân lại bị tấn công lần nữa, anh kêu “oái” một tiếng theo phản xạ, thực ra chẳng đau gì cả, thậm chí anh còn cảm thấy thân mật nữa, đánh là yêu mắng là thương mà, nhưng lại khiến người khác chú ý. Ông chủ Vân Đằng lập tức hỏi: “Chương Tổng làm sao vậy?”

“Không sao.” Chương Tranh Lam cười, nói. “Nghe nói Vân Đằng gần đây định nghiên cứu phát triển phần mềm giáo dục, đây cũng là một hướng đi tốt.”

Ông chủ Vân Đằng liền nói: “Đúng là chúng tôi muốn như vậy, nhưng có lòng mà chẳng đủ sức. Một công ty nhỏ như chúng tôi, thị phần cũng rất nhỏ, rất cần sự dìu dắt của Chương Tổng.”

Chương Tranh Lam đáp: “Dìu dắt thì không dám nhưng chúng ta đã hợp tác thì tôi rất coi trọng Vân Đằng. Anh xem, sư muội tôi cũng ở... Khụ, tóm lại, tôi cũng có chút hứng thú với phần mềm giáo dục này, sau này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

“Nhất định rồi.”

Nhìn bề ngoài, Chương Tổng cũng có vẻ nghiêm túc bàn chuyện hợp tác với người ta, có điều bàn tay ở dưới bàn lại chẳng yên phận, tóm lấy bàn tay vừa rồi định cư xử thô bạo rồi không chịu buông ra nữa, sau đó ngồi im ăn đậu phụ.

Ở chốn đông người, Thủy Quang chỉ có thể kiềm chế, sau khi “bữa cơm hợp tác” này kết thúc, lão tổng của Vân Đằng cùng Giám đốc Dương về trước với tâm trạng rất vui vẻ, đến mức quên cả gọi Tiểu Tiêu của công ty mình về. Thủy Quang chỉ biết thở dài than vãn “xã hội hắc ám, kẻ xấu lộng quyền”.

Nguyễn Kỳ đã phụng lệnh đi lấy xe, lúc này chỉ còn lại hai người họ. Chương Tranh Lam cười, véo má cô. “Em giận rồi à?”

Thủy Quang liếc xéo anh một cái. “Anh nói xem!”

Dáng vẻ giận dữ đó khiến Chương Tranh Lam lại được một phen xáo động trong lòng, muốn hôn cô nhưng cuối cùng lại e ngại thân thủ của bạn gái nên đành bỏ qua. Không phải anh không đối phó nổi mà chỉ là không nỡ ức hiếp cô mà thôi, còn chuyện thỉnh thoảng vẫn “ức hiếp” thì đó là để... trau dồi tình cảm.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, Lương Thành Phi cứ thấy có chút buồn bực, sau đó bất giác lái xe đến tiểu khu của Thủy Quang, khi phát hiện ra điều này, anh ta cảm thấy mình đúng là bị ma xui quỷ khiến mất rồi.

Lương Thành Phi rời khỏi tiểu khu để đi đến chỗ ban đầu muốn đến, mấy ngày nay chứng đau nửa đầu liên tục phát tác, giày vò anh ta đến mức lại rơi vào tình trạng mất ngủ trường kỳ. Khi từ chỗ bác sĩ về, đi qua khu phố đó, anh ta lại nhìn thấy đôi tình nhân ấy đang đứng bên đường, người đàn ông đưa tay véo má cô gái, cô gái đẩy tay anh ta ra rồi nói câu gì đó, người đàn ông càng cười vui vẻ... Lương Thành Phi chậm rãi đỗ xe vào lề đường đối diện, nhìn sang hai người.

Tiểu Thủy Quang... Chẳng phải tìm cô đã có chủ rồi sao?

Lần đầu tiên nhìn thấy cô là ở trong quán karaoke. Hôm đó, trong lòng anh ta rất khó chịu, sau đó xảy ra vụ tai nạn xe, anh ta kiềm chế sự bực bội để đưa cô và bạn cô đi bệnh viện, còn tưởng rằng họ sẽ vùi tiền, bởi trong suy nghĩ của anh ta, đa số con gái đều tham tiền yêu của, đến khi thấy cô đẩy khoản tiền anh ta đưa ra, anh ta mới thấy không chân thực lắm. Anh ta quá quen thuộc với vẻ mặt của cô lúc đó, bởi bản thân anh ta cũng từng bao lần thể hiện nó với người khác.

Trước đây anh ta không có thứ gì, cho rằng tình yêu chỉ là tình yêu, từ trần ngập mong đợi đến tự lừa mình dối người, rồi cuối cùng là tuyệt vọng, đến bây giờ, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ khi anh ta bắt đầu cười nhạo sự ngu ngốc của chính mình hằng đêm. Đáng hận nhất là đến tận hôm nay, anh ta vẫn không thể nào quên được, mà cái gọi là “không quên được” đó là do tự ti, đau thương hay là vì tình yêu?

Sau vụ tai nạn, anh ta lật tung chiếc xe để tìm sợi dây chuyền thì lại tìm được một tờ giấy viết thư đã được gấp rất vuông vắn ở ghế sau. Trong thư viết: “Vu Cảnh Lam, sinh nhật hai mươi sáu tuổi vui vẻ! Ngày Ba mươi tháng Mười năm 2010, Thủy Quang.” Nét chữ ngay ngắn, đẹp đẽ nhưng lại bị mấy giọt nước làm cho nhòe đi.

Anh ta chăm chú nhìn cái tên đó rất lâu. Anh ta không tin trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Lần sau gặp lại cô trong siêu thị, thấy cô đi cùng một người đàn ông cao lớn, anh tưởng đó là “Vu Cảnh Lam”.

Sau đó lại nhìn thấy cô trong đồn cảnh sát, anh ta có chút bất ngờ. Anh ta đứng ở đó nhìn cô cụp mắt xuống, vẻ mặt tĩnh lặng, thậm chí còn có chút khoan thai, giống như chẳng có thứ gì có thể làm cô kinh sợ. Anh ta cảm thấy thú vị, người như thế nào mới có thể không biết sợ như vậy?

Sau lần đó, anh ta như bị ma xui quỷ khiến đi điều tra thông tin về cô qua mạng lưới nội bộ của cơ quan. Cũng là người Tây An, thậm chí địa chỉ cũng giống nhau, trường tiểu học, trung học, đại học cũng giống nhau...

Anh ấy chết rồi, cô đuổi theo đến tận đây, thật chung tình biết bao!

Lương Thành Phi nhìn màn hình máy tính, dựa vào lưng ghế, nở nụ cười lạnh lẽo. Khi nhìn thấy ba chữ “Vu Cảnh Lam” trên tờ giấy, anh ta tưởng rằng chỉ là cùng họ cùng tên, hóa ra trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy, khiến anh ta không muốn tin cũng không được.

Lúc này, anh ta nhìn thấy cô cùng người đàn ông kia lên một chiếc xe, liền bám theo chiếc xe đó đến một tòa nhà cao ốc rồi thấy cô xuống xe. Người trong xe gọi cô lại, cô quay đầu nghe người đó nói, sau đó chỉ nhú mào đáp lại một câu rồi quay người rời đi.

Lương Thành Phi cũng mới biết đến người đàn ông đó qua một báo cáo, Chương Tranh Lam, một thương nhân giàu có. Anh ta cười nhếch khóe môi với vẻ châm biếm không chút che giấu.

“Cô đã quên Vu Cảnh Lam rồi sao?”

Khi nhận được tin nhắn ấy, vẻ mặt Thủy Quang lập tức cứng đờ. Cô ngồi trên ghế của mình, rất lâu sau mới nhìn tới số của người gửi tin, không lưu tên, nhưng lại có một chút ấn tượng với số điện thoại này, sáng hôm nay cô mới nhận cuộc gọi của anh ta, Lương Thành Phi.

Lương Thành Phi cầm điện thoại, dựa vào cửa xe lạnh lẽo, khi tiếng chuông điện thoại vang lên, anh ta nhếch miệng cười, nhấn nút nhận cuộc gọi, chậm rãi đưa đến bên tai, nghe thấy người ở đầu máy bên kia nói: “Sao anh lại biết Vu Cảnh Lam?” Giọng nói của cô hơi khàn nhưng vẫn không hề có vẻ nôn nóng.

Lương Thành Phi nhìn tòa nhà cao ốc, giọng nói bình tĩnh, như thể còn mang ý cười. “Cô Tiêu, bây giờ cô có thể ra ngoài gặp tôi một lát không?”

“Sao anh lại biết Vu Cảnh Lam?” Câu hỏi của Thủy Quang vẫn giống hệt lần trước.

Lần này Lương Thành Phi cười thật sự, nói: “Tôi còn biết anh ta đã chết rồi.”

“... Anh ở đâu?”

Lương Thành Phi đã đi sang phía cửa của tòa cao ốc. “Chỗ cô vừa chia tay với bạn trai.”

Thủy Quang đi xuống lầu, vẻ mặt tĩnh lại, không nhìn ra được chút cảm xúc khác thường nào, chỉ có điều sắc mặt hơi tái xanh. Cô nhìn thấy người đó đang đứng ngoài cửa lớn.

Lương Thành Phi nhìn cô đi đến gần, nói: “Tôi tưởng cô sẽ nói tôi không có nghĩa vụ cũng như quyền hạn bảo cô phải ra đây.” Trong giọng nói của anh ta toát ra vẻ châm chọc.

Thủy Quang không để ý, chỉ hỏi: “Anh biết Vu Cảnh Lam... biết anh ấy đã chết rồi, còn biết gì nữa?”

Lương Thành Phi cười, nói: “Có cần đến chỗ khác nói chuyện không?”

Thủy Quang nhìn Lương Thành Phi. Anh ta cất bước, cuối cùng cô đi theo đến bên chiếc xe Buick rồi anh ta lên xe trước, sau khi cô lên xe thì hạ cửa kính xuống một chút cho gió lạnh thổi vào để mình được tỉnh táo. “Sao anh lại biết Vu Cảnh Lam?” Đây là lần thứ tư cô hỏi câu này, ngữ khí vẫn không hề gấp gáp, như thể cô có đủ thời gian để đợi câu trả lời của anh ta.

Lương Thành Phi cười cười, nói: “Anh ta gọi tôi đến, anh ta nói cô cứ nhớ anh ta như vậy khiến anh ta ở dưới âm phủ rất khó xử.”

“Anh Lương!” Thủy Quang cắt ngang lời anh ta. “Đùa thế này chẳng buồn cười gì cả.”

Trên mặt Lương Thành Phi không có biểu hiện gì nhưng trong lòng lại có chút hối hận vì đã làm việc này. Sự cảm thông này lại khiến anh ta thấy nực cười, không phải anh ta sớm đã trở thành loại người vô tình vô nghĩa rồi hay sao?

“Cô muốn lợi dụng Chương Tranh Lam để quên người yêu đã chết, trò đùa này của cô mới thực sự buồn cười.”

Khi nghe thấy ba chữ “Chương Tranh Lam”, trong lòng Thủy Quang có chút xáo động. “Không liên quan gì đến anh ấy, đừng có lôi anh ấy vào!”

“Lợi dụng anh ta mà lại nói là không liên quan gì đến anh ta? Cô Tiêu, cô tính toán kĩ lắm, ồ, hay là nói, người đàn ông đó quá ngu ngốc, tình nguyện để cô lợi dụng?”

Thủy Quang nắm chặt tay lại. Lương Thành Phi cười một tiếng. “Cô Tiêu, thực ra chúng ta có thể hợp tác.” Anh ta nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa xe, thông thả nói. “Tôi muốn tìm một người để quên một người, cô cũng muốn tìm một người để quên một người, hai chúng ta đều đáng thương như vậy, ở bên nhau sẽ thích hợp hơn, cô không thấy vậy sao?”

Thủy Quang im lặng, Lương Thành Phi lại cười. “Đương nhiên, tôi không có nhiều tiền bằng Chương Tranh Lam, nhưng rất nhiều điểm tôi không hề thua kém anh ta.”

Thủy Quang lạnh lùng phản bác: “Anh ấy tốt hơn anh nhiều.” Chương Tranh Lam tuy vô lại nhưng là người thẳng thắn, dứt khoát, còn người này, cô không hiểu nổi anh ta, nhưng những phần u ám toát ra từ anh ta khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lương Thành Phi cười châm biếm. “Vậy Vu Cảnh Lam thì sao? So với Vu Cảnh Lam, anh ta tốt hơn hay kém hơn?”

Trên gương mặt Thủy Quang lóe lên vài nét bi thương, cô chậm rãi nói: “Trong lòng tôi, không ai có thể so sánh với Vu Cảnh Lam. Anh ấy đã qua đời, bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào ký ức để nhớ về anh ấy. Anh đã biết Vu Cảnh Lam, vậy thì... anh có thể cho tôi biết một số chuyện... mà tôi không biết không?”

Rất lâu sau Lương Thành Phi mới lên tiếng: “Tôi không quen Vu Cảnh Lam.”

Thủy Quang không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ thở dài một tiếng, nhưng sau này nhớ lại tiếng thở dài này, chẳng hiểu sao Lương Thành Phi lại thấy bối rối. Anh ta cho rằng cô sẽ còn nói thêm câu gì đó, “vậy sao” cũng được, nói anh ta lừa cô cũng được... nhưng cô chẳng nói gì cả.

Lương Thành Phi thấy cô định xuống xe, bất giác gọi: “Tiêu Thủy Quang, cô có thể tìm Chương Tranh Lam, vậy còn tôi thì sao? Chúng ta... có thể lợi dụng lẫn nhau, sẽ không ai nợ ai.”

Thủy Quang quay đầu, trên khuôn mặt có vẻ mệt mỏi. “Anh Lương, làm sao anh có thể so sánh được với anh ấy? Tôi sẽ dần dần thích anh ấy, và tôi sẽ không thử qua lại với một người như anh. Sự lợi dụng của tôi không phải là tìm một người thay thế như anh nói... mà là lợi dụng để khiến tôi thích anh ấy. Anh Lương, hy vọng sau này anh không đến tìm tôi nữa. Còn về Vu Cảnh Lam, nếu anh không quen biết anh ấy thì không có tư cách để bàn luận về anh ấy.”

“Ok!”

Thủy Quang xuống xe, chưa đi được mấy bước thì di động trong túi áo lại đổ chuông. Cô đi đến cửa tòa nhà cao ốc mới lấy điện thoại ra xem là ai gọi thì nhìn thấy cái tên Chương Tranh Lam.

Thủy Quang bắt máy, người ở đầu máy bên kia cười, nói với cô: “Anh đến công ty rồi, em đang làm gì vậy?”

Thủy Quang đáp: “Đang bận.”

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng. “Được thôi, em là người bận rộn, còn bận rộn hơn cả anh, vậy tối anh đến đón em nhé?”

“Vâng.”

“Ok!”

36. Chương 36: Câu Chuyện Cổ Tích

Từ sau khi qua lại với Thủy Quang, Chương Tranh Lam đã trở thành người đàn ông của gia đình điển hình, nếu có thể từ chối tiếp khách là từ chối, hề tan làm là lại hẹn hò với bạn gái, bám người ta như keo, không ngừng sử dụng mấy thủ đoạn linh tinh vớ vẩn. Thủy Quang có lúc bị anh làm cho phiền quá liền nói: “Anh có thể giống đàn ông một chút không?”

Ý của Thủy Quang là anh nghiêm túc một chút có được không, kết quả là Chương Tranh Lam lập tức nói bằng giọng chẳng có tí đứng đắn nào: “Sao anh lại không giống đàn ông chứ? Em đừng ngậm máu phun người nhé! Hay là tối nay anh sẽ chứng minh cho em xem?”

Thủy Quang câm nín, cảm thấy mình đúng là rồi hơi tự mua dây buộc mình, nhưng đối phương nào có vì cô ngậm miệng mà dừng lại. “Anh sẽ chứng minh cho em thấy nhé...”

Thủy Quang nói: “Anh không thấy buồn nôn à?”

Chương Tranh Lam cười rạng rỡ. “Nam hoan nữ ái sao lại nói là buồn nôn? Đây là thuận theo tự nhiên, hợp với lòng người, hơn nữa, nhịn lâu quá dễ xảy ra chuyện lắm.”

“...”

Chương Tranh Lam cảm thấy gần đây anh với người yêu hòa hợp đến mức không thể hòa hợp hơn được nữa, đương nhiên, sự hòa hợp này hoàn toàn là nghĩa đen, lão đại anh muốn hòa hợp theo hàm nghĩa thâm sâu nhưng người ta không chịu thì cũng chẳng có cách nào. Chương lão đại yêu bạn gái hơn chính mình nên đành tu thân dưỡng tính, đương nhiên anh cũng không phải loại người cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó, chỉ là sau khi nếm được vị ngọt thì lúc nào cũng có chút nhớ nhung, ngứa ngáy trong lòng mà thôi.

Hôm nay ăn tối xong, ngoan ngoãn đưa bạn gái về nhà, khi giúp cô cởi dây an toàn, anh còn lẩm bẩm: “Nghe nói anh em đi công tác rồi?”

“... Ừm.”

“Ồ, anh ở đây được không?”

“Không được.”

“Xe hết xăng rồi.”

“Chẳng phải hôm qua vừa đổ sao?”

“Hôm nay đi nhiều. Buổi sáng anh còn phải ra... ngoại thành xem đất.”

“Anh muốn làm về bất động sản?”

“Không, thích thì xem thôi. Phong cảnh ở đó rất đẹp, khi về già chúng ta có thể đến đó dưỡng lão. Tối nay anh ở đây được không?”

“...”

Chương lão đại thấy người yêu im lặng, lập tức nói: “Vậy cứ quyết định như thế nhé, ai nói không giữ lời là cún con!” Sau đó nhanh nhẹn rút chìa khóa rồi xuống xe trước. Thủy Quang cứng họng, thực ra là cô còn chưa nói gì, khi xuống xe nhìn thấy anh lấy một túi hành lý nhỏ từ trong cốp xe ra lại càng chẳng biết phải nói gì. Phải chăng anh đã có âm mưu từ trước rồi?

Chương Tranh Lam đi đến đưa túi đồ đó cho cô. “Em cầm lên trước đi, anh đi mua thêm chút đồ nữa.”

“Anh mua gì?” Thủy Quang thuận miệng hỏi.

Chương Tranh Lam “hứ” một tiếng, dường như còn có chút ngại ngùng. “Dù sao thì anh cũng quay về nhanh thôi, em lên nhà trước đi, ngoan!” Sau đó lập tức rời đi.

Thủy Quang lắc đầu, vừa quay người liền nhìn thấy một người đi từ trong tòa nhà ra. Người đó nhìn thấy cô, vẻ mặt lập tức chùng xuống, còn lẩm bẩm chửi câu gì đó nhưng không giống như mấy lần trước, nhìn thấy cô là lớn tiếng quát tháo. Khi anh ta đi qua chỗ cô, nhìn thấy chiếc xe đang đỗ ở phía sau thì văng một câu: “Đàn ông cũng lắm thật!”

Thứ Chương Tranh Lam muốn mua chẳng phải là thứ gì không thích hợp với trẻ con, anh còn muốn trẻ con đến rồi lên xe trước bù về sau ấy chứ. Hôm nay anh chỉ muốn mua thứ có thể làm tăng sự lãng mạn và thơ mộng, chính là nến và hoa, nhưng khu nhà của Thủy Quang vốn là khu chung cư cũ, làm gì có chỗ bán những thứ này. Chương Tranh Lam hối hận vì mình đã không suy nghĩ chu đáo, ở chỗ anh thì mọi thứ rất đầy đủ, vạn sự đều có chỉ thiếu gió đông, nhưng “gió đông” người ta không đồng ý đến chỗ anh. Từ sau

“lần đó”, ngay việc đến nhà anh ngồi chơi, Thủy Quang cũng không muốn nữa, cô còn nói nhà anh rộng quá, lạnh lẽo quá. Chương Tranh Lam nghĩ đến đây liền buồn cười, Thủy Quang thật sự sợ anh rồi, phải làm thế nào đây?

Khi quay trở về, Chương Tranh Lam bất giác đắn đo, lát nữa phải làm thế nào để cô đồng ý đến chỗ anh “ngồi chơi” nhiều hơn, nếu không anh chuyển đến sống ở chỗ cô cũng được. Anh thì rất dễ nói chuyện, chỉ có điều cô sống cùng anh trai, điểm này cũng phải để tâm. Hay là bảo La Trí đến nhà anh ở, còn anh đến đây sống với người yêu? Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ, còn có trở thành hiện thực được hay không lại là chuyện khác.

Chương lão đại không mua được đồ, tuy không hài lòng lắm nhưng so với việc chạy tới một chỗ thật xa để mua đồ làm lãng phí thời gian quý báu thì thà tay không quay về nhà cô, nhưng khi về đến nơi, anh lại vừa mở cửa vừa không tìm được than vãn với người yêu: “Sao xung quanh khu nhà em chả có cửa hàng cửa hiệu gì thế?” Đến một cửa hàng bán hoa cũng không có.

“Ừm.” Thủy Quang đáp một tiếng lầy lẹ, ai bảo anh suốt ngày hỏi mấy chuyện không đầu không đuôi đấy.

Chương Tranh Lam đóng cửa lại rồi đi thẳng vào phòng bếp. “Anh đã nói là tối nay anh ở đây rồi đấy nhé!”

“... Tùy anh.” Thủy Quang nói. “Phòng của La Trí đang trống.” Anh ấy dạo này đều ngủ ở công ty.

“Ngủ ở phòng của người khác không hay lắm.” Chương Tranh Lam đứng bên cạnh cô, xoay hộp trà trên tay, không ngờ cô lại nói thẳng: “Vậy anh về đi!”

Chương Tranh Lam sững sờ. “Em có phải là người không hả?”

Ánh mắt Thủy Quang chậm rãi di chuyển lên mặt Chương Tranh Lam. Người kia liền cười. “Dù sao thì anh cũng không đi.” Nói cách khác chính là ỉ ra, bây giờ danh chính ngôn thuận rồi, dù anh vô lại cũng có lý lẽ hùng hồn. “Khăn mặt, bàn chải đánh răng gì đó anh đều mang đến rồi, cùng lắm chỉ dùng chút kem đánh răng của em mà thôi, đừng nhỏ mọn như vậy!”

Thủy Quang nhỏ mọn tự đổ trà lấy nước rồi đi ra ngoài. Chương Tranh Lam cũng tự pha một cốc trà xanh, sau đó vừa cười vừa đi theo người yêu ra phòng khách, ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Có được không?”

Thủy Quang bật ti vi, cầm cốc trà ngồi trên sofa, chăm chú xem thời sự, cuối cùng cũng buông một câu: “Tùy anh.”

Chương Tranh Lam cũng quay đầu xem ti vi, tâm trạng vui mừng khỏi cần nói. “Gần đây giá nhà đang xuống đấy.” Dường như chuyện giá nhà đang hạ mà chương trình thời sự nói đến mới là khởi nguồn của sự vui vẻ trong anh.

“Anh có thể ngồi ra xa một chút không?” Cánh tay cô chạm vào cánh tay anh khiến cô mất tự nhiên, mà đâu phải hết chỗ ngồi chứ? Chương Tranh Lam thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Chẳng phải em sợ lạnh sao? Hai người ngồi gần nhau sẽ ấm hơn.”

Thủy Quang thở dài nhưng cũng không nói gì nữa. Hai người dựa vào nhau xem ti vi, một lát sau Thủy Quang đặt cốc xuống, cong người khẽ ôm lấy người bên cạnh, nói: “Em chợp mắt một lát.”

Đối với Chương lão đại, sự đả ngộ này thực sự là quá bất ngờ, anh bất giác cứng đờ người, sau đó khóe miệng nhếch lên: “Em ngủ đi, anh sẽ ngồi im cho em ngủ.”

Thời gian dần trôi, chương trình thời sự đã sắp kết thúc, người trong lòng vẫn ngủ say sưa, dưới lầu thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua, âm thanh truyền qua cửa sổ, tất cả những điều này khiến Chương Tranh Lam cảm thấy an bình lạ thường. Rất lâu sau anh nghe thấy cô lẩm bẩm điều gì đó. “Em sẽ dần yêu anh... Em sẽ nhớ anh ấy nhưng không nỡ giữ anh ấy... Em sẽ bắt đầu chỉ đối tốt với anh... Chương Tranh Lam, anh bằng lòng đợi em không...”

Chương Tranh Lam không nghe rõ, cho rằng cô đang nói mê, mặt cô bị tóc che đi một chút, trông có vẻ gầy gò hơn bình thường, anh không tìm được đuôi tay chạm vào. Cô không kháng cự, anh liền vén tóc cô ra sau tai, cúi xuống hôn lên gò má cô.

Hai hàng mi của Thủy Quang hơi run rẩy, giọng nói rõ ràng hơn: “Chẳng phải anh nói anh sẽ ngồi im sao?”

Chương Tranh Lam mím môi cười, thổi vào những sợi tóc tơ bên tai cô. “Ai bảo em dụ dỗ người ta như vậy chứ? Anh nhìn thấy em là muốn gần gũi em. Đồng chí Tiêu Thủy Quang, có phải em đã bỏ bùa gì đó lên người anh không?”

Thủy Quang ngồi thẳng dậy, Chương Tranh Lam cười. “Thủy Quang, em muốn anh làm quân tử, phong độ người người, lịch sự, nho nhã trước mặt em nhưng anh không làm được, anh nhớ em hai năm rồi.”

Câu nói này có ý gợi tình nhưng cũng có sự dịu dàng, lưu manh cũng có luôn, anh chân thành bộc bạch trước mặt cô rằng mình chỉ có thể làm tiểu nhân, anh rất thích cô, cuộc đời này chỉ thích mình cô, sến hơn chút nữa thì là người duy nhất anh yêu chính là cô, mà ở trước mặt người mình yêu thương còn phải làm bộ làm tịch, giả vờ giả vịt, anh không làm được, cũng không muốn làm.

Thủy Quang chỉ nhìn anh một lát, sau đó đứng dậy đi vào phòng ngủ. Chương Tranh Lam nhìn cánh cửa đóng lại, bật cười. “Thật là dễ xấu hổ!”

Không dám dồn ép thêm nữa, Chương lão đại định đi tắm trước rồi lại tiếp tục cố gắng. Nhưng vừa xách túi hành lý lên liền nghe thấy có tiếng gõ cửa, anh cảm thấy kỳ lạ, giờ này còn có ai đến tìm cô ấy? Đặt túi xuống rồi đi ra mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài, trong đầu anh nhanh chóng nhớ ra người này, cuối cùng thắc mắc sao hán lại đến đây?

Đó không phải ai khác, chính là Lương Thành Phi.

Lương Thành Phi nhìn thấy Chương Tranh Lam thì vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nhú mày, bình tĩnh hỏi: “Cô Tiêu có nhà không?”

Chương Tranh Lam gác tay lên cửa, hơi cúi xuống nhìn chằm chằm người trước mặt. “Cô ấy có nhà, nhưng mà có chuyện gì thì anh có thể nói với tôi.”

“Tôi đến trả cho cô ấy một món đồ.” Dường như Lương Thành Phi cũng không bận tâm chuyện phải nói chuyện với Chương Tranh Lam, liền đưa tờ giấy viết thư được gấp vuông vắn cho anh. Chương Tranh Lam nhận lấy, không lập tức mở ra mà nói với người trước mặt. “Còn chuyện gì không?” Khẩu khí đó rõ ràng có ý là “nếu không còn chuyện gì thì anh có thể đi rồi”, lần trước đã thấy thái độ của người này với Thủy Quang, anh chẳng thể nào đối đãi tử tế với anh ta được nữa.

“Hết rồi.” Lương Thành Phi dừng một chút rồi nói tiếp: “Chương Tổng, người anh đang qua lại là người thế nào anh có biết không? Có thể cô ta chỉ nhắm vào tiền hoặc danh tiếng của anh...”

Chương Tranh Lam cười lạnh, cắt ngang lời anh ta: “Dù cô ấy nhắm vào cái gì của tôi cũng chẳng liên quan đến anh.”

Lương Thành Phi sững sờ vài giây, cuối cùng cười cười. “Chương Tổng, nếu anh không tin thì có thể xem bức thư trên tay anh.”

Chương Tranh Lam không lên tiếng nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Lương Thành Phi chẳng hiểu sao cũng có chút buồn bực, vốn chỉ là đến trả lại đồ cho Thủy Quang, vì sao đến khi sắp đi lại khơi ra chuyện này? Không ngờ câu trả lời của Chương Tranh Lam lại là vô tờ giấy trong tay lại thành cục rồi ném vào thùng rác bên trong cánh cửa, nói: “Tôi không tin.”

Chương Tranh Lam đóng sập cửa trước mặt người đó, quay lại sofa ngồi một lúc lâu, cuối cùng xách túi hành lý lên đi vào phòng tắm. Đến khi ra ngoài, anh vừa lau tóc vừa đi nhặt tờ giấy trong thùng rác lên.

Không lâu sau, Thủy Quang mở cửa phòng ngủ để ra ngoài đi tắm, bất giác nhìn thấy người đang đứng bên cửa sổ uống nước, liền hỏi: “Nhiệt độ bên ngoài đang âm, anh để cơ thể trần như vậy không lạnh sao?”

Chương Tranh Lam chỉ mặc một chiếc quần bông dài và rộng rãi, thân trên để trần, tóc mái chưa khô hắt dính vào trán trông vô cùng gợi cảm. Anh quay đầu nhìn thấy cô, liền cười. “Anh không lạnh.” Sau đó lại đi đến chạm vào gò má cô. “Anh đã chuẩn bị nước ấm cho em rồi, em tắm đi! Nếu muốn anh giúp thì anh rất vui lòng bỏ sức.”

“Không cần.” Thủy Quang dứt khoát từ chối, đi vào phòng tắm còn nghe thấy người bên ngoài nói với theo một câu: “Tiêu Thủy Quang, vậy anh đợi em ra ngoài rồi bỏ sức vì em!”

“...”

Đến khi Thủy Quang tắm xong quay về phòng, quả nhiên người đó đã bá chiếm giường của cô rồi. Thấy cô quay lại, anh liền vỗ vỗ xuống chỗ trống bên cạnh. “Đến đây.” Cô bất động, anh ngồi dậy giơ một tay lên, nói: “Anh xin thề, ngủ văn minh, không gây phiền phức cho tổ chức.”

Thủy Quang vẫn chưa nói gì, anh đã bật dậy kéo cô nằm xuống giường. Cô giật nảy mình. “Anh làm gì vậy?”

“Đi ngủ mà.” Giọng nói thấp trầm vui vào giữa cổ cô. “Thơm quá!”

“Chương Tranh Lam... anh đừng nghịch nữa.”

“Không nghịch.” Chương lão đại kéo chăn đắp cho hai người. “Thật sự là đi ngủ, ngoan, anh chỉ ôm em, không làm chuyện khác...”

Sự mềm lòng của Thủy Quang lại một lần nữa chứng minh sự vô sỉ của người nào đó là không có giới hạn.

Sự không có giới hạn của Tranh Lam lần này không phải ở “hành vi không văn minh” kia, nhưng việc đó tuyệt đối cũng không thể coi là có đạo đức. Anh giầy vò bắt Thủy Quang kể chuyện khi cô còn nhỏ. Thủy Quang buồn ngủ, nói chẳng có gì đáng để kể cả, nhưng người kia dai như đũa, ôm lấy cô chà chà dụi dụi. “Nói đi mà, một chút thôi cũng được... Hay là anh kể chuyện hồi nhỏ của anh trước, sau đó em kể chuyện khi em còn nhỏ? Trao đổi công bằng em không bị thiệt, em phải biết là có bao nhiêu người muốn tìm hiểu chuyện riêng của anh mà chẳng được...”

“Em đâu có muốn nghe.”

“... Nể mặt chút đi, Tiêu tiểu thư.”

Tiêu tiểu thư thấy hơi đau đầu. “Anh còn muốn ngủ hay không?”

“Có chứ, chỉ cần em kể chuyện khi còn nhỏ thì anh sẽ ngủ ngay.”

“Anh lớn thế này rồi mà còn muốn nghe kể chuyện trước khi ngủ?”

Chương Tranh Lam cười. “Đúng vậy.”

Thủy Quang đầu không lại anh, lại thực sự muốn ngủ, cuối cùng nói: “Chuyện khi em còn nhỏ... cũng chẳng có gì, hằng ngày ngoài đi học ra thì là đi học võ, sau đó, em muốn thi vào trường cấp ba trọng điểm của thành phố nên trong vòng nửa năm, em ngày đêm đọc sách, năm đó không giành được giải thưởng trong cuộc thi võ thuật, thậm chí còn không qua được vòng loại, bị bố mắng rất lâu...” Thủy Quang khẽ cười. “Nhưng cuối cùng em cũng thi đỗ vào trường cấp ba đó...”

“Sau đó thì sao?” Giọng anh dịu dàng, ý bảo cô hãy kể tiếp.

Thủy Quang ngẫm nghĩ rồi nói: “Sau đó thì học ba năm cấp ba...”

“Ừ, ba năm cấp ba đó, anh học xong trong hai năm.”

Thủy Quang ngừng lại. “Anh muốn nói là anh rất thông minh phải không?”

Chương Tranh Lam khẽ cười. “Không phải, chỉ là trao đổi công bằng để em khỏi bị thiệt. Sau đó thì sao?”

“Sau đó nữa... sau đó em đến đây học đại học.”

“Ừm, sau đó em quen biết anh trong trường đại học, sau khi tốt nghiệp thì qua lại với anh, từ đó về sau, chúng ta sống cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc.”

“Đó là dành cho chuyện cổ tích.”

“Em không cảm thấy anh rất giống hoàng tử sao?” Người nào đó mặt dày nói. Thủy Quang cũng bất giác nói đùa với anh. “Anh giống con ếch.”

Chương Tranh Lam cười tươi. “Vậy anh chính là hoàng tử ếch, nào, tiểu thư xinh đẹp, xin cho ta một nụ hôn để phá giải lời nguyền, đợi sau khi ta trở về hình người, chúng ta sẽ quay về lâu đài kết hôn.”

“...”

Rất lâu sau đó, Thủy Quang mới ý thức được sau mỗi câu nói của anh đều mang theo dụng tâm. Mà cũng rất lâu sau đó, Thủy Quang vẫn ghi nhớ câu nói: “Từ đó về sau, chúng ta sống cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc.”

Sau hôm đó, ngày nào Chương lão đại cũng đến đón cô đi làm từ sáng sớm, mấy lần đầu Thủy Quang nói không cần đến đón nhưng người kia chỉ “ừ ừ” hai tiếng rồi chuyển chủ đề một cách rất lộ liễu, hỏi cô buổi trưa muốn ăn gì, cô nói mãi chẳng có kết quả nên cũng mặc kệ anh. Mỗi ngày anh gọi điện thoại cho cô ba lần, cuối tuần lại lái xe đưa cô đi chơi... Nhưng điều khiến Thủy Quang chẳng biết nói gì nhất chính là buổi tối, cô không muốn ngủ lại ở chỗ anh, còn anh thì nói với giọng “không được thịt chọn tạm rau”: “Anh ở chỗ em cũng được, tuy hơi chật nhưng cũng không sao.” Chương Tranh Lam nhằm vào đại ca của Thủy Quang, còn Thủy Quang lại nghĩ ý anh là căn hộ của cô không thể sánh bằng biệt thự của anh, liền chân thành nói: “Vậy anh không cần chịu ảm ức chen vào đây đâu.” Anh lập tức đáp: “Anh tình nguyện chịu ảm ức bên dưới em, anh thích để em ở trên.” Hai hôm sau Thủy Quang mới hiểu ra trong câu nói này có thành phần H.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, đến cuối tháng Một, bộ ảnh Thủy Quang bị ép phải chụp cuối cùng cũng coi như đã chụp xong, lúc đầu nói là hai ngày là chụp xong, kết quả lại mất bao nhiêu thời gian thế này. Hôm đó cô từ công ty nhiếp ảnh đi ra ngoài, bất giác thở phào một hơi. Nhân viên trang điểm đi đến gần, hỏi cô: “Cô Tiêu, Chương Tổng không đến đón cô à?”

“Anh ấy đi công tác rồi.” Câu trả lời tự nhiên thốt ra khiến Thủy Quang sững sờ.

Thời khắc này, Lâm Giai Giai bất giác duỗi tay ra khua khua trước mặt Thủy Quang đang dờ dẫm. “Thủy Quang, sao lại dờ ra vậy? Sao bạn trai cậu vẫn chưa đến thế? Không phải anh ấy định đến vào phút cuối, sau đó thanh toán cho chúng ta là xong đấy chứ? Mình còn phụng mệnh hai kẻ bạn rợn khác là phải tìm hiểu người đàn ông của cậu rồi quay về báo cáo với bọn họ nữa.”

Thủy Quang nín thính, đang định lấy di động ra xem giờ thì nó chợt đổ chuông, là Chương Tranh Lam gọi đến. Cô vừa bắt máy, người ở đầu máy bên kia liền nói: “Anh đến nơi rồi, vừa đỗ xe xong.”

“Vâng.”

Đối phương lại cười, nói: “Vừa rồi anh lái xe nhanh quá, suýt xảy ra tai nạn.”

Thủy Quang chợt nhú mày. “Sao anh lại không cẩn thận như vậy?”

Chương Tổng tỏ vẻ vô tội. “Chẳng phải vì sợ em phải đợi lâu sao?”

Lâm Giai Giai nhỏ tiếng nói với người trước mặt: “Bạn trai cậu đến rồi à?”

Thủy Quang không trả lời Giai Giai, chỉ nói vào trong điện thoại: “Em dập máy đây.”

Giai Giai nhìn cô ngắt điện thoại, bất giác cười he he. “Bảo bối Thủy Quang, bạn trai cậu vừa nói gì khiến cậu căng thẳng thế? Hử, lông mày nhú lại thành nơ bướm rồi.”

Thủy Quang nghiêm túc nói: “Mình sợ anh ấy không đến trả tiền, mình chẳng mang theo bao nhiêu tiền cả.”

“Phụt!” Lâm Giai Giai cười sặc sụa.

Chẳng mấy chốc Chương Tranh Lam đã xuất hiện trong nhà hàng mang phong cách Hồng Kông này. Anh mặc áo gió tối màu, phối hợp với quần bò trông cực kỳ phong độ và nổi bật. Giai Giai ngồi hướng ra cửa chính, lập tức phát hiện anh chàng đẹp trai này, vừa nhìn thấy liền vỗ tay. “Bên này!”

Chương Tranh Lam quay sang đúng lúc người nào đó cũng vừa quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau. Anh cười, sai bước qua đó, ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, gật đầu nói với Lâm Giai Giai: “Thật là ngại quá, hôm nay công ty có nhiều việc nên anh đến muộn một chút.”

Lâm Giai Giai vội nói: “Không sao, không sao! Anh đến là được rồi. He he, vừa rồi Thủy Quang còn sợ anh không đến trả tiền nữa đấy.”

Thủy Quang vô cùng hối hận, quên mất Giai Giai là người không biết giữ mồm giữ miệng.

Chương Tranh Lam cười, quay sang nhìn người bên cạnh. “Anh mang đủ tiền, muốn ăn gì thì gọi thêm nhé!”

“Em ăn no rồi.”

Chương Tranh Lam nói: “VẬY sao? Anh vẫn chưa ăn đấy.” Anh vẫy nhân viên phục vụ đến gọi thêm mấy món nữa. Trong lúc đợi đồ ăn còn nói chuyện với Lâm Giai Giai một cách thoải mái. Khi thức ăn được mang lên, anh lấy bát đũa của Thủy Quang để ăn.

Thủy Quang nói: “Chẳng phải nhân viên phục vụ lấy bát đũa cho anh rồi sao?”

Chương Tổng vừa ăn vừa nói: “Tiết kiệm tài nguyên.”

Giai Giai chớp mắt nhìn Thủy Quang. Đến tận sau này cô còn thường nói đùa với Thủy Quang: “Bạn trai cậu vượt qua cả tiêu chuẩn tìm bạn trai của mình.”

Thủy Quang thật sự không biết cái gọi là “tiêu chuẩn cao” của ai đó là như thế nào, chỉ có trình độ ngang bướng rắc rối thì thực sự rất cao, bởi vì lần nào cũng làm cho cô phải bó tay. Bây giờ Thủy Quang thỉnh thoảng sẽ ở chỗ anh, điều này đương nhiên là do sự ngang bướng, rắc rối của người nào đó gây ra.

Hôm nay, sau khi ăn cơm cùng Giai Giai, Thủy Quang lại bị đưa đến nhà anh.

Sáng hôm sau, Thủy Quang thức dậy đi làm. Chương Tranh Lam làm việc cả đêm trong thư phòng, lúc này đi đến ôm lấy cô rồi nói: “Anh sẽ nghỉ hưu trước năm bốn mươi tuổi, sau đó chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới nhé?”

Thủy Quang nhìn thấy trên khuôn mặt anh tuần của anh mọc râu lún phún, liền nói: “Anh đi tắm đi, em nấu cháo cho anh, ăn xong thì đi ngủ.”

Buổi trưa, Chương Tranh Lam đến công ty mở cuộc họp. Mọi người đều nhìn người đàn ông với bước chân mạnh mẽ, tinh thần sảng khoái cất bước đi vào phòng họp, trên tay còn cầm một chiếc cốc giữ nhiệt mới xuất hiện gần đây, đi đến ngồi xuống vị trí chủ tọa, sau đó giờ tay ra hiệu cuộc họp có thể bắt đầu.

Trước nay, các cuộc họp của GIT đều có hiệu suất cao nên chẳng mấy chốc đã đến phần cuối cùng, lão Trần vừa tắt đèn vừa nói: “Đầu tháng Hai, Thiên Hạ chính thức bước vào giai đoạn quảng cáo, áp phích hoàn thiện rồi, mọi người xem... khụ... người mẫu là cô Tiêu Thủy Quang...” Câu cuối cùng lẽ ra không cần nói, lần này chẳng qua “buột miệng nói ra” là bởi thân phận của “cô Tiêu Thủy Quang” này vô cùng đặc biệt, là bạn gái của sếp tổng đấy!

Mọi người trước khi nhìn lên hình chiếu đều bất giác quay đầu nhìn sếp tổng nhà mình. Chương Tranh Lam nhìn lên màn hình lớn, nhàn nhã tựa vào lưng ghế, ngón trỏ tay phải thỉnh thoảng gõ xuống mặt bàn. “Bắt đầu đi!”

“Ồ, vâng!” Lão Trần lật qua trang chủ đề rồi ấn nút tự động trình chiếu, từng bức ảnh xuất hiện trên màn hình. Căn phòng lặng ngắt như tờ, những người có mặt không phải là chưa gặp qua mỹ nữ, nhưng cô ấy... thật sự xinh đẹp, lay động lòng người. Có người còn thốt lên: “Mỹ nữ trong nhân gian.”

Người đứng lên đầu tiên là người chủ trì cuộc họp. Anh đi bật đèn, nói: “Dùng bức số 1 và số 2, còn những bức khác, lát nữa lão Trần đưa USB cho tôi. Tan họp.”

Đám tinh anh trong phòng họp ngơ ngác nhìn nhau. Hà Lan ôm tập tài liệu đứng lên. “Biết cái gì gọi là mong muốn chiếm hữu rồi chứ?”

37. Chương 37: Ai Là Bí Mật Của Ai

Đối với chuyện Chương Tranh Lam có bạn gái, Giang Dụ Như tuy đã phát hiện ra nhưng khi chính thức được Châu Kiến Minh thông báo, cô ta vẫn khó tránh khỏi có chút hụt hẫng. Cô ta hỏi Châu Kiến Minh: “Đối phương là người như thế nào?”

Người kia đáp: “Trông phải nhỏ hơn Tranh Lam mấy tuổi, rất diễm đạm, nho nhã và rất cao.” Châu Kiến Minh an ủi Giang Dụ Như, nơi nào chẳng có cỏ thơm. Cô ta cũng hiểu, huống hồ cô cũng chưa thích Chương Tranh Lam đến mức bắt buộc phải là anh, chỉ là... có chút cảm giác mất mát.

Hôm nay Giang Dụ Như gọi điện thoại cho Chương Tranh Lam, đối phương cười, nói: “Buổi chiều anh ở công ty, muốn đến chơi không, anh pha trà ngon đợi Giang đại tiểu thư em đến.”

Dụ Như cười, hỏi anh: “Chương Tổng, buổi tối cùng ăn cơm nhé?”

“Được thôi, nhưng mà... em không ngại nếu anh dẫn theo người nhà chứ?”

“Đương nhiên.” Khi dập điện thoại, Dụ Như thở dài một hơi. Có lẽ nên gặp xem rốt cuộc cô ấy là người như thế nào mà nắm giữ được trái tim Chương Tranh Lam nhỉ?

Thủy Quang vừa tan làm liền bị Chương Tổng đón lên xe. Người kia thắt dây an toàn cho cô xong liền nghiêng đầu hôn lên má cô, nói: “Đi ăn cơm thôi.”

“Anh hút thuốc đấy à?” Vừa rồi khi anh xán lại gần, cô ngửi thấy mùi thuốc lá, còn về hành vi hôn trộm kia, cô đã quen đến mức chẳng cảm thấy gì nữa rồi.

Đối với lời “truy hỏi” như thế này, Chương Tranh Lam cảm thấy rất oan ức. “Trước khi tan làm có khách hàng đến, hút thuốc trong phòng làm việc của anh, anh bị ám mùi thuốc của người ta thôi.” Anh nói cứ như mình thuần lương đến mức chưa bao giờ chạm vào thuốc lá vậy.

Sau khi đi được một lát, Thủy Quang thấy đây không phải đường về nhà liền hỏi: “Không phải về nhà ăn cơm sao?”

“Không phải, em ngoan ngoan ngồi yên đi. Hôm nay anh sẽ bán em đi, sau đó ăn một bữa ra trò.”

Thủy Quang phản bác: “Em bán anh mới đúng, thân thủ của em tốt hơn anh.” Chương lão đại liền cười khanh khách.

Chẳng bao lâu sau đã đến nhà hàng Giang Dụ Như nói. Khi Thủy Quang gọi điện cho La Trí báo cô không ăn cơm ở nhà, Chương Tranh Lam choàng vai cô, vừa nghe cô nói chuyện vừa tìm người.

Giang Dụ Như đã nhìn thấy họ từ lúc họ khoác vai nhau đi vào cửa, cô ta cố ý chọn một vị trí vừa kín đáo lại có thể nhìn thấy cửa chính. Cô gái đó mặc trang phục tối màu đơn giản nhưng cũng không che giấu được vẻ xinh đẹp và khí chất toát ra từ người cô. Giang Dụ Như nghĩ ngay đến bốn chữ: Giản dị như cúc.

Chương Tranh Lam cúi người nói câu gì đó vào tai Thủy Quang. Cô quay đầu nhìn anh rồi lại tiếp tục nói chuyện điện thoại. Anh cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cô, khi ngẩng đầu nhìn thấy Giang Dụ Như liền vẫy tay với cô ta. Cô ta mỉm cười đứng lên, đợi hai người họ đến gần mới nói: “Chương Tổng, đến muộn rồi nhé!”

“Sorry, hôm nay hơi tắc đường.”

Thủy Quang đã dập máy. Chương Tranh Lam giới thiệu hai người với nhau. Giang Dụ Như đưa tay bắt tay Thủy Quang, bất ngờ phát hiện trên tay cô gái ấy có rất nhiều vết chai, mà càng bất ngờ hơn là... Lúc này đứng đối diện với Thủy Quang mới khiến Giang Dụ Như nhớ ra mình đã từng gặp người này ở buổi đi xem mắt lần trước, người cảnh sát đó chưa nói được mấy câu liền đứng dậy đi sang một bàn khác có hai người phụ nữ, cô ta còn cười mình lại may mắn được chen chân vào màn kịch tình cảm của người khác.

Giang Dụ Như ngồi xuống mới bình tĩnh, vẻ mặt lại tươi cười, nói: “Chương Tổng, em thấy hôm nay anh phải mời khách rồi, bạn gái xinh đẹp thế này, tình trường đặc ý, đương nhiên phải phát chút tiền tài chứ nhỉ?”

“Đương nhiên.” Chương Tranh Lam hào phóng gật đầu, anh vốn chẳng bao giờ để phụ nữ phải thanh toán, bởi trong xương tủy anh có chủ nghĩa đàn ông rất rõ ràng. Nhân viên phục vụ đến, Chương Tranh Lam bảo hai mỹ nữ gọi đồ, anh vào nhà vệ sinh, trước khi đi còn khom người nói với Thủy Quang: “Hai tối nay em ra mồ hôi trộm, đừng gọi những loại đồ ăn có tính hàn.”

Sau khi Chương Tranh Lam đi, Giang Dụ Như đùa với Thủy Quang: “Chương Tổng ở chỗ cô thành nô lệ cho vợ rồi, thực sự là... nếu không tận mắt nhìn thấy thì khó mà tưởng tượng được.” Dừng lại một chút, Dụ Như hỏi: “Không biết cô Tiêu còn nhớ tôi không? Lần trước tôi đi xem mắt, đối tượng của tôi chính là vị cảnh sát giữa đường chạy đi tìm cô đó.”

Qua lời cô ta nói, Thủy Quang nhớ lại chuyện xảy ra trong nhà hàng lần đó, Lương Thành Phi đến nhờ cô giúp đỡ, cô đã từ chối anh ta, thì ra Giang Dụ Như chính là cô gái trẻ ngồi ở bên đó mỉm cười với cô.

“Không ngờ cô lại là bạn gái của Tranh Lam, tôi còn tưởng cô và cảnh sát Lương...”

“Tôi và Lương Thành Phi chỉ là có duyên gặp nhau mấy lần.” Thủy Quang nói rõ, không muốn gây ra sự hiểu lầm không cần thiết.

Dụ Như cười, nói: “Xem ra là tôi hiểu lầm rồi... Người bạn giới thiệu Lương Thành Phi cho tôi có nói một chút về chuyện của anh ta, nói anh ta rất chung tình, đã từng yêu say đắm một cô gái, sau này cô gái đó gặp tai nạn trở thành người thực vật phải nằm viện, cho nên lần đó tôi nhìn thấy anh ta đứng lên đi sang chỗ cô, còn tưởng rằng bạn tôi đang giỡn tôi, chẳng phải người yêu của người ta đang ăn cơm ở bàn gần đó sao?”

Thủy Quang có chút lúng túng, cô nhớ ra hôm đó Lương Thành Phi đã nói: “Cô ấy có khác gì chết đâu chứ?” Hóa ra là thế! Không biết tại sao cô lại buột miệng hỏi: “Tại sao... người đó lại trở thành người thực vật?”

Giang Dụ Như ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói: “Tai nạn xe. Nếu câu chuyện của anh ta là thật thì rất đau đớn và bi ai.” Cô ta thấy Thủy Quang đang lắng nghe liền nói tiếp: “Cảnh sát Lương bằng tuổi tôi, cô gái đó hình như ít hơn anh ta hai tuổi, hai người là thanh mai trúc mã, gia cảnh của Lương Thành Phi bình thường nhưng cô gái đó lại là con nhà giàu có. Cô ta vốn không để ý đến Lương Thành Phi vừa ra đời chẳng có thứ gì, nghe nói sau khi vào đại học, cô ta đã qua lại với con của một cán bộ cấp cao. Năm đó người yêu của cô ta có việc phải về quê, cô ta tiễn anh ta ra sân bay nhưng trên đường quay về lại nghe đài phát thanh nói chiếc máy bay đó khởi hành chưa được bao lâu thì bất ngờ rơi xuống, thời gian đó vào khoảng tháng Sáu năm 2006. Tôi còn nhớ rất rõ vụ tai nạn hàng không đó có thể coi là tin thời sự nóng hổi nhất của thành phố. Cô gái đó nghe thấy tin ấy, lập tức bảo tài xế taxi dừng xe rồi chạy xuống, nhưng bất hạnh thay, cô ta bị chiếc xe phía sau đâm bay xa tận mấy mét, sau đó trở thành người thực vật.”

Giang Dụ Như nói xong cũng thở dài một hơi, còn Thủy Quang thì lạnh toát toàn thân. Tháng Sáu năm 2006, tai nạn hàng không, mấy chữ này đủ khiến cô sợ hãi, run rẩy.

Chương Tranh Lam quay lại, lập tức để ý đến vẻ khác thường của cô, nhưng vì có người khác ở đây nên anh không nói gì, ngồi xuống rồi kéo lấy tay cô bên dưới bàn, thấy hơi lạnh liền xoa xoa để nó ấm lên, sau đó hỏi Dụ Như rằng hai người vừa nói chuyện gì? Người kia không hề phát hiện ra sự thay đổi của Thủy Quang nhưng lại nhay bén, biết là không nên nhắc đến người đàn ông khác trước mặt anh, liền nói: “Nói chuyện phiếm thôi.”

Bữa cơm sau đó, Chương Tranh Lam nói chuyện với Giang Dụ Như. Thủy Quang tỏ ra rất trầm mặc, thỉnh thoảng Dụ Như hỏi một câu nhưng cô chỉ đáp hờ hững, qua quýt.

Hôm đó, khi ra khỏi nhà hàng, Giang Dụ Như nói với Chương Tranh Lam: “Vay phiên anh xử lý hai tấm vé xem buổi biểu diễn của Blue đấy”, sau đó tạm biệt họ, rời đi.

Sau khi lên xe, Chương Tranh Lam hỏi người bên cạnh: “Sao thế? Lúc ăn cơm em chẳng nói năng gì?”

Thủy Quang nói: “Quay về đi, em hơi mệt.”

“Ăn no lại ngủ, em cẩn thận không lại biến thành heo đấy.” Chương Tranh Lam cười. “Về nhà anh hay là nhà em?”

Buổi tối hôm đó là lần thứ ba hai người quán quýt, giao hòa, tuy có chút bất ngờ nhưng dường như cũng đã tự nhiên, quen thuộc hơn. Khi Thủy Quang từ từ bị mất phương hướng, giống như rơi vào biển sóng, cô nâng tay lên muốn tóm lấy thứ gì đó, ngay sau đó cô được ai đó nắm tay rất chặt, mười ngón tay đan vào nhau. Cô nghe thấy có người nói: “Anh ở đây.”

Đêm hôm đó, bí mật tồn tại trong lòng hai người lại một lần nữa được khéo léo cất giấu.

38. Chương 38: Đây Là Quê Hương Em

Chẳng mấy chốc đã sang tháng Hai. Mừng Ba tháng Hai năm nay chính là Tết âm lịch. Chương Tranh Lam sau một năm bồi thu liền cho nhân viên trong công ty được nghỉ sớm, còn công ty của Thủy Quang cũng được nghỉ Tết vào ngày cuối cùng của tháng Một.

Mừng Một tháng Hai, Thủy Quang sẽ về nhà. Tối hôm trước, Chương Tranh Lam đến giúp cô chuẩn bị hành lý, hỏi cô khi nào quay lại.

“Mừng Mười đi làm, mừng Chín em quay lại.”

“Vây mừng Chín anh ra sân bay đón em.”

Thủy Quang thấy anh chẳng giúp đỡ xếp đồ, còn theo trước theo sau vướng chân liền đuổi anh ra ngoài nói chuyện với La Trí. Chương Tranh Lam chẳng hứng thú nói chuyện với người khác lắm nhưng lại có ấn tượng tốt với La Trí, lúc này thấy bạn gái thực sự không muốn anh “giúp đỡ” liền ra ngoài cùng La Trí đang xem tivi giết thời gian.

La Trí rất kính phục Chương Tổng, tuy giữa hai người còn có quan hệ “em rể anh vợ” nhưng La đại ca vốn là người xuề xòa đại khái nên khi tiếp xúc với Chương Tổng vẫn rất tự nhiên, ngoài việc có chút kinh ngạc khi biết ông sếp lớn này muốn theo đuổi em gái anh và làm “công tác tư tưởng” với anh.

Sau này La Trí nghĩ, nếu Cảnh Lam có một nửa sự quyết đoán của Chương Tranh Lam thì có thể rất nhiều chuyện đã khác, nhưng trên thực tế, Cảnh Lam đã qua đời, còn Thủy Quang cũng nên buông gánh nặng trong lòng cô xuống, bởi từ đầu chí cuối, cô luôn cho rằng đó là lỗi của cô.

Sau khi Cảnh Lam qua đời mấy ngày, Thủy Quang liên tục sốt cao không hạ. Anh ở bên cạnh cô, cô túm lấy tay anh, nói: “La Trí, La Trí... Em gọi điện cho anh ấy... Trước khi anh ấy quay về, em đã gọi điện cho anh ấy... nếu em... nếu em chịu đựng thêm...” Cô nói mãi, nói mãi rồi dần im lặng, cơn sốt cao khiến cô mất ý thức, còn trên mặt toàn là nước mắt.

Anh rút giấy ăn lau nước mắt cho cô gái mới mười chín tuổi đầu, đắp chăn cho cô. “Thủy Quang, không phải lỗi của em.”

Duyên đến duyên đi cuối cùng chỉ có thể tổng kết được trong một chữ “mệnh”, trong mệnh của cô sớm đã dành trái tim cho anh, trong mệnh của anh lại là sự dẫn dắt trùng trùng... Tất cả những điều đó đều là nhân tạo thành quả, nhưng bạn có thể trách cô đã thích anh sao?

La Trí rất cảm kích Chương Tranh Lam, bởi Thủy Quang đã buồn bã mấy năm trời, nay vì người này mà bằng lòng bắt đầu lại. Anh cũng thấy có chút hiếu kỳ bởi em gái mình và Chương Tổng là hai con người hoàn toàn khiến người ta không nghĩ đến chuyện ghép đôi, làm thế nào lại đến được với nhau? Tính cách của Chương Tranh Lam và Cảnh Lam cũng hoàn toàn khác biệt, tướng mạo cũng khác, một người cao lớn anh tuấn, một người nhỏ nhắn ầm ập, điểm duy nhất tương đồng... là trong tên đều có một chữ “Lam”.

Thủy Quang sắp xếp hành lý xong thì đi ra phòng khách, đến bên cạnh Chương Tranh Lam hỏi anh khi nào về? Người kia chẳng bận tâm tới việc có người thứ ba ở đây, cứ kéo tay cô, nói: “Chiếc giường trong phòng em cũng không đến nỗi nhỏ quá.”

La Trí có xuề xòa hơn nữa cũng không tránh khỏi cảm thấy lúng túng, đứng dậy đi vào phòng bếp tìm đồ ăn. Thủy Quang tức đến đỏ mặt, nhìn La Trí đi vào bếp rồi mới nói: “Hôm nay em muốn đi ngủ sớm, ngày mai phải dậy sớm, anh mau về đi.”

Lần này Chương Tranh Lam đứng dậy rất dứt khoát, nói: “Được, đi thôi.”

Thủy Quang lại thấy bất ngờ, đang nghĩ có phải anh còn có “âm mưu” gì nữa không, không ngờ anh ngoan ngoãn rời đi thật. Thủy Quang tiễn anh đến cửa, anh nói: “Em vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm. Anh đi đây, sáng mai đến đưa bọn em ra sân bay.”

Thủy Quang nhìn theo tới khi anh xuống lầu mới chắc chắn lần này Chương lão đại không giở chiêu trò gì, nhưng vào hôm mừng Năm, khi Thủy Quang đang đánh răng, chợt tròn mắt há miệng nhìn sang người từ cổng đại viện đi vào, cảm nhận sâu sắc mong muốn khiến người này an phận là chuyện quá ảo tưởng.

Đương nhiên, đây là chuyện sau đó, còn vào ngày mừng Một tháng Hai, Chương Tranh Lam đưa họ ra sân bay. Khi về đến nhà, cảm xúc của Thủy Quang khó tránh khỏi sa sút. Bốn năm nay cô rất ít về nhà, lý do rất quang minh chính đại nhưng bố mẹ làm sao lại không biết nguyên nhân thực sự trong đó chứ?

Buổi tối ngày đầu tiên về nhà, mẹ ngồi bên giường cô nói rất nhiều chuyện. Cô ôm mẹ, nói: “Mẹ ơi, có phải con là đứa bất hiếu không?”

Bà Tiêu cười, vuốt tóc cô. “Con chỉ là yêu quá cố chấp thôi, tính cách quật cường giống bố con. Quang Nhi, nghe mẹ nói này, con người không thể chọn một con đường rồi đi đến chết, nếu con đi trên con đường đó mệt rồi, mỏi rồi, con phải thử đi sang con đường khác, những con đường khác nhau sẽ khiến con nhìn thấy những phong cảnh khác nhau.”

Thủy Quang buồn bã “vâng” một tiếng, đột nhiên lại nhớ đến Chương Tranh Lam. Trái tim thường hé mở trong lúc vô thức, rồi giống như đột nhiên rộng mở khi đến một bước nào đó. Cô không biết tự lúc nào mình đã mở cánh cửa trái tim để anh đi vào.

Mùng Hai tết, La Trí và Thủy Quang đi tìm Cảnh Cầm. Nhà họ Vu đã chuyển ra khỏi đại viện, ba người hẹn gặp nhau ở một hàng ăn, hai cô gái một năm mới gặp nhau một lần luôn có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng điều duy nhất họ không nói đến chính là ba chữ “Vu Cảnh Lam”, bởi ba chữ này đã trở thành điều cấm kị của hai người.

Sau khi chia tay với Tiểu Cầm, La Trí hỏi Thủy Quang muốn đi đâu, cô nói: “Em muốn đi thăm anh ấy.”

Sau buổi trưa, khu mộ ở ngoại thành không hề có bầu không khí u lạnh đến đáng sợ, ánh nắng ngày đông chiếu lên dãy mộ yên tĩnh trông càng có vẻ an lành. Thủy Quang đi đến trước bia mộ, nhìn người trên tấm ảnh với nụ cười nhân hậu, bức ảnh này chụp khi anh vừa vào cấp 3, mái tóc mới cắt đầy trẻ trung.

La Trí đứng phía sau Thủy Quang, nghe cô chậm rãi kể những việc đã xảy ra trong một năm nay, anh biết những việc cô làm mấy năm nay đều là ước mơ của cậu ấy, chuyên ngành cô học, công việc cô làm... cho nên anh không chỉ một lần ngẩng lên trời mà mắng: “Vu Cảnh Lam, cậu cứ để cô ấy đi cùng cậu cho xong.”

Nhưng lần này, La Trí nghe thấy Thủy Quang nói câu cuối cùng: “Cảnh Lam, em đã thử thích một người khác...”

La Trí nhìn bóng lưng mảnh mai trước mặt, mắt hơi đỏ lên.

Sau này, có một lần La Trí đại ca bạo gan hỏi em gái: “Em kết Chương Tranh Lam ở điểm nào? Tính cách hào sảng hay là... thân hình, khuỷu khuỷu... nói thật là thân hình anh ấy rất đẹp.” Thủy Quang chẳng buồn trả lời.

Cô thích Chương Tranh Lam ở điểm nào? Điều này cô cũng không nói rõ được, từ bị đeo bám đến thử xem sao, đến dần quen thuộc, cô đều ở vào thế bị động, nhưng trong lòng cô biết rõ, nếu cô thật sự không muốn thì không ai có thể ép buộc cô cả.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Đến mừng Năm, khi Thủy Quang đang đánh răng ở trong sân thì thấy anh xuất hiện, suýt thì sặc đến mức bắn cả bọt kem đánh răng trong miệng ra. Cô vội vàng súc miệng rồi chạy qua đó, hỏi: “Sao anh lại đến

đây?”

Chương Tranh Lam cười. “Rảnh rồi thì anh đến.”

Chương Tranh Lam “rảnh rồi” chạy đến Tây An làm cho Thủy Quang trở tay không kịp, mà người trong đại viện khi nhìn thấy Chương Tranh Lam còn kinh ngạc hơn, bởi vì theo lời La Trí nói thì người này là một ông chủ lớn, và còn là bạn trai của Thủy Quang. Bà Tiêu nhìn Chương Tranh Lam với ánh mắt không tin lắm, nửa ngày sau mới hỏi một câu: “Cháu là bạn trai của con gái bác à?”

Chương Tổng phong độ ngồi ngồi, gật đầu nói: “Vâng.”

Đơn giản, dứt khoát, không mấy may do dự. Thủy Quang nhìn sang anh, từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm kéo anh.

Hai ngày ở Tây An, Chương Tranh Lam ở tại khách sạn, tuy vừa đến đã đi gặp bố mẹ cô nhưng cũng không vồ vập tạo quan hệ với hai vị phụ huynh, chuyện này cứ phải từ từ, anh chẳng qua là vì “một ngày không gặp dài tựa ba thu”, nhớ nhung cô nên mới tìm đến mà thôi.

Còn Thủy Quang là người quen tiến chắc từng bước nên khi hai người bắt đầu ở bên nhau, cô cảm thấy mệt mỏi, những hành động của anh khiến cô vừa bực tức vừa bất lực, nhưng dần dần, cô đã quen với sự tùy tiện của người này, ví dụ như chuyện không hẹn mà đến lúc này, sau khi bất ngờ cô cũng đã tiếp nhận, nhìn anh ì ra ở nhà cô ăn cơm tối, nhìn anh tán gẫu với ông bố trước nay rất nghiêm túc của cô, rồi lại nhìn anh đi vào phòng mình lượn một vòng rồi nói: “Cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy nơi em ở từ nhỏ rồi.”

Hai ngày sau đó, Thủy Quang không đi đến nhà họ hàng nữa mà cùng Chương Tranh Lam đi dạo ở Tây An. Người kia sau khi tham quan mấy địa điểm nổi tiếng thì nói chẳng hay bằng đi đến những nơi từ nhỏ cô thường đi, ví dụ trường tiểu học, trường trung học hay những nơi bình thường cô thích đi dạo. Thủy Quang vốn không muốn đến những chỗ đó nhưng anh cứ nhắc đi nhắc lại, cuối cùng đành phải đưa anh đến trường tiểu học cách nhà cô không xa.

Trường tiểu học có ký túc xá dành cho giáo viên nên dù là ngày nghỉ Tết thì vẫn mở cửa, đương nhiên nhân viên bảo vệ ở cổng nhìn thấy người lạ đi vào cũng có hỏi này hỏi nọ nhưng khi nghe Thủy Quang nói trước đây cô đã từng học ở đây, hôm nay về thăm trường cũ liền cười, khen: “Cô thật có lòng.”

Sau đó Chương Tranh Lam dắt tay Thủy Quang đi dạo trong trường. Anh nói: “Sau này nếu có cơ hội, anh sẽ đến đưa em đi dạo trong trường cũ nhiều hơn, để người ta khen ngợi em có lòng nhiều hơn.”

“Em đâu có nhàn rồi như anh.”

“Anh đâu có nhàn rồi? Chẳng qua là anh đặt người yêu lên đầu tiên, những thứ khác đều xếp phía sau.”

Thủy Quang im lặng. Chương Tranh Lam cúi xuống cười một tiếng rồi quay sang nhìn cô, cũng không nói gì nữa, vào thời khắc này, anh cảm thấy tất cả đều rất tốt.

Trường tiểu học của Thủy Quang là một ngôi trường cổ kính, khung cảnh thanh tĩnh, có rất nhiều cây cổ thụ nhưng vào mùa này cành lá đều trơ trụi, may mà mấy hôm nay thời tiết ấm áp hơn nên không có cảm giác lạnh lẽo, mà lại có cảm giác thoáng đãng, dễ chịu, rất tuyệt.

Hai người thong thả dạo bước dưới ánh nắng ngày đông, những nơi Thủy Quang nhìn hơi lâu một chút, Chương Tranh Lam cũng sẽ nhìn thêm một chút. Khi hai người đi trên con đường phía sau trường, một người phụ nữ trung niên đi qua đã gọi cô: “Em là Tiêu... Tiêu Thủy Quang phải không?”

Thủy Quang bất ngờ, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Đối phương vừa thấy cô gật đầu liền cười tươi, nói: “Đúng là em rồi, thảo nào cô thấy rất quen.” Nhìn cô gái trước mặt lộ vẻ nghi hoặc, cô liền giải thích: “Cô là chủ nhiệm của lớp La Trí trước kia, cô là cô Triệu.”

Thủy Quang “ồ” một tiếng, chào: “Em chào cô Triệu.”

Chương Tranh Lam nhìn cô, cười. “Đúng là tác phong của học sinh ngoan điển hình.”

Cô giáo Triệu đã dạy rất nhiều thế hệ học sinh, vậy mà vẫn nhớ được La Trí, thực ra cũng vì đương sự là một trong những học sinh khiến cô đau đầu nhất. Còn về Thủy Quang, một là vì khi đó cô còn nhỏ xíu

đã giành được giải thưởng võ thuật cấp huyện, cấp thành phố, thậm chí cả cấp quốc gia khiến trường học cũng được thơm lây, hai là cô thường chơi với bọn La Trí, sau đó biết bọn họ là thanh mai trúc mã sống cùng trong một đại viện... Cô Triệu nhớ lại điều này rồi còn nhớ đến một học sinh nữa, cũng trong lớp của cô. Lúc này cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh Thủy Quang, tướng mạo đoan chính, một đấng anh tài, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến cậu bé giỏi giang trong đầu cô, nhưng nhất thời không thể nhớ ra cái tên Vu Cảnh Lam. Thông thường, so với những học sinh nghịch ngợm, giáo viên lại dễ quên những học sinh ngoan ngoãn, điềm đạm, nho nhã hơn. “Em tên là... là cái gì Lam ý nhỉ?”

Câu hỏi này khiến Thủy Quang nhú mày lại, vô thức nhìn sang người bên cạnh. Người kia dường như không hề bị ảnh hưởng, thậm chí còn bắt chước cô cất tiếng chào: “Em chào cô Triệu.”

Cô Triệu nhìn họ rồi cảm thán: “Haizz, chớp mắt các em đã lớn thế này rồi, cô thực sự già rồi.”

Chương Tranh Lam nói: “Trông cô chẳng già chút nào, cùng lắm chỉ ngoài bốn mươi.”

Cô Triệu cười, xua tay. “Cô hơn năm mươi rồi đó.” Sau đó cô lại hỏi hai người bây giờ đang làm gì? Chương Tranh Lam trả lời rằng anh làm IT.

“Làm IT tốt đó, công việc tốt, tiền lương cũng khá nhỉ? Hai em đều làm IT à?”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Vâng.”

Ba người nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng, trước khi đi cô giáo Triệu còn nói: “Sau này về trường cũ chơi nhiều hơn nhé, đến thăm bọn cô.”

Chương Tranh Lam gật đầu nói: “Nhất định là như vậy ạ!”

Đợi đến khi cô Triệu đi xa, Thủy Quang mới lên tiếng: “Quay về thôi!”

“Sao vậy?” Chương Tranh Lam hỏi.

Thủy Quang đi mấy bước mới quay lại nhìn anh, trong ánh mắt có chút buồn bã, cô muốn nói với anh: “Chương Tranh Lam, anh không phải anh ấy” nhưng rốt cuộc vẫn không nói, cô không biết nên bắt đầu từ đâu.

Dường như anh không hề phát hiện ra điều khác thường, đi lên kéo tay cô, một tay kia xoa xoa mái tóc cô. “Ngốc nghếch, đi thôi!”

39. Chương 39: Ranh Giới

Chương Tranh Lam đến Tây An rất đột ngột nhưng lúc rời đi rất ung dung. Anh lần lượt chào mọi người trong đại viện, lịch sự lễ phép, khi thấy căn nhà đóng chặt cửa ở phía tây, anh cũng chỉ nhìn thêm một lát, sau đó nói với Thủy Quang: “Anh đi đây!”

Chương Tranh Lam về trước, còn Thủy Quang hai hôm sau sẽ cùng La Trí quay lại. Chương Tranh Lam ra sân bay đón, vẻ mặt tự nhiên, tinh thần cũng có vẻ rất tốt.

Anh đưa họ về nhà cất hành lý trước, sau đó cùng ra ngoài ăn trưa. Ăn cơm xong, La Trí liền đến công ty, anh mới khởi nghiệp nên phải chạy đôn chạy đáo, lao tâm lao lực là điều tất nhiên. Khi La Trí đi rồi, hai người ở lại mặt đối mặt nhìn nhau một lát. Thủy Quang quay đi trước, Chương Tranh Lam chớp chớp mắt, duỗi tay ra vẫy vẫy trước mặt cô. “Thủy Quang tiểu thư, hôm nay anh còn đặc biệt trang điểm vì em, tốt xấu gì cũng nể mặt anh mà nhìn anh thêm một lát đi!”

Thế là Thủy Quang lại nhìn lần nữa khiến Chương Tranh Lam cười vui vẻ.

Thời gian cứ thế trôi đi, thấm thoát đã đến tháng Tư. Trong khoảng thời gian đó, game mới của GIT đã được tung ra thị trường, thành tích nổi bật, khắp đường lớn ngõ nhỏ, nhất là ở cửa những quán internet đều treo đầy áp phích cỡ lớn của trò chơi này.

Một lần Thủy Quang đi chợ, lúc đi qua một quán internet, lướt qua rồi lại quay lại, nhìn một hồi lâu rồi nói: “May quá, xử lý rồi chỉ còn giống ba phần tư.”

Mà trong khoảng thời gian này, Thủy Quang gặp lại đôi nam nữ đã khiến cô mất công việc đầu tiên. Hôm đó, cô cùng Chương Tranh Lam ra ngoài ăn cơm, có người đi đến chào hỏi Chương Tổng, nghe giọng thì thấy có chút bỡ ngỡ a dua. Thực ra Thủy Quang cũng từng gặp nhiều người trong ngành nịnh bợ Chương Tranh Lam nhưng người này lại chính là tên khách hàng kiêu ngạo, tự phụ từng mượn việc công để có ý đồ phi lễ với cô, nhưng lại bị cô giáo huấn, đi phía sau chính là bạn gái anh ta – Tôn Chi Bình, hai người bọn họ cũng mau chóng nhận ra cô, đương nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Thủy Quang có quan hệ gì với ông chủ của GIT? Lúc đầu không nhìn ra thì thôi, sau đó mà vẫn không nhìn ra thì đúng là kẻ mù, bởi lão tổng của GIT trong khi khách khí với bọn họ vẫn không quên dành thời gian chăm sóc chu đáo cho người đối diện, những cử chỉ này không phải là bạn trai bạn gái thì là gì?

Khi Tôn Chi Bình nhìn Thủy Quang, trên mặt cô ta lóe lên ý đồ kị và thù địch nhưng bị Chương Tranh Lam nắm bắt được. Vừa rồi anh còn nghĩ không biết đã nhìn thấy người phụ nữ này ở đâu, lúc này đã nhớ là trong bức ảnh mà Trương Vũ cho anh xem trước đây cũng có mặt cô gái này. Trong bức ảnh, Thủy Quang tóm tay cô ta, rõ ràng hai người đang tranh chấp, hai từ “tranh chấp” này khiến Chương Tranh Lam nhũn mày, biết rõ là bạn gái sẽ không phải chịu thiệt nhưng cảm xúc thiên vị vẫn cứ trào lên, nên sau đó anh nói với bọn họ: “Được rồi, khi tôi và người yêu tôi dùng cơm không thích bị người khác làm phiền, chuyện liên quan đến việc công thì liên hệ với thư ký của tôi nhé!” Chương Tranh Lam trước nay không phải người thích vòng vo tam quốc, lại là người làm việc hoàn toàn dựa vào ý muốn của bản thân, cho nên có người nói, muốn lấy lòng Chương Tranh Lam thì tương đối khó vì anh tùy hứng, bừa bãi quá, rất khó để đoán biết được tâm trạng của anh.

Lúc này, sắc mặt của hai người đó có chút khó coi, bọn họ khách sáo nói mấy câu rồi vội vã cáo từ. Thực ra người đàn ông đó nên thấy may mắn vì Chương Tranh Lam không biết anh ta đã từng khinh bạc người trong lòng anh, tuy không được toại nguyện nhưng điều này cũng đủ để anh ta bị giết một trăm lần rồi.

Thủy Quang nhìn hai người đó rời đi, thật lòng cảm thán một câu: “Đúng là đồ ỷ mạnh hiếp yếu!”

Chương Tranh Lam tiếp lời: “Em cũng có thể cậy thế ức hiếp người mà.”

“...”

Sự tiếp xúc của hai người càng ngày càng “hòa hợp”, có thể bản thân Thủy Quang không phát hiện ra cô bắt đầu có chút dựa dẫm vào Chương Tranh Lam, cô dần học được thói quen ôm anh ngủ, buổi tối tỉnh dậy không thấy anh ở bên cạnh sẽ vô thức tìm anh, khi ra ngoài dạo phố với Lâm Giai Giai, nhìn thấy những đồ dùng của đàn ông sẽ nghĩ xem có nên mua cho anh không... Cô cũng dần quen với việc dắt tay và các nụ hôn ngẫu hứng bất ngờ của anh, thậm chí cả sự tiếp xúc thân thể... Trong công việc gặp phải vấn đề khó khăn cũng sẽ tự nhiên đi hỏi anh... Thủy Quang không muốn thừa nhận nhưng trong lòng lại có chút sùng bái Chương lão đại.

Có người nói, tình yêu bắt đầu từ sự sùng bái, chính là giống thời niên thiếu cô đã thích Vu Cảnh Lam...

Gần đây, Chương Tranh Lam đi học nấu ăn. Mấy ngày trước, thư ký Hà Lan phụng mệnh đi đăng ký cho anh. Khi đó Tiểu Hà thật sự cảm thán rằng thế sự vô thường, người trước nay đến ăn gì cũng lưỡi chẳng buồn nghĩ, giờ lại đi học nấu ăn. Chỉ có thể nói sức mạnh của tình yêu lớn lao vô cùng, cũng không tìm được bội phục cô gái Tiêu Thủy Quang kia vì có thể thuần phục được Chương Tổng vốn phong lưu, không thích sự gò bó, hơn nữa, nhìn dáng vẻ của sếp tổng rõ ràng là cam tâm tình nguyện bị cầm tù.

Nhưng có những lúc Tiểu Hà lại nhìn thấy ông chủ đứng bên cửa sổ thất thần, dường như trong lòng anh có tâm sự, thậm chí có thể nói là có chút... ưu sầu. Hà Lan cho rằng mình đã nhìn nhầm, đi theo Chương Tổng lâu như vậy, sự “ưu sầu” này trước nay chưa bao giờ xuất hiện ở anh, cho nên lúc này, người đang sống trong tình yêu càng không thể “ưu sầu” được.

Hà Lan gặp Thủy Quang lần nữa là vào một ngày giữa tháng Tư. Lần đó có người trong công ty đề nghị ăn cơm ở nhà sếp tổng, dù sao cũng đã có chị dâu rồi mà, chắc phải có cơm nhĩ? Sếp tổng cũng thừa biết bọn họ đều là có ý đồ khác nhưng cũng cho phép bọn họ đến.

Thực ra cũng không thể trách bọn họ quá lắm chuyện, hai lần trước gặp Tiêu tiểu thư còn chưa biết cô là bạn gái của sếp tổng, đến khi biết rồi thì chưa gặp lại lần nào, nhưng ngày ngày nhìn thấy mỹ nữ trên áp phích càng khiến người ta hiếu kỳ. Mỹ nữ, hiệp nữ, bạn gái khiến ông chủ quay lại nhân gian chính đạo, vòng hào quang tỏa ra từ người cô thực sự còn hơn cả thần tượng!

Hôm đó “thần tượng” lững thững đến muộn. Vì ăn lẩu nên không cần ai xuống bếp, thực ra bọn họ cũng không dám bảo lão đại hay là chị dâu nấu ăn, đó là đại nghịch bất đạo nên mới cùng nhau góp sức rửa rau bày bát, cuối cùng cả đám người quây quanh chiếc bàn lớn vô cùng vui vẻ, náo nhiệt. Còn Tiêu tiểu thư tuy ít nói nhưng trông vẻ mặt không hề có ý bài xích hay bận lòng chuyện bọn họ tới nhà ăn cơm, thậm chí có ai chúc rượu, cô đều uống hết, thực sự là một con người rất sáng khoái.

Khi bọn họ về, sếp tổng còn tiễn đến cửa. Anh khoác vai Thủy Quang, gương mặt mang ý cười, đó là lần đầu tiên Tiểu Hà nhìn thấy biểu cảm “hạnh phúc” đúng nghĩa trên mặt sếp tổng.

Khi đó cô thực sự cho rằng sếp tổng sẽ kết hôn.

Thủy Quang lại lần nữa gặp Lương Thành Phi, là sau khi cô nhận được một bức thư điện tử. Sau đó cô chủ động hẹn anh ta.

Hôm đó cô bị đau dạ dày, trong người lúc lạnh lúc nóng, định cố đợi đến lúc tan làm thì đi kiểm tra nhưng lại nhận được bức thư điện tử kia, không có chữ, chỉ là... mấy tấm ảnh.

Ảnh của Vu Cảnh Lam.

Trên mỗi tấm ảnh, bên cạnh anh còn có một người khác nữa, một cô gái xa lạ, chỉ ít là xa lạ đối với cô.

Thủy Quang chậm chậm kéo xuống, cô xem rất tỉ mỉ, bởi cô biết quá ít về anh của thời điểm này. Cô không biết, hóa ra khi anh cười lại có thể vui vẻ đến như vậy.

Rất lâu sau đó, cô mới nhìn đến tên của người gửi thư.

Lương Thành Phi đến địa điểm đã hẹn, đẩy cửa đi vào, nhân viên phục vụ vừa đi đến, anh ta liền nói một câu “tìm người”. Anh ta đảo mắt một vòng, tìm được người muốn tìm, liền tự mình đi qua đó.

Lương Thành Phi ngồi xuống trước mặt cô: “Cô Tiêu, lần này không phải tôi tìm cô.”

“Anh quen biết Vu Cảnh Lam?” Dường như cô chỉ quan tâm đến việc này, nhưng Lương Thành Phi biết không phải vậy, thực ra cô cũng khó chịu, giống như anh ta.

Lương Thành Phi cười cười: “Tôi đã nói tôi không quen biết anh ta, nhưng tôi biết người anh ta yêu.”

Phục vụ đi đến, anh ta gọi một cốc cà phê, cô không nói gì nữa, anh ta liền nói tiếp: “Tôi vốn không định nói cho cô biết nhưng sau đó nghĩ lại, nếu chỉ mình tôi biết “chân tướng” thì dường như không công bằng lắm, cho nên tôi hào phóng gửi cho cô những bức ảnh mà tôi đã cất giữ bao nhiêu năm nay, để cô cùng thưởng thức. Cô Tiêu, khi phát hiện người mình yêu trước nay chưa từng yêu mình, có phải là rất đau khổ không? Có phải cô muốn khóc không?” Trần Thủy Quang lăm lăm tấm mờ hôi. Anh ta nhếch khóe miệng. “Hiện thực luôn rất tàn nhẫn, khi cô bóc từng lớp, từng lớp vỏ ngoài, để những sự thật thấm đẫm máu tươi đó bày ra trước mắt, bỗng phát hiện hóa ra mình lại ngu ngốc như vậy, người mình một lòng một dạ yêu thương lại yêu một người khác.”

Thủy Quang đã quên mất cuối cùng mình nói gì, hình như cô nói “vậy sao”, lại có thể là “tôi không tin”, hay là... chẳng nói gì cả.

Tối hôm đó, bụng Thủy Quang đau quằn quại, nửa đêm cô ngã xuống đất. Chương Tranh Lam bị tiếng động làm tỉnh giấc, nhìn thấy cô đang đổ nhào xuống đất, lập tức tỉnh táo, vội vàng nhảy khỏi giường ôm cô lên. Nhìn sắc mặt cô trắng bệch, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, anh vô cùng sợ hãi, gọi mấy tiếng nhưng cô không có phản ứng, lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Kiểm tra xong, bác sĩ nói cô bị xuất huyết dạ dày, may mà được đưa đến bệnh viện kịp thời. Chương Tranh Lam tức tức bên giường bệnh, đến gần sáng mới nằm gục bên mép giường ngủ một lát, người trên giường vừa cử động là anh lập tức tỉnh lại, thấy cô mệt mỏi mở mắt ra, anh khẽ sát lại, nhỏ tiếng hỏi: “Vẫn đau sao? Anh đi gọi bác sĩ, em chờ mắt một lát đi, bây giờ còn sớm.”

Thủy Quang dần tỉnh táo trở lại, nhìn ngó xung quanh, phát hiện mình đang ở bệnh viện, Chương Tranh Lam thì đang lo lắng nhìn cô. “Sao em lại ở đây?”

“Hôm qua bị đau bụng sao không nói với anh? Suýt nữa thì em bị thủng dạ dày đấy.” Anh thực sự đã vô cùng lo sợ.

Thủy Quang nhớ lại hôm qua, hơi cup mắt xuống, nói: “Em không sao.”

Chương Tranh Lam nhìn cô một lát, cuối cùng “ừm” một tiếng, đứng dậy đi gọi bác sĩ.

Thủy Quang nằm viện năm ngày. Chương Tranh Lam xin nghỉ phép cho cô. Sếp tổng của Vân Đằng đương nhiên đồng ý ngay lập tức, còn nói muốn đến thăm hỏi nhưng Chương Tranh Lam khách khí từ chối. Dập điện thoại, anh bắt đầu đeo tạp dề nấu cháo. Lần đầu tiên Thủy Quang ăn cháo Chương Tranh Lam nấu, chỉ nói một câu: “Cũng được.”

Người kia cười, nói: “Mới cũng được thôi à, xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng.”

Sau đó mọi chuyện trở lại bình thường. Tháng Năm, công ty của Chương Tranh Lam đi du lịch Hải Nam, đương nhiên anh muốn đưa bạn gái đi cùng nhưng Thủy Quang không thích đi du lịch lắm, thêm vào đó cô mới xin nghỉ một tuần, giờ lại xin nghỉ tiếp thì thật không hay chút nào, nên đã từ chối anh. Chương Tranh Lam là sếp tổng, hoạt động tập thể thế này anh không đi không được, mà đi thì lại chẳng có cảm hứng, trong lòng bứt rứt, vừa đến Hải Nam đã gọi điện thoại về kêu nóng, Thủy Quang nói: “Thời tiết này đi Hải Nam thì nóng là đúng rồi.”

Chương Tranh Lam cười, nói: “Nhân viên trong công ty bỏ phiếu chọn chỗ này, anh là bị bức lên Lương Sơn, chỉ có em không đủ trượng nghĩa, không bỏ mạng bồi quân tử khiến anh một thân một mình ở đây chịu khổ.”

“Vậy anh về sớm đi.” Câu nói này có một nửa thật lòng, một nửa là nói với chính mình rằng đừng nghĩ linh tinh nữa, đã quyết định buông tay rồi, vậy thì, Cảnh Lam từng thích mình hay không đã không còn quan trọng nữa, phải không?

Chương Tranh Lam nghe thấy câu đó liền cười. “Em làm anh muốn bay về luôn bây giờ rồi.”

Thủy Quang quyết tâm nói: “Em đợi anh.”

40. Chương 40: Ngờ Vực

“Em đợi anh.” Lời đã nói ra, Thủy Quang mới kinh ngạc phát hiện ra đây giống như câu nói cuối cùng Cảnh Lam nói với cô. Rốt cuộc anh vẫn không muốn ở bên cô, nói “đợi” chẳng qua vì không muốn làm cô bị tổn thương.

Cô một lòng tình nguyện chờ đợi Vu Cảnh Lam, còn Chương Tranh Lam lại một lòng tình nguyện chờ đợi cô.

Có phải thật sự nên kết thúc rồi chẳng? Có lẽ từ đầu chí cuối, Cảnh Lam đều không mong muốn sự chờ đợi của cô, còn cô cũng mệt rồi. Có lúc soi gương, cô thấy sắp không còn nhận ra bản thân mình nữa. Còn người bên cạnh lại nói, anh thích lông mày của cô, nếu là ở thời cổ đại, anh sẽ ngày ngày dậy sớm vẽ mày cho cô.

Có lẽ cô thật sự đã quen với việc có anh bên cạnh rồi, lời nói của anh, hành động của anh, cô cũng không phân biệt được rốt cuộc là mình thích hay là quen hơn một chút? Nhưng dù sao cô cũng đã tiếp nhận anh rồi.

Tối hôm đó, cô lấy ra một tờ giấy được bọc bằng nilon trong suốt ở dưới gối, hàng chữ vẫn như mới viết: “Hoa bên đường đã nở, người cứ thong thả về.”

“Cảnh Lam, em không đợi được anh... Em muốn sống thật tốt cùng người đó. Anh ấy giống hệt em năm đó, đều biết giả ngốc, cũng thật lòng như nhau... Nếu anh nghe thấy thì... hãy chúc phúc cho em nhé!”

Không biết một đàn bồ câu từ đâu bay đến, bay qua bay lại ngoài cửa sổ, thấp thoáng có âm thanh vọng vào, Thủy Quang không biết đó là tiếng bồ câu hay tiếng gió thổi.

Hôm sau là cuối tuần, Thủy Quang lại một lần nữa ấn số của Lương Thành Phi. Không biết có phải vì đã đưa ra quyết định rồi hay không, cho nên khi nói “tôi muốn gặp cô ấy một lát”, trong lòng cô lại bình tĩnh như vậy.

“Vì sao?” Lương Thành Phi cười, hỏi.

“Chẳng phải anh cũng muốn tôi gặp cô ấy sao?”

Đối phương im lặng một lát, cuối cùng nói địa chỉ và thời gian cho cô.

Trưa hôm sau, Thủy Quang đứng ở cổng bệnh viện đợi một lúc lâu mới thấy Lương Thành Phi đi đến. Cô và anh ta chẳng có chuyện gì để nói với nhau nên chỉ lạnh nhạt nói: “Đi thôi.”

Phòng theo dõi bệnh nhân nặng nằm trên tầng hai mươi hai của bệnh viện Nhân dân thành phố. Lương Thành Phi đi ra khỏi thang máy trước, Thủy Quang theo sau anh ta. Một y tá bưng mấy lọ thuốc đi qua, mỉm cười với Lương Thành Phi như thể rất thân quen. Ánh mắt Thủy Quang và cô ta chạm nhau, cô lại nhận ra một chút vẻ đáng tiếc lóe qua trên mặt cô ta.

Lương Thành Phi dừng lại trước cửa an toàn, không có ý định đi vào. Anh ta nhìn Thủy Quang, nói một câu bằng giọng lạnh băng: “2208.”

Thủy Quang chẳng có tâm trạng để ý đến thái độ của anh ta. Cô đến chỉ gặp cô gái ấy... để gỡ nút thắt trong lòng mình, nhưng khi sắp qua đó, cô lại thấy sợ hãi. Cô ngẩng lên, nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô không hiểu, vì sao hai khuôn mặt có nét hao hao giống nhau nhưng lại khiến người ta có cảm giác khác nhau một trời một vực.

“Nhìn gì?” Lương Thành Phi phát hiện ánh nhìn của cô, liền nhíu chặt mày.

“Anh thật sự rất giống anh ấy.” Thủy Quang thành thật đáp, mặt không cảm xúc nhìn Lương Thành Phi. “Anh và anh ấy giống nhau, nhưng sao tôi lại ghét anh như vậy?”

“Ồ?” Lương Thành Phi lạnh nhạt châm biếm. “Nếu Vu Cảnh Lam không có gia thế, không có địa vị, các cô sẽ thích cậu ta?”

Nói chuyện chẳng hòa hợp được quá nửa câu, vừa mới cảm thấy Lương Thành Phi hôm nay hơi khác, không ngờ anh ta lập tức hiện nguyên hình. Trong mắt anh ta, dường như trên đời này toàn là những kẻ hợm hĩnh, xấu xa, nhưng người luôn luôn chấp niệm về tiền bạc, địa vị chẳng phải là bản thân anh ta sao?

Thủy Quang bước qua cửa an toàn, mùi thuốc khử trùng bên trong nồng hơn ở ngoài nhiều, còn có âm thanh của máy thiết bị y tế. Cô đi qua từng phòng, cuối cùng cũng tìm được số 2208. Cô đứng im, không đi vào, nhìn vào trong qua cửa kính. Thời gian trong phòng bệnh như dừng lại, người đang nằm trên giường bệnh nặng nề ngủ say. Người ta không thể liên tưởng đến dáng vẻ trong những bức ảnh kia nữa, không có ánh sáng và nụ cười vui vẻ mà chỉ còn lại sự yếu ớt và yên tĩnh.

“Cô đang đợi Cảnh Lam sao?” Thủy Quang đặt tay lên tấm kính lạnh lẽo, trong lòng có một cảm giác khó nói thành lời, có thương cảm, có khó chịu, cũng có thương xót.

Lương Thành Phi vẫn không đi vào. Thủy Quang quay đầu lại, nhìn qua ô kính của cửa an toàn thấy bóng lưng anh ta lặng lẽ đứng đó, vô duyên vô cớ cảm thấy một nỗi bi ai. Cô nghĩ nhất định anh ta yêu cô ấy rất sâu sắc, có điều suy nghĩ không thấu đáo nên làm khổ chính mình, cũng làm tổn thương cô ấy. Về điểm này, mình và anh ta thật giống nhau.

Thủy Quang đột nhiên có chút đồng cảm với anh ta. Cô từng chép thơ của Tịch Mộ Dung: “Cầu Phật có thể khiến anh hiện ra trước cửa sổ hằng ngày em thường nhìn ra xa, lặng lẽ ngắm anh đến đến đi đi mỗi ngày, hỷ nộ ai lạc mỗi ngày, cho đến lúc chết. Dưới ánh mặt trời rực rỡ hoa nở đầy, viết những kỳ vọng của em ở kiếp trước, kiếp này, kiếp sau vào mỗi chiếc lá. Anh có biết không, những chiếc lá rơi là tả đó là nỗi

nhớ thật dài, thật dài của em. Anh có biết không, những cánh hoa rụng tả tơi đó là kỳ vọng bao ngày của em.”

Rõ ràng biết sự kỳ vọng đó không có hy vọng, nhưng vẫn ngày đêm chờ đợi...

Thủy Quang đi ra khỏi cửa an toàn. Lương Thành Phi quay người nhìn cô. “Gặp xong rồi cô thấy thế nào?” Giọng nói của anh ta khàn khàn, Thủy Quang nhìn vào một điểm hư không ngoài cửa sổ. “Nếu cô ấy tỉnh lại và Cảnh Lam vẫn còn sống, chắc bọn họ sẽ thành đôi thành cặp nhỉ... Thực ra... điều này cũng rất tốt.”

Lương Thành Phi châm biếm. “Cô nghĩ cũng thật thoáng.”

Thủy Quang hờ hững nói: “Nếu không thì còn có thể thế nào?”

Một câu nói đơn giản lại khiến Lương Thành Phi nghẹn cứng. Đúng vậy, nếu không thì còn có thể thế nào? Nhưng mà... anh ta không cam tâm!

“Tôi không cam tâm, cô cam tâm sao? Vu Cảnh Lam chưa từng yêu cô, cô cam tâm sao, Tiêu Thủy Quang?”

Thủy Quang vẫn nói bằng giọng hờ hững: “Tôi không cam tâm là bởi vì không nỡ bỏ chứ không phải vì không có được.”

Lương Thành Phi cười khẩy. “Cô thật vĩ đại. Tiêu Thủy Quang, cô nói cho tôi biết, làm thế nào mà cô làm được, vừa giả vờ thâm tình vĩ đại vừa chuyển sang yêu người khác?”

Thủy Quang biết anh ta đang nói đến Chương Tranh Lam, con người này luôn lợi dụng Vu Cảnh Lam và Chương Tranh Lam để châm chích cô. Tuy cô đau nhưng trước nay không hy vọng người khác sẽ gánh vác nỗi đau của cô, còn anh ta, dường như chỉ khi nhìn thấy người khác đau hơn mình, anh ta mới có thể bớt đau đớn.

“Lúc nào anh cũng không chấp nhận chuyện người khác sống tốt như thế này sao?”

“Không phải.” Lương Thành Phi nhếch khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng. “Tôi chỉ không chấp nhận được chuyện cô sống tốt.”

Thủy Quang cười khổ. “Thực ra tôi phải cảm ơn anh, vì anh khiến tôi biết rằng ngoài tôi ra còn có người khác từng yêu anh ấy, mà chí ít, anh ấy cũng yêu người ta...”

Về mặt của Lương Thành Phi trầm xuống, sau đó anh ta không nói gì nữa.

Sau khi chào tạm biệt Lương Thành Phi, Thủy Quang cứ cảm thấy nghi hoặc bởi cô thấp thoáng nhìn thấy Chương Tranh Lam ở đại sảnh bệnh viện. Bóng lưng quen thuộc đó lóe hiện rồi không thấy đâu nữa, điều này khiến cô thấy hoang mang, nhưng nghĩ lại lúc này chắc chắn anh đang ở Hải Nam nên cho rằng mình chẳng qua đang nghĩ ngợi quá nhiều thôi.

Đi dạo một vòng không có mục đích, trong lòng Thủy Quang dường như trống rỗng, lại có phần nhẹ nhõm.

Khi cô về đến nhà, sắc đêm đã xuống. Vào nhà, Thủy Quang không khỏi sững sờ, bởi anh thật sự đã về rồi. Chương Tranh Lam ngồi dựa vào sofa, đờ đẫn nhìn trần nhà, đến khi đèn trong nhà sáng lên mới sực tỉnh, nhìn thấy cô liền cười. “Em về rồi à?”

Thủy Quang khẽ gật đầu, lấy đôi dép trong tủ giày ra thay.

Chương Tranh Lam trầm mặc hồi lâu, giọng nói mang chút u oán: “Em không quan tâm đến anh, cũng không hỏi vì sao anh lại quay về sớm à?”

Biểu cảm khi anh nói vô cùng trầm lặng.

Sau ngày cô xuất hiện, Chương Tranh Lam đã hẹn gặp Lương Thành Phi. Anh vốn có quan hệ khá tốt với Cục phó Vương nên đã tiện miệng hỏi có phải trong đơn vị của anh ta có một cảnh sát họ Lương không. Sau đó anh bảo gọi anh ta đến gặp nhau ăn bữa cơm.

Khi Lương Thành Phi được nhân viên phục vụ đưa vào phòng ăn riêng vẫn cảm thấy thắc mắc, bởi trong phòng này nếu không phải quan lớn thì là quý nhân, cấp trên vô duyên vô cớ tìm anh ta đến làm gì. Đến

khi nhìn thấy người đang nói chuyện với Cục phó Vương thì anh ta đã hiểu rõ, trong lòng cũng nảy sinh một chút nhạo báng.

Khi Cục phó Vương giới thiệu Lương Thành Phi với Chương Tranh Lam, người kia chẳng nói gì nhiều, chỉ khách khí nói vài câu theo thói quen. Sau đó hai người đứng mặt trong nhà vệ sinh. Cuối cùng Chương Tranh Lam cũng lên tiếng: “Anh Lương, tuy chúng ta chỉ có duyên gặp mặt vài lần nhưng tôi cũng coi như... đủ hiểu biết về anh, sau này xin anh đừng gây phiền phức cho người yêu tôi nữa.”

Lương Thành Phi có chút bất ngờ nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên. “Chương Tổng, tôi không hiểu anh đang nói gì.”

Chương Tranh Lam chẳng bận tâm. “Anh không hiểu cũng không sao, biết làm thế nào là được.”

Nếu trước đây Lương Thành Phi chỉ cảm thấy người này là một thương nhân lăm tiền kiêu ngạo thì bây giờ anh ta đã nhìn ra rồi, người đàn ông này trong ngoài bất nhất, vô cùng sáng suốt.

Lương Thành Phi nở nụ cười. “Chương Tổng, tôi tìm cô ấy đều vì việc công, cản trở cảnh sát làm việc là phải bị hỏi đến, tôi nghĩ chắc Chương Tổng biết rất rõ.”

Chương Tranh Lam trở nên nghiêm túc. “Vì “việc công” mà phải liên lạc với người yêu tôi cũng chẳng sao cả, nhưng nếu là “việc công” kiểu lông gà lông vịt thì tôi nghĩ, sau này anh cứ nói với tôi một tiếng là được rồi.”

Lương Thành Phi đột nhiên nhớ tới người đàn ông lần trước nộ khí xung thiên đến tố cáo Tiêu Thủy Quang, ngày hôm sau lập tức rút đơn tố cáo, lúc này lại nghe anh nói vậy thì đã hiểu. Anh hành động rất bài bản, gọn gàng và hiệu quả, Lương Thành Phi bất giác nảy sinh sự căm ghét trong lòng, lạnh mặt nói: “Anh cảm thấy tiền có thể giải quyết tất cả?”

Chương Tranh Lam nói thẳng: “Chí ít có thể giải quyết phần lớn.”

Trên mặt Lương Thành Phi lóe qua sự khinh bỉ và sỉ nhục, anh ta vốn rất ghét loại người kiêu căng, ngạo mạn thế này. “Chương Tổng, có muốn đánh cược với tôi không... Dù anh tiêu nhiều tiền hơn nữa thì ở trong lòng cô ta, anh cũng chẳng đáng giá một cắc!”

Chương Tranh Lam sẽ không lấy cô ra đánh cược với bất kỳ ai, nhưng điều này không có nghĩa là đối phương sẽ không làm như vậy.

Lương Thành Phi không đủ sức khiến anh sợ, điều anh sợ... từ đầu chí cuối chính là thái độ của cô.

“Tiêu Thủy Quang, tại sao em không hỏi vì sao anh lại quay về sớm?”

Chương Tranh Lam không đợi được câu trả lời của cô, liền đi đến trước mặt cô, nói thẳng: “Ngày mai đi Hàng Châu với anh nhé!”

Thủy Quang đã quen với tác phong lúc nắng lúc mưa của anh mà lúc này còn ngạc nhiên hỏi lại: “Hàng Châu?” Cô nhớ khi còn nhỏ mình từng nghĩ, lớn lên sẽ cùng người yêu dắt tay nhau đi qua Đoạn Kiều, đi thăm nhà của Lâm Phong Miên^[1], đi lễ Bồ Tát ở chùa Linh Ấn, đến trước đá tam sinh ước hẹn kiếp sau...

[1] Lâm Phong Miên: Sinh ngày 22-11-1900, mất ngày 12-08-1991, họa sĩ, nhà giáo dục nghệ thuật, viện trưởng đầu tiên của Học viện mỹ thuật Trung Quốc.

“Đúng vậy, anh có chút chuyện phải qua đây nên mới quay về trước.” Chương Tranh Lam ngừng lại. “Em không xin nghỉ để đi Hải Nam với anh thì anh cũng cho qua, nhưng lần này em nhất định phải đi cùng anh. Anh sẽ xử lý công việc nhanh thôi, sau đó chúng ta đi chơi một chuyến.”

Thủy Quang trầm ngâm. Chương Tranh Lam cũng không nói nữa, anh đang đợi, đợi câu trả lời đồng ý của cô.

Cuối cùng Thủy Quang cũng đáp: “Vâng.” Điều này đối với Chương Tranh Lam còn quý hơn cả vạn kim.

Tối hôm đó về nhà của Chương Tranh Lam, anh nhìn Thủy Quang ngồi bên mép giường sắp xếp đồ đạc của hai người, đang làm một việc rất đỗi bình thường giống như tất cả những đôi vợ chồng khác trên thế giới này.

Anh nằm dựa vào đầu giường, đưa tay che mắt lại. “Cô ấy ở bên tôi, cậu có muốn đến xem không?”

Chương Tranh Lam thấy có chút mệt mỏi, chìm vào giấc mộng, nhìn thấy cô sắp đi, anh bất chấp tất cả đưa tay ra giữ cô. “Đừng đi!”

Mở mắt ra, anh phát hiện mình đang ở trong phòng, còn Thủy Quang đang quỳ bên cạnh giường đắp chăn cho anh, anh liền kéo cô ôm vào lòng. Thủy Quang nói: “Em vẫn chưa sắp xếp xong đồ đạc.”

“Mai sắp tiếp nhé!”

Thủy Quang không biết cảm xúc xáo động của anh hôm nay là vì nguyên nhân gì, anh chỉ nói là anh hơi mệt, vừa rồi khi ngủ còn lẩm bẩm nói mê.

41. Chương 41: Chỉ Cầu Không Oán Hận, Không Hối Tiếc

Hàng Châu cuối tháng Năm, mưa vừa mới dứt, ánh mặt trời ló dạng khiến bầu không khí trở nên nóng bức. Sau khi sắp xếp ổn thỏa ở khách sạn, Chương Tranh Lam ra ngoài làm việc, trước khi đi anh dặn dò Thủy Quang đừng đi lung tung, đợi anh quay về.

Thực ra khách sạn ở rất gần Tây Hồ, đi bộ là đến, Thủy Quang nghĩ, tuy anh nói sẽ nhanh chóng quay về nhưng đi công tác kiểu này sẽ chẳng giải quyết xong công việc trong chốc lát được, cứ ở trong khách sạn thế này thực sự rất bức bối, cô liền để lại mảnh giấy rồi một mình đi bộ về phía hồ.

Thủy Quang vốn đã đoán được sự nhộn nhịp ở Tây Hồ và đúng là thật vậy. Khi đi đến đó, cô phát hiện ra hồ nước, núi non chỉ có một mà người xem thì lại vô số. Cô cười vẻ bất lực, ngẫm nghĩ rồi hòa theo dòng người đi về phía trước.

Đến bên đình Ngự Bi, cô dừng lại rất lâu. Trước mặt chính là Đoạn Kiều, cây cầu cô từng nghe nói đến biết bao lần nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt. Thời niên thiếu, nghe bà ngoại kể về chuyến đi Tây Hồ chơi của bà và ông ngoại khi còn trẻ, cô cũng đã mơ thấy mình cùng Cảnh Lam cầm ô giấy hình hoa chậm rãi đi trên cầu.

Thủy Quang nhìn ngó xung quanh, dòng người phía tây dường như ít hơn một chút, liền quyết định đi về bên đó. Men theo bóng râm của tán lá ngô đồng bên đường, cô tìm chiếc ghế ở một nơi yên tĩnh rồi ngồi xuống. Cứ ngồi như vậy đến tận hơn một tiếng sau, khi tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vừa bắt máy liền nghe thấy người ở đầu máy bên kia hỏi: “Em đang ở đâu? Trong mẫu giấy em để lại nói là đến Đoạn Kiều nhưng anh không tìm thấy em.”

“Anh đang ở Đoạn Kiều?”

“Đúng, rốt cuộc em đang ở đâu đấy?”

Thủy Quang cũng không nói rõ được vị trí cụ thể của mình, chỉ nói: “Em đang ở gần đây, anh đừng đi, em qua đó nhé!”

Dập máy, cô liền đứng dậy đi về phía Đoạn Kiều. Lúc này mặt trời đã khuất sau tầng mây rất dày, không khí trở nên mát mẻ hơn nhiều. Nhưng ông trời hiếm khi tỏ lòng trắc ẩn này lập tức trở mặt, đột nhiên trút xuống một trận mưa lớn, điều này thực sự khiến người ta hốt hoảng, trở tay không kịp. Thủy Quang đến bên cầu rồi nhưng xung quanh toàn người đang chạy tìm chỗ trú mưa khiến cô không cách nào tìm được Chương Tranh Lam.

Đình Ngự Bi lúc này đã bị người ta đứng kín, Thủy Quang chẳng thể đi qua được, đang không biết phải làm thế nào thì nghe thấy có người lớn tiếng gọi tên cô.

Cô nhìn về phía đó, chỉ thấy trong đám người dần thưa thớt, Chương Tranh Lam đang đội mưa chạy về phía cô, quần áo trên người anh đã ướt sũng một nửa. Anh kéo cô lại, tay kia che trên đỉnh đầu cô. Dưới cây ngô đồng phía sau có người chạy đi, Thủy Quang kéo anh đến chỗ trống đó tránh mưa. Có người bán

hàng rong xách túi nylon đi rao bán ô, Chương Tranh Lam lập tức hỏi mua một chiếc. Thủy Quang nhìn thấy thì nhíu mày, kéo kéo cánh tay anh. Chương Tranh Lam hỏi: “Sao thế?”

“Xấu quá, còn đắt nữa.” Thủy Quang khẽ giọng trả lời nhưng vẫn khiến người bán hàng rong lén nhìn cô một cái.

Chương Tranh Lam bật cười, cuối cùng anh vẫn mua một chiếc, mở ra che trên đỉnh đầu hai người. Hóa ra cuộc sống lại hoang đường như vậy, chuyện tay nắm tay lãng mạn cùng đi chơi trong mưa, ở hiện thực lại là một cặp nam nữ ướt như chuột lột, cùng với chiếc ô màu vàng xỉn đi dưới mưa. Thủy Quang nhìn người bên cạnh, trên tóc anh vẫn còn những hạt nước mưa nhỏ xuống, anh đưa tay quệt đi, nghiêng đầu thấy cô đang nhìn mình, liền nở nụ cười.

Vì bị ướt mưa, hai người không đi chơi tiếp nữa, đợi mưa ngớt rồi gọi xe quay về khách sạn.

Khi vào phòng, Chương Tranh Lam tiến lại gần nói với cô: “Chúng ta không ra ngoài nữa nhé!” Anh nói xong liền hôn cô. Thủy Quang đang ướt lướt thướt, liền đẩy anh ra, nói muốn đi tắm.

“Được, vậy tắm trước.”

Lúc trước thì bị ướt mưa, sau đó lại như bị nhấn chìm xuống đầm nước sâu không thấy đáy, trong đầu Thủy Quang hiện lên vài hình ảnh hỗn loạn, có trận mưa hôm nay, cũng có giấc mộng xa xăm năm đó, mộng dần nhạt đi, cô cười khẽ gọi một tiếng: “Cảnh Lam.”

Môi bị cắn một cái thật đau, Thủy Quang mở mắt ra, mờ mờ nhìn người trước mắt, sau đó lại hàm hồ cười một tiếng, e lệ hôn lại anh.

Cô nghe thấy anh nói gì đó, nhưng rốt cuộc không nghe rõ được.

Ngủ một lát rồi tỉnh lại, Thủy Quang bật đèn lên, nhìn sang người bên cạnh. Chương Tranh Lam vẫn đang ngủ, hai hàng lông mày nhíu chặt như thể có điều gì đó làm anh phải suy nghĩ. Thủy Quang đưa tay ra định vuốt phẳng mấy nếp nhăn đó cho anh nhưng dường như anh cảm nhận được sự đụng chạm của cô, không thoải mái quay đầu tránh sang bên khác.

Khi Chương Tranh Lam tỉnh dậy, Thủy Quang đang ngồi trước cửa sổ nhìn xa xăm, lúc này đã gần tới hoàng hôn, mưa cũng tạnh rồi.

Anh ngắm cô một lát rồi gọi cô xuống tầng hai ăn tối. Thủy Quang không đói, muốn ra ngoài đi dạo. Anh cũng chẳng muốn ăn lắm nên gật đầu đồng ý.

Hai người ra ngoài, thành phố sau cơn mưa có vẻ sạch sẽ, yên tĩnh hơn rất nhiều, ngọn núi phía xa bị một dải ánh chiều tà mông lung bao bọc, đầy vẻ nên thơ.

Hai người đi qua mấy con phố, rẽ vào một ngõ nhỏ. Thủy Quang thích đi xuyên qua những con ngõ cổ kính. Cô luôn cảm thấy trong những con đường chật hẹp này sẽ ẩn giấu “ngọc”, hơn nữa, ngõ ở Hàng Châu rất nổi tiếng, dường như mỗi con ngõ đều ẩn chứa những câu chuyện khác nhau.

Đi vào một con ngõ không biết tên, hai bên có rất nhiều những cửa hàng nhỏ bán các loại đồ ăn nhìn không được sạch sẽ lắm và những thứ đồ rẻ tiền. Cuối cùng hai người vào một quán ăn nhỏ, trên tường có dán giấy in thực đơn, canh sủi cải, sủi cải hấp, mì... Quán không nhiều bàn, hai người chọn một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Thủy Quang không phải người nhiều lời, ở trước mặt Chương Tranh Lam thì càng ít nói. Mà hai ngày nay Chương Tranh Lam cũng có chút khác thường, không huyền thuyên chuyện này chuyện kia như trước nữa, thậm chí tinh thần anh có chút hoảng hốt. Thủy Quang không biết nguyên do, chỉ nghĩ có lẽ anh gặp rắc rối gì đó trong công việc nên cũng không hỏi nhiều, sau khi gọi đồ ăn, cô giúp anh gỡ giấy bọc đĩa, đổ dầu vào trong chiếc đĩa nhỏ trước mặt anh.

Ăn xong, hai người ngắm Tây Hồ về đêm. Khi đi lên Đoạn Kiều, Thủy Quang đứng một hồi lâu, Chương Tranh Lam đứng phía sau, không làm phiền cô.

Buổi đêm, cô ngủ say trong lòng anh, còn anh vẫn tỉnh táo nhìn chăm chăm vào bóng tối.

“Đồng sàng dị mộng sao?”

Trong giấc mơ của cô không có anh. Anh vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở ngoài giấc mơ của cô, nhìn ngắm cô nhưng không vào được.

Ngày hôm sau, theo kế hoạch, họ sẽ đến chùa Linh Ẩn.

Hai người đều không phải tín đồ Phật giáo nhưng từ sau khi Cảnh Lam mất, Thủy Quang bắt đầu chú ý tới những điều khó lý giải như thuyết về số mệnh và kiếp trước, kiếp này. Hai người ăn sáng xong liền bắt xe đến chùa Linh Ẩn. Chân núi Linh Ẩn ở phía tây bắc Tây Hồ, giữa rừng cây râm mát. Hai người đi thẳng tới mặt sau bức tường “Chỉ xích Tây Thiên” mới dừng lại. Thủy Quang nhìn hàng chữ trên bức tường đó, đột nhiên có chút thương cảm, cô bỗng nhớ đến Cảnh Lam. Giữa sống và chết, chẳng phải chỉ là cự li “chỉ xích Tây Thiên”[1]thôi sao?

[1] Tây Thiên gần ngay gang tấc.

Chương Tranh Lam ở bên cạnh nói: “Đi thôi chứ?”

Lúc này Thủy Quang mới quay đầu lại. “Vâng, được.”

Thủy Quang bước vào cổng chùa. Từ xa đã có thể nhìn thấy khói hương uốn lượn lan tỏa một cảm giác trang nghiêm mà ấm áp. Chương Tranh Lam đợi cô ở ngoài điện. Anh đứng dựa vào một thân cây lớn, dáng vẻ cô độc.

Sau đó, hai người đi tham quan các điện.

Trong điện Dược Sư đốt đèn màu vàng, một buổi pháp hợp sơ thiết đang diễn ra. Một vị hòa thượng đeo kính, dáng vẻ phúc hậu đang diễm đạm thuyết pháp giữa một nhóm thiện nam tín nữ. Chương Tranh Lam kéo Thủy Quang lại, đứng ở vòng ngoài, nghe thấy giọng nói của vị hòa thượng thấp thoáng truyền đến: “... Chấp tượng nhi cầu, chỉ xích thiên lý[2]. Con làm sao biết được vô duyên không phải là một loại duyên khác? Tình chấp không dứt, rơi Sa Bà vĩnh viễn...” Đại khái là có người mắc kẹt trong biển khổ lưới tình, đang chờ đợi được khai thông.

[2] Là câu trong lời kệ của Hoàng Nhất đại sư, có nghĩa là: khi ta chỉ nhìn vào biểu hiện bên ngoài để kết giao bạn bè, tưởng như đã nhìn thấy bản chất của người đó nhưng trên thực tế thì còn cách rất xa.

Trong lòng Thủy Quang vô cùng rối rắm. Chương Tranh Lam dường như cũng có thay đổi gì đó, anh nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Lúc này vị hòa thượng đã chấp tay, nói với mọi người: “Cầm lên được thì cũng phải đặt xuống được. Lưu lại duyên phận lần sau gặp lại, há chẳng phải tốt hơn?”

Mọi người tản đi, vị hòa thượng quay vào trong điện. Chương Tranh Lam nghĩ, nếu thật sự có thể nói buông là buông được dễ dàng như vậy thì trên đời này đâu còn nhiều người khổ vì tình nữa chứ!

Sau khi ăn cơm chay trong chùa, hai người liền lên đỉnh Phi Lai. Thủy Quang nhìn ba chữ “Nhất tuyết thiên”[3] trên biển chỉ dẫn, cảm thấy rất thú vị. Chương Tranh Lam liền đưa cô đi tìm nhưng tìm một hồi lâu vẫn không thấy. Sau đó nghe thấy một nhóm du khách bàn luận ở phía trước, trên mặt đất có dấu chân tứ phương được ghi chép lại từ miếng gạch vuông, chỉ cần đi theo vết chân về phía bên phải, bước một bước ngắn rồi ngẩng đầu nhìn sang đỉnh núi cao nhất, tìm góc độ hợp lý là có thể phát hiện ra đỉnh hang tối đen có một điểm sáng giống như vì sao, đây chính là “Nhất tuyết thiên”. Thủy Quang cứ đi theo như vậy nhưng vẫn chẳng nhìn thấy gì cả. Chương Tranh Lam liền chỉ sang bốn chữ trên vách đá bên cạnh, nói cho cô biết: Biết đủ là vui.

[3] Chỉ một con đường nhỏ hẹp, hai bên là vách núi dựng đứng.

Thủy Quang cười cười, cũng không cố chấp nữa. Tham quan một vòng rồi đi xuống, mặt trời đã chậm chậm ngã về tây, Chương Tranh Lam đề nghị đi tìm đá Tam Sinh.

Thủy Quang trầm ngâm: “Em nghe nói đá Tam Sinh không dễ tìm đâu.”

Chương Tranh Lam nhìn đồng hồ. “Nếu sau nửa tiếng mà không tìm thấy thì không tìm nữa.” Thủy Quang thấy anh kiên quyết liền gật đầu. Đi lên Thiên Trúc Hương Thị, người đã ít hơn rất nhiều, đến khúc quanh có thể nghe thấy tiếng suối chảy róc rách. Cả quãng đường chỉ có dốc, hai người đi rất chậm. Chương Tranh Lam còn cẩn thận chú ý các loại biển chỉ dẫn. Đi qua chùa Pháp Kinh, dựa theo biển chỉ dẫn bên đường,

hai người men theo đường nhỏ đi vào, đi thêm mấy bước thì không còn biển chỉ dẫn nữa. Hai người tìm kiếm xung quanh nhưng chỉ thấy những bụi cây, chỗ này rậm rạp, hoang dã và còn có chút hoang vu.

Chương Tranh Lam muốn tiếp tục đi lên thì bị Thủy Quang kéo lại. “Đừng đi lên nữa nhé, bên đó tối om, chẳng có ai cả.”

Chương Tranh Lam lại nhìn đồng hồ. “Vẫn còn năm phút nữa.” Nói xong anh liền kéo tay cô, về mặt có chút cố chấp. Thủy Quang không nói gì, tiếp tục đi lên cùng anh.

Đá Tam Sinh chỉ là một khối đá chẳng có gì nổi bật, bên trên có khắc ba chữ Triện màu đỏ to bằng miệng bát. Một phần mặt khối đá nhẵn bóng, còn được khắc một đoạn văn bia. Thời gian trôi qua lâu, những nét chữ đã mờ đi nhưng câu chuyện vốn cũng không cần xem lại. Ý tứ của anh, cô biết rõ.

Bên trên phiến đá có treo rải rác vài dải vải màu đỏ và những ổ khóa nhỏ, đây là lời thề hẹn ước ba kiếp của các cặp tình nhân. Chương Tranh Lam nắm chặt tay Thủy Quang, thầm nghĩ: “Tiêu Thủy Quang, chúng ta không cần ba kiếp, chỉ cần một kiếp này, có được không?”

Thời khắc đó, Thủy Quang cũng thầm nói một câu: “Không cần kiếp sau, chỉ cần kiếp này đường không còn khó đi nữa, không oán hận, không hối tiếc.”

Cùng một lúc, hai người đều cầu tình cảm dài lâu, có điều chẳng ai nói rõ cả.

42. Chương 42: Hóa Ra Đây Chính Là Tàn Cuộc

Từ Hàng Châu trở về, mỗi người lại lao vào công việc riêng của mình. Đôi bên cất giấu cảm xúc, bình yên vô sự. Nhưng có một vài thứ, càng cố gắng bảo vệ thì càng dễ vỡ.

Chẳng mấy chốc đã vào tháng Sáu. Tháng Sáu, đối với Thủy Quang là một vết cắt.

Ngày mừng Mười tháng Sáu là sinh nhật của Thủy Quang, Chương Tranh Lam đã chuẩn bị cho sinh nhật này từ đầu tháng. Hôm sinh nhật anh, hai người chưa thể cùng nhau ăn bữa tối dưới ánh nến, lần này sinh nhật cô, nhất định phải làm thật hoàn mỹ. Anh đã đặt xong chỗ ở nhà hàng không gian lãng mạn, đích thân đi mua quà, chỉ còn đợi đến hôm đó ăn cơm xong, tặng quà xong thì đi nghe một buổi biểu diễn violon, chắc là cô sẽ thích, sau đó thì đến một sơn trang ở ngoại thành, họ sẽ ở đó một đêm.

Anh tưởng tượng ra một bức tranh quá đẹp, đến mức khi mà tất cả đều biến thành con số không, mới cảm thấy mất mát đến vậy.

Hôm sinh nhật Thủy Quang, Chương Tranh Lam không thể liên lạc với cô. Anh lại gọi đến công ty cô, họ nói là hôm nay cô xin nghỉ một ngày, cuối cùng anh gọi điện cho La Trí, người kia ấp úng một chút, nói: “Chương Tổng, hôm nay anh đừng tìm con bé nữa... để con bé được ở một mình một ngày đi, qua ngày hôm nay là tốt thôi.”

Chương Tranh Lam mơ hồ phát hiện ra điều gì đó nhưng bề ngoài vẫn không có biểu hiện gì khác thường. Anh không gọi điện cho cô nữa mà chỉ gửi một tin nhắn, nói rằng sau khi tan làm sẽ đợi cô ở nhà anh, cùng cô đón sinh nhật.

Nhưng hôm đó, anh đợi đến khi màn đêm giăng kín vẫn chẳng nhận được một tin nhắn nào của cô.

Cuối cùng anh mở hộp bánh ga tô trên bàn ra, cắm từng cây nến nhiều màu sắc lên chiếc bánh rồi châm lửa, cuối cùng, anh nhìn chúng dần dần cháy hết.

Khi ra ngoài, anh tiện tay mặc chiếc áo khoác ngoài mà ngày hôm qua đã mặc.

Chương Tranh Lam không biết mình đã trải qua ngày hôm nay như thế nào, dường như hồn phách đã rời thân, chỉ còn lại một cái xác không hồn thoi thóp trên đời. Trong lúc vô thức, anh đã đi đến cửa phòng hòa nhạc, nhìn thấy không ít người đang lục tục đi vào. Chợt như nhớ ra điều gì đó, anh thò tay vào túi áo

khoác, lấy ra hai chiếc vé rồi lại nhìn đi động lần nữa, vẫn không có tin nhắn, anh lặng lẽ nở nụ cười, hòa vào dòng người đông đúc.

Chương Tranh Lam đi đến hàng ghế VIP mà cảm thấy lối đi dưới chân mình ngày càng vươn dài ra, đến lúc ngồi xuống, anh bỗng nhiên thả lỏng, cũng phát hiện ra mình cứ bóp chặt tấm vé trong tay.

Chương Tranh Lam không biết buổi hòa nhạc bắt đầu từ khi nào, chỉ nghe thấy tiếng nhạc giống như tiếng mưa bụi của Tây Hồ vẫn vút ở bên tai. Điều này khiến anh nhớ lại những ngôi nhà tường trắng, ngói xanh đen của Giang Nam và cả những nóc nhà đột tang thương nổi bật trên bức tường cũ.

Anh rời khỏi hội trường khi các nhạc công đang chơi một bản nhạc lãng mạn, vui vẻ: Niềm vui sướng của tình yêu. Ra bên ngoài, anh lại lạc đường, đây là điều trước nay chưa từng xảy ra, không ngờ anh lại mất phương hướng giữa thành phố quen thuộc này. Vật vờ như u hồn hồi lâu, khi anh ngẩng đầu mới phát hiện mình đã vòng lại cửa vào của phòng hòa nhạc. Lúc này, đèn ngoài cửa đã tắt hết, cũng chẳng có ai còn ở lại. Anh nhìn sang rồi nghĩ, hóa ra đây chính là tàn cuộc.

Sau đó anh đến quán bar, vừa vào liền vỗ tay, nói: “ Tâm trạng tôi rất tốt, tất cả tiền đồ uống hôm nay tôi mời.” Hội trường nhấp nháy ánh đèn màu lập tức vang lên tiếng hoan hô.

Chương Tranh Lam ngồi xuống trước quầy bar, gọi một cốc sâm banh. Nhân viên pha chế khi đưa rượu đến còn cười, nói: “Sâm banh là dùng để chúc mừng, Chương Tổng hôm nay muốn chúc mừng cái gì? Còn mời tất cả mọi người chia sẻ cùng nữa.”

Anh nhếch khóe môi. “Sinh nhật bạn gái tôi.”

Nhân viên pha chế có chút sững sờ, nhưng lập tức cười, nói: “Vậy sao anh không đón sinh nhật cùng cô ấy?”

Không biết lúc này anh đang nghĩ gì, chỉ nói: “Cô ấy không muốn tôi ở bên cô ấy.”

Nhân viên pha chế quen biết Chương Tranh Lam đã lâu nhưng cũng chỉ ở mức độ pha trò nói chuyện phiếm, trước nay chưa từng nói đến chủ đề như thế này nên lúc này anh ta cũng không biết phải tiếp lời thế nào. Chương Tranh Lam cũng không muốn nghe gì, chỉ uống rượu.

Thực ra anh thích thuốc chứ không thích rượu, bình thường cũng rất ít uống rượu nên chẳng mấy khi say, nhưng lần này anh thật sự uống say.

Thủy Quang quay về Tây An tảo mộ Cảnh Lam. Vào ngày này của những năm trước, cô chưa bao giờ dám đến. Nhưng hôm nay cô đã đến, là bởi vì đã dứt ra khỏi chiếc lồng giam trong lòng, cũng là đến để tạm biệt...

Tránh thời gian nhà họ Vu đến lễ bái, cô đến khu mộ vào lúc trời xẩm tối, một mình ngồi trên nền đất trước mộ Cảnh Lam. Tay cô vuốt ve hàng tên trên bia mộ, hết lượt này đến lượt khác. Đầu ngón tay trở đường như ấm lên, có lẽ đó là sự đáp lại của Cảnh Lam.

Chẳng hiểu sao Thủy Quang lại nghĩ đến bài Giang Thành Tử của Tô Đông Pha. “Mười năm sống chết có đôi đường, gạt nhớ thương, vẫn tơ vương... Có gặp nhau chẳng, khôn nhận rõ, bụi đầy mặt, tóc nhuộm sương[1]...” Cô lẩm bẩm nói: “Cảnh Lam, còn nhớ năm đó em mười chín tuổi, anh hai mươi hai tuổi. Bây giờ em đã hai mươi tư tuổi rồi, anh vẫn hai mươi hai tuổi.” Người thanh niên trong ảnh dùng nụ cười mỉm để đáp lại cô.

[1] Dịch: Nguyễn Xuân Tảo.

“Em đến là để từ biệt anh.” Thủy Quang nhẹ nhàng nói. “Em đến để từ biệt anh ... anh trai.”

Đặt chiếc hộp trong tay xuống trước mộ, mở ra, cô vuốt qua những món đồ trong đó, mặt dây chuyền ngọc lưu ly, tấm bookmark đêm đêm cùng cô đi vào giấc ngủ, quyển nhật ký bao nhiêu năm nay vẫn viết cho anh...

Gió thổi bông hoa tím trước mộ rụng xuống, Thủy Quang đẩy chiếc hộp lại, nhặt bông hoa đó rồi đứng dậy, đặt nó lên tấm bia.

“Em đi đây.” Thủy Quang nhìn tấm ảnh đó, cuối cùng khẽ mỉm cười. “Sang năm hoa lại nở, em sẽ đưa anh ấy đến gặp anh.”

Đến tận khi lên máy bay, Thủy Quang mới đột nhiên nhớ ra, từ lúc tắt máy trước khi lên máy bay vào buổi sáng, cô đã quên không mở máy lại. Cô đến Tây An không thông báo cho bố mẹ, cũng không nói cho anh ấy biết, bởi vì ngày hôm nay, cô muốn dành cho Cảnh Lam lần cuối cùng.

Lúc này cô mới nhớ ra, nếu Chương Tranh Lam không tìm thấy cô, liệu có lo lắng không? Trên suốt quãng đường, Thủy Quang nắm chặt di động, không ngừng lật qua lật lại giữa hai tay.

Khi xuống máy bay đã hơn mười giờ, cô vừa mở máy, điện thoại nhận được mười mấy nhắc nhở có cuộc gọi nhỡ, hầu hết của anh, ở giữa có hai cuộc gọi của La Trí. Thủy Quang có chút hối hận, vội vàng gọi vào số của Chương Tranh Lam nhưng không có ai nghe máy. Cô lại ấn số của La Trí.

La Trí nói: “Anh ấy có tìm em một lần, hỏi em đang ở đâu... Giọng có vẻ rất sốt ruột.”

“Em biết rồi. Em gọi lại cho anh ấy đây.”

La Trí ngập ngừng hỏi: “Thủy Quang, có phải em đã quên mất rồi không? Hôm nay là sinh nhật em.”

Hôm nay là sinh nhật cô, cô không hề quên, có điều bao nhiêu năm rồi không đón sinh nhật nên cô cũng chẳng để ý lắm, hoặc là nói, cô đã quen trốn tránh ngày này, giả vờ ngờ nghệch, người thân bao dung cho sự tùy tiện của cô nhưng cô lại sơ suất một điều, người đó sẽ coi trọng ngày này.

Cô gọi lại vào số máy của Chương Tranh Lam, cuối cùng cũng có người bắt máy nhưng không phải là anh. Người đó nói anh đang uống say khướt ở quán bar.

Khi cô đến quán bar, Chương Tranh Lam đã rời đi rồi. Cô hỏi rất nhiều người nhưng không ai biết anh đã đi đâu. Cuối cùng có người nói nhìn thấy anh đi ra từ cửa sau, cô nói cảm ơn rồi cuống quýt chạy ra ngoài, rốt cuộc đã tìm được anh trong con ngõ nhỏ ở phía sau quán bar. Gay go nhất không phải là anh uống say mềm mà là anh đang đánh nhau với người ta. Lúc cô vội chạy đến, chợt nhìn thấy trên tay kẻ xa lạ kia một con dao nhỏ, trái tim cô lỡ mất một nhịp, hoảng loạn lao tới muốn kéo Chương Tranh Lam đang say rượu không còn khả năng chống trả. Con dao kia vung đến, cô chỉ kịp duỗi tay ra chặn lưỡi dao nhưng lực của đối phương quá lớn, không thể hoàn toàn ngăn chặn động tác của hắn, con dao sắc bén liền cắt vào ngón út và ngón áp út của cô, máu lập tức trào ra.

Thủy Quang chẳng kịp để ý đến cơn đau đến thấu tim, dùng tay kia đẩy Chương Tranh Lam ra, sau đó xoay chân đá tên côn đồ kia một cái. Đối phương dữ tợn lườm cô, lại hung hãn xông lên. Thủy Quang nắm chặt bàn tay trái đang vô cùng đau đớn, một chuỗi động tác liên tiếp tấn công về phía tên côn đồ khiến hắn nằm bẹp, lần này hắn không dám tấn công nữa, miệng chửi rủa rồi lật đật bỏ chạy.

Nửa bàn tay trái của Thủy Quang đã đầm máu, miệng vết thương hơi sâu nhưng có lẽ chưa bị thương đến xương. Cô chạy đến bên cạnh Chương Tranh Lam, anh đang ngồi nghiêng ngã tựa vào tường, cô dùng bàn tay không dính máu khế vỗ vào mặt anh. “Chương Tranh Lam, tỉnh dậy đi!”

Ánh mắt của Chương Tranh Lam có chút mơ màng, anh nói: “Thủy Quang...”

Thủy Quang “ừm” một tiếng, nghĩ rằng anh đã tỉnh táo rồi liền nói: “Anh có thể đứng dậy không?”

Nhưng dường như anh chỉ biết gọi Thủy Quang, Thủy Quang, rồi không nói điều gì khác nữa.

Một mình Thủy Quang không xốc anh dậy được, cuối cùng chạy ra đầu đường gọi xe taxi, trả thêm một trăm tệ để tài xế giúp đưa người vào trong xe. Tài xế nhìn thấy tay cô bị thương, trước khi lái xe còn hỏi: “Đến bệnh viện à?”

Thủy Quang nói địa chỉ nhà của Chương Tranh Lam, cô muốn đưa anh về nhà trước rồi mới tới bệnh viện. Nhưng cô không ngờ được những chuyện xảy ra sau đó khiến cô quên mất cơn đau thấu tim ở bàn tay kia.

Khi xuống xe, Chương Tranh Lam đã tỉnh táo hơn một chút, không cần tài xế đỡ xuống. Thủy Quang một mình dìu anh đi vào trong nhà, để người đàn ông cao lớn này nằm trên sofa. Cô định đứng dậy nhưng bị anh kéo áo, miệng lầm bầm nói gì đó, vẻ mặt khó chịu, cuối cùng cô không đi được nữa, dùng thuốc sắc có trong nhà xử lý qua vết thương rồi túc trực bên cạnh anh cả một đêm.

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Lâm Giai Giai gọi điện cho cô, nói sáng sớm Edward chạy ra ngoài, bị một chiếc ô tô đâm phải, chết ngay tại chỗ. Giai Giai khóc nức nở, Thủy Quang đỡ đỡ nghe, rất lâu sau

mới hiểu được cô ấy nói chuyện gì.

Khi Thủy Quang ra ngoài, Chương Tranh Lam vẫn đang ngủ. Cô đến nhà họ Lâm, nhìn ông Lâm mang chú chó lớn toàn thân đầy máu đi chôn, so với Giai Giai đau lòng tuyệt vọng thì cô vẫn rất bình tĩnh.

Không phải cô không buồn, có điều quá đột ngột, vẫn chưa biết phải phản ứng ra sao... Thực sự, chuyện này quá bất ngờ...

Thủy Quang quay lại nhà Chương Tranh Lam lần nữa thì đã sắp trưa. Cô mệt mỏi rệu rã, vốn định đến bệnh viện bởi tay thực sự rất đau, nhưng cô vẫn về đây trước để xem anh thế nào rồi.

Khi Thủy Quang đi vào cửa, Chương Tranh Lam đang ngồi trong phòng khách, lặng lẽ xem ti vi. Nghe thấy tiếng động, anh liền ngẩng lên nhìn cô. Cô thay dép, mệt mỏi nhắm mắt, muốn hỏi anh đỡ hơn chút nào chưa nhưng lại nghe thấy một câu nói khiến toàn thân cô lạnh toát.

Anh nói: “Thủy Quang, chúng ta kết thúc đi! Lừa mình gạt người bao lâu nay cũng khiến anh cảm thấy rất mệt mỏi. Thủy Quang, buổi tối ngủ em sẽ gọi Cảnh Lam, Cảnh Lam... Có lúc anh nghĩ, hay là đi đổi tên?” Anh cười khổ. “Nhưng sau đó nghĩ lại, em sẽ yêu anh chỉ vì anh đổi tên sao? Người em yêu vẫn là “Cảnh Lam”, không phải anh. Có lẽ em không biết... mỗi lần em gọi tên anh, khi gọi đến chữ Lam đều dừng lại một chút... Anh luôn nghĩ, em đang gọi ai? Anh từng nói anh yêu em là đủ rồi, anh chỉ cần khi ở bên cạnh anh, em sẽ cảm thấy vui vẻ... Anh vốn tưởng rằng như vậy là đủ rồi. Anh vẫn luôn muốn đối xử tốt với em, ở bên em đến tận khi đầu bạc răng long... Chúng ta sẽ sinh rất nhiều con, sau đó cùng chứng kiến bọn chúng dần trưởng thành... những điều này anh đều đã nghĩ tới, nhưng điều duy nhất anh quên mất đó là... có thể em không muốn có tất cả những điều anh đã tưởng tượng... Thủy Quang, anh chưa từng khiến em thật sự vui vẻ, có phải không?”

43. Chương 43: Người Không Ngủ Mới Thấy Đêm Dài

Thủy Quang chậm chậm mở mắt, cô mơ thấy ác mộng nhưng khi tỉnh dậy lại bình tĩnh lạ thường. Sau khi tỉnh giấc thì không tài nào ngủ được nữa, nửa năm nay đều như vậy.

Cô còn nhớ nửa năm trước nhận được điện thoại của mẹ, thời khắc đó cô vừa từ nhà Chương Tranh Lam đi ra. Giọng nói của mẹ mơ hồ truyền đến: “Thủy Quang... bố con xảy ra chuyện rồi.”

Người bố vẫn luôn chính trực, nghiêm túc bắt ngờ bị cách chức và bị điều tra khiến mẹ vô cùng lo lắng, sợ hãi.

Dường như tất cả những chuyện tồi tệ đều xảy ra trong hai ngày hôm đó.

Thủy Quang ngồi trong phòng chờ máy bay, cô bé con ở bên cạnh xán đến khê hỏi: “Chị ơi, vì sao chị khóc ạ?”

Thủy Quang nhớ mình đã nói một câu: “Bởi vì buồn quá.”

Hôm nay Thủy Quang dậy rất sớm, trời mới tờ mờ sáng, trong sân không có âm thanh gì ngoài tiếng côn trùng kêu rả rác. Cô rửa mặt xong thì đi vào thay đồ thể thao để ra ngoài chạy bộ. Nhiệt độ ở Tây An vào tháng Một xuống âm độ, cô chạy hai vòng quanh hồ trong công viên, đến khi phải thở hổn hển mới ngồi xuống chiếc ghế dài ở ven lối đi.

Cô nhìn vầng mặt trời đang chậm rãi nhô lên từ phía chân trời, thấy người chạy buổi sáng quanh hồ ngày càng đông mới đứng dậy rời đi. Về nhà, cô tắm rửa thay quần áo, khi đang nấu cháo thì nghe thấy trong phòng của bố mẹ có tiếng động. Bà Tiêu ngủ dậy, đi ra ngoài nhìn thấy con gái, khê hỏi: “Sao con dậy sớm thế? Đi chạy bộ rồi à?”

“Vâng. Bố vẫn đang ngủ ạ?”

Bà Tiêu gật đầu. “Tối qua ông ấy trằn trọc cả đêm không ngủ...”

Sau sự việc đó, dường như bố cô đã già hơn rất nhiều, phần lớn thời gian ở nhà chăm hoa trồng cây nhưng tâm trạng luôn không tốt.

Thủy Quang cùng mẹ ăn sáng xong, khi đang thu dọn bát đĩa thì di động báo có tin nhắn, là tin nhắn của Cảnh Cầm, bảo cô hôm nay giúp cô ấy chăm sóc em bé. “Hai ngày nay bố mẹ mình đi Hạ Môn, mình với chồng mình lại vừa nhận được thông báo phải tăng ca. Thứ Bảy còn phải tăng ca, cái công ty dở hơi này!” Cảnh Cầm kết hôn với một đồng nghiệp của cô ấy vào tháng Bảy năm ngoái, sau một năm yêu nhau. Bà Tiêu thấy con gái trả lời tin nhắn thì hỏi là ai tìm cô?

Thủy Quang nói: “Cảnh Cầm bảo con lát nữa đi đón Tư Lam.”

Bà Tiêu nghe thấy cái tên Tư Lam lại thở dài một tiếng. Tiểu Cầm đã kết hôn rồi sinh con, con gái mình thì lại lạnh lòng với chuyện tình cảm. Bà không hỏi quá nhiều về tâm sự của con gái, không phải vì không quan tâm cô và anh chàng từng đến đây đã xảy ra chuyện gì, mà vì nửa năm nay, toàn bộ tâm tư của bà đều dồn vào chuyện của chồng, không có thời gian để ý đến cảm xúc của con gái. Đến khi chuyện của chồng qua đi, bà mới chú ý đến về tiểu tụy trên mặt cô con gái vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Hôm đó bà đi vào ngồi xuống bên giường của con gái, nhìn thấy chiếc gối đã ướt một nửa dưới má cô, nghe thấy cô nói: “Mẹ ơi, con không sao, con chỉ là... muốn về nhà rồi.”

Con gái bà là người quật cường, khi Cảnh Lam xảy ra chuyện cũng không thấy cô mềm yếu thế này.

Thủy Quang ra ngoài gọi điện thoại cho Cảnh Cầm, nói bây giờ cô đang đến chỗ cô ấy, sau đó đi ra đầu ngõ gọi xe. Nhưng gần đến Tết, taxi cực ít, cô đứng đó đợi, chợt nhìn thấy ở cửa đại viện đối diện có người đang leo thang treo đèn lồng đỏ đón năm mới.

Cô nhớ lại Tết năm ngoái dường như mới là ngày hôm qua, chớp mắt một cái mà năm đã qua rồi, thật là nhanh. Người đang treo lồng đèn đỏ nhận ra cô, nói với sang: “Thủy Quang, sắp đi ra ngoài à?”

Cô mỉm cười, gật đầu nói “vâng”.

Nói chuyện đôi câu với người hàng xóm, mười lăm phút sau, cuối cùng cũng có một chiếc xe đi đến, Thủy Quang tạm biệt người đó, lên xe đi đến chỗ Cảnh Cầm. Cô đón chiếc xe đẩy của em bé ở dưới lầu một tòa nhà cao tầng, sau đó Tiểu Cầm lại đưa một chiếc túi lớn cho cô. “Bím và sữa bột, sữa bột ba tiếng uống một lần, pha bằng nước khoảng năm mươi độ...”

Thủy Quang gật đầu liên hồi. “Mình biết rồi, lần nào cậu cũng dặn nên mình thuộc từ lâu rồi.”

Âu Thiệu Hoa - chồng của Cảnh Cầm đứng ở bên cạnh, lịch sự nói: “Thủy Quang, lại phải làm phiền em rồi.”

“Không sao đâu ạ. Dù sao cuối tuần em cũng không có việc gì làm.”

Sau khi cô về nhà, mẹ bảo cô thi vào một cơ quan nhà nước. Công việc này lương không cao nhưng lại được nghỉ nhiều, một tuần được nghỉ hai ngày rưỡi, mà cô trước nay vốn là người không có nhiều hoạt động giải trí. Con người ta khi nhàn rồi thường hay suy nghĩ nên cô cũng muốn làm gì đó để phân tán sự chú ý.

Sau khi hai vợ chồng Cảnh Cầm đi, Thủy Quang đắp chăn cẩn thận cho em bé, đứa trẻ mới nửa tuổi nhưng rất ngoan, không khóc không quấy, chỉ duỗi bàn tay nhỏ rồi há miệng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn trịa rất giống Tiểu Cầm hồi bé, cũng có chút giống Cảnh Lam.

Thủy Quang nắm lấy tay cậu bé, hỏi cậu: “Tư Lam muốn đi đâu?”

Tư Lam, cái tên bà ngoại của đứa trẻ đặt. Thủy Quang nhìn nụ cười của em bé càng lúc càng tươi, khe giọng nói: “Tư Lam, ông bà ngoại nhớ bác của con nhiều biết bao nhiêu...”

Sau đó Thủy Quang đặt bàn tay nhỏ của cậu vào trong chăn, đẩy cậu đi trên con đường nhỏ sạch sẽ, định đến quầy bán báo ở gần tiểu khu chọn hai cuốn tạp chí rồi mới về nhà. Khi trả tiền, có hai cô bé đi đến, một người trong số đó nhìn thấy Thủy Quang thì đột nhiên bịt miệng lại vẻ rất kinh ngạc, chỉ vào cô rồi nói: “À, chị... chị rất giống người trên áp phích quảng cáo game mà em chơi!”

Người đi cùng cô bé xấu hổ kéo cô bé lại, nói với Thủy Quang: “Xin lỗi chị, bạn ấy chơi Thiên Hạ đến phát điên rồi...”

Cô bé kia cười, mắng: “Cậu mới phát điên í.”

Thiên Hạ? Thủy Quang thần thờ một lát, sau đó cười cười vẻ không để bụng. Cô bé đó vẫn nhìn Thủy Quang và không ngừng lẩm bẩm: “Mình thật sự cảm thấy giống mà.”

Khi rời đi, Thủy Quang còn nghe thấy một câu: “Công ty game đó hình như sắp cho ra Thiên Hạ 2 rồi, thật đáng mong chờ!”

Thủy Quang cúi đầu nhìn bàn tay trái đang đẩy xe, mỗi lần nghĩ đến anh, cơn đau trên ngón tay đã không còn nhưng dường như lại khơi ra từng cơn đau đốn trong tim.

Tư Lam, người cô nhớ đến không phải là Cảnh Lam mà là anh.

Sẩm tối, vợ chồng Cảnh Cầm đến đón con, bà Tiêu giữ họ ở lại ăn cơm. Thủy Quang chẳng thấy ngon miệng, nhanh chóng ăn xong rồi bế em bé đi bộ trong sân. Bà Tiêu nhìn theo bất giác lắc đầu. Cảnh Cầm thấy vậy liền gấp đồ ăn cho bà Tiêu, nói: “Dì à, dì đừng lo lắng cho Thủy Quang nữa.”

“... Haizz, cháu không biết đâu, Tiểu Cầm à, con bé này cố chấp lắm.”

Ông Tiêu nhấp ngụm rượu, lạnh nhạt nói: “Được rồi, con cháu tự có phúc của con cháu.”

Âu Thiệu Hoa rót đầy rượu cho ông Tiêu, nói sang chủ đề khác. Bà Tiêu có tâm sự trong lòng, mới ăn được mấy miếng đã buông đũa. Cảnh Cầm thấy vậy thì chỉ biết thở dài một tiếng.

Ăn cơm xong, Cảnh Cầm bảo Âu Thiệu Hoa bế con, còn cô chuyển chiếc ghế dài đến ngồi cùng Thủy Quang dưới gốc cây ở trong sân giống như khi còn nhỏ họ thường ngồi. “Thủy Quang, còn nhớ khi chúng ta còn nhỏ chứ? Ăn cơm xong lại ra đây ngồi.”

“Vẫn nhớ.”

“Haizz, quên mất, trí nhớ của cậu là tốt nhất.” Đứa bé ở trong phòng có lẽ không thích bố bế nên vịn vào người kêu í í a a, Cảnh Cầm mỉm cười. “Âu Thiệu Hoa bế con lúc nào cũng có thể làm cho con khóc, phục anh ấy thật đấy.”

Thủy Quang cũng nhìn qua đó, khẽ mỉm cười.

Hai người nói chuyện một lát, Tiểu Cầm nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, khẽ giọng nói: “Thủy Quang, cậu từng nói với mình hình như cậu đã thích người khác ngoài anh... Lúc đó mình đã có chút bất ngờ, nhưng thật lòng mình cảm thấy mừng cho cậu.” Biết cô đang nghe, Cảnh Cầm tiếp tục nói: “Tết năm ngoái, cậu nói anh ấy đến Tây An, muốn đưa anh ấy đi gặp mình nhưng hai hôm ấy mình lại phải đến nhà họ hàng chúc Tết nên không thể gặp được người cậu nói. Sau đó cậu quay lại, mình đến gặp cậu, cậu ôm mình khóc. Trong nửa năm nay, mình bận chuyện kết hôn, bận sinh con, không thể nói chuyện tử tế với cậu... Thủy Quang, vì sao... cậu và người đó... không ở bên nhau nữa?”

Thủy Quang cứ nhìn bóng cây loang lổ dưới ánh trăng. “Có lẽ chỉ là không đủ yêu... nên không thể đến cuối cùng.” Cô bỏ ra quá muộn, còn anh... khi tất cả những lời thề thốt hóa thành một câu “kết thúc nhé” thì mọi thứ đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Thủy Quang, cậu có hận anh ấy không?”

Giọng nói của Thủy Quang rất bình tĩnh, trong đêm tối ngày đông lại có chút trống trải. “Không, chỉ có điều, mình cảm thấy rất khó chịu.”

Cô vẫn luôn tưởng rằng, năm đó nghe tin Vu Cảnh Lam qua đời đã là điều đau khổ nhất mà cuộc đời này cô phải trải qua, nhưng hóa ra không phải vậy.

Khi anh lỡ mẫn xông vào cuộc sống toàn màu xám của cô, hết lần này đến lần khác khuấy động trái tim mà cô vốn dĩ cho rằng sẽ không còn dậy sóng được nữa. Đến khi cô dần thoát khỏi đầm lầy do chính mình tạo ra, bắt đầu để ý đến người khác ngoài Vu Cảnh Lam, khi cô tưởng rằng mình có thể có được một chút hạnh phúc, bắt đầu theo đuổi một chút mộng đẹp... thì đầu gối rằng, cái gọi là hạnh phúc lại ngắn ngủi như vậy, mộng đẹp lại tan nhanh như vậy.

Có lúc cô muốn xông đến nói với anh, Chương Tranh Lam, cầu xin anh... Nhưng rốt cuộc cô chẳng làm gì cả.

Cảnh Cầm nghe xong, cuối cùng chỉ biết nói: “ Quang Nhi, cậu có biết trước đây mình thích cậu nói câu nào nhất không? Cậu nói: “Mình đói rồi.” Cậu luôn dễ đói, sau đó liền ăn bụng kêu đói quá, muốn ăn thứ gì đó.” Cô luyện võ nên phải vận động nhiều, trước nay là người dễ đói nhất trong số bốn người họ. Lúc này Tiểu Cầm lại nói: “Khi đó anh thường để một ít đồ ăn vặt trong túi... Có một lần bị nữ sinh trong lớp tìm thấy kẹo bầy màu, anh bị cười mấy ngày liền. La Trí thì luôn gây chuyện, còn mình luôn muốn vượt qua anh trai... Nếu thời gian có thể quay trở lại thì tốt biết bao.”

Đúng vậy, nếu thời gian có thể quay trở lại thì tốt biết bao.

Cô sẽ nói câu “em thích anh, Vu Cảnh Lam” muộn một chút, cô sẽ không gọi điện cho anh vào hôm đó... Cô cũng sẽ không quen biết Chương Tranh Lam...

Ngày Hai mươi ba tháng Chạp, Tây An có tuyết rơi, khi Thủy Quang tan làm, tuyết đã tích thành một lớp mỏng. Giữa đường nhận được điện thoại của La Trí, nói ngày mai anh sẽ về.

La Trí vẫn ở thành phố đó, sự nghiệp của anh ngày càng khởi sắc. Lúc mới đến chỗ cô, anh nói là ở đó có tiền đồ, dù sao cũng là thành phố lớn số một, số hai cả nước, nhưng nói cho cùng, anh qua đó vì lo lắng cho cô. Sau này cô quay về Tây An, La Trí không hỏi nhiều, chỉ nói, em ở nhà cũng tốt.

Thủy Quang không biết thế nào mới được coi là tốt, nhưng cô thật sự thấy mừng vì La Trí có thể gây dựng được sự nghiệp ĩnh, đâu có giống cô, đến đến đi đi, cuối cùng chẳng được tích sự gì.

Thủy Quang nói với anh, Tây An tuyết rơi rồi.

La Trí cười, nói: “Vậy khi anh quay về, chúng ta có thể chơi ném tuyết.” Sau đó anh nhờ cô nói với bố mẹ anh rằng anh sắp về, trước đó anh đã gọi điện cho họ nhưng chẳng ai nghe máy, xem ra họ đã đi đánh mặt chược cả rồi.

Thủy Quang nói “vâng”, cười rồi dập máy. Cô nhìn tuyết rơi càng lúc càng lớn, lấy chiếc ô trong túi ra. Nhìn một mảng trắng mờ mịt phía trước, cô nghĩ không biết trận tuyết này sẽ rơi bao lâu?

44. Chương 44: Ai Là Nỗi Thương Của Ai

Thời gian nửa năm dài bao lâu, đối với Chương Tranh Lam mà nói, nửa năm dài đến mức không thể chịu đựng nổi.

Một lần nhìn thấy anh, Châu Kiến Minh đã nói: “Nhân sinh có tám điều khổ: sinh, lão, bệnh, tử, yêu biệt ly, oán trường cửu, cầu không được, buông không nổi, cậu có biết bây giờ cậu thế nào không? Ngoài tử ra, những thứ khác trong tám điều khổ này cậu điều chiếm mất rồi.”

Anh sống mà không có phương hướng, nhưng khó chịu thế này là đáng đời rồi.

Một ngày gần Tết, Chương Tranh Lam tham gia một bữa tiệc từ thiện. Người đại diện của đơn vị tổ chức phát biểu xong, anh bảo Hà Lan đi quyên góp tiền rồi lùi lại phía sau, tựa vào tường nhìn đám người rải rác trong hội trường. Đường như âm thanh ồn ào ở đây làm bớt sự lạnh lẽo trong tim anh.

Hồi lâu sau, có một đôi nam nữ đi đến chào hỏi anh. Anh quen biết người đàn ông, đó là ông chủ của một công ty truyền thông ở thành phố này. Đối phương chìa tay ra, nói: “Chương Tổng, lâu rồi không gặp.”

Chương Tranh Lam bắt tay. “Lâu rồi không gặp, Du Tổng.”

Người đó giới thiệu cô gái bên cạnh với anh: “Đây là phó tổng biên tập của tạp chí Legend phiên bản Trung Quốc, Chu Lị, cô ấy mới về nước chưa lâu nhưng lại muốn phỏng vấn anh từ lâu rồi.”

Chu Lị cười, gật đầu với Chương Tranh Lam. “Từ lâu đã nghe tiếng Chương Tổng của GIT, hôm nay được gặp mặt, tôi chỉ muốn nói, người thật còn anh tuần hơn những bức ảnh trên tạp chí rất nhiều.” Mấy câu nói xã giao được nói ra một cách rất chân thành.

Chương Tranh Lam cười, nói câu cảm ơn.

Ba người trò chuyện một lát thì có người đi đến tìm Du Tổng. Chu Lị và Chương Tranh Lam tiếp tục nói chuyện, cô ta muốn làm một kỳ về câu chuyện của nhân vật kiệt xuất ngành IT trong và ngoài nước, mà Chương Tranh Lam của GIT chính là nhân vật thống lĩnh ngành IT trong nước. Cô ta hy vọng có thể phỏng vấn anh nhưng đối phương dường như chẳng có hứng thú với chuyện này, cuối cùng cô ta nói thẳng ra liền bị anh từ chối. Cô ta nói với vẻ khó hiểu: “Chương Tổng đã từng chấp nhận phỏng vấn của tạp chí dưới trướng Du Tổng, cũng mấy lần trả lời phỏng vấn của các tạp chí khác, thậm chí từng nhận lời mời tham gia một buổi ghi hình cho chương trình chiếu trên tivi, vì sao đến giờ lại không chú ý đến phương diện này nữa?”

Chương Tranh Lam từ đầu chí cuối vẫn đứng tựa vào tường với vẻ lười nhác, nghe thấy câu hỏi này liền cười, nói: “Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, bây giờ tôi không có tâm trạng.”

Lần đầu tiên Chu Lị gặp phải người thế này. Cử chỉ, thái độ của anh không khiến người ta cảm thấy thất lễ, thậm chí có thể coi là lịch sự, nhã nhặn nhưng lời anh nói ra lại rất... nói thế nào nhỉ, toát lên một vẻ độc tôn mà lạnh nhạt. Chương Tranh Lam cao hơn một mét tám, vóc dáng hoàn mỹ, ngũ quan đoan chính ưa nhìn nhưng từ người anh lại thấp thoáng toát ra một cảm giác lạnh lẽo.

Chu Lị thu lại tâm tư, thầm nghĩ những người cao ngạo như thế này sẽ khó lấy lòng nhưng cô ta không muốn bỏ cuộc.

Chương Tranh Lam đột nhiên đứng thẳng dậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Anh sờ túi quần một lượt, lại sờ túi áo sơ mi bên trong áo vest, sắc mặt càng lúc càng tối lại. Chu Lị không kìm được hỏi: “Anh sao vậy? Bị mất thứ gì phải không?”

Chương Tranh Lam nhìn Chu Lị một cái. Trong ánh mắt anh trước đó vốn phẳng lặng không có sóng, bây giờ Chu Lị khẳng định, cô ta nhìn thấy một chút hoảng hốt trong mắt anh. Anh trầm giọng nói: “Nhẫn của tôi rơi mất rồi.”

Sau đó Chương Tranh Lam đi sang chỗ lúc trước anh đã dừng lại khá lâu.

Chu Lị nhìn người đàn ông cao lớn đó sốt ruột tìm vòng quanh chiếc bàn ăn, sau đó kéo nhân viên phục vụ tới nói gì đó, người kia cũng vội vàng tìm kiếm. Cô ta nhìn thấy vẻ nôn nóng thực sự trên mặt Chương Tranh Lam, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ rằng, người liên quan tới chiếc nhẫn nhất định có vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim anh.

Chu Lị đang định qua đó tìm giúp thì thấy anh nhận được cuộc điện thoại, sau đó anh đi ra ngoài cửa, thần sắc đã dần thả lỏng, cô ta thầm nghĩ, chắc là tìm được chiếc nhẫn rồi.

“Chiếc nhẫn của con mẹ đặt trên bàn ăn. Mẹ mang canh đến cho con, để trong tủ lạnh, khi nào về hâm nóng lại mà ăn, đừng suốt ngày ăn linh tinh ở bên ngoài.” Mẹ anh chỉ nói vậy rồi thở dài, sau đó dập máy.

Hóa ra anh làm rơi chiếc nhẫn ở cửa. Lúc lên xe, anh dựa vào lưng ghế, một cảm giác mệt mỏi sau khi trải qua căng thẳng khiến anh nhắm mắt lại.

Đồ đạc cô để ở chỗ anh vốn chẳng nhiều nhận gì, bàn chải, khăn mặt, áo ngủ, sau khi cô rời đi thì không mang theo, có lẽ cô cảm thấy không cần nữa, mà đồ đạc anh để lại ở chỗ cô, quần áo, sách vở, laptop và cả chiếc nhẫn anh tặng cô, cô bảo La Trí mang trả lại tất cho anh.

Khi đó La Trí đã nói với anh: “Chương Tổng, tôi tin tưởng anh sẽ không làm tổn thương con bé, không ai nữ làm tổn thương con bé, nhưng...” La Trí đâm anh một cú, anh đã chấp nhận.

Anh cũng không nữ, anh làm sao nữ chứ, nhưng trên thực tế, anh đã khiến cô buồn bã rời đi.

Anh đưa tay sờ mặt mình, sau đó dùng sợi dây chuyền xâu hai chiếc nhẫn vào nhau, đeo lên cổ, ngày đêm đeo đeo, quen thuộc đến mức không còn cảm giác nữa, làm mất cũng không phát hiện ra.

Gửi tin nhắn cho Hà Lan xong, anh liền lái xe về nhà, nhìn thấy hai chiếc nhẫn nằm lặng lẽ trên bàn ăn, anh chậm rãi ngồi xuống cửa, trong mắt hơi đỏ lên.

Trước khi đi Hải Nam, anh đã làm kiểm tra sức khỏe toàn diện, anh còn đùa với chính mình rằng sẽ nhét tờ giấy kiểm tra sức khỏe vào cùng nhẫn cưới để cầu hôn cô, nhưng chẳng thể ngờ được rằng kết quả lại khiến anh rối lòng.

Kết quả xét nghiệm máu có muộn, hôm đó anh không lấy được phiếu, ngày thứ hai ở Hải Nam, phía bệnh viện gọi điện thoại bảo anh qua đó một chuyến, đã có kết quả kiểm tra huyết dịch. Đối phương nói với anh bằng giọng nặng nề: “Anh Chương, kết quả kiểm tra của anh không được lạc quan cho lắm, những thứ khác đều tốt nhưng hệ thống miễn dịch có chút vấn đề. Hiện giờ chúng tôi vẫn chưa thể khẳng định nhưng phán đoán sơ bộ có thể là bệnh máu trắng cấp tính.”

Nửa câu cuối cùng khiến anh chờ đợi hồi lâu. “Anh nói gì?”

“Anh Chương, tốt nhất là anh hãy nhanh chóng đến bệnh viện, chúng tôi muốn kiểm tra một lần nữa rồi mới đưa ra kết quả cuối cùng...”

Ngắt cuộc gọi, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng mắc bệnh nặng, cùng lắm chỉ là cảm cúm đau đầu, uống vài viên thuốc là khỏi. Bệnh máu trắng? Đây không phải phim truyền hình, anh chưa bao giờ nghĩ căn bệnh này lại dính vào người anh.

Anh trở về trước, đi làm xét nghiệm máu một lần nữa.

Khi đang đợi kết quả, nhận được điện thoại của người đàn ông đó: “Cô ấy ở cùng tôi, anh có muốn đến gặp một chút không?”

Hóa ra, khi đó cô cũng đang ở trong một tòa nhà của bệnh viện, cách anh khoảng trăm mét. Anh muốn đưa cô đi Hải Nam, ít nhiều là kiêng kị điều nói với người đàn ông kia trước đó, thậm chí hôm đó quay về, anh đến bệnh viện kiểm tra, vốn cho rằng sự việc rồi sẽ từ từ thuận lợi, kết quả lại là anh đã quá tự tin.

Có kết quả xét nghiệm máu, bác sĩ đã xin lỗi anh, tuy kết quả kiểm tra huyết tương trong hai lần đều hiển thị tế bào bạch cầu cao bất thường nhưng để xác định có phải là bệnh máu trắng cấp tính hay không thì còn phải đợi thêm mấy ngày nữa mới có kết quả xét nghiệm tủy.

Chương Tranh Lam cười khổ. Anh đứng lên nhìn sang tòa nhà kia, lúc đó trong đáy lòng bỗng có cảm giác số mệnh vừa nực cười lại vừa bi thương, rõ ràng ở cách cô gần như vậy mà anh lại cảm thấy giống như cách trăm núi nghìn khe, xa không thể tới.

Trở về nhà với tâm trạng mệt mỏi vô hạn, anh ngồi trong phòng khách đợi cô về. Anh đang nghĩ có nên nói cho cô biết không, nhưng nói ra rồi thì thế nào chứ, chỉ là có thêm một người phải lo lắng.

Nếu anh thật sự phải chết, cô có đau lòng vì anh không?

Chuyến đi Hàng Châu là để xử lý hai khu bất động sản bên đó, nhưng quan trọng nhất vẫn là anh muốn lưu lại tình một chút hồi ức giống như hạnh phúc, cho dù đó chỉ là tự lừa mình gạt người.

Một tuần sau, anh vẫn không tới bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm vốn chẳng còn hy vọng gì mà bận rộn chuẩn bị sinh nhật cô. Cuối cùng cũng đợi đến ngày mừng Mười tháng Sáu, anh muốn cùng cô tận hưởng hai ngày thật tuyệt, anh có rất nhiều điều muốn nói với cô nhưng cuối cùng lại là sự chờ đợi uống công.

Anh vô cùng thất vọng nhưng lại không có cách nào bỏ cuộc, đành tự lừa mình dối người, nhưng nếu tự lừa mình dối người quá nhiều, cuối cùng cũng sẽ mệt mỏi.

Hôm đó là ngày giỗ của cậu ta?

Đột nhiên anh có chút hận cô, hận sự nhớ thương của cô, hận cô vô tình với anh...

Trong quán bar, anh uống từng cốc, từng cốc rượu, trong lòng lặp đi lặp lại một suy nghĩ, Tiêu Thủy Quang, cậu ta chết rồi, em thương tiếc cậu ta đến mức không cách nào quên được ư? Vậy tại sao em không thương tiếc anh một chút? Nhưng anh lại nghĩ nếu mình thật sự mắc căn bệnh chết tiệt đó, vậy chỉ còn cách chờ chết mà thôi... anh không thể làm liên lụy đến cô, anh yêu cô như vậy, sao nỡ làm liên lụy đến cô?

Thời khắc anh nói “chúng ta kết thúc đi”, anh cảm thấy bản thân mình giống như đã chết.

Cầu mà không được, bỏ thì lại đau khổ hơn cả cái chết.

Ngày thứ mười sau khi cô rời đi, Chương Tranh Lam tìm thấy trong đồng thư từ tờ phiếu kết quả xét nghiệm tủy, chẩn đoán chính xác tế bào bạch cầu cao bất thường chỉ là do nhiễm virus chứ không phải cái gọi là bệnh máu trắng cấp tính. Anh bóp trán. Anh chia tay cô, một nửa là bởi sự “cao thượng” của anh nhưng một nửa khác vẫn là vì vấn đề tồn tại giữa hai người.

Đã nửa năm rồi, anh tưởng rằng mình có thể chịu đựng được nhưng lại phát hiện ra mình không thể.

45. Chương 45: Sự Khó Chịu Là Của Riêng Mình

Sự u ám, lạnh lẽo của mùa đông ở Tây An kéo dài, tuyết rơi rất lớn làm sắc trắng ngưng tụ.

Thủy Quang ôm túi nước nóng trực ban trong cơ quan. Lịch trực ban của cô là vào ngày nghỉ tuần đầu tiên của năm.

Buổi sáng đến đó, trong tòa nhà cơ quan trống trải, ngoài ông lão bảo vệ thì chỉ còn có cô.

Lên mạng đọc tin tức cả buổi sáng, buổi trưa khi ra ngoài ăn cơm, có người gọi tên cô từ phía sau.

Thủy Quang quay lại liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười hơn hở, người đó mặc áo khoác đỏ, tóc dài bay lất phất, trông rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai, cho đến khi người đó nhú mày, nói: “Sao nào? Không nhận ra người bạn cùng bàn này sao? Mình thì nhận ra cậu ngay!”

“... Thang Mạt Lị?”

“Gọi là Lị Lị là được rồi.” Đối phương nhìn cô một lượt. “Năm sáu năm không gặp, Tiêu Thủy Quang, cậu thật sự chẳng thay đổi gì cả, vẫn trẻ trung xinh đẹp, chỉ gầy hơn một chút thôi.”

Thủy Quang cười. “Lâu rồi không gặp, Lị Lị.”

“Đúng vậy, lâu đến mức cậu không nhận ra mình nữa.” Miệng lưỡi Thang Mạt Lị vẫn không buông tha cho ai như trước kia.

Hai người tìm một quán ăn gần đó để ôn lại chuyện cũ. Thang Mạt Lị nói lúc này cô ấy đến ngân hàng ở gần đây giải quyết công việc, khi đi lấy xe đã nhìn thấy cô. Mạt Lị thao thao bất tuyệt nói về tin tức của bạn học cấp ba, cuối cùng cảm khái: “Tiêu Thủy Quang, chỉ có cậu là bất vô âm tín sau khi tốt nghiệp, bọn mình gọi điện đến nhà cậu thì bố mẹ cậu đều nói cậu không có nhà.”

Thủy Quang nói: “Hai năm nay mình rất bận.”

“Mình nói thật chứ, có năm nào mà cậu không bận đâu. Hồi cấp ba, cậu đọc sách suốt ngày, được thôi, cấp ba mọi người phải thi đại học nên bận chút cũng có thể tha thứ được, nhưng thời đại học mọi người đều ăn uống bài bạc cả, vậy sao vẫn không thấy bóng dáng? Bọn lớp mình cũng gọi cậu mấy lần rồi.”

Thủy Quang chỉ ngồi nghe, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười nhạt. Cô nhìn thế giới bị tuyết phủ đầy bên ngoài cửa kính, từ duy dần bay đến nơi khác.

Khi chia tay, hai người trao đổi số điện thoại. Thang Mạt Lị khoác tay lên vai cô, nói: “Thủy Quang à Thủy Quang, nhìn thấy cậu, mình giống như nhìn thấy mặt trời buổi sáng, chỉ có cậu là nhân chứng cho thời thanh xuân tươi đẹp nhất của mình.”

Nếu như vậy thì ai là nhân chứng cho thời thanh xuân tươi đẹp nhất của mình đây?

Con người thường đợi đến khi mất đi rồi mới hiểu rõ có vài thứ trân quý và thứ không quay lại được luôn là thứ đáng giá nhất.

Khi Thủy Quang được nghỉ ở nhà, Cảnh Cầm đưa con đến chơi. Hôm nay bố mẹ và cả gia đình La Trí đều ra ngoài sắm tết, Thủy Quang ở nhà trông nhà. Lúc Cảnh Cầm vào cửa thấy cô đang gội đầu liền nói: “Gội đầu buổi sáng để bị đau nửa đầu.”

Thủy Quang nói: “Không sao, mình quen gội đầu buổi sáng rồi.”

Vu Cảnh Cầm bế con đứng dựa vào cửa phòng tắm, vừa đứng đưa vừa nói chuyện với Thủy Quang. Thủy Quang sấy khô tóc, Cảnh Cầm liền đưa đứa trẻ đang bò nhoài trên người cô đòi ngủ cho Thủy Quang bế, đi lấy gương soi vào trong miệng. “Tôi vẫn không sao... hình như lại bị nhiệt miệng rồi. Quang Nhi, trong nhà cậu có thuốc chữa nhiệt miệng không?”

Thủy Quang nghĩ một lát rồi nói không có. Cảnh Cầm chẳng biết làm thế nào, đành nói: “Mình ra ngoài mua thuốc nhé, cứ để thế này lúc ăn sẽ đau chết mất.”

Khi Cảnh Cầm ra ngoài, em bé đã ngủ say, trẻ con nửa tuổi thích ngủ nhất. Thủy Quang bế thẳng bé vào phòng ru ngủ, cô ngồi bên cạnh, ngâm nga hát.

Lúc đi đến đầu ngõ, Vu Cảnh Cầm nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía mình. Trong ánh nắng yếu ớt của ngày đông, anh ta mặc áo gió dày sẫm màu, thân hình rất cao, một tay nhét túi quần, đầu hơi cúi xuống, trông có vẻ hờ hững, đứng dừng. Khi đối phương đi lướt qua bên cạnh, Cảnh Cầm quay lại nhìn theo, thầm nghĩ, cô chưa từng gặp người đàn ông này ở đây.

Chẳng mấy chốc em bé đã ngủ say, Thủy Quang nghe thấy trong sân có tiếng động, thầm nghĩ Cảnh Cầm sẽ không quay về nhanh thế này. Cô dùng dây thun trên cổ tay buộc lại mái tóc đã dài đến vai của mình, đứng dậy đi ra cửa, vốn tưởng đó là người đưa nước buổi sáng, nhưng không ngờ lại là anh.

Không ngờ đến là vì cho rằng cuộc đời này sẽ không gặp lại anh nữa, dù sao cũng là anh nói kết thúc, cô rời đi, cuộc đời này hai người sẽ chẳng gặp nhau nữa.

Thủy Quang nhìn người vừa đến. Anh đi đến trước mặt cô, nói: “Anh... mơ thấy em... xảy ra chuyện.”

Mới nửa năm trôi qua mà Thủy Quang cảm thấy như cách cả đời người. Trong phim cũng hay có cảnh một đôi tình nhân gặp lại nhau sau mấy năm chia tay, có vài trường hợp sẽ quay người rời đi, có vài trường hợp sẽ miễn cưỡng nói câu gì đó... nhưng những điều này cô đều không làm được. Anh nói anh đã mơ thấy cô, cô cảm thấy có chút buồn cười nhưng không cười nổi. Cuối cùng cô nghe thấy mình đã nói một câu: “Em rất tốt.” Giọng cô rất bình thản nhưng lại khiến người nghe có cảm giác đau thấu tâm can. Chương Tranh Lam đứng bên ngoài bậc cửa, ánh mặt trời nhàn nhạt phủ lên người anh làm toát ra dáng vẻ cô độc, từ trong cổ họng anh phát ra giọng nói bình thản: “Thủy Quang, anh có thể vào ngồi một lát không?”

Thủy Quang đang cúi đầu nên anh không nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô, cuối cùng cô nghiêng người để anh đi vào.

Họ ở bên nhau tuy không đến một năm nhưng những thứ ràng buộc lại quá nhiều. Sau khi chia tay, cho dù trong lòng nảy sinh rất nhiều nỗi thương cảm nhưng rốt cuộc chẳng có bao nhiêu thù hận. Cô từng nói với Tiểu Cầm rằng không hận là nói thực lòng, rằng rất khó chịu cũng là thật lòng., nhưng sự khó chịu là của riêng mình.

Chương Tranh Lam theo cô đi vào nhà, cứ mãi dõi theo bóng lưng đó, còn cô đi pha trà cho anh.

Anh không nghĩ mình có thể vào nhà. Tết năm ngoái anh đã đến đây một lần, khi đó mối quan hệ giữa họ vẫn còn tốt đẹp. Chia tay là do anh đề nghị, nửa năm sau chạy đến trước mặt cô, cô bình tĩnh đi pha trà cho anh... Chương Tranh Lam nhắm mắt lại.

Thủy Quang đặt một cốc hồng trà ở trước mặt anh. Từ phòng truyền ra tiếng khóc của trẻ con, cô vội vàng đi vào. Anh sững sờ, mấy giây sau mới đứng dậy, trong đầu đột nhiên lóe lên điều gì đó nhưng lập tức lắt lắt.

Chương Tranh Lam do dự hai giây rồi đi đến bên cửa phòng cô. Anh đã từng quan sát rất kỹ căn phòng nhỏ này, còn nói với cô rằng anh rất may mắn, cuối cùng cũng được nhìn thấy nơi mà người yêu đã ngủ từ nhỏ đến lớn.

Thủy Quang nhìn thấy anh đi theo vào, không nói gì, chỉ bế đứa trẻ lên, khẽ vỗ vào lưng cậu bé an ủi. Khi cậu bé nhắm mắt ngủ, cô mới cẩn thận đặt xuống giường, rút tờ khăn giấy lau sạch nước miếng trên khuôn mặt nhỏ của cậu.

Chương Tranh Lam đứng đó nhìn, trong lòng chợt trào lên một loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, nếu như... nếu như họ có thể tiếp tục bên nhau, có phải... bây giờ cũng đã có con rồi không?

Khi Thủy Quang đứng lên vẫn thấy anh đứng đó, mặt không cảm xúc, cô sợ tiếng nói chuyện lại làm đứa trẻ tỉnh dậy nên ra đến ngoài cửa mới khẽ giọng nói: “Ra ngoài kia đi!”

Chương Tranh Lam cùng cô đi ra ngoài. Hai bàn tay Thủy Quang nắm chặt lấy nhau. Lúc pha trà cho anh, ngón tay áp út lại thấp thoáng đau, cô suýt làm rơi cốc trà. Sau khi hai người ngồi xuống, cô có chút thất thần, sao Cảnh Cầm mãi vẫn chưa quay về?

“Thủy Quang, nói chuyện với anh một lát nhé...”

Cô buông hai bàn tay ra, nghiêng đầu nhìn người đó, khi hai người còn ở bên nhau cô đã ít lời, bây giờ còn có thể nói gì? “Anh muốn nói gì?”

Đúng vậy, nói gì? Anh chỉ là không thích sự tĩnh lặng này, thái độ này của cô đã vượt quá kỳ vọng của anh rất nhiều, anh còn mong đợi điều gì?

Chương Tranh Lam cười khổ, cảm thấy bản thân mình đúng là không biết xấu hổ mới dám xuất hiện trước mặt cô, uống trà cô pha, hy vọng cô nhìn mình nhiều hơn một chút... Anh đưa tay xoa mặt, nói: “Anh xin lỗi.” Khi anh đứng lên, cô cũng đứng lên, lặng lẽ kéo dài khoảng cách với anh. Anh phát hiện ra, chỉ im lặng hồi lâu rồi không tìm được muốn đưa tay lên bóp vầng trán đang đau đớn. “Anh xin lỗi... Anh đi đây... Em... sống tốt nhé!”

Từ ngoài ngõ vọng vào giọng trẻ con nửa đọc nửa hát: “Hai mươi tư tháng Chạp, dọn nhà cửa. Hai mươi lăm tháng Chạp, rán đậu phụ. Hai mươi sáu tháng Chạp, luộc thịt lợn. Hai mươi bảy tháng Chạp, giết gà trống. Hai mươi tám tháng Chạp, làm bánh bao. Hai mươi chín tháng Chạp, hấp màn thầu. Tối Ba mươi thức trọn đêm. Mừng Một tết, lắc lắc mình...”

Thủy Quang dõi theo bóng người đang đi ra khỏi sân. Cô từng đi tìm anh, có ý thử cứu vãn, dù sao cũng biết rõ trong lòng đã có anh. Sau khi chuyện của bố kết thúc, cô liền quay lại thành phố đó. Ở trước cửa nhà anh, nhìn thấy anh được Giang Dụ Như đỡ từ trên xe xuống. Cô nhìn một hồi, rồi cuộc vẫn đi đến nói cảm ơn Giang Dụ Như rồi đỡ lấy người say rượu. Cô nhún mày hỏi anh có khó chịu không?

Anh mơ hồ nói Thủy Quang, Thủy Quang... Anh nói Thủy Quang... anh không yêu em nữa.

Khi Cảnh Cầm quay lại, nhìn thấy Thủy Quang đang bò gục trên bàn liền đi đến, khẽ nói: “Ngủ rồi à?”

Lát sau Thủy Quang mới ngẩng đầu, chỉ cười cười. “Không, sao đi lâu thế?”

Nói đến đây, Cảnh Cầm lại có chút buồn bực, nói: “Gần Tết, mấy hiệu thuốc đều đóng cửa, mình đến hai chỗ nhưng đều đóng cửa. Thôi bỏ đi, về nhà mình bôi thuốc cũng được. Con ngủ rồi à, sao chẳng có tiếng động gì vậy?”

“Ừm, ngủ rồi.”

Thủy Quang nhớ đến một cuốn sách từng đọc từ thời niên thiếu, cuốn sách có câu: Nếu tình cảm và năm tháng cũng có thể nhẹ nhàng xé nát, vứt xuống đại dương, vậy thì tôi nguyện ý từ đây sẽ im lặng dưới đáy đại dương.

Cô không biết có phải bản thân mình đã chìm dưới đáy biển hay không, chỉ là, không nói thêm được một câu nào nữa.

Trưa hôm sau, Thủy Quang cùng bố mẹ đến nhà bà ngoại ăn trưa. Mẹ vừa nhìn cô liền đi đến nói về chuyện giới thiệu đối tượng. “Trước đây mẹ cháu còn lo cháu không về nhà nữa, bây giờ thì tốt rồi. Mẹ quen một cậu thanh niên lớn hơn cháu hai tuổi, công việc và tướng mạo đều không tồi, đi gặp thử xem thế nào, mẹ không gạt cháu đâu.”

Thủy Quang nghe mẹ nói xong, miễn cưỡng nói: “Cháu vẫn chưa muốn tìm đối tượng.”

Mợ của Thủy Quang là người thẳng thắn, bộc trực. “Gì mà vẫn chưa muốn tìm đối tượng chứ? Cháu năm nay hai mươi tư tuổi, qua Tết thì có thể coi là hai mươi lăm rồi. Bây giờ cháu còn có thể chọn người, để thêm hai năm nữa là gần ba mươi rồi, vậy thì là người khác chọn cháu. Nghe lời mợ, đi gặp đi, nếu không thích cũng chẳng sao, sau này mợ sẽ giới thiệu người khác cho cháu. Mợ cháu không thúc cháu nhưng trong lòng chắc chắn đã sốt ruột lắm rồi.”

Thủy Quang biết mẹ luôn lo lắng về chuyện tình cảm của cô, bao nhiêu năm nay bận lòng vì con gái, còn bố cô tuy chẳng nói gì nhưng ông cũng giống như vậy.

Ăn cơm xong, cô ra đầu đường bắt xe vào thành phố. Trước đó gửi tin nhắn cho đối phương, hẹn hai giờ gặp mặt ở một quán trà. Thấy thời gian còn sớm, di động lại sắp hết pin, cô liền quay về nhà trước, đến một rưỡi mới ra khỏi cửa.

Khi Chương Tranh Lam đến đó lần nữa thì vừa khéo nhìn thấy Thủy Quang đi ra đầu ngõ. Anh bảo tài xế dừng xe, nhìn thấy cô vẫy một chiếc xe rồi lên đó. Anh định đến để chào cô, lẽ ra đã đi từ hôm qua rồi, ở lại chỗ này đến bản thân anh cũng cảm thấy không ổn lắm nhưng không hiểu sao vẫn ở lại một đêm. Hôm nay, trên đường ra sân bay, anh lại tìm cái cớ ỉn, đến nhìn cô thêm lần nữa rồi sẽ đi. Nhìn chiếc xe đi xa, anh bảo tài xế bám theo, anh nói với chính mình, bất luận thế nào, trước khi rời đi cũng phải nói với cô một tiếng tạm biệt.

Khi Thủy Quang đến quán trà thì vẫn chưa đến hai giờ. Cô gọi một cốc trà, vừa chờ đợi vừa lật xem cuốn menu giới thiệu về một vài món điểm tâm mới. Hai giờ rưỡi người đó mới đến, sau khi nhìn thấy cô, đối phương liền giải thích: “Xin lỗi, tôi có một người bạn đến nhà chơi, nói chuyện hơi lâu một chút.”

Thủy Quang nói: “Không sao.”

Dường như đối phương có ấn tượng rất tốt về cô, trong lúc nói chuyện còn chủ động nói đến rất nhiều chủ đề khác. Thủy Quang phối hợp với anh ta, cố gắng hết sức để bầu không khí không trở nên lạnh lẽo.

Cuối cùng anh ta nói: “Cô Tiêu, tôi cảm thấy cô rất tốt, nhưng con người tôi khá truyền thống, nếu hai chúng ta thật sự muốn qua lại, tôi muốn biết... cô có còn là xử nữ không?”

Thủy Quang sững sờ, một giây sau thì cảm thấy dở khóc dở cười, nói: “Không.”

Người đàn ông đứng đắn trước mặt hơi nhú mày, sau đó anh ta nói chuyện rõ ràng đã bớt nhiệt tình hơn rất nhiều. Thủy Quang vẫn giống lúc trước, khách khí trả lời, ngón tay của cô được truyền hơi ấm từ cốc trà để đầu ngón tay không bị quá lạnh.

Hai người từ biệt nhau ở cửa, đối phương nói: “Cô Tiêu, chúng ta liên lạc sau nhé!”

Thủy Quang chỉ cười cười, nói tạm biệt với anh ta, sau này chắc sẽ không gặp lại. Cô không bận tâm, chỉ là không biết nên nói lại với mợ và bố mẹ thế nào.

Anh ta giúp Thủy Quang vẫy xe. Cô lên xe rồi nói: “Cảm ơn.”

Chiếc xe rời đi, người đàn ông khẽ than một tiếng: “Vì sao thời buổi này chẳng có con gái đứng đắn một chút!” Vừa quay người đi lấy xe, anh ta liền bị một cú đâm trời giáng làm cho loạng choạng rồi ngã xuống đất. Anh ta giận dữ nhìn người vừa đánh mình: “Đang yên đang lành sao anh lại đánh người chứ?!”

Chương Tranh Lam đứng đó, vẻ mặt lạnh lẽo, người đàn ông kia vô thức lùi một bước. Anh lạnh giọng nói: “Cút!”

Trong lòng người đàn ông kia bùng lên lửa giận nhưng thấy đối phương có vẻ không dễ động đến, chỉ chửi một câu rồi vòng qua anh rời đi. Chương Tranh Lam chỉ hận là không thể giết chết người đàn ông này, sao anh có thể cho phép người khác ức hiếp người mà anh coi như bảo bối. Nhưng mà... chẳng phải chính anh là người làm tổn thương cô nhất sao...

Chương Tranh Lam nhìn chiếc xe của Thủy Quang dần đi xa, cuối cùng không bám theo nữa.

46. Chương 46: Ấn Ký Trên Đá Tam Sinh

Sáng sớm ngày mừng Một tết, Thủy Quang cùng mẹ đi đến chùa Hương Tích dâng hương. Hôm đó trên núi rất đông người, sau khi lễ Phật ở trong chùa, mẹ đi đến thiền sảnh nghe thiền học, Thủy Quang liền đứng ở dưới gốc cây cổ thụ đợi, nhìn người qua kẻ lại. Tết năm ngoái cô từng đưa anh đến chỗ này, anh nói anh không tin Phật nhưng lại quỳ trước Phật tổ chấp tay khẩn vái. Cô quỳ ở bên cạnh anh, học anh chấp tay lại. Khi anh kéo cô lên liền hỏi: “Em cầu điều gì?” Cô nói cầu vạn sự như ý. Anh lại cười, nói: “Em lại một lần cầu tất cả, năm nay anh chỉ cầu một chuyện, em đoán thử xem là gì?” Thủy Quang không đoán nhưng trong lòng có số, mà trong “vạn sự” cô cầu cũng bao gồm cả chuyện này, cầu tất cả chuyện cũ đều để gió cuốn đi, cầu anh và cô có thể cùng đi đến cuối con đường...

Phật nói phúc cầu không đến, tu thì đến. Họ tu không được phúc của họ, là bởi vì khẩn bái không đủ thành tâm hay bởi hai bên không đủ yêu thương nhau?

Gió lùa qua cành cây tạo nên tiếng rì rào. Thủy Quang nghe thấy mẹ đang gọi cô, cô giống như tỉnh khỏi giấc mộng, qua đó gặp mẹ.

Bà Tiêu còn muốn đi mua một ít hương mang về nhà, Thủy Quang lấy ví tiền đưa cho bà rồi đứng ở phía sau đợi.

Đột nhiên có người vỗ một cái vào lưng cô. “Xem mệnh xong rồi hả người đẹp?” Thủy Quang nghiêng đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn. Đối phương cũng sửng sốt. “Xin lỗi, tôi tưởng...”

“Anh!” Cô gái vừa chạy đến có chiều cao và kiểu tóc khá giống với Thủy Quang, đang hờn hển trước mặt cô, vừa định nói gì đó thì bị người đàn ông nho nhã kia nhíu mày phê bình: “Chẳng phải em nói muốn đi xem mệnh sao, chạy đi đâu vậy?” Khi anh ta nói thì nhìn sang Thủy Quang, trên mặt lộ ra ý xin lỗi.

Trước nay Thủy Quang vốn không để bụng những chuyện nhầm lẫn này. Mẹ mua hương xong quay lại gọi cô rồi đi, cô còn nghe thấy cô gái phía sau hỏi: “Anh, cô ấy là ai vậy?”

Người đàn ông nói gì đó nhưng Thủy Quang không để tâm nghe.

Dịp Tết, họ hàng, hàng xóm thỉnh thoảng lại có người đến tìm mẹ cô, định giới thiệu đối tượng cho cô. Mấy lần trước mẹ bảo cô đi nhưng sau đó lại không bảo cô đi nữa, người khác đến làm mối, bà cũng đều từ chối cả. Vào hôm mừng Năm tết, Thủy Quang nhận được một tin nhắn của Lương Thành Phi, anh ta nói, cô ấy chết rồi, từ đó về sau, không có tin tức của anh ta nữa.

Có ai đó đã từng nói: Trên đời này chẳng có thứ tình cảm nào là toàn vẹn, ngắn thì là sinh mệnh, dài thì là dằn vặt^[1].

[1] Hai trong số những câu nói kinh điển trong tiểu thuyết của Trương Ái Linh.

Những ngày nghỉ Tết, Giang Dụ Như cũng chẳng thích đi thăm họ hàng mà tụ tập bạn bè nhiều hơn.

Trong buổi tụ tập bạn đại học, khó khăn lắm mới gặp được Chương Tranh Lam.

Nói khó gặp là vì đã rất lâu rồi không gặp anh, có lúc gọi điện thoại cho anh cũng chẳng có ai nghe, thỉnh thoảng anh nghe máy thì chưa nói được hai câu đã bảo là bận. Anh thật sự bận, mấy hôm trước đến công ty tìm anh, bề ngoài thì anh vẫn áo mũ chỉnh tề, cảm cũng được cạo râu nhẵn nhụi nhưng vẻ mặt lại khiến người ta nhìn thấy một sự mệt mỏi, sự mệt mỏi tích tụ ngày này sang ngày khác.

Dụ Như vỗ vỗ vào vai Chương Tranh Lam đang chơi xúc xắc uống rượu với người bên cạnh. “Hôm nay thật hiếm có, em còn tưởng Chương Tổng bận mất không còn tâm hơi nữa chứ!”

Chương Tranh Lam khẽ ngẩng đầu, cười cười rồi quay lại xúc xắc, lật ra xem điểm số, 2-2-3-5, ít hơn đối phương, anh không nói gì liền uống rượu trong cốc.

Người chơi cùng anh cười ha ha. “Lam ca, hôm nay vận may của anh kém thật đấy.”

Chương Tranh Lam không hề phủ nhận. Dụ Như nhìn anh một cái, ngồi xuống bên cạnh, nói: “Anh uống bao nhiêu rồi?”

“Ba chai rượu vang!” Có người đáp thay anh.

Giang Dụ Như bắt giắc nhú mảy muốn lấy chiếc cốc trên tay anh nhưng bị anh né được. Anh cười, nói: “Giang đại tài nữ, đừng làm anh mất hứng.” Một đám người bên cạnh cũng lập tức hòa vào.

Giang Dụ Như khinh bỉ “xí” một tiếng nhưng không nhúng tay vào nữa. Sau đó Chương Tranh Lam chơi chán rồi, liền ngồi bên cạnh nghịch di động. Dụ Như nhìn anh, dưới ánh đèn không sáng rõ lắm, cô nhìn thấy nốt ruồi lệ trên mặt anh. Truyền thuyết nói nốt ruồi lệ là ấn ký bởi ở kiếp trước, khi anh chết, người yêu ôm anh khóc lóc, lệ nhỏ lên trên mặt mà thành, để ba kiếp sau có thể trùng phùng.

Ấn ký khắc trên đá Tam Sinh, dấu vết đến chuyển thế cũng không gột đi được, phải không...

Tết năm 2012 trôi qua. Mừng Tám, La Trí quay lại bên đó, còn Thủy Quang đi làm ngày đầu tiên. Đồng nghiệp trong phòng nhìn thấy cô đều nói trông cô đã béo lên, còn nói thể này trông xinh hơn trước. Cô gái nhỏ hơn cô một tuổi thi vào cùng đợt với cô còn nữa đùa nửa thật nói: “Chị Thủy Quang, có phải là Tết ở nhà chị ăn rất nhiều không ạ?”

Thủy Quang nói: “Chắc là vậy nhỉ!”

Sau khi cười đùa xong, cô gái đó cầm một cuốn tạp chí đến, nói: “Chị xem người này có đẹp trai không? Có giống mấy minh tinh trong phim không? Nói thật là anh ta còn chất hơn cả minh tinh ấy chứ. Chị Thủy Quang, chị cảm thấy thế nào?”

Thủy Quang nhìn một cái, cười rồi nói: “Em đã từng nghe nói câu này chưa, lòng không động thì người không làm xằng, không động lòng thì sẽ không tổn thương.”

Đối phương nghĩ ngợi một lát, sau đó lộ vẻ kinh ngạc. “Câu nói này khiến người ta cảm thấy bị thương, dường như một người đã hết hy vọng với tất cả mọi thứ mới nói thế nhỉ?”

Trưởng phòng bọn họ lên tiếng: “Được rồi, Tiểu Lý đừng nói chuyện nữa, làm việc thôi!”

Tiểu Lý vẫn chưa hết cảm giác hứng khởi của kỳ nghỉ Tết, tiu nghỉu “vâng” một tiếng rồi đi về bàn làm việc của mình, còn cuốn tạp chí thì bị bỏ quên trên bàn làm việc của Thủy Quang. Thủy Quang soạn văn bản một lát, cuối cùng cầm cuốn tạp chí đó lên, dòng chữ bên trái bức ảnh ở trang bìa được in đậm bằng mực đỏ: Người cầm quyền của GIT, Chương Tranh Lam.

Thủy Quang từ cơ quan đi ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, hình như sắp mưa. Cô đi đến bãi đỗ xe lấy chiếc Volvo nửa mới nửa cũ của bố. Vừa ngồi vào xe liền có người gõ cửa kính, cô hạ kính xuống, người đó khom lưng nói với cô: “Hi!”

Mất một lúc cô mới nhận ra người đàn ông đó. Anh ta chính là người nhận nhầm cô ở chùa Hương Tích. “Có chuyện gì vậy?”

Người đàn ông đó nói rất lịch sự: “Không ngờ cô cũng làm ở đây. Tôi làm ở ngân hàng nông nghiệp bên cạnh.” Khi anh ta nói chuyện còn mang theo một nụ cười nhạt vô cùng hài hòa.

Cơ quan cô và ngân hàng nông nghiệp có chung bãi đỗ xe, điều này cô biết, cô chỉ thấy kỳ lạ là anh ta đến tìm cô vì chuyện gì? Đối phương nhận ra sự nghi hoặc của cô, nói bằng giọng áy náy: “Sorry, xe của tôi gặp trục trặc...” Anh ta chỉ về phía sau. “Cô có thể cho tôi đi nhờ đến đường Thượng Phác không, bên đó dễ gọi xe.” Anh ta nhìn đồng hồ rồi nói tiếp. “Tôi có việc gấp.”

Từ chỗ này đi ra khoảng ba, bốn trăm mét là đến trường Thượng Phác, đi bộ qua đó thực sự cần chút thời gian, mà bản thân cô cũng phải đi qua chỗ đó nên khó lòng từ chối. Đối phương thấy cô gật đầu liền cười nói cảm ơn, sau đó vòng sang phía bên kia mở cửa xe.

Thủy Quang chậm chậm lái xe, vì mới đi xe nên suốt quãng đường chỉ đi với tốc độ không quá 60km/h. Trời đã dần tối, một ánh chớp lóe lên, cùng với đó là tiếng sấm đùng đoàng, những hạt mưa lớn trút xuống. Trận mưa đột ngột này làm người đi đường giạt mình chạy tán loạn, vội vàng tìm chỗ trú mưa. Người ngồi bên ghế phụ cũng có vẻ lo lắng: “Thôi chết, tôi lại không mang ô ra ngoài.”

Trong xe yên tĩnh một hồi, Thủy Quang hỏi: “Anh cần đi đâu?”

Đối phương do dự hỏi: “Thực là ngại quá, nếu cô vội thì cứ thả tôi xuống ở đầu đường là được rồi.”

“Tôi đi qua chỗ đó.” Thủy Quang nói.

Người đàn ông không khách sáo nữa, dù sao thì mưa lớn thế này mà đứng bên đường gọi xe cũng không thực tế lắm. Anh ta bất giác quay lại nhìn người đang lặng lẽ lái xe, cuối cùng nhìn ra màn mưa bên ngoài.

Xe dừng lại trước cửa một khách sạn bày đầy giỏ hoa, trước khi xuống xe, anh ta lại lần nữa nói cảm ơn cô. Thủy Quang khẽ gật đầu, đợi anh ta xuống xe rồi lập tức rời đi. Cùng lúc đó, người này giờ đang đứng đợi ở cửa đi đến. “Phó thống đốc Phùng, cuối cùng anh cũng đến rồi, buổi lễ khai trương đang đợi anh. Nào nào nào, mời vào trong, mời vào trong!”

Thời tiết dần trở nên ấm áp. Một ngày đầu tháng Ba, Thủy Quang nhận được một cú điện thoại, từ đầu máy bên kia có tiếng cười truyền đến. “Thủy Quang, lâu rồi không liên lạc, gần đây vẫn tốt chứ?”

Vì là số máy bàn nên Thủy Quang không biết là ai, ngắt ra một lúc mới nhận ra giọng nói. “Nguyễn Tĩnh?”

Nguyễn Tĩnh nói giữa tháng Ba cô ấy sẽ kết hôn, cô nhất định phải tham gia. Kể từ lần trước hai người gặp nhau đến nay đã là một năm rưỡi, Thủy Quang ngoài bất ngờ ra thì thật lòng chúc phúc cho cô ấy, không hỏi xem có phải cô ấy kết hôn với người đã từng khiến cô ấy đau lòng không, mặc kệ là người cũ hay người mới, chỉ cần Nguyễn Tĩnh mãn nguyện như bây giờ là đủ rồi.

Nguyễn Tĩnh nhấn mạnh: “Tiền có thể không mừng nhưng người nhất định phải đến, dù sao em cũng là đàn em mà chị yêu quý nhất.”

Thủy Quang cười, đồng ý.

Phùng Dật cùng cấp dưới đến ăn trưa trong một nhà hàng cách ngân hàng không xa, vừa ngồi xuống liền nhìn thấy cô và đồng nghiệp ngồi ở bàn bên cạnh. Cô ngồi chéo phía đối diện anh, có lẽ là đồ ăn vẫn chưa được mang lên nên hai người đang nói chuyện.

Phùng Dật bảo cấp dưới gọi đồ, còn anh thông thả uống trà.

“Chị Thủy Quang, chị nói xem có phải chúng ta thất bại rồi không? Lớn bằng từng này rồi mà vẫn chưa có bạn trai.”

“Không có bạn trai chẳng phải cũng rất tốt sao?”

“Tốt cái gì chứ? Về nhà phải một mình chen lên xe buýt, máy tính hỏng chẳng có ai sửa hộ, cuối tuần không có ai để hẹn hò... vân vân và vân vân! Haizz, thực ra đều là bởi chúng ta không quen biết rộng, nếu không ở cơ quan thì là ở nhà, như thế này sao có thể tìm được đối tượng chứ?”

“Cứ từ từ, là của em thì cuối cùng sẽ về với em.”

“Em sợ khi người của em xuất hiện thì em cũng đã già rồi. Bây giờ em đang đợi người ta giới thiệu đối tượng, gặp nhiều thì cơ hội cũng lớn hơn một chút nhỉ? Nói ra thì em có một ông anh họ còn độc thân, rất đẹp trai, công việc cũng tốt, nhân viên biên chế trong cục Điện lực, có muốn em giới thiệu cho chị không chị Thủy Quang?”

Phùng Dật thấy cô lắc đầu. “Không cần đâu.”

“Vì sao? Chị bài xích chuyện xem mắt sao?”

“Không phải. Chỉ là chị không muốn yêu đương nữa thôi.”

“Vì sao ạ?”

“Mệt quá rồi.” Cô hơi cúi đầu, mái tóc dài đến vai khẽ buông xuống, cô cầm một lọn, nửa đùa nửa thật nói. “Em xem, chị đã có tóc bạc rồi.”

Phùng Dật nhìn qua chỗ đó, chỉ thấy trong mái tóc đen nhánh của cô thấp thoáng xen lẫn mấy sợi tóc bạc, rất ít, nếu không chú ý cũng sẽ chẳng nhìn thấy. Trẻ tuổi tóc bạc, nếu không phải là tóc bạc sớm bẩm sinh thì là vì suy nghĩ quá nhiều.

47. Chương 47: Hôn Lễ

Chương Tranh Lam rời khỏi bữa ăn trước, sau khi lên xe, nụ cười trên mặt liền biến mất hoàn toàn. Anh tựa vào lưng ghế, móc bao thuốc ra, châm một điếu, khói thuốc chậm chậm làm mờ khuôn mặt.

Hút hết điếu thuốc, anh gọi điện cho Hà Lan. “Mai anh phải ra ngoài hai ngày, trong công ty có chuyện gì thì bảo Đại Quốc xử lý.”

Vì trước đó gọi mãi cho Chương Tranh Lam mà không có ai bắt máy nên lúc này Tiểu Hà tranh thủ báo cáo mấy việc khác với sếp. “Chương Tổng, buổi trưa hôm nay có một cô gái tên là Chu Lệ đến tìm anh, cô ấy đưa cho anh một tấm thiệp mời, nói là cảm ơn anh lần trước đã đồng ý để cô ấy phỏng vấn.”

Chương Tranh Lam ngắt cuộc gọi rồi nghĩ, cảm ơn anh sao? Thực ra anh chỉ đột nhiên nghĩ rằng tạp chí này rất nổi tiếng, và với độ nổi tiếng như vậy, có phải sẽ khiến cô cũng nhìn thấy anh không?

Anh đưa tay lên bóp trán.

“Cô Tiêu, cô đã từng yêu bao nhiêu lần?”

“... Một lần.”

“Vậy sao, tôi chưa từng yêu ai, có điều tôi cũng không bận tâm chuyện phía nữ đã từng yêu, nhưng tôi hy vọng cô đã thực sự cắt đứt quan hệ với người bạn trai trước đây.”

Cô không nói gì, người đàn ông đó cũng không hỏi nữa. Khi anh ta đi vệ sinh, anh nghe thấy cô lẩm bẩm một câu: “Đã yêu rồi nhưng sau đó lại chia tay. Sau khi đau đớn đến tận cùng thì bỏ cuộc... Như vậy có được coi là đã cắt đứt hoàn toàn không?”

Lúc đó, anh đứng ở một vị trí kín đáo phía sau họ, toàn thân cứng đờ, cúi đầu phát hiện bàn tay mình hơi run rẩy.

Cô nói cô đã yêu anh, nhưng anh lại hiểu ra quá muộn.

Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục[1].

[1] Một ý nghĩ thiện thì là thiên đường, một ý nghĩ ác thì là địa ngục.

Chiều hôm sau, Chương Tranh Lam lái xe đến thành phố Nguyễn Tĩnh sống. Khi anh đến khách sạn tổ chức hôn lễ thì đã hơi muộn, vội vã ký tên ở cửa lễ đường, nhưng vừa cúi xuống liền nhìn thấy một cái tên vô cùng quen thuộc, Tiêu Thủy Quang. Anh vô thức nhìn đến thất thần, đến khi phía sau có người lên tiếng, anh mới thu tâm tư để ký tên mình.

Đầu tiên anh chỉ định gửi tiền mừng nhưng lại nghe Nguyễn Tĩnh hỏi anh có còn nhớ cô gái lần trước cô ấy đưa đến bắt anh cùng mời cơm không, nếu anh tự lái xe đến thì phiền anh đưa cô cùng đến, để cô không phải bắt xe.

Một hồi lâu sau anh mới trả lời: “Cô ấy về Tây An rồi.”

Chương Tranh Lam cởi áo khoác ngoài ra rồi đi vào đại sảnh. Hội trường của buổi hôn lễ được bài trí rất đơn giản, khiêm tốn nhưng lại cung cấp đủ rượu ngon. Vì chưa khai tiệc nên khách mời đều tùy ý đi lại, nói chuyện. Chương Tranh Lam đi vào thì lập tức tìm kiếm, nhưng mãi vẫn không thấy người đó đâu. Anh chọn một chiếc bàn tròn gần đó rồi ngồi xuống. Một cô gái trẻ ngồi bên cạnh, nhìn thấy anh thì bất giác cười ý tứ, hai giây sau liền chủ động chào hỏi: “Chào anh.”

Chương Tranh Lam quay sang, lịch sự gật đầu. “Chào cô.”

“Anh là bạn của A Tĩnh hay là người nhà của cô ấy?”

Chương Tranh Lam dù để tâm tư ở nơi khác nhưng vẫn nói chuyện với đối phương, cho đến khi có người vỗ vào vai anh từ phía sau, anh mới quay đầu nhìn thấy cặp vợ chồng năm kia anh và Nguyễn Tĩnh cùng đến dự hôn lễ. Anh đứng dậy chào hỏi. Người đàn ông cao gầy đối diện cười, hỏi anh: “Anh đến khi nào? Nếu biết anh cũng đến thì chúng tôi đã đi nhờ xe anh rồi.”

“Tôi cũng vừa đến.”

Vợ của người đàn ông hiếu kỳ hỏi: “Chương Tổng cũng quen biết Nguyễn Tĩnh?”

Chương Tranh Lam nói: “Bạn cùng trường.”

Khách khứa cũng đã đến đông đủ, bắt đầu vào chỗ ngồi. Vợ của người đàn ông nhìn thấy bạn, nói “em qua đó một lát” rồi rời đi. Bà xã vừa đi, người đàn ông liền mời Chương Tranh Lam đến bên cửa sổ hút thuốc. “Người vừa ngồi bên cạnh anh là ai vậy? Bạn gái à? Cũng xinh đấy!”

“Không phải.” Chương Tranh Lam lạnh nhạt nói, ánh mắt anh lại bắt giắc nhìn quanh hội trường một lượt nhưng vẫn không nhìn thấy cô. Anh châm điếu thuốc, rít một hơi, nửa năm nay anh nghiện thuốc trở lại, thậm chí còn hút nhiều hơn cả trước đây.

Lúc Thủy Quang vừa đến khách sạn này thì nhận được điện thoại của Nguyễn Tĩnh bảo cô lên trên lầu. Trong căn phòng sang trọng của khách sạn, cô dâu đang trang điểm, những người bạn thân đứng ở xung quanh không ngừng nhận xét và bình luận.

Có người nghe thấy tiếng gõ cửa liền đi ra mở, đưa người vào trong, miệng hét lên: “A Tĩnh, còn có cả phù dâu nữa hả cậu?”

Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu nhìn thấy người vừa đến, xua xua tay bảo nhân viên trang điểm tạm dừng rồi lại vẫy tay với Thủy Quang, mặt cười rạng rỡ. “Thủy Quang, đến rồi à?”

Khi Thủy Quang đi vào trong, có người cất tiếng cảm thán: “A Tĩnh, đàn em của cậu đẹp giống như hoa sen trắng vậy, nếu cô ấy làm phù dâu thì mình chẳng còn mặt mũi nào mà xuất hiện nữa.”

Nguyễn Tĩnh nói: “Đừng ghen tị người ta trắng, chê bản thân mình đen thì đợi lát nữa bảo nhân viên trang điểm đánh thêm cho cậu hai lớp phấn.”

“Ha ha, đúng vậy, biến trần châu đen thành trần châu trắng.”

Cô gái đó ôm mặt, lớn tiếng kêu oa oa. “Không được gọi mình là trần châu đen, ai gọi mình thì mình giận kẻ đó, ngoại trừ cô dâu!”

Thủy Quang cũng không để tâm tới mấy lời nói đùa của người khác, đi đến trước mặt Nguyễn Tĩnh, cất lời tự đáy lòng: “Chúc mừng chị!”

Nguyễn Tĩnh cười vui vẻ. “Cảm ơn! Thủy Quang, lát nữa có thể phải phiền em đi chúc rượu với chị, chị còn nhớ tửu lượng của em rất tốt. Chị gái chị uống rượu cũng rất được, nhưng mà chị ấy... đâu rồi? Lại ra ngoài rồi à? Hôm nay chị ấy bị cảm cúm và sốt nên không thể uống quá nhiều, còn mấy người này thì càng không được rồi.” Câu nói cuối cùng khiến cho các mỹ nữ trong phòng không phục. “Đàn em của cậu không phải là nghìn chén không đổ chứ?”

Nguyễn Tĩnh gọi nhân viên trang điểm đến tiếp tục công việc, sau đó nói với mấy người bạn: “Chí ít cũng mạnh hơn các cậu nhiều.”

Thủy Quang chưa từng thực sự uống say... ngoài lần đó uống phải rượu đã bị bỏ thuốc. Cô ngồi ở mép giường nhìn người khác bận rộn. Trên đầu cô dâu có cài cài thêm bông hoa nữa không? Nụ hoa hồng? Quá tầm thường đó! Vậy cài thêm mấy viên trân châu nữa nhé, thế này lại đơn giản quá nhỉ! Mình thích màu môi của A Tĩnh! Mí mắt thêm chút màu vàng kim có phải sẽ hút mắt hơn không... Thủy Quang khẽ mỉm cười. Có người thấy cô từ lúc vào đã chẳng nói chuyện gì liền đi đến ngồi xuống bên cạnh cô bắt chuyện: “Em là người ở đâu thế?”

“Tây An.”

“Ồ, một nơi rất đẹp, một trong bốn cố đô văn minh nhất thế giới!” Nói đến đây, một nhóm người lại chuyển sang chủ đề thành phố nào có gì đặc sắc và có đồ ăn vặt gì...

Hôn lễ bắt đầu vào đúng sáu giờ tối, Thủy Quang còn nhớ hôm đó mình đã uống rất nhiều rượu, đi qua từng bàn một, rượu vang, rượu trắng, cô đã thay cô dâu uống đến hơn một nửa. Nguyễn Tĩnh đã hơi say rồi nhưng vẫn kề sát vào Thủy Quang, nói: “Nếu không uống được thì đừng uống nữa.” Thủy Quang nói không sao, cô thật sự cảm thấy uống rượu không khó, chỉ là dạ dày sẽ hơi khó chịu, mặt sẽ hơi đỏ lên.

Đến gần cuối, cô dâu chú rể có vẻ đã say, khách khứa thì vẫn không chịu buông tha, khi đến bàn bạn học của Nguyễn Tĩnh, một đám người liền hò reo đòi cô dâu chú rể uống liền ba cốc rượu giao bôi, không được tìm người uống thay, trừ phi có cô gái tình nguyện uống rượu giao bôi với một người đàn ông độc thân trong số họ.

Chương Tranh Lam cũng ngồi ở bàn này, lúc này anh vẫn ngồi im không đứng dậy.

Cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, không biết là bởi men rượu cuối cùng đã có tác dụng, hay là vì phải đối diện với anh?

Cô mơ hồ nghe thấy chú rể nói: “Xin hãy giơ cao đánh khê, tôi và cô dâu đã uống nhiều quá rồi.”

Có người lập tức chen vào, nói: “Vậy bảo mỹ nữ kia uống với tôi đi!”

Thủy Quang nghe thấy Nguyễn Tĩnh gọi cô liền quay đầu lại, bắt gặp người đàn ông đang tươi cười rạng rỡ nhìn mình. “Mỹ nữ, cô dâu chú rể không uống nổi nữa, hay là em uống với anh đi?” Một đám người xung quanh hò hét, huýt sáo.

Thủy Quang đón lấy ly rượu cô gái phía sau đưa đến. Chương Tranh Lam này giờ vốn im lặng nhìn cô, lúc này đã đứng lên, tay cầm một ly rượu, đi đến bên cạnh người đàn ông kia, lạnh nhạt lên tiếng: “Để tôi uống với cô ấy nhé!”

Chương Tranh Lam lúc trước gần như chỉ trầm mặc hút thuốc khiến người ta cảm thấy xa cách, lúc này anh đứng dậy khiến người đàn ông kia hơi sững sờ, nói: “Được thôi, người anh em đến đi, cho bọn họ gục luôn nhé!”

Thủy Quang nhìn sang người đối diện, màu đỏ trên gương mặt đã giảm bớt, dưới ánh đèn trắng trong hội trường, sắc mặt cô có phần xanh xao.

Nguyễn Tĩnh nói: “Chương sư huynh, anh cũng học theo bọn họ làm loạn sao? Anh xem, đàn em của em cũng đã uống khá nhiều, nể mặt em mà hạ thủ lưu tình nhé!”

Chương Tranh Lam đứng thẳng đơ, anh nói rõ từng câu từng chữ: “Vì sao anh phải hạ thủ lưu tình?”

Thủy Quang hơi cup mắt xuống, những tiếng hò reo xung quanh dường như dần dần nhạt đi.

Tình huống này rất quen thuộc mà cũng rất xa lạ. Khi anh ấy muốn đối tốt với bạn, có thể hạ thấp mình đến điểm tận cùng, khiến bạn phải nhượng bộ. Khi anh muốn nói những lời lẽ lạnh lùng thì lại mang đến cảm giác bức người như vậy. Nhưng đến bây giờ, anh còn muốn cô lùi đến đâu? Người ta thường nói khi ở trong bụi gai, không cử động sẽ không bị đâm, bây giờ cô thật sự không dám cử động nữa, bởi cô sợ đau.

Không giao bôi, uống hết rượu trong ly, Thủy Quang quay người nói xin lỗi với Nguyễn Tĩnh. Trong mắt Nguyễn Tĩnh hiện rõ vẻ quan tâm, cũng mập mờ nhìn ra được một điều gì đó. “Không sao đâu, Thủy Quang.” Cô ấy bảo một người đưa cô lên lầu nghỉ ngơi. Thủy Quang không từ chối, khi rời đi cũng không nhìn anh thêm một lần.

Đi ra khỏi hội trường, Thủy Quang nói với người bên cạnh: “Cô vào trong đi, tôi ra ngoài đi dạo một lát.” Đối phương không yên tâm, Thủy Quang lại nói: “Tôi không uống say, chỉ thấy hơi khó chịu thôi.”

“Thực sự cô đã uống rất nhiều rồi, thôi đành vậy, đi ra ngoài hóng gió một lát chắc sẽ dễ chịu hơn.” Đối phương vẫn đưa một tấm thẻ phòng cho cô. “Cô cứ cầm lấy đi, nếu muốn nghỉ ngơi thì đi lên trên.”

Đợi người đó đi rồi, Thủy Quang đi vào phòng vệ sinh, cô quên mất trên tay vẫn cầm chiếc ly trống rỗng đó, liền đặt lên mặt bàn đá rồi rửa mặt, không kim được cười khổ. Cô nhớ lại khi còn nhỏ mình luyện võ, chân đau đến mức phải đi khắp khiêng, khi đó cảm thấy sự đau đớn này đã không có cách nào chịu đựng được, nhưng sau này mới hiểu rõ có những nỗi đau nếu bạn chưa trải qua thì vĩnh viễn không biết được, rốt cuộc thể nào mới gọi là khắc cốt ghi tâm.

Thủy Quang đi ra ngoài cửa lớn của khách sạn, bên ngoài trời đã tối. Có người đi đến đứng bên cạnh cô, tay cầm áo khoác, bàn tay hiện rõ gân xanh vì nắm quá chặt, cuối cùng anh không khoác áo lên cho cô, chỉ nói bằng giọng trầm khàn: “Em vẫn còn một ít đồ ở chỗ anh.”

Thủy Quang cúi đầu cười. “Vậy thì vứt hết đi.”

Chương Tranh Lam cảm thấy mình giống như đang đứng trên mỏm đá, trước đây anh còn có thể mặt dày đeo bám cô nhưng bây giờ thì không còn tư cách để làm như vậy nữa. “Thủy Quang... chúng ta... chỉ có thể thế này sao?”

Thủy Quang thật sự mệt mỏi, đáp. “Cứ thế này thôi!”

Thấy cô định rời đi, anh vô thức duỗi tay ra túm lấy tay cô. Ngón tay đó nhói đau khiến Thủy Quang khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn anh. Sắc mặt anh rất khó coi. “Thủy Quang... chúng ta thật sự... không thể được nữa sao?”

Thủy Quang đột nhiên muốn cười, câu mà anh vừa nói đã lặp đi lặp lại quá nhiều lần trong lòng cô. “Anh quên rồi sao? Là anh nói kết thúc.” Người ta dù có ngốc hơn nữa cũng sẽ không ngốc đến mức biết rõ đi đến đó sẽ vấp ngã, ngã đau đến mức không biết phải bỏ dẫy thế nào mà vẫn muốn đi về phía đó thêm một lần nữa.

Bàn tay đang túm lấy tay cô hơi run rẩy, anh muốn nói gì đó nhưng phát hiện ra cổ họng cũng thắt lại đau đớn. Thủy Quang rút bàn tay bị anh túm chặt ra, ngón áp út có một vết sẹo vô cùng nổi bật, cô chậm rãi nói: “Gân ngón tay của em đã bị đứt rồi, vào ngày anh nói chia tay... Khi em đến bệnh viện, bác sĩ hỏi em, vì sao khi bị thương không đến? Em nói, lúc đó chú chó em nuôi năm năm trời đã chết, bố em bị hãm hại rồi cách chức, người... cuối cùng em đã yêu nói không yêu em nữa... Ông ta nói gân ngón tay này để lâu quá nên đã chết rồi, không thể nối lại được, ngón tay này chẳng còn tác dụng gì nữa... nhưng khi anh nắm tay em, nó lại rất đau...”

Anh đứng bất động, trong mắt ngập tràn nỗi bi thương.

Cô không hận anh nhưng cũng tàn nhẫn không muốn anh được sống tốt. Bởi vì, cô sống không tốt.

48. Chương 48: Mùa Mưa Đến

Thủy Quang bỏ đi rồi, anh vẫn đứng đó, hoàn toàn bất động.

Một thời gian dài sau hôn lễ của Nguyễn Tĩnh, Thủy Quang không gặp lại Chương Tranh Lam.

Có một ngày Nguyễn Tĩnh gọi điện cho Thủy Quang. Trong những lời ngắn ngủi, cô đã nghe ra cô ấy đang lo lắng về chuyện của cô và Chương Tranh Lam. Cô nói: “Nguyễn Tĩnh, chị nói con người ta luôn phải trải qua rồi mới thông suốt được, đến giờ em coi như đã trải qua một vài chuyện... khiến em hiểu rõ rồi. Có những người dù đợi cũng không đến, có những sai lầm, thử một lần rồi thì không muốn nếm thử lần thứ hai nữa... Bây giờ em chỉ muốn sống một cuộc sống bình thản.”

Tháng Tư, cây hoa hòe ở Tây An đâm chồi nảy lộc, ngập tràn ý xuân.

Thủy Quang đỗ xe xong rồi đi vào một nhà hàng được trang trí đơn giản, tìm thấy phòng bao, bên trong đã rất náo nhiệt. Không biết vị lãnh đạo nào mời người của phòng Kinh tế họ ăn cơm, còn sắp xếp vào bảy giờ tối. Thủy Quang tan làm xong về nhà trước, cô vốn định từ chối nhưng trưởng phòng cô nói đây coi như là bữa cơm xã giao, nói đến thế này thì Thủy Quang cũng không thể từ chối nữa. Gần bảy giờ rồi khỏi nhà nhưng không ngờ lại bị tắc đường nên cô mới đến muộn gần mười lăm phút.

Sau khi Thủy Quang đi vào, cũng không nhìn kỹ xem trong này có những ai, chỉ gật đầu nói xin lỗi. Tiểu Lý giữ chỗ ngồi cho cô, cô qua đó rồi ngồi xuống. Trưởng phòng của bọn họ liền mở lời: “Được rồi, đã đến đủ rồi. Phó thống đốc Phùng, vậy chúng ta gọi đồ ăn thôi?”

Lúc này Thủy Quang mới nhìn thấy ở đầu kia của chiếc bàn tròn, gần như ngồi đối diện với cô, chính là người đàn ông cô từng lái xe cho đi nhờ một đoạn kia.

Đối phương bắt gặp ánh nhìn của cô, cười một cái, đó nói: “Được thôi, gọi đồ đi!”

Trong bữa cơm này, năm người cùng phòng với Thủy Quang đều đến, thêm ba người bên ngân hàng đối phương, tổng cộng là tám người, trong đó chỉ có Thủy Quang và Tiểu Lý là con gái. Người được gọi là “phó thống đốc Phùng” bảo hai cô gọi món, Tiểu Lý rất nhiệt tình. “Phó thống đốc Phùng, nhà tôi mở hàng ăn, để tôi gọi cho, đảm bảo sẽ không làm anh thất vọng.”

Đối phương cười ôn hòa, nói: “Vậy thì tốt quá.”

Sau đó Thủy Quang khẽ hỏi Tiểu Lý những người bên ngân hàng là ai. Tiểu Lý ghé vào tai cô, trả lời bằng giọng vô cùng thần bí: “Quản lý của ngân hàng bên cạnh, giám đốc điều hành, người còn lại là phó thống đốc của bọn họ... Khụ khụ, em nói cho chị biết nhé, anh chàng phó thống đốc đó mới hai mươi chín tuổi, đúng là tuổi trẻ tài cao, nghe nói còn chưa có bạn gái nữa, không biết có phải yêu cầu cao quá nên đến giờ vẫn độc thân không?”

Đối với chuyện này, Thủy Quang chẳng có gì để thảo luận. Ăn được hơn nửa bữa, những người có mặt đã uống hoặc ít hoặc nhiều rượu, bầu không khí đã tốt hơn lúc đầu rất nhiều. Tiểu Lý thoải mái nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai chúc rượu liền đứng lên nâng chén rượu về phía Phùng Dật, nói: “Phó thống đốc Phùng, tôi kính anh một ly, tôi cạn trước còn anh thì tùy ý nhé! Uống xong tôi còn muốn hỏi anh một chuyện, không biết có được không?”

Phùng Dật cũng khách khí đứng lên, cười nói: “Ngoài hỏi về ba vòng thì đều ok.”

Tiểu Lý cười hi hi, uống hết chén rượu rồi tỏ vẻ nghiêm túc, hỏi: “Xin hỏi Phó thống đốc Phùng, anh đã có người yêu chưa?”

Phùng Dật mỉm cười. “Chưa có.”

“Vậy anh cảm thấy tôi thế nào?”

“Rất được.” Phùng Dật nói, ngừng một lát, vẻ mặt có chút nuối tiếc. “Nhưng... xin lỗi.”

Tiểu Lý hiểu được ý của Phùng Dật nhưng cũng không quá thất vọng, thực ra cô không hề có ý nghiêm túc, thấy đối phương khéo léo từ chối liền cười hi hi chuyển chủ đề: “Vậy nếu Phó thống đốc Phùng quen biết anh chàng nào chưa kết hôn thì hãy giới thiệu cho tôi nhé, cô gái nhỏ nôn nóng muốn lấy chồng sinh con rồi.”

Lời này khiến cho những người có mặt đều bật cười, còn Phùng Dật thì gật đầu, nói: “Nhất định rồi.”

Sau lần đó, Thủy Quang thường xuyên chạm mặt Phùng Dật, lúc thì ở bãi đỗ xe, lúc thì ở trong quán ăn đối diện cơ quan... Hôm nay Thủy Quang đang chuẩn bị ăn mì thì có người ngồi xuống chiếc ghế đối diện, cô ngẩng lên liền nhìn thấy Phùng Dật.

Anh gật đầu chào cô, sau đó giải thích: “Mấy chỗ trống kia đều đã có người đặt trước rồi, cô Tiêu không để ý chuyện tôi ngồi ăn cùng bàn chứ?”

Giờ cơm trưa vốn có đông người đến ăn ở quán, mà anh đã ngồi xuống rồi nên Thủy Quang chẳng biết phải từ chối thế nào, đành gật đầu.

Hôm nay Thủy Quang mặc quần bò, áo sơ mi màu trắng bên ngoài khoác một chiếc áo len màu xám, tay của áo len che nửa mu bàn tay của cô. Cô ăn rất chậm rãi, thông thả. Phùng Dật đột nhiên rất muốn biết về cuộc sống của con người trước mặt này. Anh nhớ ra lần trước, cũng ở quán ăn này, cô nói yêu đương quá mệt rồi, còn có tóc bạc rồi... Anh nhìn mái tóc xõa xuống vai cô, thấp thoáng có thể nhìn thấy sợi tóc bạc xen lẫn giữa những sợi tóc đen nhánh.

Khi đồ ăn Phùng Dật gọi được mang lên thì cô cũng vừa ăn xong, không biết tại sao anh lại cất tiếng hỏi: “Cô Tiêu, cô có tin sát na^[1] chính là vĩnh hằng không?”

[1] Sát na là thuật ngữ thường sử dụng trong Phật giáo, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi.

Cô nhìn anh một cái. “Tôi tin trên đời không có nhiều thứ vĩnh hằng như vậy.”

Cô lấy tiền ra đặt lên bàn, nói với anh: “Anh dùng tự nhiên” rồi đứng dậy rời đi.

Phùng Dật nhìn theo bóng lưng đang đi ra cửa, lưng cô rất thẳng, thấp thoáng toát ra một sự vững vàng, kiên định.

Thủy Quang vừa đi vào tòa nhà, di động trong túi liền đổ chuông, là Cảnh Cầm gọi đến hỏi cô có đi Hồng Kông mua sắm không. Cô nghe xong liền lắc đầu. “Chẳng có gì đáng mua cả.”

Cảnh Cầm chẳng tài nào hiểu được. “Làm gì có cô gái nào không thích shopping chứ?”

Thủy Quang nói: “Mình không có tiền.”

Tiểu Cầm không tin. “Tiền lương của cậu đâu rồi? Cậu có đi đâu hay mua sắm gì đâu, tiền kiếm được đem ra gấp máy bay cả rồi sao?”

Thủy Quang dừng dừng cười, nói: “Đi khám bệnh hết rồi.”

Hai ngày sau là cuối tuần, Thủy Quang không có kế hoạch gì. Tiểu Lý hẹn cô ăn ở một nhà hàng trong thành phố, nhưng khi đến nơi rồi mới biết còn có cả người khác nữa. Phùng Dật đứng lên, giơ tay gọi hai người họ. Tiểu Lý nói thầm với Thủy Quang: “Là anh ta chủ động hẹn em, nói là muốn giới thiệu đối tượng cho em, còn em lắm trăn trở hãi nên mới gọi chị đi cùng. Xin lỗi nhé chị Thủy Quang, em tội ác tày đình, sau này chị muốn giết muốn đánh em đều chấp nhận cả, nhưng bây giờ xin chị giúp em chống đỡ cục diện này đã nhé!”

Thủy Quang nghĩ thấy cũng chỉ có thể đợi tính sổ sau.

Sau khi hai người ngồi xuống, Phùng Dật rót trà cho họ, nói rằng người bạn kia phải lát nữa mới đến được nên cứ gọi đồ trước, anh không hề bất ngờ về việc Thủy Quang cũng đến.

Tiểu Lý lấy thực đơn, cười híp mắt, hỏi: “Phó thống đốc Phùng, người bạn đó của anh làm gì vậy?”

“Cậu ấy là giáo viên trung học, dạy Toán, con người rất được.”

Khi hai người nói chuyện, Thủy Quang chỉ tập trung ăn lạc, trước khi ăn còn bóc lớp vỏ màu đỏ đi, đến hạt thứ năm thì nghe thấy một giọng nam ôn hòa cất lên: “Lớp vỏ đỏ này có tác dụng bổ máu, đen tóc.”

Thủy Quang ngẩng đầu nhìn người đó, Phùng Dật lại nói: “Ăn cả vỏ đi, vỏ lạc có lợi đối với sức khỏe.”

Tuy không hiểu lời nói và hành động của người này lắm, Thủy Quang vẫn trả lời: “Tôi quen ăn thế này rồi.”

Tiểu Lý nói: “Chị Thủy Quang có nhiều sở thích kỳ quặc lắm, anh cứ để mặc chị ấy đi.”

“Ồ? Cô Tiêu có những sở thích kỳ quặc gì?” Phùng Dật dường như rất có hứng thú.

Thủy Quang không thích nói những chuyện này, càng không thích việc mình trở thành đề tài bị người ta đem ra bàn luận. “Không có việc gì. Anh không gọi điện giục bạn của anh sao?”

Phùng Dật nhìn đồng hồ. “Chắc cậu ấy sắp đến rồi.”

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, bạn của Phùng Dật đã đến ngồi xuống chỗ đối diện với Tiểu Lý. Phùng Dật giới thiệu họ với nhau nhưng không nhắc đến Thủy Quang. Thầy giáo dạy Toán cao lớn đó như có suy tư nhìn sang Phùng Dật, không nói gì cả, chỉ uống trà và nói chuyện với Tiểu Lý.

Hai người xem mắt nói chuyện khá hợp, đến lúc súp và mấy món ăn kèm được đưa lên, bốn người vừa ăn vừa nói. Đương nhiên Thủy Quang chủ yếu là im lặng, nhưng sự im lặng này lại không khiến người ta cảm thấy cô là người cô quạnh hay hướng nội, chỉ là rất... lạnh nhạt.

Giữa bữa ăn, Thủy Quang và Tiểu Lý vào nhà vệ sinh, thầy giáo dạy Toán mới nói với Phùng Dật: “Hóa ra cậu thích mẫu người như thế này.”

Phùng Dật cười còn nhớ trước đó anh đã nói với Tiểu Lý: “Khi cô đến, gọi cả cô Tiêu đồng nghiệp của cô nhé, tôi muốn nói chuyện với cô ấy nhiều hơn.”

Những lời như thế này nếu nói là có ý thì đúng là có ý, mà nếu nói là chẳng có ý gì thì đúng là chẳng có ý gì. Tiểu Lý nghe xong dường như có chút kinh ngạc nhưng sau đó lại nói ok.

Hôm đó, sau khi Tiểu Lý được bạn của Phùng Dật đưa về, Phùng Dật gọi Thủy Quang đang định đi lấy xe lại: “Cô Tiêu, cô có muốn đi bộ một lát không?”

Thủy Quang nhìn anh một lát mới nói: “Phó thống đốc Phùng...”

Còn chưa dứt lời, đối phương đã nói. “Cô gọi tôi là Phùng Dật là được rồi.”

Trong phương diện tình cảm, tuy Thủy Quang là người truyền thống và bảo thủ nhưng trước nay không phải loại người chậm hiểu. Hiện tại Thủy Quang đang tránh xa những thứ tình cảm ám muội như của Phùng Dật, cô cười khổ lắc đầu, đi thẳng đến chỗ đỗ xe. Phùng Dật muốn kéo cô nhưng lại bị cô tránh né, không kìm được nhún chân mày, cố gắng lấy lại vẻ nho nhã, lịch sự, nói: “Tôi biết bây giờ cô đang độc thân, vì sao...”

Thủy Quang nghe rồi bình thản đáp: “Anh Phùng, chúng ta không có khả năng.”

Một hồi lâu sau Phùng Dật không nói nên lời, lời cự tuyệt nhanh thế này khiến anh chẳng biết phải làm thế nào, bởi vì anh chưa từng gặp phải.

Khi cô đi, anh không nín giữ nữa vì chẳng có kỷ do gì, thậm chí đến cái cơ cũng không nói ra được. Cô từ chối tất cả những người và việc mà mình không muốn dính vào.

49. Chương 49: Chí Ít, Anh Ấy Yêu Em

Trưa hôm sau, sau khi đã giả vờ cả buổi sáng, cuối cùng Tiểu Lý cũng xán đến trước mặt Thủy Quang, hiểu kỳ hỏi: “Chị Thủy Quang, Phó thống đốc Phùng... đã để ý đến chị rồi ă? Sau bữa tối, bọn chị đi đâu nữa không?”

“Chị và anh ta không có gì.” Thủy Quang lên tiếng, nghĩ đến việc có thể cô ấy còn có rất nhiều câu hỏi nữa liền nói thẳng: “Cũng không có khả năng.”

Tiểu Lý lộ vẻ kinh ngạc. “Vì sao? Chị không thích anh ấy sao? Chị Thủy Quang, Phó thống đốc Phùng xuất sắc như vậy...”

Nếu là những chuyện khác, Thủy Quang sẽ trả lời đi trả lời lại mà không cảm thấy phiền, nhưng hôm nay, cô lại không thể nhẫn nại để giải thích thêm câu nào nữa. “Anh ta xuất sắc thì chị phải thích anh ta, phải tiếp nhận anh ta sao? Tiểu Lý, sau này em đừng gọi chị tham gia vào những chuyện như thế này nữa.”

Tiểu Lý sững sờ, hôm qua cô thực sự là có ý tốt. Phùng Dật rất xuất sắc, nếu anh ta thực sự để ý đến Thủy Quang và nếu Thủy Quang cũng có ý với anh ta thì đúng là chuyện tốt, vậy mà bây giờ lại bị một câu nói lạnh lùng giội xuống đầu nên khó tránh khỏi có chút ảm ức, cuối cùng cô vút lại một câu: “Vậy coi như em rồi hơi quần chuyện của người khác đi” rồi quay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Thủy Quang gục xuống bàn, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trên màn hình máy tính hiển thị một tin tức giải trí: “... Ngôi sao ca nhạc Trần Mẫn Quân hôm qua đã hẹn hò với một người đàn ông ở một hộp đêm cao cấp, hai người vô cùng thân mật. Trần Mẫn Quân trước nay luôn giữ bí mật về cuộc sống riêng tư, chưa từng có tin đồn tình cảm, lần này lại không hề tránh né ống kính phóng viên. Sau đó chúng tôi được biết người đàn ông mặc toàn hàng hiệu này là Chương Tranh Lam - giám đốc điều hành của GIT - doanh nghiệp công nghệ thông tin nổi tiếng trong nước. Chương Tranh Lam sáng lập GIT vào năm 2005...” Phía dưới cùng là một bức ảnh, trong ánh sáng mờ tối, cô gái dựa sát vào người đàn ông.

Giai Giai gửi đường link đến rồi kinh ngạc hỏi cô: “Thủy Quang, đây chẳng phải là bạn trai cậu sao?”

Thủy Quang dường như chẳng có cảm xúc nữa, khi trong lòng đã nguội lạnh đến cực điểm thì chỉ còn cảm giác tê dại.

Hôm đó nghe thấy anh nói: “Thủy Quang, anh không yêu em nữa”, rồi nhìn người đó đỡ anh vào trong, cô ngồi xuống bậc thềm đá dưới mái hiên. Khi Giang Dụ Như ra ngoài có nói với cô: “Anh ấy ngủ rồi, em... có thể đợi hai ngày nữa rồi lại đến không, mấy hôm nay tâm trạng của anh ấy không được tốt lắm.” Trong lòng cô nghĩ, sau này thực sự không cần đến đây nữa. Lúc cô đứng dậy, Giang Dụ Như hỏi: “Em không sao chứ?” Cô chỉ cười cười. “Cũng đã thế này rồi, còn có thể tồi tệ hơn sao?”

Lúc tan làm, Thủy Quang đi ra khỏi tòa nhà cơ quan, lập tức có mấy người lao về phía cô, cầm máy ảnh chụp liên tục.

“Xin hỏi, cô là Tiêu Thủy Quang phải không?”

“Cô và lão tổng GIT là người yêu của nhau phải không?”

“Cô Tiêu, cô quen biết Trần Mẫn Quân không?”

“Cô Tiêu, nghe nói cô từng chụp ảnh quảng cáo game cho GIT?”

...

Thủy Quang nhất thời sững sờ, đến khi lại có người bấm máy chụp ảnh, cô mới dùng tay che trước trán. Cô muốn vượt qua những người này nhưng phóng viên giải trí vốn nổi tiếng là bám dai như đĩa, cô khó mà rời khỏi đây được. Cô chán nản nghĩ, Tiêu Thủy Quang, mày luôn cho rằng đó là điều tồi tệ nhất rồi nhưng hiện thực sau đó sẽ nói ày biết, không phải đâu, còn có thứ tồi tệ hơn.

Chợt có người kéo cổ tay cô. Cô vô thức muốn vùng ra thì nghe thấy người đó thấp giọng nói một câu: “Là tôi.”

Không biết Phùng Dật đã chen vào giữa đám người từ khi nào. Anh giúp cô che chắn một vài ống kính máy ảnh phía trước. Thủy Quang đã chẳng còn sức để mà giằng co nữa, mặc cho anh kéo tay lôi ra khỏi đám người, thoát ra ngoài. Xe của Phùng Dật đang đỗ ở bên đường, anh mở cửa xe, bảo cô ngồi vào trong. Khi cửa xe đóng lại thì cô cũng được tách khỏi những thị phi ở bên ngoài.

Phùng Dật ngồi vào ghế lái rồi khởi động xe, đi được hơn trăm mét mới lên tiếng: “Không ngờ cô còn là người nổi tiếng.”

Thủy Quang không đáp lời, chỉ nói: “Phiền anh dừng xe ở phía trước... Cảm ơn anh.”

Phùng Dật nhìn cô. “Lần trước cô đưa tôi đến đích, lần này để tôi đưa cô đi nhé! Hơn nữa bây giờ cô không nên quay về lấy xe, có lẽ những người kia vẫn chưa đi đâu.”

Thủy Quang im lặng không nói.

Khi xuống xe ở đầu ngõ, cô lại lần nữa nói “cảm ơn”. Còn Phùng Dật trên suốt quãng đường không nói nhiều, lúc này cũng chỉ nói một câu: “Cô nghỉ ngơi đi, tất cả đều sẽ tốt thôi.”

Tất cả đều sẽ tốt? Có lẽ đây là mong muốn xa xỉ mà con người không có khả năng thực hiện nhất.

Sáng sớm, Thủy Quang từ trong nhà đi ra. Trời đang mưa phùn lất phất, cô cảm ô, khi đi ra khỏi sân liền nhìn thấy anh đang đứng dựa vào bức tường phía đối diện. Chương Tranh Lam đã đợi ở đây rất lâu rồi, trên tóc và quần áo đều đã ướt sũng, nhìn thấy cô, anh đứng thẳng dậy rồi đi đến.

Anh dừng lại trước mắt cô, dịu dàng nói: “Sớm quá vậy!”

Trong con ngõ yên tĩnh không có người qua lại, ngoài đường lớn truyền đến tiếng quét mặt đường của người lao công... tất cả đều bình thường đến vậy. Anh xuất hiện ở đây, chào hỏi cô, giống như là chuyện vô cùng tự nhiên.

Thủy Quang cúi xuống cười cười, tình cảnh này dường như cô đã từng trải qua, khi đó cô cảm thấy phiền phức, còn bây giờ, là một mối vô hạn.

“Anh đưa em đi nhé!”

Thủy Quang nhìn anh, nói: “Không cần đâu.” Giọng cô rất bình thản nhưng sự không cần đó thì là sự thật. Về bình tĩnh ngụy trang trong mắt Chương Tranh Lam dường như tan biến, anh miễn cưỡng “ừ” một tiếng.

“Thủy Quang, anh đến là để xin lỗi em... Anh không biết những người đó sẽ đến gây phiền phức cho em. Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu.” Giọng anh ngày càng nhỏ. “Anh và cô ta không có gì cả.”

Thủy Quang nghe anh nói vậy, vẻ mặt thờ ơ, khẽ nói: “Chương Tranh Lam, anh là người đạo đức giả nhất mà em từng gặp...”

Sắc mặt anh dần trắng bệch. Giữa họ dường như đã thật sự đi đến bước không có cách nào cứu vãn được rồi.

Cô nói anh là đồ đạo đức giả. Phải, Chương Tranh Lam anh là kẻ đạo đức giả, vì chân tình của anh đều dành cho cô cả rồi.

“Anh xin lỗi!” Đến ngày hôm nay, ngoài câu này ra, anh không nói được lời nào khác nữa.

Anh xin lỗi vì không thể giữ em đến cuối cùng. Anh xin lỗi vì đã để em một thân một mình đối mặt với những nỗi tuyệt vọng đó. Anh xin lỗi... Anh xin lỗi...

Thủy Quang không nói gì nữa, vượt qua anh đi về phía đầu ngõ. Mưa lớn hơn, rơi xuống nóc ô phát ra những tiếng lộp bộp. Đi ra khỏi con ngõ liền thấy chiếc xe của anh đỗ ở đầu đường, trên thân xe phủ đầy dấu vết chạy đường dài, cô chỉ nhìn một cái rồi đi về phía bên xe buýt ở gần đó.

Mưa càng lúc càng to, nước mưa bay vào mắt nhưng cô cũng không lau đi, mặc kệ nó khiến đôi mắt cay xè.

Phùng Dật cầm một chiếc ô màu đen, vừa đi đến gần cô vừa nói: “Chào! Hôm qua cô không lái xe về nên tôi nghĩ sáng nay cô đi làm sẽ gặp phiền phức...” Anh chợt dừng lời khi nhìn thấy nước mắt trên mặt cô.

Dường như phát hiện ra điều gì đó, anh liền ngẩng đầu, nhìn về phía sau cô, thấy Chương Tranh Lam đang đứng ở đầu ngõ.

Trong màn mưa, Chương Tranh Lam nhìn thấy cô đứng quay lưng về phía anh, người đàn ông đó đặt tay lên vai cô, sau đó đưa cô lên xe.

Mưa lớn, xe của Phùng Dật không đi nhanh. Anh hơi quay đầu, thấy cô đang nhìn người đang dắt mình trong mưa qua kính chiếu hậu.

Sau khi xe rẽ, Phùng Dật nói: “Nghe nói đợt mưa này sẽ kéo dài đến tháng Năm, tháng Sáu.”

Cửa sổ xe hạ một nửa, gió mát nhẹ nhõm thổi lên người, Thủy Quang lau nước mắt xong mới nói bằng giọng hơi khàn: “Cảm ơn anh!”

Dường như biết câu tiếp theo cô sẽ nói muốn xuống xe, Phùng Dật liền lên tiếng trước: “Để tôi đưa cô thêm một lần nữa, coi như là có đầu có cuối.”

Trong lời này có ý sẽ không “theo đuôi” cô nữa. Thủy Quang vì không muốn lại có vướng mắc tình cảm với người ta nên hành động rất dứt khoát, nhưng người này không hề có ác ý, lại hết lần này đến lần khác giúp đỡ mình, cuối cùng cô cũng không đối xử với anh quá lạnh lùng nữa.

“Cảm ơn!”

“Cô Tiêu, khi cảm ơn người khác, chí ít cô cũng nên cười một cái chứ?” Trên khuôn mặt nho nhã của Phùng Dật ẩn chứa nụ cười. “Trong hai ngày ngắn ngủi, cô đã nói “cảm ơn” với tôi bốn lần rồi, nhưng không lần nào mang theo nụ cười cả.”

Thủy Quang đương nhiên không cười, cũng không đáp lại, vẻ mặt lạnh nhạt. Ông trời cũng rất biết phối hợp với cô, mấy tiếng sấm vang rền, rồi mưa trút xuống càng lúc càng lớn.

Phùng Dật nhìn cảnh sắc mờ hồ ngoài cửa sổ xe, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Đời người nhiều lúc cũng thật châm biếm, vừa quay người đã hết cả cuộc đời rồi.”

“... Anh muốn nói gì?”

Phùng Dật khẽ cười, nói: “Thực ra lời này tôi không muốn nói, nhưng nếu vẫn không buông tay được, vì sao không quay đầu?”

Trong xe tĩnh lặng hồi lâu, khi anh tưởng rằng Thủy Quang sẽ không trả lời thì lại nghe thấy cô khẽ nói: “Bởi vì tôi không muốn nhớ nhưng, bạn tâm đến ai nữa, mặc kệ anh ấy còn sống hay đã chết.”

Buổi tối khi về nhà, Thủy Quang lại gặp anh, nhưng cô không quá kinh ngạc. Anh từ trên xe bước xuống, mùa đông trời sớm tối, ánh đèn đường làm khuôn mặt anh trông có chút u ám. Anh cất giọng khản đặc: “Anh ta đang theo đuổi em sao?”

“... Phải.”

Anh dựa vào cửa xe, một mỗi dùng tay che mắt. “... Em thì sao? Có chấp nhận anh ta không? Anh ta có tốt với em không?”

Thủy Quang nhìn bóng mình đổ xuống mặt đường ẩm ướt. “Anh ấy rất tốt, chỉ ít anh ấy yêu em.”

Chương Tranh Lam cười thành tiếng, hạ tay xuống, trông mắt đỏ hoe. “Em nói anh không yêu em sao... Tiêu Thủy Quang, em nói anh không yêu em?”

Thủy Quang vẫn nắm chặt bàn tay. “Có phải hay không... đã không còn chuyện của em nữa.”

Khi chiếc xe đã đi xa rồi, Thủy Quang mới thả lỏng nắm tay, sự đau đớn trên tay dần giảm bớt nhưng trong lòng thì lại ngày càng đau. Cô từng nghe nói, không có nỗi đau nào lớn hơn trái tim đã chết, nhưng trái tim đã chết rồi vì sao vẫn biết đau?

50. Chương 50: Mở Đầu Của Kết Thúc

“Cô Tiêu, nếu cô cần nhắc xong rồi, thực sự muốn bỏ đứa trẻ này thì hãy ký tên vào đây...”

“A lô, xin chào?”

“Tôi tìm Chương Tranh Lam...”

“Chương Tổng không có ở đây, cô là cô Tiêu phải không? Tôi là Hà Lan, cô còn nhận ra tôi chứ? À, sắp ra ngoài rồi, di động bỏ ở công ty.”

“Cô có thể giúp tôi tìm anh ấy không?”

“Điều này... hay là tôi gọi điện thoại cho cô Giang xem sao, vừa nãy cô Giang đã đến đón anh ấy, cô đợi một lát được không?”

“Sorry, bây giờ Tranh Lam không muốn nghe điện thoại. Cô là ai vậy? Có chuyện gì có thể nói với tôi, tôi sẽ giúp cô chuyển lời đến anh ấy.”

“... Không cần đâu, không có chuyện gì cả.”

...

Thủy Quang bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đã sang đầu tháng Năm nhưng sao cô lại cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Hai mươi tư tuổi, trong người đã mang một sinh mệnh, là cốt nhục của mình. Nỗi đau đớn khi đó là của thân thể, nhưng bây giờ nhớ lại, là cả thân thể và trái tim giống như đang bị cắt từng nhát, từng nhát.

Trên thế giới này không có điều gì là không buông xuống được, đau rồi tự khắc bạn sẽ buông tay, bao gồm cả một chút hy vọng duy nhất trong lòng.

Chiều thứ Bảy, Cảnh Cầm lại đưa con đến nhờ Thủy Quang trông nom để đi xem phim cùng ông xã. Thủy Quang cười, chúc họ hẹn hò vui vẻ rồi ôm Tư Lam vào trong phòng.

Lúc đó Tư Lam vẫn còn khỏe khoắn, Thủy Quang còn ngủ trưa cùng thằng bé. Ăn tối xong, bố mẹ đi ra công viên gần đó tản bộ, thằng bé bắt đầu khóc, nôn hết cả sữa mới uống lúc trước.

Thủy Quang lập tức đi lấy khăn mặt lau cho thằng bé nhưng nó lại bắt đầu co giật. Cô vô cùng lo lắng, sờ trán nó thì phát hiện ra còn hơi sốt, tình trạng bỗng chốc trở nên xấu đi.

Khi anh đẩy cửa vào, Thủy Quang đang hoảng loạn bọc đứa trẻ vào chiếc chăn nhỏ. Cô ngẩng đầu nhìn thấy anh, chỉ thoáng sững sờ rồi quay đầu bế thằng bé lên, cầm gói giấy ướt bên cạnh, chạy đến phòng khách xách túi rồi lao ra ngoài.

Chương Tranh Lam đặt bọc đồ trong tay xuống. Đây là đồ đạc của cô, anh mang đến trả để lấy cơ gặp cô. Trong mấy ngày qua, anh đã nghĩ thông suốt rồi, hoặc là nói, không thể không thừa nhận, cô không muốn dây dưa với anh nữa nên anh đến đây lần cuối cùng để nói với cô rằng, sau này anh sẽ không đến tìm cô nữa, để cô... yên tâm.

Anh đuổi theo cô ra ngoài, tiếng bước chân vội vàng vang vọng trong con ngõ, bóng lưng cô gầy gò lại có chút mỏng manh, anh cắn chặt răng đuổi theo.

Đúng lúc ở đầu đường có một chiếc xe dừng lại, Thủy Quang ôm đứa bé ngồi lên xe, bên cạnh cũng có người ngồi vào, cô chỉ nhìn một cái rồi nói với tài xế: “Đến bệnh viện, nhanh lên ạ!”

Trong xe, Thủy Quang không ngừng sờ trán đứa bé để kiểm tra nhiệt độ. “Bác tài, phiền bác lái nhanh hơn chút nữa.”

“Cô gái, tôi sắp lái hết một trăm ba mươi kilômét trên giờ rồi.”

“... Thủy Quang, yên tâm, sẽ không sao đâu.” Cuối cùng Chương Tranh Lam cũng lên tiếng, so với sự sốt ruột của Thủy Quang, anh tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều nhưng Thủy Quang lúc này đã chẳng còn lòng dạ để ý đến anh.

Chiếc taxi cứ phóng đi trên đường một cách vội vàng và căng thẳng như thế khoảng mười phút, đột nhiên một tiếng phanh xe chói tai truyền đến từ bên ngoài.

Hóa ra là bên đường có một người đi xe điện đến lối rẽ, không phanh kịp nên đâm vào một chiếc xe khác. Sau khi an toàn lướt qua được, tài xế đạp chân ga, nhìn vào kính chiếu hậu, phần nộ chửi thề hai câu. Lúc này Chương Tranh Lam đột nhiên nhìn thấy cái gì đó ở phía trước, sắc mặt bỗng thay đổi. “Cẩn thận!” nhưng đã không kịp mất rồi. Lúc tài xế tăng tốc, phía đối diện có một chiếc xe chở hàng đang đi đến, mà chiếc xe taxi này vì trước đó nhường đường nên đã đi sang bên phần đường ngược chiều. Ánh đèn của chiếc xe đối diện chiếu đến chói mắt, tài xế cuống quýt xoay vô lăng nhưng vì chuyện xảy ra quá nhanh, chiếc xe đâm mạnh vào thân cây bên đường.

Khi đó Thủy Quang chỉ còn nhớ người đó nhào đến phía trước mặt cô, sau đó thì tối đen như mực.

Khi tỉnh lại trong bệnh viện, Thủy Quang cảm thấy rất mơ hồ. Cô chờ đợi một hồi, sau đó thì hoảng hốt tìm kiếm đứa trẻ. Y tá giữ cô lại, nói cho cô biết là đứa bé không sao, nhưng cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy mới yên tâm, giấy giũa gỗ kim truyền nước ra để đứng lên. Lúc này, Cảnh Cầm đang xách phích nước đi vào, nhìn thấy cảnh này thì lao đến kéo Thủy Quang lại, nói: “Tư Lam không sao, cậu nằm xuống đi. Con chỉ bị trầy xước vài chỗ trên người, còn trước đó là bị nhiễm lạnh, bác sĩ đã khám cho thằng bé rồi, không sao đâu. Âu Thiệu Hoa đang ở bên đó chăm sóc thằng bé.”

Biết là Tư Lam không sao, Thủy Quang vẫn cảm thấy trái tim đau đớn từng cơn. Còn... anh thì sao?

Cảnh Cầm dường như hiểu được ý cô. “Thủy Quang, người đó... bác sĩ nói tay của anh ta bị thương nhẹ, những chỗ khác không có vấn đề gì nên đã xuất viện rồi.”

Xuất viện rồi... Thủy Quang nhắm đi nhắm lại mấy chữ này, cuối cùng nhắm mắt lại dựa vào đầu giường, sau khi hoàn toàn thả lỏng, trong ngực vẫn có chút bức bối, cô mới phát hiện ra mình đã nín thở khi nghĩ đến anh.

Anh xuất viện rồi, lại không đến thăm cô, cũng có thể anh đã đến khi cô đang hôn mê... Dù thế nào, chỉ cần anh không sao là được rồi.

Tiểu Cầm lại nói: “Tài xế lái chiếc xe đó đúng là quá may mắn, chẳng bị làm sao cả. May mà bọn cậu đều không ngồi ở ghế phụ vì đó là bên bị đâm nặng nhất.”

Trong đầu Thủy Quang thấp thoáng nghĩ đến điều gì đó, nhưng sau đó lại cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, bởi cô và anh đều ngồi ở ghế sau.

Cảnh Cẩm thấy cô lại thất thần liền giúp cô đắp lại chăn, dịu giọng nói: “Cậu vừa mới tỉnh, đừng nghĩ quá nhiều nữa. Tuy bác sĩ nói cậu không bị thương nặng nhưng dù sao cũng đã bị sợ hãi, nên nghỉ ngơi nhiều.”

Thủy Quang lặng lẽ gật đầu, nằm xuống.

Vết thương của cô hồi phục rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã làm thủ tục xuất viện. Sau đó, tất cả lại sống yên gió lặng như vốn có.

Vụ tai nạn xe xảy ra đột ngột, kết thúc lại mơ hồ, thậm chí không để lại một vết sẹo trên người cô làm cô có cảm giác nó chưa từng xảy ra. Có lúc cô nghĩ, có phải mình lại nằm mơ không, mơ thấy anh đã đến, sau đó lại lặng lẽ, âm thầm rời đi.

Sau đó, có một ngày Thủy Quang gặp Phùng Dật ở cửa siêu thị. Thực ra trước đó hai người cũng từng chạm mặt mấy lần, hoặc là vì công việc, hoặc là khi đi ăn ở quán ăn gần cơ quan... nhưng vì đều có đồng nghiệp của hai bên đi cùng nên họ chỉ khẽ gật đầu với nhau.

Lúc này Phùng Dật nhìn thấy cô liền đi đến hỏi thăm: “Thật trùng hợp, cô Tiêu. Mấy hôm trước nghe nói cô bị tai nạn xe, sau đó nghe lãnh đạo bên cô nói cô không sao cả nên tôi không tới làm phiền cô.”

Dường như trời sinh Phùng Dật là chính nhân quân tử, bất luận là trong trường hợp nào, bất luận là lùi hay tiến, anh đều cư xử vô cùng nhã nhặn, không hề khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Thủy Quang nói: “Cảm ơn.”

Phùng Dật nghe thấy câu này lại bất giác bật cười. “Cô xem, câu cô nói với tôi nhiều nhất chính là “cảm ơn”, nhưng tôi đâu có giúp gì cho cô!” Anh không đợi Thủy Quang trả lời, kiểu nói chuyện xã giao hời hợt này, chắc cô cũng không biết phải ứng phó ra sao, anh liền nói tiếp: “Túi đồ của cô có vẻ nặng nhỉ? Cần tôi xách giúp ra xe không?”

“Không cần đâu.” Thủy Quang vốn muốn nói cảm ơn nhưng cuối cùng vẫn dừng lại được.

Phùng Dật cười. “Vây cũng được.” Hai người nói đôi câu rồi chào tạm biệt.

Phùng Dật đi được hai bước rồi quay đầu nhìn theo bóng lưng đó. Anh là người rất biết xem xét tình thế, cũng có thể nói là người làm việc rất chắc chắn. Biết rõ trong lòng người mình để ý đã có người khác nên trước khi để tình cảm lún quá sâu, anh đã kịp dừng lại.

Có người nói, duyên phận là thứ khó cầu nhất trên đời. Lời này anh tin. Trước khi bạn gặp ai đó, những người khác đều không lọt vào mắt bạn, đến khi gặp được người vừa ý rồi thì cô ấy có thể đã là duyên phận của người khác, vậy thì với bạn, cô ấy chỉ là có duyên. Có duyên không phận, hà tất phải canh cánh trong lòng?

Khi thời tiết dần nóng lên, Thủy Quang giảm bớt số lần chạy bộ vào sáng sớm, sức khỏe của cô không được như mấy năm trước. Khi mười mấy tuổi dồi dào tinh lực, sau hai mươi tuổi thì năm sau kém hơn năm trước, cộng với chuyện... sau khi bỏ cái thai chưa được hai tuần tuổi, cô đã bị ốm nặng, vì thế sức khỏe càng kém hơn. Lúc đó cô luôn nghĩ, có thể là ông trời đang trừng phạt cô, trừng phạt cô giết hại một sinh mệnh một cách tuyệt tình như vậy.

Chạy bộ xong tắm rửa, khi Thủy Quang ra ngoài thì nhận được điện thoại của tài xế taxi. Đối phương giới thiệu mình là ai rồi nói chuyện giải quyết bảo hiểm tai nạn xe, ông ta cần xử lý vấn đề với phía cô trước rồi mới có thể đến công ty bảo hiểm lấy tiền bồi thường. Thủy Quang gần như quên mất còn có chuyện này, đối phương nhắc cô mang theo một số giấy tờ cần thiết, sau đó hẹn thời gian đến đội cảnh sát giao thông giải quyết. Vụ tai nạn xe này không có tranh chấp gì nên cũng chỉ là xử lý theo thông lệ mà thôi.

Khi gặp người tài xế đó, Thủy Quang đưa tất cả bệnh án và giấy tờ lúc nằm viện của mình và Tư Lam cho ông ta.

Ông ta lật xem qua một lượt rồi hỏi cô với vẻ khó hiểu: “Cô Tiêu, giấy tờ của cô và đứa trẻ đều ở đây rồi, vậy của chồng cô đâu? Chẳng phải cậu ấy bị thương nặng nhất sao?”

Thủy Quang chỉ cảm thấy trong đầu nổ “đoàng” một tiếng, đến sự hiểu lầm của đối phương cũng mặc kệ, hồi lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại. “Cái gì mà bị thương nặng nhất? Anh ấy bị thương ở đâu?”

Đối phương có chút nghi hoặc nhìn cô, có lẽ nào họ không phải một gia đình? Nhưng thấy cô gái trước mặt đang vô cùng căng thẳng, ông ta ngập ngừng lên tiếng: “Bả vai của cậu ấy bị cành cây đâm xuyên qua.”

Thủy Quang phát hiện ra giọng nói của mình hơi run rẩy. “Khi đó tôi hôn mê, không biết đã xảy ra chuyện gì... phiên ông nói lại rõ ràng một chút.”

Đối phương sững sờ, nói: “Thực ra tôi cũng không nhớ rõ lắm, khi đó chiếc xe đâm vào thân cây lớn bên đường, phía bên phải bị đâm đến biến dạng, tôi chỉ nhìn thấy có một cành cây từ phía ghế phụ đâm xuyên vào, nhắm vào đúng vị trí của cô, cậu ấy liền dùng thân thể để che chắn, bả vai bị đâm xuyên, máu không ngừng chảy ra, tôi cũng tưởng rằng...” Ông ta muốn nói cánh tay này chắc tàn phế rồi, nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của người đối diện, giọng nói dần dần dừng lại.

Thấy cô dờ dẩn đứng ở đó, ông ta hỏi thăm dò: “Cô vẫn ổn chứ?”

Ổn? Đường như đã rất lâu, rất lâu rồi cô không ổn... Cô chỉ cầu... nếu có kiếp sau, sẽ không yêu ai nữa.

Bầu trời trong vắt. Máy bay cất cánh, Thủy Quang không nghe thấy âm thanh gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhịp tim yếu ớt mà rối loạn của mình, kèm theo đó là cơn đau âm ỉ.

Khi cô đến thành phố đó, trời đã xẩm tối, đèn đuốc hai bên đường sáng trưng.

Giờ cao điểm buổi tối, chiếc taxi nhích từng đoạn một, tài xế buồn chán liền hỏi vị khách đang ngồi im lặng phía sau: “Cô gái đến thành phố này du lịch sao?”

“Không phải.” Hai tay của Thủy Quang chậm rãi đan xen vào nhau. “Tôi đến tìm người.”

“Ồ? Tìm họ hàng à?”

Trên xe đang mở bản nhạc du dương trên đài phát thanh, Thủy Quang không trả lời nữa. Tài xế thấy vị khách này từ đầu đến cuối đều trầm mặc nên không vô duyên vô cớ tìm chuyện để nói, chỉ mở nhạc to hơn một chút.

Chương trình phát thanh đang phát một bài tình ca, kể về tình yêu, kể về ly biệt, kể về đau thương...

Thủy Quang đến nhà anh nhưng không tìm thấy người, trong nhà tối om, đèn màu ngày trước anh mua về treo trên cây bạch quả trước sân cũng không bật sáng. Anh từng nói, những chiếc đèn màu này chỉ cần trời tối là tự sáng lên, như vậy khi cô quay về sẽ không vì không tìm được đường mà bỏ đi mất.

Gió đêm thổi đến, Thủy Quang có chút run rẩy.

Lại lần nữa xuống xe, cô đi vào vườn trường đại học. Cô không chắc anh ở đây, cô chỉ làm theo trái tim mình mách bảo mà tìm đến nơi này. Đây là nơi cô gặp được anh.

Vì đang nghỉ hè nên xung quanh rất yên tĩnh, ánh trăng mờ mờ chiếu xuống làm người ta cảm thấy lẻ loi, lạnh lẽo. Ở trên chiếc ghế dài trước đây cô thường ngồi, cô đã nhìn thấy anh lặng lẽ ngồi đó, quay lưng về phía cô.

Cô đi đến từng bước, từng bước, khi còn cách anh hai mét thì dừng chân. Anh quay đầu nhìn thấy cô, vẻ mặt không có gì bất ngờ. Mặt anh gầy hơn, góc cạnh rõ ràng, riêng cặp mắt vẫn cứ đen không thấy đáy.

Gió thổi đến làm rơi chiếc lá trên cành cây, lững lờ bay xuống, lặng lẽ tìm đến chốn về. Từng nghe nói “nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề”, trước đây Thủy Quang không hiểu, luôn cảm thấy thế giới rộng lớn, nào phải một đóa hoa, một chiếc lá lá có thể nói hết. Đến giờ nhìn lại, từ trước đến nay là cô quá cố chấp nên mới nhầm bờ bên kia là bến mê, cô đã ở bờ bên kia, lại cho rằng vẫn đang ở bến sang ngang, muốn tìm thuyền vượt qua đó, một bước sai dẫn đến nhiều bước sai. Sau bao nhiêu chuyện thị phi, lại gặp được nhau, cô không muốn bước sai thêm bước nào nữa nhưng đâu biết rằng mình vẫn đang đi lầm đường, chấp mê không tỉnh nên không được giải thoát.

Anh đứng lên, đi nốt hai mét còn lại. Hơi thở của hai người nhẹ nhẹ, không ai nở phá hỏng bầu không khí này.

Cuối cùng anh thấp giọng nói: “Chúng ta đã đi quá nhiều con đường, đúng có, sai có, nhưng dường như lại mới chỉ đi một bước, chúng ta gặp nhau, sau đó anh nói với em, anh tên là Chương Tranh Lam, em nói em tên Tiêu Thủy Quang.”

Thủy Quang không trả lời, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Chương Tranh Lam nâng cánh tay phải vẫn còn quần băng lên, nhẹ nhàng nói: “Anh tên là Chương Tranh Lam.”

Từng từ lọt vào tai, từng chữ khắc vào tim. Thủy Quang mang theo lệ, đưa tay nắm lấy tay anh, giọng nói của cô hòa theo gió đêm rồi tan biến, chỉ có anh nghe thấy: “Em tên là Tiêu Thủy Quang.”

51. Chương 51: Ngoại Truyện 1: Hoa Bên Đường Đã Nở

Vu Cảnh Lam mở mắt, nghe thấy bên ngoài có người đang gọi tên anh, không lớn nhưng lại có thể dễ dàng gọi anh tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Rời khỏi giường, đi đến bên cửa sổ, anh nhìn thấy cô đang đứng dưới gốc cây vẫy tay với anh. Cô cười rạng rỡ, giống như viên đá thạch anh thuần khiết, thạch anh anh thích nhất.

Anh vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo rồi đi vào đại sảnh. Cô chạy đến, đứng ở bên ngoài thềm cửa, tay chống vào thành cửa, hỏi anh: “Cảnh Lam, La Trí nói đi leo núi, anh đi không?”

“Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông, sao không ngủ nhiều thêm chút?”

Đêm hôm qua bắt đầu bị cảm cúm, nếu không hôm nay anh cũng không ngủ đến giờ này, nhưng cô bé này, bình thường đi học phải gọi cả nửa ngày mới dậy nhưng hễ đến kỳ nghỉ thì lại không ngủ nhiều nữa.

Quả nhiên cô nói bằng giọng buồn rầu: “Đâu phải không muốn ngủ nhiều, là bố em vừa sáng sớm đã gọi em dậy chạy bộ, mười kilômét.”

Anh nở nụ cười. “Em vất vả rồi.”

Cô không cười, đưa tay sờ thử lên trán anh. Anh giật thót mình, lùi một bước. “Sao thế?”

Cô rất nghiêm túc nhìn sang anh. “Anh bị cảm cúm rồi phải không Vu Cảnh Lam?”

Khi cô gọi đầy đủ họ tên anh chứng tỏ là đã tức giận rồi. Anh không kìm được xoa xoa mái tóc ngắn của cô, nói: “Không sao cả, tối qua anh đã uống thuốc rồi, lát nữa sẽ uống tiếp.”

Cô “ờ” một tiếng, trầm mặc một lát rồi nói: “Vậy anh đừng leo núi nữa nhé, ở nhà nghỉ ngơi cẩn thận.”

Năm đó, cô học lớp mười, anh học lớp mười hai.

Nửa năm sau, dưới gốc cây đa đó, cô nâng cốc tỏ tình với anh. Anh đã quen cất giấu, kiềm chế những cảm xúc trong lòng. Tình cảm mạnh mẽ càng sớm thì càng dễ thất bại, mà họ còn đoạn đường rất dài phải đi.

Tất nhiên, anh cũng rất ích kỷ, anh cho rằng anh sẽ chịu được, và cô cũng vậy.

Hai năm đó thấy cô dần trở nên trầm tĩnh, anh đã từng hỏi bản thân mình rất nhiều lần rằng, liệu mình có làm đúng không?

Có lẽ, anh nên đỡ cô đi chứ không phải đứng ở chỗ xa, đợi sau khi cô vững bước rồi sẽ tự đi đến.

Trên trán có cảm giác lạnh băng, Vu Cảnh Lam chậm chậm mở mắt, nhìn thấy một đôi tay chắn trước mắt, đang cẩn thận dán miếng hạ sốt cho anh.

“Thủy Quang...” Anh khẽ giọng lắm bầm.

Đôi tay đó rời đi, chủ nhân của đôi tay chau mày nhìn anh, khẽ hỏi: “Vẫn đang nằm mơ à?”

Cảnh Lam thấy hơi đau đầu, nghiêng đầu nhìn một cái, nơi anh ở hiện giờ không phải là căn nhà quen thuộc từ bé mà là ký túc xá đại học, người bên cạnh cũng không phải Tiêu Thủy Quang, mà là Diệp Mai. “Sao cậu lại ở đây?”

“Mình nghe nói hôm nay cậu không đi học nên đến xem sao.” Diệp Mai trả lời ngắn gọn, rõ ràng.

Lúc này trong phòng ngủ chỉ có hai người bọn họ, Cảnh Lam trầm mặc mấy giây, cuối cùng dùng tay ấn lên trán, thở dài. “Lời đồn giữa mình và cậu e là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng gột sạch được rồi...”

“Nếu bỏ qua những phiền phức kia thì chuyện giữa mình và cậu chẳng phải rất tốt đẹp sao?” Vốn là trai xinh gái đẹp, gia cảnh giàu có, cô và Vu Cảnh Lam từ khi vào trường đã có không ít người theo đuổi, khổ nỗi là hai người đều đã có người trong lòng rồi nên chẳng ai có thể lọt vào mắt họ, nhưng những người đó lại cứ đeo bám không ngừng khiến cô cảm thấy rất phiền toái.

“Cậu không sợ anh ta nghe thấy lời đồn sẽ hiểu lầm cậu sao?” Tuy điều Diệp Mai nói là thực sự nhưng Vu Cảnh Lam vẫn nhắc nhở cô rằng, chân lý có được ắt có mất. Giống như anh hiện giờ.

Diệp Mai lắc đầu vẻ đáng ghét. “Lương Thành Phi... Mình cũng không biết anh ấy nghĩ thế nào?”

Lúc này Cảnh Lam chẳng có tâm trạng để quan tâm đến tình cảm của bạn bè, bởi vì lúc trước nằm mơ thấy cô khiến anh có chút... khó chịu.

Mơ thấy chuyện từ thời cấp ba năm đó, ngoài lý do mình bị sốt ra thì duyên cớ có lẽ là vì chút áy náy vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng anh. Anh còn nhớ mãi, năm đó sau khi tỏ tình với anh rồi bị từ chối, trong mắt cô có một lớp sương mờ mờ.

Cho đến bây giờ, cô vẫn đang tức giận, hoặc là... ngượng ngập. Cô không còn đứng ngoài cửa sổ gọi anh nữa, cũng không còn quấn lấy anh, không còn nhìn thẳng vào anh, cũng không còn nói chuyện riêng với anh một câu nào nữa.

Thậm chí anh có chút hoài nghi, có phải cô không còn... thích anh nữa không?

Hễ nghĩ đến điều này, Vu Cảnh Lam lại thấy sốt ruột. Suy tính thiệt hơn thế này, thực sự là không giống mình, rõ ràng biết rằng tình yêu đến quá sớm, quá nhiệt tình sẽ chỉ khiến tình cảm này sớm chết yểu, nhưng anh lại có chút hối hận rồi.

Đúng vậy, anh hối hận rồi.

Kỳ nghỉ hè năm ngoái, bỗng nhiên gặp cô ở trong nhà khi cô đến tìm Cảnh Lam chơi, cảm giác hối hận liền đâm rẽ tận đáy lòng, sau đó thì cảm giác bức bối quấn chặt lấy trái tim anh.

Hôm đó anh vừa về đến nhà, mới đặt hành lý xuống đã nhìn thấy cô bất ngờ xông vào.

Anh biết cô đến tìm Cảnh Lam, anh cũng biết mình không thông báo cho cô biết hôm nay sẽ về, nhưng khi nhìn thấy sự hoảng hốt và lúng túng thoáng hiện trên mặt cô, trái tim anh chợt thất lại vì đau đớn.

Anh thấy cô hỏi anh đã ăn cơm chưa bằng giọng vừa xa cách vừa hoảng loạn, sau đó vội vàng rời đi. Anh lặng lẽ nhìn theo bóng lưng xa dần của cô. Kỳ nghỉ hè năm đó, cô rất bận, bận đến mức anh không nhìn thấy cô...

Sáng sớm ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, anh đứng trong sân nhìn cánh cửa sổ rất lâu, cuối cùng chậm rãi đi đến chiếc ghế đá rồi nghiêng người ngồi xuống, cầm cuốn sách tối qua cô để quên ở đó, rút ra tấm bookmark vẫn còn để trắng kia.

Anh nhìn giàn nho bên tường, chỉ cần đợi đến sang năm, khi những dây nho nảy nở đầy hoa...

Sương sớm thấm ướt hàng mi anh, ướt đầm mái tóc anh, anh cũng không hề phát giác.

Thủy Quang, hoa bên đường đã nở, người cứ thong thả về.

Vu Cảnh Lam cố gắng kiềm chế cơn ho, tuy Diệp Mai đã đi mua cơm, trong phòng không còn ai khác nhưng anh vẫn không thể hiện là mình bị bệnh.

Hôm nay là ngày cô và Cảnh Cầm thi hết cấp ba.

Anh nhắm mắt lại để ổn định hơi thở, cơn sốt cao khiến toàn thân anh rã rời, gắng sức đứng lên, đi đến bên bàn lấy đi động, vào thời khắc tay anh chạm đến đi động, tiếng chuông đột ngột vang lên.

Tên hiển thị trên màn hình khiến anh hơi sững sờ, thậm chí anh còn tưởng mình sốt cao quá nên sinh ảo giác, nhưng giọng nói của cô truyền đến đã cắt đứt nỗi nghi hoặc của anh.

“Vu Cảnh Lam, em thi xong rồi.”

“Ừm, anh biết.”

“Em... có thể đăng ký vào trường của anh không?”

Vu Cảnh Lam nhắm mắt, thăm kiểm chế cơn ho đang trào lên cổ họng, sau khi chịu đựng hồi lâu, anh mới nghe thấy giọng nói của mình. “Anh đợi em.”

Vốn muốn nói rằng cô không cần sốt ruột, anh sẽ luôn luôn đợi cô, không cần lo lắng, không cần sợ hãi, nhưng đến cuối cùng, anh chỉ có thể nói ra ba chữ đó.

Vu Cảnh Lam đặt đi động xuống, trên mặt thấp thoáng nụ cười, có chút tự cười nhạo, lại có chút vui mừng.

Khi Diệp Mai quay về liền nhìn thấy Vu Cảnh Lam đang ngồi dựa vào mép giường. “Khỏe lại nhanh thế?”

“Đỡ nhiều rồi.” Cảnh Lam cũng khẽ mỉm cười. “Diệp Mai, mình muốn về nhà.”

Vì quá đột ngột nên Diệp Mai có chút ngạc nhiên. “Khi nào?”

“Là vì người trong lòng cậu sao?” Diệp Mai khẽ cười. “Thật ngưỡng mộ.”

Diệp Mai thật sự ngưỡng mộ. Lần đầu tiên gặp Vu Cảnh Lam, cô chỉ cảm thấy anh trông giống Lương Thành Phi, sau này thân nhau rồi mới phát hiện ra tính cách của họ hoàn toàn khác nhau. Cô từng nghĩ, nếu Lương Thành Phi có được một nửa sự tự tin của Vu Cảnh Lam thì con đường của họ sẽ không khó đi như thế này.

Cô chơi với Vu Cảnh Lam là vì có cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng là một thứ giao tình của quân tử. Cô sinh ra trong gia đình chính trị, hoàn cảnh của anh và cô có chút giống nhau nên cũng bớt một phần giả tạo, thêm vào đó, anh giống Lương Thành Phi nên lần đầu tiên gặp nhau, cô đã nói chuyện với anh về anh ấy. “Người tôi thích, bố mẹ tôi lại không thích, không hy vọng tôi qua lại với anh ấy. Anh ấy thì lại có lòng tự tôn quá lớn.” Nhưng giây tiếp theo, cô lại không kìm được kiêu ngạo nói: “Mơ ước của anh ấy là làm cảnh sát.”

Khi đó Vu Cảnh Lam cười, khẽ giọng nói: “Cô gái của tôi thì muốn bảo vệ hòa bình thế giới.”

Sau đó hai người thường xuyên qua lại và nói chuyện, chủ yếu là nói về người trong lòng mình.

Ngày Vu Cảnh Lam quay về, cơn sốt đã hạ nhưng vẫn còn hắt hơi sổ mũi, nên Diệp Mai nâng nặc đòi tiền anh ra sân bay.

Trước khi lên máy bay, Cảnh Lam dịu dàng vuốt mái tóc ngắn của cô. “Nếu không nói ra thì làm sao có thể trách người ta không biết tâm ý trong lòng cậu chứ?”

Thực ra Diệp Mai cũng rất giống anh, tính cách đều hướng nội, ánh mắt nhìn xa nhưng luôn luôn quên mất thứ trước mặt, không biết sự im lặng của mình mang đến cho đối phương nỗi bất an lớn thế nào. Anh nói lời này là nói cho cô nghe, cũng là nói cho chính mình nghe. Lần này quay về, anh phải trả lại cô sự an tâm, trả lại cô sự kiên định trong mấy năm này, cũng trả lại anh một phần yên ổn.

Máy bay cuối cùng đã cất cánh, sự mong ngóng được về nhà cuối cùng cũng dịu lại, Cảnh Lam chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khối mây tản ra, mặt trời rạng rỡ, anh mơ màng chìm vào giấc mộng. Đến khi tỉnh mộng, chắc anh đã có thể nhìn thấy cô rồi.

Một chú chim bay lướt qua cửa sổ máy bay, bóng tối phủ lên mặt anh. Những tiếng kêu la và tiếng nổ đáng sợ, động cơ bên trái của máy bay nổ rồi.

Vu Cảnh Lam mở mắt ra. Từng tia, từng tia hoa lửa màu vàng vô cùng diễm lệ nhảy múa trong tầm mắt anh, cuối cùng nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Bên đường... hoa nở...

Thủy Quang...

Hoa bên đường theo mưa chiều bay mất, sông núi hãy còn mà chẳng thấy người xưa...

52. Chương 52: Ngoại Truyện 2: Con

Yêu người phương xa, nhớ nhung là khổ sở nhất, chi phí là tốn kém nhất. Thành phố Chương Tranh Lam sống cách Tây An khoảng một nghìn kilômét, ngồi máy bay hai tiếng đồng hồ, chi phí... Chương Tranh Lam không bận tâm, điều anh bận tâm đó là hai giờ đồng hồ, là khoảng cách đường chim bay cũng xa cả nghìn kilômét.

Chuyến bay bị chậm giờ, Thủy Quang đợi ở sân bay cả nửa ngày, thấy hơi buồn ngủ nên dựa vào lưng ghế chớp mắt. Chẳng bao lâu sau có người đứng trước mặt, Thủy Quang mở mắt ra. Người đàn ông cao lớn phía đối diện nói: “Mỹ nữ, đang đợi ai à?”

Thủy Quang đứng dậy, nói: “Anh đến rồi.”

Người đàn ông tiến lên ôm lấy cô, hai tay cô chậm chậm vòng ra sau lưng anh. Một cặp tình nhân xuất chúng luôn khiến người ta phải ngoái nhìn.

“Đói chưa?” Chương Tranh Lam hỏi, buông cô ra rồi nắm lấy tay cô.

Thủy Quang thực sự đói rồi, liền nói: “Em đói lắm rồi.”

Chương Tranh Lam cười, nghiêng người khẽ hôn lên má tóc cô, lạnh nhạt nói: “Lần sau chuyến bay còn bị chậm giờ nữa, tiểu gia anh phải đi khiếu nại.”

Vì đã quá giờ cơm rồi nên Thủy Quang gọi điện về nhà, bảo là sẽ ăn cơm ở ngoài rồi mới về.

Ăn cơm xong thì trời đã tối, nhưng trong thành phố vẫn rực rỡ ánh đèn. Hai người đi dạo một lát, Chương Tranh Lam chợt khom người, nói: “Anh công em nhé!”

“Không cần đâu.” Thủy Quang do dự.

Anh rất kiên trì, thế là Thủy Quang bước lên một bước, bám vào người anh. Tầm lưng anh rắn chắc và ấm áp, chẳng bao lâu sau Thủy Quang đã mơ màng buồn ngủ. “Em muốn ngủ.”

“Ừm. Em ngủ đi!”

Bước chân của anh rất vững chãi, chậm chậm rải bước trên con đường yên tĩnh. Họ từng có một đứa con, anh biết, vào ngày cô đến trường học tìm anh, còn cô cũng không biết rằng anh đã biết. Cô không nói, muốn một mình cất giữ bí mật này ở trong lòng. Anh cũng không hỏi, học theo cô từ từ cất giấu bí mật này ở trong lòng...

Anh quay đầu, khẽ hôn lên gò má cô. Cô nhắm mắt, nói: “Mệt không?”

“Không mệt. Em không ngủ được à?”

Cô cười cười. “Em cảm thấy giống như ở trên thuyền, cứ lắc qua lắc lại.” Một lát sau cô lại hỏi: “Tranh Lam, mai là sinh nhật của Tư Lam, chúng ta phải tặng gì?”

Chương Tranh Lam ngẫm nghĩ. “Súng đồ chơi? Ô tô mô hình? Hay là... máy tính?”

“Thằng bé mới một tuổi thôi mà.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng có chủ đề gì cụ thể nhưng lại vô cùng bình yên và dễ chịu.

Hai ngày sau là sinh nhật Tư Lam, Chương Tranh Lam lại phải đáp chuyến bay buổi sáng quay về vì công ty bên đó có chút việc, bắt buộc anh phải đứng ra xử lý.

Lần tiếp theo gặp nhau đã là Quốc Khánh. Quốc Khánh năm nay được nghỉ liền với tết Trung thu, tất cả có tám ngày nghỉ. Chương Tranh Lam đón Trung thu cùng bố mẹ ở nhà, hôm mừng Một lại đến Tây An, những lần trước anh đến đây đều ở khách sạn, lần này ở lại chỗ Thủy Quang.

Tối mừng Một, nhà họ La mời khách ăn cơm ở trong đại viện, đều là mấy gia đình có quan hệ thân thiết. Sau bữa ăn, những người đàn ông chơi bài trong phòng khách, Cảnh Cầm đang chơi với con ở trong phòng khách của nhà họ Vu, cô gọi Thủy Quang đến, hỏi: “Cậu với anh ấy vẫn chưa định kết hôn sao? Cứ như thế này, không phải cậu qua đó thì là anh ấy đến đây, thật phiền phức!”

Thủy Quang cười, lắc đầu. “Còn sớm mà.”

Cảnh Cầm kéo cô ngồi xuống bên giường. “Nếu cậu thật sự muốn sống cùng anh ấy thì sớm quyết định đi, đừng có mắc sai lầm giống mình, điều mình không hài lòng nhất trong cuộc hôn nhân của mình chính là lên xe trước mua vé sau.”

Về mặt Thủy Quang trầm xuống, im lặng mấy giây rồi mới chậm rãi cất tiếng: “Tiểu Cầm, nếu mình nói... mình sợ thì phải làm thế nào?”

“Sợ cái gì?” Vu Cảnh Cầm không hiểu ý Thủy Quang, sau đó nghĩ lại nghĩ đến điều gì đó mới cười, nói: “Sợ kết hôn? Bây giờ đã là gái ế rồi, còn sợ cái gì nữa! Hay là cậu sợ sinh con? Cậu có thể đẻ mổ mà.”

“Không phải, mình... rất sợ sau khi có được rồi sẽ lại mất đi. Mình cũng không biết mình có tư cách để mang thai một sinh mệnh không, điều này còn nặng nề hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng... Cậu không biết đâu, mình...”

Cảnh Cầm nhíu mày. “Haizz, cậu lo lắng nhiều chuyện không đâu như vậy làm gì chứ?”

Thủy Quang không nghe thấy Cảnh Cầm nói gì nữa, trong đầu cô chỉ còn câu nói mà mình không thốt ra khỏi miệng kia.

Cậu không biết đâu, trong người mình đã từng mang một sinh mệnh...

Phật nói: “Buông xuống, nhìn thấu, tự tại.” Cô đã buông sự nhớ nhung đối với Vu Cảnh Cầm, đã nhìn thấu ân oán giữa cô và Chương Tranh Lam, nhưng mà... vẫn không được tự tại.

Bởi vì, cô còn thiếu nợ...

Lần đó, sau khi phẫu thuật, cô ngủ mê man vì tác dụng của thuốc mê, đến khi tỉnh lại, cô đã chẳng còn gì nữa rồi.

Có điều lần này, tất cả đều là oan nghiệt của cô, không thể chối đẩy.

Đêm hôm đó, Chương Tranh Lam ôm cô từ phía sau, nói: “Thủy Quang, chúng ta kết hôn đi...”

Thủy Quang nghe anh nói như vậy, mắt dần đỏ hoe, rất lâu sau, cô quay người lại, gối đầu lên vai anh.

“Em đã có con.”

“Ừm.”

“Nhưng em đã bỏ con đi rồi.”

“Ừm.”

“Em hối hận.”

“Ừm.”

“Nhưng con không quay lại được nữa...”

“Ừm.”

Cảm giác ươn ướt trên vai càng lúc càng rõ, Chương Tranh Lam nghe thấy tiếng thút thít cố gắng kìm nén của Thủy Quang, khẽ vỗ lên lưng cô.

Chương Tranh Lam ôm cô thật chặt, dịu dàng nói bên tai cô: “Em còn nhớ bộ phim lần trước chúng ta đã đi xem không? Bộ phim tên là I do, em nói em rất nhớ rõ nhất chính là câu “có vài thứ sau khi mất đi có thể không bao giờ quay lại nữa, nhưng nó sẽ vĩnh viễn âm ỉ nhói đau trong lòng. Nếu thời gian có thể quay trở lại, em nguyện ý vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc đó”. Còn câu nói mà anh nhớ rõ nhất là “nếu có người con gái nguyện ý lấy bạn, mang thai con của bạn, rồi lại bỏ đứa trẻ đó đi, điều này chứng tỏ cô ấy đã thất vọng về bạn nhiều biết bao”. Anh khẽ đẩy Thủy Quang ra, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng mà bi thương. “Thủy Quang, anh xin lỗi... Là anh đã khiến em thất vọng.”

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của Thủy Quang, cuối cùng cô đau đớn khóc lên thất thanh.

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Cô nói đứt quãng.

Chương Tranh Lam không nói gì nữa, anh biết, những tiếng xin lỗi này của cô không phải dành cho anh, ân oán của họ đã kết thúc và họ đã bắt đầu lại từ đầu, cô không hề nợ anh điều gì.

Câu xin lỗi muộn màng này... là dành cho đứa con vẫn chưa thành hình của họ...

Anh và cô, thực ra rất giống như một câu nói dưới ngòi bút của Trương Ái Linh, anh chẳng qua chỉ là một chàng trai ích kỷ, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái ích kỷ. Họ yêu nhau, có mất, có được. Cuối cùng, nước chảy êm đềm, biển xanh không sóng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dung-tren-cau-ngam-phong-canh>